

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS SEPTIMUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

9,23,125

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΤΗΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
p. 751.

A R G U M E N T U M.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum mirifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset: in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinas impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 379. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacob sibi sententiam probemus, qui in Porson. Advers. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciano dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianicum.

MENΙΠΠΟΣ α) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

MEN. Οὐκοῦν, τρεῖς χίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι β) 1 μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὃ γ) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούτ-

α) *MENΙΠΠΟΣ*] Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatia tantum distinguuntur. In *B*], Inscriptio est *Με-
νιππου καὶ ἑταίρου.* Sic etiam in *B. 5.* β) *στάδιοι*] „omit-
tit *P*“ γ) δ) *Belinus* mallet οὐ ad *Erasmii*, opinor, versionem,
quae habet *ubi*.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

*Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima
erant a Terra inde stadia ad nostra mansio. Hinc ad So-*
Lucian. Vol. VII. A

p. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που δ) πεντακόσιοι. τὸ δ' ε) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰτεῖ μίαν ἡμέραν.

ETAIP. Τὰ ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρο-p. 752. νόμους, καὶ ἡσυχὴν πως h) ἀνυμετρίας; κάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνας, ἐπὶ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινὰς l), καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντας.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διέπρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας m).

ETAIP. Εἰτα, ὦ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἀστροῖς ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὲν Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἀστροῖς ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

d) πού] „non legitur in O.“ e) τὸ δ'] Sic ex O. cum *Fritsch* pro vulg. τὸ δ'. f) τὴν] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. „Ἄνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἄν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique *Guil. Lange* in Dissert. dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ' ἄν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Helino* videbatur scribendum ταῦτ' ὅν. Vix Adpoc. h) πώς] euchtice, ut par erat, Edd. velt. Sed πώς recentt. male, praeter *Fritsch*. i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμούς] „σταθμούς *Græc*, frumg.“ l) τινὰς] „abest a Pl.“ nec non a Cod. 3011. pro-
hante *Helino*, „cujus judicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

tem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Jovis arduam . . . et haec fuerint expeditae aequales unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratas, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὅ) ὄνειρον λέγεις, p. 752.
εἰ γε αὐτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὅνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν p), ὅς 2
ἀριῶς ἀφῆμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς εἶπες; Μένιππος ἡμῖν διαπετὴς πάρ-
εστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάν-
τος ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν εἰ δὲ p. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως
εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλύμ-
πει Μένιππε, γεννητὸς *) αὐτός, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν
δυναμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω,
τῶν οὐρανωίωνων s) ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκῇ,
τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὑπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλε-
καυτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πᾶν

τοῖς]. Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vñ abesse
poterat. ο) μακρόν γε τὸν] „Haec habent Fl. J. Ald. H. S.
etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ p) λέγεις] „λα-
λεῖς P.“ q) καὶ πῶς] an inseri jubet Belin. ut modo sub
init. et alibi nullius proposita temeritate. r) θεσπέσιε] θαυ-
μάσια 3011. *) γεννητὸς] θνητὸς mallet Fritsch. Alex. etc.
Praef. p. LXIX. haud inepte comparans Deor. Diall. XX, 7.
s) οὐρανωίωνων] „ουρανίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle som-
nium narras, si imprudens
parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi
videor narrare, qui modo de
Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus
nobis a Jove demissus e cae-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi
illo summo Jove advenio ho-
die, rebus auditis visisque
mirabilibus. Si non credis,
at ego hoc ipso nomine ve-

hementer delictor, quod ul-
tra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, di-
vine atque Olympie Menip-
pe, natus ipse et terrestris
quisim, fidem negare possim
viro supra nubes elato, et,
ut secundum Homerum di-
cam, caellicolarum uni? Sed
illud mihi dic, si videtur,
qua ratione sursum subleatus
sis, et unde copia tibi tan-
tarum scalarum obtigerit?
Quantum enim ad apiciem,

p. 753. εἰσας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ε) ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὺ οἰνοχοήσαντά που ἀνέμπαντον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστόν οὐδέν, εἰ σοὶ τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθος δοκᾷ προσφερέας· αἰτάρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε
p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) αἰετοῦ. κίχμα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαιδαλον ἔφησθα, εἰ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱεραξ τις ἢ κολοῖός τις ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὅρθῳς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰσας· τὸ Δαιδαλίον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμψυχήσαί μιν.

3 ETAIP. Εἰτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδούκεις μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν x), Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῶν ὥσπερ τὸ Ἰκαρίον γ) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σκαυτοῦ ὀνόματι;

e) καὶ] „abest a FL“ Scilicet itaque. Sed ut aspectum, me quidem non probante. Est adeo: u) τοῦ] Vide, ut mutata articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι αἰετοῦ. x) καταπεσὼν] πεσὼν tantum FL. Vulgatas vero faveo P. y) Ἰκαρίον] Ἰκαρίον 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opis mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasias fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

SOD. Jam superiussum Dacdalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dacdalum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

SOD. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuosignatum nomine faderes?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ᾧ τε κηρῶ τὴν p. 754. πτέρωσιν ἠρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτί-
νος ἐτάκη, πτερορρύνσας, εἰκότως x) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ
ἀκέρωτα α) ἦν τὰ ἀκύνπερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἦδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἤρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδὲ πως· αἰὲν εὐμεγίσθη συλλαβαῖν, εἰ δὲ p. 755.
γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναῖς τὰ πτερὰ....
μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπινόειαν, εἰ σοι σχολή,
δίεμι b).

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, οἷς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἦδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως.
μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιῶδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστειῶν γε d) τὸ θέαμα, 4
κηρνώτα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῆς, ἐκ
τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζω

x) εἰκότως] εἰκότως 2954. α) ἀκέρωτα] „bene J. et V. 2.
Ἀκέρωτα cett. male. Ἀκέρωτα marg. A. 1.“ b) δίεμι] „Nil
mutant Edd.“ c) μὴ δὲ] „Sic Fl. J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ
Par. S. „Separatim scribendae voces, quam requiratur ne vero.
Μηδὲ foret neque. d) γε] με 3011.

Men. Nequaquam. Nam consilium, si tibi otium est,
Icarus, cujus pennae cera persequar.

Sod. Omnino vero. Su-
spensus enim sum exspecta-
tione narrationis tuae, et
desuavis non decidere: at nostrae
finitis auditionis inhio. No
vero, per ego te Philium
Jovem obsecro, me contem-
nas, ab initio tuae narra-
tionis auribus quasi suspen-
sum.

Sod. Quid ais? jam enim
nescio quomodo sensim me
ad veritatem narrationis per-
ducis.

Men. Sic fore. Aquilam
cepi bene magnam, et vul-
torem de robustis illis: ho-
rum alis abscissis... sed po-
tius totum ab initio inde

Men. Audi ergo: nec
enim lepidum est spectacu-
lum, hiantem amicum desti-
tuere, eumque suspensum,
ut tu ais, auribus. Ego enim

p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γιλοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὐρισκόν, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀγκυπτεῖν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπιφωμῆν.

p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τίνα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἤναγκαζόμην. τοὺς τε γὰρ ἀστέρας ἰώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερχόμενους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποιεῖν ἤν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυείδες αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἔδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διατῆσσα, καὶ βροντὴ καταρύσσεισα, καὶ νεὶός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα θυεῖ-
5 καστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδαίων] χυδαίων conj. Guyot. frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀποβλέπειν] ἀναβλέπειν Pl. Vulgatum servat P.“ At omnes Edd. vet. tuerentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia depreliendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum suspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exatit-

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fugur

δικαίμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756.
 τοῦτων ταῦτα ἐκαστα ἐμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν
 γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. αὐτοὶ δὲ τοὺς ἀρίστους
 ἐπιδεξιμένος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε
 σκυθρωπότητι, καὶ χροῶς σιχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι,
 (μᾶλα γὰρ ὑπαγόραι τινές, καὶ εὐφρατωγνῶμονες οἱ ἄνδρες
 αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τοῦτοις ἐγχειρίδας ἐμαυτὸν, καὶ
 συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
 εἰσαυθὺς ἀποδοῶσιν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διαμολογησά- p. 757.
 μενος, ἡξίουν μετεωρολίσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν
 ὕλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέχ-
 σαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ
 εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχὰς τινάς, καὶ
 τέλη i), καὶ αὐτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλιν, καὶ ἰδίαν, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμὲ
 γοῦν *) ἐδόκει χυλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λεί-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν Fl.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum
 restituere placebat e B. 1. et 3. quam in cent. legatur ἐνέβαλον.
 i) καὶ τέλη] „non habet Fl.“ *) ἐμὲ γοῦν] Sic eutrexii
 Früzsch. vulgatum ἐμοί γ' αὖν.

illud impetu per omnia ruens,
 et prorumpens tonitru, et
 pluvia, aut nix, aut grando
 delabens; haec quoque omnia
 vel conjectura, vel signis
 erant mihi impervestigabilia.
 Ita igitur animo affectus cum
 essem, optimum factu judi-
 cabam, de philosophis hisco
 discere singula. Putabam
 enim, illos certe, quidquid
 verum est, posse dicere. Si
 ergo delectis illorum optimis,
 quantum colligere licebat e
 vultus tristitia, et colore
 pallido, et menti hirsutie,
 valde enim altiloqui et caeli
 consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo me cum

commisiassem, magna vi pe-
 cuniae partim e vestigio re-
 praesentata, partim in futu-
 rum pro summa et fastigio
 sapientiae promissa, postu-
 labam doceri, quomodo de
 sublimitate rerum disputan-
 dum esset, et ornatum hujus
 universi ediscere. At illi,
 tantum aberat, ut veteri illa
 me ignorantia liberarent, ut
 in multo etiam majores me
 dubitationes conjicerent,
 principia quaedam, et fines,
 et atomos, et inania, et ma-
 terias, et formas, et talia
 quotidie mihi offundentes.
 Quod autem omnium mihi
 videbatur difficillimum, illud

p. 757. γυναικες ἀνδλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὁμοῦς πείθεσθαι τέ με ἤξουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ k) λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ET AIP. Ἄτοπον λίγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐσταβιάζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδοξάζον.

6 MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γέλασθ' ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονειαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατοουργίαν· οἳ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαι-) ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωος, ἢ ἀργίας ἀμβλωττόντες, ὁμοῦς οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μετέθ' τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλὰκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὀπόσοι στάδιοι m) Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκρι-

p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς.“ Excerpta tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτοὺς. l) χαμαὶ] ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex Homero ipso. Pro ἐρχομένων autem ἐρχομένων maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὀπόσοι στάδιοι.] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra,

et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia (inertia) caecutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nosset, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

χωρίον ὑπόσταν εἴη n) πηγῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, p. 758, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
 μετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
 ἐπὶ τετραγώνοις διασηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς πο-
 κίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες ο). Ἐπειτα 7
 δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυ-
 γωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
 εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδικαίνεσθαι τε, καὶ
 μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχ.
 διαμνυμένους, μῦθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
 τὴν σελήνην, ὑδατοποιεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου ρ) κα-
 θάπερ ἰονιᾶ τινι τὴν ἑμάδα ἐκ τῆς θαλάττης q) ἀνα-
 σπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὶν ἐξ ἴσου*) διανεμόν- 8
 τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον
 καταμαθεῖν r). καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ

n) ὁ πόσων εἴη] ὁπόσων ἂν εἴη conj. Bel. aut ὁπόσων ἐστὶ. In
 Cod. 2954 inter ὁπόσων et εἴη spatium est vacuum, quod Be-
 linus putavit priori illi conjecturae suae favere. o) αὐτὸν
 ἐπιμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτόν. Vulga-
 tum est in P.“ p) τὸ ὑ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.] Abest melius καὶ
 a Fl.“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente Belino et prae-
 cunte Bip. Ed. omisit Schm. nec non Fritzschn. q) θαλάτ-
 τῃς] Sic Cod. 2955. et Schm. pro vulg. θαλάσσης, ut supra
 c. 6. *) ἐξ ἴσου] „ἐξῆς] ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat Fl.“
 Cum L. facit 2955, probante Belino. Etiam Fritzschnus recepit
 praestantiorē lectionem. r) καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν 2955.

narum, anderent dicere:
 aërisque altitudines, et pro-
 funditates maris, et terrae
 circuitus dimetientes, insu-
 per vero describentes circulo-
 sos, et triangula super qua-
 dratis formantes, et sphaeras
 quasdam varias, caelum nem-
 pe ipsum permetientes.
 Deinde vero illud etiam quis
 negat impudens et omnino
 inflatum? quod de rebus
 adeo obscuris cum agant, ni-
 hil pro conjectura proferunt,
 sed ultra modum contendunt,

nec ullam aliis excessus fa-
 cultatem relinquunt, ac tan-
 tum non dejerant, candem-
 tem massam esse Solem, ha-
 bitari Lunam, aquam bibere
 stellas, cum Sol tanquam
 puteali fune quodam humo-
 rem e mari hauriat, et omni-
 bus ex aequo potum dispen-
 set. Quanta quidem sit inter
 sententias illorum pugna, fa-
 cile est discere. Et vide, per
 Jovem te rogo, utrum vici-
 nae sint haec sententiae, et
 non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ ε) διασκηότα. πρῶτα μὲν γὰρ
p. 759. αὐτοῖς ἢ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη ι) διάφορος, εἰ γε τοῖς
μὲν ἀγέννητός υ) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ
τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰ-
πεῖν ἐτόλμησαν· οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεῶν μὲν τινὰ
τεχέτην τῶν ὅλων ἐφιστάμενος, οὐ προστιθέμενος δὲ οὔτε
ὄθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνοτο. καίτοι
πρὸ γε τῆς τοῦ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
τόπον ἐπινοεῖν x).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας. ὦ Μένειπε, τολμητὰς καὶ θαν-
ματοποιούς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ', εἰ ἀκούσεις, ὦ θανμάσι, περὶ τε ἰδεῶν
καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατος,
τε καὶ ἀτείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐ καὶ αὕτη γεανικὴ αὐ-
τοῖς ἢ μάχη· τοῖς μὲν τέλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
δὲ ἀτελες τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

a) πάμπολυ] „πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae πανπολύ.
Unde πάμπολυ facit Sol. πανπολύ marg. A. 1.“ Sic etiam 2955.
Bel. Schm. Sed rectius scribitur retracto accentu πάμπολυ, ut
mox πανπόλλους, πανπόλλα Hermot. c. 61 ipsum πάμπολυ infra
c. 11. Hermot. c. 5. Alex. 4. etc. Sic etiam Prutzsch. ι) γνώ-
μη] γνώσις 2955. υ) ἀγέννητος] „Bene sic Fl. Par. H. etc.
Ἀγέννητος J.“ nec nou B. 3. x) ἐπινοεῖν] ἐννοεῖν 2955.
γ) τέλει] „Τέλειον L. Vulgata est in Fl.“ Τέλειον etiam in
2955. temere probante Belino.

dentes. Primo enim illis sen-
tentia de mundo diversa est,
quandoquidem aliis genera-
tionis et interitus expertus esse
videtur; alii vero opificem
illius et modum constructio-
nis dicere ausi sunt, quos vel
maxime admiratus sum, qui
Deum quidem aliquem arti-
ficem huius universi consti-
tuerunt, non adjecerunt au-
tem, neque unde veniens,
neque ubi consistens, fabri-
catus sit omnia: cum tamen
auto exortum huius universi

neque tempus, neque locum
cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quos-
dam et praestigiatores ho-
mines narras.

Men. Quid vero si audias
illos, carissime, de ideis et
incorporeis quae disputant,
aut illorum de fine et infinito
sermones? Nam haec rur-
sus vehemens illis pugna est,
aliis fine quodam totum hoc
circumscribentibus, aliis au-
tem infinitum hoc esse pu-
tantibus. Verum etiam, mul-

καμπόλλους τιὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν p. 759.
 αἰς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ 2) διαλεγόμενον κατεγίνωσκον. ἕτερος
 δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
 ἐδίδασκε α). Περί μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
 ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
 καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο β). καὶ οἱ μὲν τοὺς
 ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τῇ τῶν ὅλων p. 760.
 ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην
 ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' γ) ἐμπαλιν ἐπαδαψιλεύομενοι,
 πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα
 πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δευτέρα καὶ τρίτα ἐνε-
 μον τῆς θεότητος. εἰ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον
 ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ αἰς περὶ σώματος αὐτοῦ δι-
 νοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
 πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἡσάν τινες, οἱ δ) τῆς σὺμπά-

2) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell. et Gron. Αὐτῶν est in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in G. Modo pro τῶν in 2955. est τούτων. α) ἐδίδασκε] „ἐδόξαζε] ἐδίδαξε FL quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. β) ἐπώμνυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπώμνυντο. Excipiam tamen dnnc Ed. Fritzsch. γ) οἱ δ'] Vitiōse οἱδ' A. 1. 2. Reitz. Bip. Schm. Gehr. nec multo melius οἱ δ' B. 1. 3. et Wolf. Recte Fritzsch. δ) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. Oī Edd. ceu. Of FL“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos dejerabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos

p. 760. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφαιίντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰσάγαμεν ἀπο-
 λύνειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας e). οὐδὲν γὰρ ὅτε
 μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν τοικώτας αὐτοὺς εἰσάγου-
 σιν. ἐνίοι δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
 p. 761. εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-

10 νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελκίπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
 ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑπερβρέταίς τε καὶ
 ἡὔγενοις f.) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων
 τραπόμενος ἀνεπίληπιόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
 μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκτεῖνο ἀτε-
 χνῶς ἐπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὤρμησα g) πιστεύειν

Hom. ἐνὶ αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
 Odys. ἀμυχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές,
 IX, 302. ἀπεγίγνωσxon· μίαν δὲ τῆς συμπαύσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν
 ᾧμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς h).
 τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα
 p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, αἰτοῖς καὶ
 κυνθάρσις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

e) παρηβηκότας] „παρονοκότας male Schol.“ f) ἡὔγενοις]
 „Sic J. Fr. Fl. Par. H. 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1. et 2.)“
 g) ἂν ὤρμησα] Sic 2955. (male, ait Del.) pro vulg. ἀνώρμη-
 σα. Correxerat et Fritzsche. h) εἰς] ἐς 2955. Schm. i) ἐνίοτε
 καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transpo-
 suit post κυνθάρσις. Vid. Adnot.

cura solverent, uti nos sole-
 mus seniores liberare mini-
 steriis. Nulla enim in re
 non comicis satellitiis simi-
 les illos introducunt. Alii,
 haec omnia supergressi, nec
 esse omnino Deos credebant,
 sed, sine domino, sine duce
 ferri mundum, patiebantur.
 Haec igitur audiens, fidem
 negare non audebam altifre-
 mis et bene barbatis viris;
 nec tamen habebam, ad quam
 partem disputationum con-
 versus aliquid reprehensione
 vacuum reperirem, et ab alio

nusquam eversum. Itaque
 plane Homericum illud usu
 mihi venit. Nam saepe qui-
 dem impetus me capiebat,
 ut uni illorum crederem,
 prohibebat at impetus alter.
 Propter quae omnia expers
 consilii, in terra auditurum
 me de hisce rebus verum,
 desperabam. Unam autem
 dubitationis liberationem pu-
 tabam futuram, si ipse vo-
 lucris quacunque ratione
 factus in caelum ascende-
 rem. Hujus autem rei mihi
 spem praebebat maxime qui-

οὐρανὸν. αὐτὸν μὲν ὄνν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδὲμιᾷ μηχανῇ p. 76a.
 δυνατόν εἶναι μοι πατεφρίετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰτοῦ περι-
 θείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος b)
 ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μὲ τὴν πείραν προχωρή-
 σαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
 πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὐ μάλα. εἶτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμο-
 σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτεροῖς λαβὰς τινὰς ταῖς
 χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τοπρωτὸν l) ἀνα-
 πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν m), καὶ ὥσπερ οἱ χῆμας
 εἰς χαμαιπετῶς ἐπαίρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
 πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότεραν
 ἦδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p. 763.
 εἶπα καὶ ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέα-
 τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμενη n), ὑψηλὰ ο) ἦδη καὶ 11
 μετέωρα ἐφρόνου, καὶ ἄρας ὑπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Τμήτ-

k) διαρκέσαι, πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et Fl.
 notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκέσαι
 2955. prave. Cf. ἀρκέσαι Hermon. c. 3. διαρκέσης. De Luct.
 c. 24. etc. l) τοπρωτὸν] Sic A. 1. et 2. ut alibi, e. g.
 Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπη-
 ρετῶν] „An ὑπερέτῶν; Pell.“ n) κατεπτύμενη] „κατε-
 πτώμενη B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in Fl.“

dem cupiditas, tum vero et
 fabularum auctor Aesopus,
 qui aquilis et scarabaeis, quin
 camelis aliquando, viam in
 caelum aperuit. Atque ut
 ipsi mihi nascerentur alae,
 id quidem nulla ratione fieri
 posse apparebat: si vero
 vulturis aut aquilae mihi ap-
 plicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte
 successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis er-
 go avibus, alterius dextram
 alam, vulturis autem alteram

curiose amputavi. Tum re-
 vinctas cum circa humeros
 loris validis aptassem, et ubi
 extremæ pennae sunt, ansas
 quasdam parâsem manibus;
 ipse me primum experiebar,
 exsultans et subserviens man-
 ibus, tollens me, ascerum
 instar, de humo paullulum,
 et cum volatu extremis etiam
 digitis progrediens. Cum
 vero obediret mihi negotium,
 jam audacius tentabam experi-
 menta; atque consensu
 arce inde me per præceptum
 in theatrum ipsum demisi.

763. τοῦ, μέχρι Γερανίου ἐπιτόμην, εἰς ἐκείθην ἐπὶ τὸν Ἀφρο-
κόνιδον αἶον p). εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι
πρὸς τὸν Ταῦγετον. ἦδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμηματός
μεμελετημένου r), τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γανόμενος, οὐκ
εἴ τι νεοιτῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβαῖν,
καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κεύθως ἐπισιτισάμενος, τολοισὺν s)
ἔτεινον εὐθύ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων ὑπὸ
τοῦ βάθους, μετὰ δέ, ἔφερον καὶ τεῦτα εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ
κίετ' αὐτὴν ἦδη τὴν σελήνην ἐγγόνειν t), πάμπλου τῶν
p. 764. νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλε-
στα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυνήην. προσελασίς
οὖν, καὶ καθιζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν
ἀνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεί-
νῳ; ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων u) θορῶν καθορώμενος,
XIII, 4. ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν μετ' ὀλίγον δὲ x), αἱ δόξεί μοι, τῶν
5.

p) αἶον] ἀν Fl. q) δ' οὖν] „οὖν Fl. Vulgatam ceterarum firmat
P.“ Cum Fl. facit 3011. probante Bel. r) μεμελετημένου] ἐκμελετημένου 2955. s) τολοισὺν] Sic A. 1. 2. ut Hermot.
c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπόν. t) ἐγγόνειν] ἐγγόμεν
2955. quod probat Bel. habens pro Imperfecto, narrationi scilicet
magis congruente. u) ἵπποπόλων] „ἵπποπόλων Edd.
prior, male.“ x) μετ' ὀλίγον δὲ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devo-
lassem, alta jam et sublimia
sapiebam, solvensque a Par-
nethe vel Hymetto, Gera-
neam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Co-
rinthi arcem: deinde supra
Pholoën et Erymanthum, us-
que ad Taygetum. Jam igitur
meditatus audax facinus,
cum perfectus essem et alti-
volas, non amplius quae
pullorum sunt cogito, sed
constenso Olympo, viatico
adsumto, quam poterat fieri
levissimo, caeterum recta
versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob
profunditatem oboriente,
deinde autem id ipsum quo-
que fero facilius. Cum vero
ad ipsam jam Lunam delatus
essem, multum relictis a
tergo nubibus, iatigatum me
sensi, et maxime ala sini-
stra, vulturina. Appulsus
ergo ibi assedi, interquie-
scens et in terram de supe-
riori loco despiciens, et, ut
Homericus ille Jupiter, jam
equestrium Thracum terram
adspiciens, jam Mysorum,
paullo post autem, si vide-
retur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. εἰς αὐτὰς ἀπάντων p. 764. ποιήσας τινὲς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκ οὖν καὶ ταῦτα λέγοις αὖν, ὃ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καὶ εἴς ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστορήται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν z). ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσθεῖναι ἀκούσεσθαι, σχήματός τε πέρι γῆς α) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, εἰς σοὶ ἀνωθεν ἐπεσκοποῦντι πατεφαίνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὁρθῶς γὰρ, ὃ ἑταῖρε, εἰκάσεις b). διότι ὥς οἷός τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ c), συναποδή- p. 765. μεί τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διαίθεαν. 12 Καὶ πρῶτόν γε μοι πᾶν μικρὸν δόκει d) τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολλὸν ὑπόρου, ποῦ εἴη e) τὰ τηλικαῖτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνιπ. e codd. 2955. et 3011. probante Bel. et sequente Fritsch. z) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἴδωμεν O.“ a) σχήματος τε πέρι γῆς] Sic, monente Bel. unice recte Schm. et Fritsch. ex Ox. 255. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. Fl. σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάσεις] „εἰκάσεις O.“ c) τῷ λόγῳ] Inerte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commati locus erat post λόγῳ, ut iam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gesnerus. d) δόκει] „Et sic legere Fl. notas Solanus. Sed et habent J. Par. B. etc.“ ἰδύκουν [frustra B. 3. et 4. convenienter cum Erasmi versione. e) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet Bel.

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obitor tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Lunam minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

ἄρη· καὶ ἡ τρεαύτη Θάλασσα· καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον)
 p. 765. Κόλοσσόν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ
 ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. κῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ
 ὄντα, καὶ υπεραντιστηκότα, καὶ ὁ Ὀλλειανὸς ἡγάμα πρὸς τὰς
 ἥλιον ἀποστειλῶν g), διασήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ἀρώμενον.
 ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενέει ἀπηρειαμάμην, ἅπας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι h) κατεφαίμετο, εὖ κατὰ ἔθνη
 μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ
 πολεμοῦντες, αἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια,
 p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὅπόσα i) τρίφει ζείδωρος
 Parod. ἄρουρα.]
 Hom.

Od. IX, *ΕΤΑΙΡ.* Παντελῶς ἀπὸ θανάφης ταῦτα, καὶ αὐτοῖς
 357. e. a. ὑπεραντιὰ ὅς γε ἀρετίως, ὃ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ
 • τοῦ μεταξὺ διαστήματος εἰς βραχὺ συγκαταλήμνην, καὶ εἴ
 γε μὴ k) ὁ Κόλοσσος ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤηθης l)
 ὄρῳ, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφρων γενόμενος,

g) τὸν Ῥόδιον] „τὸν Ῥόδιον O. Nil. mutant Edd.“ praeter
 B. 1. et 3. ubi τὸν Ῥόδιον. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν
 Ῥόδιον, quæmadmodum et Quirin. Hist. Conser. c. 23. pro
 τοῦ Ῥόδιον Κόλοσσου duo Codd. habent τοῦ Ῥόδιον K. et
 similiter Ver. Hist. I, 18. g) ἀποστειλῶν] Sic O. et inarg.
 A. 1. pro vulg. ὑποστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam Fritzsche.
 recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὅπόσα] Sic B.
 1, 3. pro vulg. ὅποσα: k) καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ 2955.
 l) ᾤηθης] „ᾤηθης O.“

sum vidissem, et illam ad
 Pharum turrin, plane me,
 bene noris, tellus effugisset.
 Jam vero illa excelsa et emi-
 nentia, et placido refulgens
 ad Solem Oceanus, terram
 esse, quod videretur, mihi
 indicarunt. Cum vero se-
 mel visum intentum fixis-
 sein, tota jam hominum vita
 mihi apparuit, non per gen-
 tes modo et urbes, sed ipsi
 distincte, qui navigarent,
 qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui

causas agerent, tum mulier-
 culae, animalia, et simpli-
 citer quae tellus alma nutrit
 omnia.

Sed Omnino improbabi-
 lia sunt, quae dicis, et sibi
 invicem contraria. Qui enim
 modo Terram, Menippe,
 quaerebas ab interjecto spa-
 tio in parvitatem contra-
 ctam, et nisi Colossus eam
 tibi indicasset, forte aliud
 videre tibi visus esses: quo-
 modo nunc, tanquam Lyn-
 ceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ p. 766.
θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοιτίας n);

MEN. Εὖ με*) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτα τῆς ὀψείως μηκέτι ἐφικνουμένης n),
πάνυ μ' ἥνια τὸ χρέμα, καὶ πολλὴν παρέιχε τὴν ἀπορίαν.
κατηφεῖ δέ ὄντε μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὥς εἶδον
(εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελιναῖον δαίμονα P. 767.
ῥήθην ὀρᾶν. ὃ δέ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις p) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις; Hom.
ὃ φυσικὸς οὐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς Od.
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς XVI,
Αἴτης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σε- 187.

m) νεοιτίας] „νεοιτίας O.“ Accentu inepte posito νεοιτίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. i. solam, quae recte νεο-
τίας, ut Musc. Encom. c. 9. e. a. *) Εὖ με] εὖγε Fritzs. ch.
edidit, ut sane solet Lucianus. n) ἐφικνουμένης] „ἐφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφός] „φυσικὸς O.“ quod praetulit
Fritzs. p) Οὔτις] „Οὔτι male Fl.“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς Schm. e 3011. et 2955. r) ἀναρπάσας] ἀρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ O.“ et hinc Fritzs.

quaecunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicum pullicem?

MEN. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebatur, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinere oppletus,
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicetur enim) ali-
quantum peturbatus Luna-
rem quendam me genium
videre putabam equidem. At
ille, Bono, inquit, animo esto,
Menippe,

Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc

Lucian. Vol. VII.

B

p. 767. λήνη κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτουμαι δρόσον.
 ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀντὶ γὰρ
 σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄρεν.
 εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλείς. κῆπιδ' αὖν
 τάχιστα κατὰπτωμαι ε) πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
 σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης ι), κῆν x) ταῖς νομην-
 νίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἔγχανων προσερχέσθαι. ἀλλὰ,
 μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἡδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀπῆ-
 γμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.

14 αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυτερῆς γενήσῃ; Μὰ Δι' γ),
 ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀγάγῃς ἀπὸ τῶν
 p. 768. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
 Parod. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
 Hom. δέν γε z), ἡδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει α). τὸ γὰρ ὀξυτερῆς αὐτὸς
 II. V, 127. ἡδὴ γῆθεν ἦκεις ἔχων. τί οὖν b) τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ',
 ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἡδ' ὅς, αἰετοῦ c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιάν

ε) κατὰπτωμαι] „καταπτῶμαι] Sic Fl. H. Par. Κατὰπτωμαι
 J. et P.“ Vid. Adnot. ι) καπνοδόχης] καπνοδόχης Thom.
 Mag. Vid. Adnot. x) κῆν] Sic Schm. et Fritzsche, cum A. 1.
 et 2. In cett. solenbi errore κῆν. γ) Μὰ Δι'] Οὐ μὰ Δι'
 mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γε] „σε Θ.“ et 3011. a)
 δεήσει] Sic pro vulg. δεήσει Schm. e Fl. et 3011. probante
 Belino, qui tamen δεήσει Attice dictum putat pro δεήσει. b) τί
 οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) αἰετοῦ] „αἰετοῦ Θ.“
 Sic et in sqq. et secutus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna
 habito multum incedens per
 aëra, et rore pascor. Venio
 igitur exsoluturus te prae-
 senti sollicitudine. Angit
 enim te, puto, et torquet,
 quod non distincte, quae in
 terra sunt, vides. Bene sane
 facis, inquam, optime Em-
 pedocles, et cum primum in
 Graeciam iterum devolavero,
 memor ero, ut libem tibi in
 fumario, et noviluniis ad
 lunam ter hians te adorem.
 Verum ita me Endymion,
 inquit, non huc veni merce-

dis caussa. Sed animo com-
 motus sum, cum te tristem
 viderem. Verum scin', quo
 facto acutam visum nancisci
 possis? Non equidem, per
 Jovem, inquam, nisi tu mi-
 hi caliginem quodammodo
 abstergas ab oculis: nunc
 enim lippire non mediocriter
 mihi videor. Quin tu, in-
 quit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse
 jam de terra allatum habeus.
 Quid igitur hoc est? neque
 enim novi, inquam. An
 nescis, inquit, te dextram

περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν d) πτέρυγι p. 768. καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν ὅξυωπέστατος e), ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰτός, ἦν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i) βλέπῃ k). φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἰτοῦ m) ἐνεθέμην, τοὺς ἔμους ἐξελών, ὡς νῦν γε n) ἡμετέλης ἀφῆγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος o)· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοὶ, ἡδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p). ἦν γὰρ ἐτελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρῳ μόνῃ πτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769: γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔση· τὸν γὰρ q) ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος

d) τί δ' οὖν] Sic O. probante Reitz, et 2955. quem secutus Schm. nec non Fritzs. pro vulg. τί οὖν. e) ὅξυωπέστατος] „ὅξυωπέστερος O.“ Secutus Schm. ὅξυωπέστατος vitiose 2955. et in marg. ὀξυδερκέστατος glossema, ait Bel. f) ἀντίον δέδορκε] „ἀντιδέδορκε O.“ g) τοῦτο] τοῦτῳ Guyet. sine idonea causa. h) ἦν] ἦν 2955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτῖνους male O.“ k) βλέπῃ] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοὺς ὀφθαλμούς 2955. m) αἰτοῦ] αὐτοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“ o) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. Bel. Schm. Fritzs. pro vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] παρὰ Fritzs. p) βασιλικόν] „βασιλῆα O.“ q) γὰρ] „ὅτι Fl. δ' O.“

aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae et oculo commune est? Quod, inquit, multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obtineatur: et ob id ipsum est rex et vera germanaque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista, inquam. Et jam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-

perfectus venerim, nec regis per omnia instructus; sed similis sum spuris istis et abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dextro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque

- p. 769. ὄντα τῆς χειρὸνος r). ἄλλως s), ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέπει t). οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακίναί μοι δοκῶ, θατέρων τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπειθυνοῦντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποιοῦν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν
- 15 ἤρμα διελύετο. Κῆπειδ' ἰδὼν τάχιστα ἐπιευνξάμεν, αὐτίκα μεφῶς πάμμεγα περιέλαμψ· u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύβας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πύλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γινόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα y) οἴκοι ἐπραττον, οἰόμενοι· λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ z) Ἀντίοχον
- p. 770. Στρατονίκη διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλον

r) τῆς χειρὸνος] τοῦ χειρὸνος 2955. quam optimam dicit Belinus lectionem, subaudiens scilicet ζῶον. s) ἄλλως] „ἄλλης male J,“ et A. 2. ex illa. t) βλέπει] βλέπει 3011. u) πάμμεγα περιέλαμψ] „πύμπολυ περιέλαμψ O. μέγα περιελ. P.“ Πάμπολυ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x) ὅπα(θρῳ) ὑπαίθρῳ] „ὑπαίθρῳ“ mallet Belinus. At cf. Hermot. c. 77. Jov. Trag. c. 16. e. a. y) ὅποσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat P.“ z) δὲ] „deest in O.“ a) μητρὶ α)] „μητρὶ Fl. male. Prius cell. et P. Ἀδελφῇ Coll.“ b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ. O.“

enim quidquam mihi decernerit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paullatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, et quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide vi-

deo urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Seleucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectam ab uxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom stupro socrum suam polluentem, et miscentem Attalo venenum filium: et rursus ab altera

τὸν υἱὸν ἐγγέοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην p. 770.
 φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα
 τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην Σπαρτίνοσ c) δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
 τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων d) εἴλκετο ἔξω τοῦ
 ποδός, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρῦν e) κατηλοημένος f). ὁμοίᾳ
 δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γι-
 γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείαις ἦν ὄρεᾶν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιορκούντας, δεδιότας,
 ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδοδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
 τῶν πολὺ g) γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους εἴρων, Ἐρ-
 μίδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἑνέκα δραχμῶν ἐπιορ-
 κοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ h) τῷ
 μαθητῇ δικαζόμενον, Κλείνιαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
 πείου i) φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ αὖ τοὺς ἄλ-

c) Σπαρτίνος] „Σπατίνος O. et Fl. Vulgata est in celt. et P.“
 Cum O. et Fl. facit 2955. d) δορυφορούντων] δορυφόρων
 2955. e) ὀφρῦν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. ut Amor. α. 54. e. a.
 pro vulg. ὄφρυν. f) κατηλοημένος] „Nil mutant J. Fl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ πᾶν 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπείου] Vulg. Ἀσκλη-
 πίου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιῶδ. Nihilominus, monente Schmiedero, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, Lobeck, ad Phryn. p. 370. prae-
 cepit. Cf. Demon. c. 27. Piscat. 42. Hermot. c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 nuchum Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacen.
 Spartinus autem Medus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypho au-
 reo contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in
 regibus videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptiores, perjuros, metuentes,
 proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerunt. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam,
 Hermodorum Epicureum
 propter mille drachmas pe-
 jerare, Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Hierophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicam
 alios? qui parietes perfode-

p. 771. λους λέγοιμε, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανειζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θεία.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἶκε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι l) παρεσχῆσθαι m).

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὄρᾳν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷά ο) φησιν "Ομη-
 Hom. ρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι,
 Iliad. ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε
 XVIII, τις· ἐν γειτόνοις p) δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν
 491. ἐς τὴν Γεικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν εἴρων τοὺς Γέ-
 τας· ὅτε δὲ μεταβαλὴν ἐπὶ r) τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν
 ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θά-

tuit etiam. Fritsch. k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. Fl. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρεσχῆσθαι] „παρεχέσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo δυσχερές. Sed omissum in O. 3011. et 2955. eiecit, monente Belino, Schmiederus, tanquam glossema manifestum. Cf. Schol. in Cod. 2954. legitur ἔνεργον ἦν, supra scripto δυσχερές. Omisit etiam Fritschius importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα Fl. male. Oia cett. et P.“ p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O.“ ἐγγειτόνων 2955. q) ὅτε] εἰτε vult. Bel. et mox iterum; utrumque perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebnisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicina autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustis: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

τερη, τοὺς Αἰγυπτίους γενομένους ἐπέβλεπον·). καὶ ὁ p. 771. Φοίνιξ δὲ ι) ἐνεπορεύετο υ), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἱμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάν- 17 των τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινόμενων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη p. 772. ἐπινοῶν, ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἰ τις παρυστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξει τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ, τὴν αὐτῆς ἀφέντα, ἴδιον ἔδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον χ) ὑπερβαλίσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάσιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοις καὶ τεταραγμένῃ.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ γ) τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται ζ), οὐ μόνον ἀπὸ δὲ φθαρτομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινου-

- α) ἐπέβλεπον] Ἰβλεπον idem. ι) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclausit Schm. υ) ἐνεπορεύετο] ἐνεπορεύετο 2955. „beaucoup mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc *Beliniani* iudicii levitatem sequi non designatus Schm. Lepidum errorem commisit Erasmus reddens: *scortabatur*, quasi legisset *ἐνεπορεύετο*, vel simplex *ἐπορεύετο*. χ) πλησίον] „πλησ. cum duobus virgulis transversis O.“ γ) καὶ γ) Sie, ut par erat, Schm. et Fritzsche. cum Ald. utraque. Reitz. et cett. καὶ. ζ) συντέτακται.] τέτακται 3011.

nix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laeo, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitu-

dine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, quadis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime et confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: et ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura et habitu dissimilium, contrarioque se motu mo-

p. 772. μένων α), καὶ ταυτῶν οὐδέν ἐπινοούντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι β) δεῖσθαι λέγων. τούνευθεν δὲ ὁμοίῳ πάντες ἤδη σιωπῶντες γ) οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον δ) ᾧδὴν ἀπάδοντες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεά-

p. 773. τροί πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γινόμενα g). Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρεσιν ἔρχουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἣ Ἀχαρνῆσι i) πλῆθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὥς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὐσης τὸ μέγεθος τετάρων k), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ' ὅπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος l) αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἰδούκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ εἰς τὴν Πελο-

a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“

b) οὐκ ἔτι] οὐδὲν τι 3011, Unde conj. Fritzsch. οὐδὲν ἔτι.

c) σιωπῶντες] „σιωπῶντες I.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit O.“

e) ἀπάδοντες] ἐκείδοντες conj. Reitz. At cf. Adnot.

f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et Fl.“ g) γινόμενα]

γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνῆσι] „Ἀχαρ-

νοῖσι O.“ k) τετάρων] „τεσσάρων O.“ l) πολυπλεθρό-

τατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena chora-gus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multifor-mi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens

πόννησον, εἶτα τὴν Κυνοῦριαν π) γῆν ἰδοῦν, ἀνεμνήσθην, p. 773.
 περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου η) πλατυ-
 τέρου, τοσοῦτοι ἔπessον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς
 ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἰδοίμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα,
 ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὅκτω, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774.
 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων ο). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς
 μετάλλοις, πεγγριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΥΔΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. 19
 αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκος
 διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαι σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐω-
 ρακῆναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους
 δὲ ἐπανιόντας αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p)
 κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ
 πυροῦ ἡμίτομον, θεί q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

m) Κυνοῦριαν] „Κυνοῦριαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et
 3011. Emendaverat Palmer. n) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Αἰ-
 γυπτιακοῦ φακοῦ O.“ ο) ἂν ἐγέλων] „ἀνεγέλων Fl. et O.“
 Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τὴν]
 „non adest in O.“ q) θεί] θεί Schol. et sic Fritzsche. col-
 lata formula θεί φέρων e Timon. c. 22. At conferas simul θεί
 Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor.
 c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim
 ignorari θένοι infra c. 24. συνθένοι Bis Acc. 12. διαθεῖν
 Toxar. c. 56. διαθεῖν Ver. Hist. II, 2, 4. bis. παραθεῖς Quom.
 Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθέοντας Amor. c. 7. In harum forma-

antem in Peloponnesum quo-
 que, ac Cynuriam deinde
 terram videns, recordatus
 sum, de quantilla regione
 quae lente Aegyptia latior
 non videretur, tot Argivo-
 rum et Lacedaemoniorum
 die uno ceciderint. Verum
 etiam auro sibi placentem si
 quem viderem, quod anulos
 haberet octo, et phialas qua-
 tuor: vehementer hunc quo-
 que ridebam. Pangaeus enim
 totus cum metallis granum
 milii magnitudine acquabat.

Sod. O beate Menippe,
 admirabilis spectaculi nomi-
 ne. Urbes autem, per ego
 te Jovem, et ipsi viri quanti
 superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te
 fornicarum forum vidisse,
 discurrentes in orbem alias,
 alias exeuntes, alias redeun-
 tes rursus in oppidum: at-
 que alia stercus egerit, alia
 raptum undecunque fabae
 corticem, aut triticum dimi-
 diatum, cum illo currit. Ve-
 risimile autem est, esse apud

p. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ
 δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς γ), καὶ φιλο-
 σόφους. πλὴν αἱ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις δ)
 μάλιστα ἐφύκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παράδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φύλον, ἐκ μυρμηκῶν
 ἀνδρας γεγονότας. ἔπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἐώρατο,
 καὶ κατεγγέλαστο x) μοι, διασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)
 Δῶματ' ἐς αἰγίδοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Hom.
 Il. I,
 222.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet s.
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. ῥῆϊ et c. 33. παραβόλει. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπνέει et mox πνέι, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42, et ἐκπλεῖν Alex. c. 56.
 porro νῦν Ver. Hist. II, 11. ἐγγεῖ Amor. c. 14 ἐγγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc. 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθέν et ὑπερθέοντας,
 cum quibus cf. διαπνέονσαι Ver. Hist. II, 5. ἀπνέονσαι Amor.
 c. 40. περιζέοντα et mox συνζέοντα Tox. 20. προσζέοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσζέουσιν ibid. c. 57. e a. r) μουσικούς ε]
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ δ) μυρμηκίαις ε] Sic Reitz.
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκίαις. ι) δο-
 κεῖ ε] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino delend-
 um, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. υ) τοὺς ε]
 „omittit O.“ x) κατεγγέλαστο ε] καταγγέλαστο Reitz.
 Gehrlich. Wolf. Fritzsche. Sed Edd. vet. et hinc Bip. et Schm.
 κατεγγέλαστο. In Fl. tamen et 3011. κατεγγέλαστο, mutilata
 forma. Ἐώρατο autem pro vulg. ἐώρατο scripsi, secutus, ut par
 erat, Struvium, Lectt. Lucian. P. I. p. 248, cum quo etiam
 facit Fritzsche. Quaest. p. 194. γ) ἀνεπτόμην ε] Vulg. ἀνε-
 πτόμην. Mallet Bel. ἀνεπτόμην. Sed rectiorem formam com-
 mendarunt Fell. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et demagogos, et
 senatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 cum suis viris oppida formi-
 cetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso co-
 pore evolavi

*Adque Jovem aegida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.*

Οὐπω ε) στάδιον ἀνελήλυθεν α), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
φωινὴν προῖεμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναιο, διακόνη-ρ. 775.
σαι μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγώ, βαρὺ γὰρ
οὐδὲν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβειαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
πὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ ἀπείρηκα
γὰρ ἤδη β), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
φων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πο-
λυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἣ καὶ δι' ἣν τινὰ αἰ-
τίαν γ) διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
τοικῆσθαι δ) με φασὶν· οἱ δὲ, κατόπτερου δίκην ἐπικρέμα-
σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτ'
μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
πιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασὶ μοι ε), ἄνωθεν ἦγον παρὰ
τοῦ f) Ἑλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
φὸν ὄντα μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάζαι προαιρούμενοι.
οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ Ἑλίου,
λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

z) οὐπω] „ούτω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“
α) ἀνελήλυθεν] „ἀνελύθειν J. male.“ β) γὰρ ἤδη,]
Sic O. Vulg. γὰρ, ὡ Μέν. γ) τινὰ αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν
O.“ δ) κατοικῆσθαι] τε, quod vulgo inseruerant, recte
haud dubie abest a 2955. probante Bel., quem secutus est Schm.
et novissime Fritzsche. ε) μοι] „μου Fl. μοι φασὶ O.“ Sic
etiam 2955. probante Fritzsche. f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
cil. male τοῦ Fl. B. 1. J. Par. etc.“ g) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolave-
ram, cum muliebrem Luna
vocem emittens, Menippe,
inquit, ita tibi bene succe-
dat! ministra mihi apud
Jovem aliquid. Dixeris, in-
quam: nihil enim grave est,
nisi forte ferendum aliquid
sit. Legationem, inquit, non
difficilem, et preces defer a
me ad Jovem. Patientiam
enim (jam) consumsi, Me-
nippe, omnem, multa illa et
molesta audiendo a philoso-
phis, quibus nullum aliud
opus est, quam curiose de me

disputare, quae sim? quan-
ta? utrum, et quam ob caus-
sam dimidiata aut gibbosa
fiam? Et alii etiam habitari
me ajunt, alii, speculi instar
impendere mari, alii, quid-
quid quisque excogitaverit,
illud mihi applicant. Deni-
que, ipsam quoque lucem
furtivam esse mihi et adul-
terinam, ajunt, quae desuper
a Sole veniat: nec desinunt
etiam cum hoc fratre me meo
committere, et dissidium in-
ter nos excitare velle. Neō
enim satis illis erant, quae

- p. 775. συνεπίσταμαι αὐτοῖς h), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροῖα καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρόδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
- p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς i) σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ k) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας l). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι m) ὅτι πορῶ-τάτω, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθῆναι θ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χάραν μένειν, ἢ μὴ

b) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Fl. adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐὰν placebat Guyeto, ὑπὸ Gesnero. At vid. Adnot. k) τὸ] τι conj. Seager. in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic Fl. cum cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τς 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare Belinus, nec recipere Schmiuderus et Fritzscheius debebant, vel ob sequens καὶ δε, praeterea vero, insuper etiam, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quas noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdū, ἐτ viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamentaceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt laverare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

ταὺς φυσικοὺς ἐκείνους ο) ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ρ. 776.
ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ πᾶν τὰς ἐν Περιπάτῳ ρ) διατριβὰς οὕτω
γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμε-
τρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἢ δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναν- 22
τες ἔτειγον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν s) οὐτε βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. r. 777
μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθιστῶντο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ᾗδῃ ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ Od. X.
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. 98.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμιστίας ὦν ἀε-
τός t) τὸν δὲ αἰτὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιρῷ συνήθη τῷ

ο) ἐκείνους] „ἐκείνος O.“ ρ) Περιπάτῳ] „τοῖς περιπάτοις
O. P.“ Hanc lectionem praetulit Fritzsche. ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum arti-
culo legitur. Sed cf. Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περι-
πάτῳ ἡπλίστατο et Piscat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς]
„παρ“ O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. aderat in FL.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque Ald Pro τὴν au-
tem miro errore, nisi fallor, e Par. Ed. μὲν irrepsit in Reitzia-
nam, et hinc etiam in recentt, quum tamen importuna sit h. l.
particula, et Edd. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente Schmie-
dero, etiam B. 4. et Salm. in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam Fritzsche Quaes. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores Reitziana editiones non consulisset. s) μὲν]
„moi marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) ἀετός] „Jam et sic O.
cum quater ante ἀετός.

et adjuvare, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
finemque imponat illis in
Peripato commorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiun-
tur. Piet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,

Nulli ubi comparent ho-
minumve boumve labores,

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ac
primo quidem statueram sta-
tim sicut eram ingredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

- P. 777. Διδ. ὑστερον δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουςί μ) με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περιειμένον. ἄριστον γοῦν*) κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἐκοπτόν προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆγε κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διδ., καὶ μετ' ὀλίγον εἰς-εκληθήην πᾶνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
- p. 778. γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας, καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐ-
- 23 τὸν τρόπον ἐπιτρωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς θριμύ τε y) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμέ ἀπιδῶν, φησί,

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
 Od. I. ἔγω δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
 170. δέους, εἰσιτήκειν δὲ ὅμως ἀγνῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-
 νίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
 τα διηγούμενη σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς z) ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἐλθοιμι παρὰ α) τοὺς

α) καταφωράσουςι.] καταφοράσουςι A. 1. 2. *) γοῦν] οὐν edidit Fritzsche. x) ἐπιτρωμένους] „ἐπιτρωμένους (sic) O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect.“ y) τε] „abest a Pl.“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. coqj. mi-
 rifica constantia. α) παρὰ] „Sic J. Fl. S. περὶ al. male.“

lenter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero solitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; et exspectabant, omnes non ita multo post adventuros homines eo-

dem modo alatos. Jupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, et a majestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philosophos, ut pu-

φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγο- p. 778
 ρεύσαιμι διασπαύμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπι-
 νοίαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
 οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σιλήνης ἐπε-
 σταλμένα. μεθιδάσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς c)
 τῶν ὀφρύνων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου πέρι καὶ Ἐφιάλ-
 του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
 θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὖριον δέ, εἴη,
 περὶ ὧν ἡκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
 ναστάς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοῖατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
 γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθίξεσθαι. Μεταξὺ τε προΐων, 24
 ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
 ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὥμιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
 καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρουσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ
 τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ
 τις ἔτι λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δεῖ ἥν αἰτίαν
 ἐλλίποισιν g) Ἀθηναῖοι τὰ Δαΐσια τοσοῦτων ἐτῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὖν] „non compareret in O.“ c) ἐπανεῖς] ἐπανεῖς O.“ quod
 temere probat *Belin*. Quod Schol. habet ὑπανεῖς, errore credo
 accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil
 hic variare Edd. notat *Solanus*.“ f) ἔτι λείπεται] „ἐπιλεί-
 πεται *Flk* et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἐλλίποισιν] „ἐλ-
 λ-“

gnantia dicentes audiverim,
 ut sermonibus illorum di-
 stractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum
 deinceps, et alas, et reliqua
 adcaelum usque omnia. Post
 reliqua etiam Lunae manda-
 ta adjicio. Subridens au-
 tem Jupiter, et remittens ali-
 quantulum supercilia, Quid
 dicas, inquit, de Olo et Ephī-
 alte, cum Menippus etiam
 in caelum ascendere ausus
 sit? sed nunc quidem ad
 hospitalem te coenam voca-
 mus, cras vero operam de
 negotio tibi tuo dabimus,
 ac deinde te dimitemus.

Cum his dictis surgens ad
 eum caeli locum pergīt, un-
 de facillime exandiri possunt
 omnia. Tempus enim erat
 precum audiendarum caussa
 assidendi. Dum progreditur,
 rogat me de his, quae in terra
 agantur? primo quidem illa,
*Quanti nunc sit in Graecia
 triticum?* et, *An vehementer
 nos superiori anno hiems per-
 strinxerit?* et, *Utrum pluri-
 bus imbris indigeant olera?*
 postea vero interrogabat,
*Numquid adhuc reliquus esset
 de genere Phidiae?* et, *Quam
 ob causam intermitterent
 Athenienses tot annis Jovia-*

p. 780. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελείσαι διανοδῶνται; καὶ εἰ συν-
 ελήφθησαν οἱ τῶν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ
 περὶ τούτων ἀπεκρίναμην, εἶπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ
 ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσπο-
 τα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλεία σε εἶναι πάντων θεῶν;
 παίζεις ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις
 ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροῖς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

Arat. — μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγῆναι,

Phaen. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ — —

v. 2. 3.

καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραὶ, καὶ περίβλε-
 πτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλ-
 λων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἰατρεῖον

p. 781. ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ
 Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,

λέγουσιν O.⁶ Sic etiam 2954. Sed Flaccus mallet Belin. h) αὐ-
 τῶν] αὐτῶ, ipsi Jovi, non male conj. Seager. Diar. Class.
 No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἔκων Par. Sed prius
 J. Fl. B. 1. H. S.“ k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex Fl.
 Schol. et Coll. et marg. A. 1. quum φιλόκαινον Edd. cert. ha-
 berent.“ l) τε] „δὲ Fl. Vulgatum tenet P.“ m) Πῖσα] In
 prioribus erat Πισα. n) Ἀνουβίδειον] Vulg. per errorem
 Ἀνουβίδειον. Vid. Adnot.

lia? et, Utrum Olympium
 suum templum exaedificare
 cogitent? et, Utrum compre-
 hensi essent, qui Dodonaeum
 templum spoliaverant? De
 his cum respondissem, Dic
 mihi, inquit, Menippe, de
 me quid sentiunt homines?
 Quid, inquam, Domine, aliud,
 quam religiosissimum illud,
 regem te esse omnium Deo-
 rum? Ludis tu quidem, in-
 quit. Quam novarum rerum
 studiosi sint, accurate novi,
 etsi non dicas. Fuit enim
 quondam tempus, cum et di-
 vinus ipsis viderer, et medi-

cus, et ego essem in univer-
 sum omnia: [Compita plena
 Jovis, fora tum Jovis omnia
 plena:] ac Dodona et Pisa
 splendidae conspicuaeque
 erant omnibus, prae fumo
 autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero
 tempore Delphis quidem
 Apollo divinandi officinam
 constituit, Pergami autem
 sanandi Aesculapius, et
 Bendideum factum in Thra-
 cia, et Anubideum in Ae-
 gypto, et Ephesi Dianeum;
 ad illa currunt omnes, et haec

ἐπὶ ταῦτα ο) μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ παρηγύρεις ἀνάγου- p. 781.
 σι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥσπερ q) παρη-
 βηκόια ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων
 ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου
 τοὺς βωμούς ἴδοις τῶν Πλατωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίπ-
 που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα 25
 ἐς τὸ s) χωρίον, ἐνθα ἔδει αὐτὸν καθελόμενον διακοῦσαι
 τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεσίνων
 ἐοικυῖαι t), πῶματα u) ἔχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρό-
 νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
 Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυ- p. 782.
 τὸν. ἡχοντι x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποι-
 κίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
 εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι μοι γένοιτο.
 ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ y),
 τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη z),

ο) ταῦτα] „τούτοις O. et Fl. Vulgatae adsentitur P.“ p) πα-
 ριστᾶσιν] „πριστᾶσιν male O.“ q) ὥσπερ] „desideratur
 in O.“ r) ἅττα] „Sic Edd. vulgo et P. ἅμα O. et Fl.“
 s) ἐς τὸ] „ἐς τι O.“ t) ἐοικυῖαι] „εοικῦναι male J.“ u) πῶ-
 ματα] „πῶματα O. et mox iterum πῶμα.“ x) ἡχοντι]
 „εὐχονται marg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοὶ Codd. O. P.“
 Sic tradit Reitz. vel potius Solanus. Sed Schmiederus hanc
 variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι etc.
 refert. z) φαίη] „ἔφη O.“ Sic etiam 2955. omisso ἂν, quem
 secutus est Fritzsche.

tombas statuunt: mihi vero
 tanquam decrepito satis ha-
 bitum honoris putant, si
 quinque solidis annis inter-
 jectis sacrificent mihi Olym-
 piae. Quare frigidiora mea
 altaria videas Platonis legi-
 bus, aut syllogismis Chry-
 sippi. Haec talia quaedam
 collocuti pervenimus ad lo-
 cum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat.
 Erant autem fenestrae deinceps
 puteorum orificiis simi-
 les, habentes opercula: et

ad unamquamque sella aurea
 posita. Ad primam harum
 assidens Jupiter, remoto
 operculo precantibus se da-
 bat. Orabant vero undique
 terrarum diversa et varia.
 Ego enim ipse quoque capite
 admoto preces simul audie-
 bam. Erant vero ejusmodi:
*Jupiter, regnare mihi con-
 tingat! Jupiter, cepae mihi
 nascantur et allia! Jupiter,
 pater mihi mox moriatur!*
 Alius quidam diceret: *Uti-
 nam heres sim uxoris! uti-*

P. 782. εἴθε κληρονόμησαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβου-
λεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆ-
ναι τὰ Ὀλύμπια, τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο
ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἦτε α) ὑετὸν, ὁ δὲ
κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκά-
στην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Hom. II. XVI, 250. Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. b)

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέτο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρον, τὰς δὲ ἀνο-
σίους ἀπράκτους αὐτὸς ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα
μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷ δὲ τινος εὐ-
χῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἔθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων,
οὐκ εἶχεν ὁποιῶν μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν c) ὥστε δῆ

P. 783. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφήνα-
σθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ
26 διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ
τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦτε:] „ἦτε male O.“ b) ἀνένευσε:] „ἀνένευε Fl.“ c) αὐ-
τῶν:] „αὐτὸν Fl. male. Vulgatae cett. adserit P.“ Mᾶλλον νευ-
σμεν 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐπινεύσει αὐτῶν, ob de-
fectum scilicet particulae ἄν, quem in tali syntaxi aegre hic
Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fra-
tri insidias! contingat mihi
causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero
unus Boream adspirare ro-
gabat, alter vero Notum.
Agricola pluviam petebat,
solem fullo. Audiens vero
Jupiter, precibus singulis
accurate examinatis, non
pollicebatur omnia;

*Verum propitius pater hoc
dedit, abnuvit illud.*

Justas etenim preces sursum
admissas per fenestellam re-
ponebat ad dextra: nefarias
autem infectas deorsum flan-

do remittebat, ut ne quidem
prope caelum venirent. In
unis vero precibus dubium
illum vidi. Duobus enim
viris contraria petentibus
et hostias pollicentibus ae-
quales, non habebat, utri
illorum magis annueret! Ita-
que illud Academicum usu
ei venit, [neque quidquam
poterat pronunciare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat
se adhuc et dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset
precibus, in proximam trans-
iit sellam, ad fenestram
alteram, admotoque capite,

κύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας p. 783. δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόσι d), καὶ φήμαις, καὶ οἴωνοις προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσίων θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνέων ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέτατε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ ποιεῖν e). Τήμερον f) παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Αἰβυσιν ἀστραπύτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω g), σὺ δὲ ὁ Βορέας h), πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαίνειω, καὶ τῆς χαλάξης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27. ἴδη σχεδὸν αὐτῷ διαφικμένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δειπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με. ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλανε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττην i), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληδόσι.] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine jota, secundum Hermannii praeceptum ad Eurip. Alcest. v. 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „ποιεῖν G. P. et marg. A. 1. ποιεῖν Edd. et O.“ f) τήμερον] „διήμερον O.“ g) νιφέτω] „ιφέτω male Par.“ forsan Ἑλλήσιν ιφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορῶς Fl. Nihil mutat P.“ cum Fl. facit 2955. quem secutus est Fritzsch. i) Ἄττην] Sic solus O. Vulg. Ἄττιν. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, et Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et anguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud*

Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: et grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem, et Corybantes, et Atten, et Sabazium, inquilinos illos et ancipites Deos. Hic pancm

p. 783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρήχη, καὶ
 p. 781. ὁ Διώνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα k) ἡ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδα. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ψέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγυρόμεν. ὁ γὰρ βέλτε-
 στος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασαιτο ἀποβλέ-
 ποντά ποι δ) τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει,
 καὶ αὐτὸς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τάκεϊ τεθραμένος, οὔτε
 Hom. σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἶθρα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 Il. V. ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκον-
 341. ται, μάλιστα δὲ ἤδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν
 καπνὸν αὐτῇ κύλισσιν ἀνενηνεγμένον *), καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν
 ἱερῶν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δαίπνῳ ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε p), καὶ ὁ Σείληνός q)

k) μύρτα] „μύρτα Marci. Nil mutant Edd.“ l) ποί] „που O.“
 et 3011. probante Belino et Fritzschio. m) δὲ] „καὶ male
 Salm. Recte δὲ Par. H. J. aliaque.“ Γύρ conj. J. Seager. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. Iis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πίν. O. Nil
 mut. Edd. et Hom.“ Sic plaus narratum in Ed. Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐ· nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspiceris, nec
 Oxoniensem lectionem satis recte esse relatum. o) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2955. *) ἀνενηνεγμένον] Peccabatur
 olim scribendo ἀνηνεγμένον. Emendavi monente Struvio Lectis.
 Luciani. P. I. p. 248 p) ἐκιδάρισε] ἐκιδάριζε 2956.
 q) Σείληνός] „Σείληνός O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus macnas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clanculum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 cuntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo hau-
 riant ascendentem cum ni-
 dore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 daccem saltavit Silenus, sur

κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰς γ) τερ. 785.
 Ἡοιάδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην οἰδὴν τῶν
 ὕμνων τῶν δ) Πινδάρου. κᾶπειδὴ κύρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα
 ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ι).

Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Hom. II. II.
 Εὐδον υ) παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νηδυμος ὕπνος. 1. 2.
 ἀνιλογίζομην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, 28
 πῶς ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φῦει γ) πῳγῶνα, ἢ
 πῶς γίνεταί z) νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰε,
 καὶ συνευωχουμένων. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον.
 ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέειπε κηρύττειν ἐκκλησίαν.
 Κᾶπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. Τὴν μὲν αἰ- p. 786.
 τίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιδὸς οὗτος ξένος παρέσχη- 29
 ται α)· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινωνᾶσθαι b) περὶ τῶν

γ) τὰς] Sic Cod. Gruen. Τῆς Edd. et O. Vid. Adnot. δ) τῶν] -
 Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc
 Jacobs. in Append. ad Porsoni Adverss. p. 298. τῶν τοῦ mal-
 let, probante Jacobo Quaestat. Lucianu. Spec. I. p. 5. ι) ὑπο-
 βεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.
 et Schol. sed minus ex more Luciani. υ) εὐδον] „εὐδον J.
 et Par. male“ x) ἔχε] „εἶχε J. ceteraeque male cum O.
 ἔχε Par. ἔχει B. 2.“ Sed B. 3. ἔχε. γ) φῦει] „φύσσει O. et
 marg. A. 1.“ z) γίνεταί] „ἐγγίγνεται O. ἐγένετο Fl. γίγνεται
 marg. A. 1.“ α) παρέσχηται] παρέχεται 3011. Unde Bel.
 sine iusta causa fieri vult παρέχει. Plura hujus usus exempla
 Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lectt. Lucianu.
 P. I. p. 248. b) κοινωνᾶσθαι] „Sic Fl. B. 1. J. H. Ald.
 S. κοινωνῆσθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de
 nativitate Deorum carmina,
 et primum hymnorum Pin-
 dari nobis canebant. Cum
 satias esset, unusquisque, ut
 erat, acquievimus, bene ma-
 didi.

*Ac reliquos pariter mulcet
 Divosque hominesque
 Tota nocte quies: sed me
 fugit alma volentem,*
 qui cogitarem tum multa
 alia, tum prae caeteris illa,
 quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?
 aut quomodo nox fiat in cae-
 lo, praesente semper sole,
 et una epulante. Post paul-
 lum obdormiscebam. Mane
 autem surgens Jupiter prae-
 conio vocari concionem ju-
 bet. Et praesentibus omni-
 bus dicere incipit: *Caussam*
uos convocandi hesternus hic
noster hospes praebuit. Cum
autem olim voluerim com-
municare vobiscum de phi-
losophis, maxime a Luna,

- P. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σέληνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλέον d) παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλόνηκον, κενόδοξον, οἰζυχολόν, ὑπόλεχνον, ὑπόμωρον e), τετυφωμένον, ὕβρεως Hom. ἀναπλεών, καὶ ἵνα καθ' Ὁμήρον εἶπω, [... ἐτώσιον ἄχθος
 Iliad. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ
 XVIII, 104. ἀμαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊ-
 κούς ὠνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαῖκούς, οἱ δὲ Ἐπικου-
 ρεῖους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα πολλῶ g) γελοίο-
 τερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περι-
 θέμενοι, καὶ τὰς ὁφρὺς ἐπάραντες i), καὶ πῶγωνας ἐπι-
 σπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστω σχήματι κατὰπτυστα
 ἦθη περιστέλλοντες, ἐμφορεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς
 P. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέλη τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

c) γὰρ] „τὸ O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Fritzsche.
 d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatiorem illam formam
 confirmant loca Charon. c. 19. Hermot. c. 58. Toxar. c. 53. e. a.
 ubi passim conjunctim occurrit ἐκπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπό-
 μορον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] „ἐαυτοὺς vi-
 detur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, quae
 collegerunt L. Bos De Ellipss. p. 127. Schäf. ejusque recen-
 tiores Editores. g) πολλῶ] „Sic plerique scripti et editi.
 Πολλῶν O. Πολλὰ Fl“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν] omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαίροντες 2955.
 k) ἐμφορεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatam τοιχοῖς videbatur
 interpretamentum esse. l) ἀφέλη τις] Vulg. ἀφέλης. Illud

illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam de-
 liberationem differe. Est enim hominum genus, non
 ita diu seculo spumae instar
 ianans, pigrum, conten-
 tiosum, inanis gloriae cupi-
 dum, iracundum, gulae ob-
 noxium, stolidum, inflatum,
 contumeliosum, ut Homericō
 verbo utar, Tellaris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas
 divisi, excogitatis diversis
 disputationum labyrinthis,
 alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii,
 alii Peripateticos, et aliis
 nominibus multo etiam magis
 ridiculis. Deinde circum-
 posito sibi augusto virtutis
 nomine, superciliis sublati,
 demissis barbis, circumeunt
 ficto habitu despuendos mores
 occultantes, similes maximē
 Tragicis illis actoribus, quo-
 rum si personas auferas, et
 amictum illum auro intex-
 tum, quod relinquitur ridi-
 culus est homuncio septem
 drachmis ad certamen illud

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἔστι p. 787.
 γελοῖον ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεμισθω- 30
 μένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 φρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 γοντες εὐεξαπάτητα μεिरάκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρε-
 τὴν τραγωδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰὲ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴδὲν αὐτοὶ μῆτε κοινὸν, μῆτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀρχεῖοι καὶ περιετοὶ καθεστῶτες, [Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν n) βουλῇ.] ὅμως τῶν ἄλλων κατηγο- 11. II,
 ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λο- 202.
 δορίας τινὰς ἐκμεμελητότερες ο), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφέλῃται
 τις, quam ipsam praefert *Belinus*, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφέλῃται accipiens. *Fritzsche* video necum plane con-
 sensuissae. in) ὀβολῶν] ὀβελῶν conj. *Gesner*. n) ἐν] „ἐν
 male O.“ ο) ἐκμεμελητότερες] „ἐκμεμειλ. Fl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι.] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς
 πλησ. narrante *Belina* et probante. Secutus *Schm.* servato ta-

conductus. Tales vero cum
 sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 piendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputatio-
 nes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 et voluptasque et voluptatem
 despuunt: soli vero, et sibi
 cum sunt relictī, quid dicat
 aliquis, quae edant, quam

venerem exerceant, ut sordes
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amaris con-
 gestis, maledicta quasdam
 meditati, increpant, et re-
 prehendunt alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

- ρ 7⁸. δοκεῖ, ὅς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ἦ, καὶ ἱταμότατος q),
 31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν διατε-
 νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
 ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
 πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
 δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
 ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετεῖναι περιττὸν εἶναι μοι
 δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
 πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
 τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
 ὠψομένηκε τῶν πλουσιῶν πολυτελῶς, ἢ ἱταῖραν u) ἔχει,
 τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις
 ἢ ἱταῖρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας
 32 δέόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὧ θεοί, ταῦτα
 τὰ θρήγματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μᾶλα

men Dativo. Vulgō legebatur λοιδοροῦσι,, insolentiorē con-
 junctione cum tertio casu, in qua tamen h. l. minus offendit
Fritzschius, quum Dativus τοῖς πληστον cum ἐπιτιμῶσι potius
 cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμότατος] „Reete sic O.
 ἱταμότατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
 probante *Belino*. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. veti.
 sed φαίη male vecent. excepta *Fritzschiana*. t) ἀνυπόδε-
 τος] „ἀνυπόδετος *Salm.* et *Amst.*“ Sic etiam 2955. *Bel. Schm.*
Fritzsch. u) ἱταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
 ἱταῖραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Lectt. x)
 ἡμῖν] „ἡμῖν *Fl.* sola.

mus, et ad maledicta auda-
 cissimus. Atqui si eum, qui
 contendit et clamat, et accu-
 sat alios, interroges, Tu vero
 quid agis? aut quid te dica-
 mus, dic per Deos, ad vitam
 conferre? dicat sane, si
 justa et vera velit dicere,
 Navigare quidem, aut agrum
 colere, aut militare, aut ar-
 tem quamcunque tractare,
 superfluum mihi videtur:
 sed clamo, et squalco, et
 frigida labor, et nudis pedi-
 bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
 aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis divitum sumtuose
 obsonavit, aut meretricem
 habet, de hoc laboro atque
 indignor: si vero amicorum
 aliquis aut sodalium decum-
 bit aegrotus, auxilio et cu-
 ratione indigens, ignoro.
 Tales sunt nobis, Dii, istae
 beluae. Illi vero eorum, qui
 Epicurei vocantur, vel ma-
 xime contumeliosi sunt, nec
 mediocriter nos perstringunt,
 nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὕβρισται εἶσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
 μήτε ἐπιμελείσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὅλως τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογί-
 σθαι, διότι γ) ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
 σὺ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἐτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 οὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιάται,
 πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα
 βουλευέσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν z) ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἐκκλησία διετεθρύλλητο, καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραυ-
 νωσον, κατάφλεξον, ἐπιτίριπον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν θὲ ὁ Ζεὺς αὖθις
 παραγγέλλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπιτίριπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μη-
 νῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν περιηγγει-
 λάμην a). ἐς νῆωτα οὖν ἀρχομένου b) ἥρος, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) διότι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἴδη ὅτι. z) ἡμῖν] re-
 ceptum ex Fl. "Τμῖν cett." Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν,
 et Erasmi interpretatio, e regione posita, idem exprimit. a) πε-
 ριηγγειλάμην] Sic unus Cod. P. Minus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγειλάμην. b) οὐτ' ἀρχομένου v] „ἀρχομένου οὖν Fl.

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esurietis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quae et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio voci-
 bus personuit, cum omnes

statim clamarent, fulmina!
 combure! obtere! in bara-
 thrum! in Tartarum ad (ut)
 Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, Erunt ista,
 ut vultis, inquit, et omnes
 cum ipsa dialectica peri-
 bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) justitium. Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Hom. Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

II. I. Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα
528.

p. 790. αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ τοῦ

34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα
εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἡμεῖς δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιῦ
αὐτοῦ ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέθηκε d) φέρων
ἐς τὸν Ῥεραμεϊκόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε,
τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἅπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περι-
πατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus*
eandem, quam supra c. 32. variam lectionem λογίζεσθαι δὴ
ὅτι. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud du-
bie referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε 2955.

Haec ubi dicta, superci-
liis pater annuit atris.

*De Menippo autem, ait, haec
mihi placent. Amputatis
alis, ne qua iterum huc ve-
niat, a Mercurio hodie defe-
ratur in terram. His dictis,
concionem dimisit. Me vero*

Cyllenius dextra aure su-
spensum heri circa vesperam
in Ceramico deposuit. Om-
nia audisti, Sodalis, *allata*
e caelo, omnia. Abeo jam,
ambulantibus in Poecile phi-
losophis bonum illum nun-
cium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

p. 791.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ARGUMENTUM.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum inprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, movente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspenso relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praecone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoeae contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertas litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam Jeffellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviolem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicium absolvitur.

**ΖΕΤΕ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.**

ΖΕΤΕ. Ἄλλ' ἐπιτρεβείην, ὅποσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)

a) ὅποσοι] ὅσοι 3ο11. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

BIS ACCUSATUS

SEU TRIBUNALIA.

**JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLIT-
TIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.**

Jup. Dispereant vero, quot- solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

- p. 791. ἤδεσαν, ὑπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρω πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτίσσι, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον
- p. 792. κησασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρράθυμης λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέχεται f), φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ g) ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφεται i) πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ

c) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a Bel. rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et Gorl. cum Fl. Vulg. πανήμερος. Cf. Amor. c. 15. e) κησασθαι] „ἀλφαισασθαι G. ἀλφασασθαι P.“ Sic etiam 3011. et Gorl. *, κατέφλεξαν] καταφλέξιεν ἂν belle scilicet emend. Bel. f) περιέχεται] περιέσιν Gorl. g) ἀωρὶ] „Ita Salm. Par. P. et marg. A. 1. Ἀωρῆα cett. Edd.“ Scilicet sine jota subscr. A. 1. 2. cum jota B. 1. 5. et sic legebatur ἀωρῆα adverbialiter Asia c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in Fl.“ i) ἐκκεκώφεται] „restitui ex B. 2. V. 2. et Salm. ἐκκεκώφεται enim cett. omnes.“ Illud etiam in B. 3.

rent, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facescunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς κ) Κολοφῶνα p. 792.
 θεῖ, κἀκῆθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει l), καὶ δρομαῖος αὐ-
 θις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὁλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος,
 καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασει-
 σαμένη, κελεύη n) παρῆναι, ἄοκνον χρῆ αὐτίκα μάλα παρ-
 στάναι συνείροντα ο) τοὺς χρησμούς, ἢ οἰχέσθαι οἱ τὴν
 δόξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λέγειν, ὅποσα ἐπὶ πέλρα p) τῆς p. 793.
 μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας q)
 ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν εἶνα ὀξὺς ἦν, κἄν
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Ἀνδρὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος,

Ὅρῃ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' r) ἀηδέων,

Ἐπ' ἄλλοτρίησί τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας

Καρποῦται t). — — —

Parod.
 Hip-
 pocr.
 περὶ
 φουσών

k) εἰς] ἐς 5011. et quater deinceps; et sic Bel. Schm. Lang.
 l) μεταβαίνει] „μετέχεται Fl. Nil mutat P.“ m) μαση-
 σαμένη] μασησαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetiit Lang. n) διασεισαμένη, κελεύη] „διασει-
 σασα, κελύση P. et marg. A. 1.“ Κελύση etiam Gorl. p) συν-
 ε (ροντα] συνείροντα 5011. Bel. Schm. Lang. r) ὅποσα ἐπὶ
 πέλρα] „ὅσα ἐπὶ πέλραν P. πέλραν etiam Par. Sed πέλρα Fl.
 J. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελώνας] χελώνης conj. Reitz. r) τ']
 Sic numeri caussa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς] ξυμ-
 φορῶσιν 5011. Bel. Schm. ξυμφοραῖς Lang. t) λύπας Καρ-
 ποῦται] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri caussa.
 Vid. Aduot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in universum, quo-
 cunque illum Antistita, sacro
 liquore poto, et commansa
 lauro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae caussa insidias struant,
 dum agninas carnes atque
 testudines una coquunt, adeo
 ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

*Videtque dura, contrectat-
 que insuavia,*

*Et ex malis alienis haurit
 proprios*

Dolores. — — —

P. 793. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας υ) λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν x) ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντα πειόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα γ) αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πο-

2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι z). Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πρᾶγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένους; ἢ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλά-

ς c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκονομησάμε-
 ν) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit Salanus.“ x) λιμνῶσιν] „Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo.“ γ) ὑποφθεύοντα] ὑποφθεύοντα B. 1. et 3. z) συντελοῦσι] „συντελοῦντες P. ἐντελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde ἐντελοῦσι Schm. et Lang. Pro ἐκάστοις Seagero Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. magis placuit ἕκαστοι, explicanti: nullus eximius; nullus ἀσύμβολος. Point d'exemption. At non est certe, quod vulgata displiceat. a) συνδιαπράττουσι] ἐνδιωκτ. 3011. Schm. Lang. b) ἐπ'] ἐν 3011. quod parum aberat, quin praeferrem. c) χαλά-
 ζας] „χαλύσας male H. 1. et 2. quod emendarat in marg. Gen.“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negliger faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos et fulgura ipse

νος, καὶ διατάξας, πέπαιμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 794.
 ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέ-
 πειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα
 ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτον-
 τας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἐσπείσει, πό-
 θεν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλῆων
 ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν
 τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
 πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 795.
 θίῳσιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν
 ῥέδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἐπ- Hom.
 ποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Αἴα δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει II. II,
 νῆδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν e), 1. 2.
 ἀληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων
 τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνη-
 τος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστε-
 φάνωται μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ καὶ ἀγυαί,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσι male P. ἀπανταχοῦ marg. A. 1. W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν] „ἢ γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάξομεν etiam Fl. Sed ἢ γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν 3011. Bel. Gori. Formam certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis obviarn, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi, quietus sum et particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos belligerantes, et grandinem demittere

apud Getas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus, ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vittis erunt nobis

p. 795. ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως, ἄθυστα καὶ ἀκαλλιέρητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χειρῶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν k)·

Hom. ἔγω δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ πάντων μετρηρῶ m)
Il. II, 3.

κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δε-
p. 796. κεῖν τετιμημένος. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσό-
3 φους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ
σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομιζουσι, μυστρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γέ τοι o) ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας p), ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεσθαρμένους· καὶ μάλιστα, ὑπόσαι ταῖς ἐπιστήμας q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

f) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omisit FL. ab οἱ ad οἱ ad transiens.“ g) ἀκαλλιέρητα] πάντα suppleendum suspicatur Guyet. h) μόνος] μόνον 3011. i) ἄλλοι] deest in Gorl. sed recte tuctur et bene illustrat Fritzschius Quaestist. Luciani. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθεύδουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gorl. l) ἄσιτος] „ἀθυτος FL. Vulgatum tenet P.“ m) μετρηρῶ] „Sic Graev. et Hom. Μετρηρῶ Edd. priores male.“ Μετρηρῶν 3011. n) πότε] „ἰπότε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gorl. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. quos, probante Belino, secutus est Schmied. Vulgo legebatur γούν. p) ἀποκειμένας] ὑποκειμένας 3011. quem errorem scribendi miror Belino potuisse optimae lectioni praeferendum videri. q) ταῖς ἐπιστήμας] „τάς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per com-
pita, sine libamentis crate-
res, frigida altaria. In uni-
versum nec mactabitur, nec
litabitur, et fames multa
ingruet. Quae cum ita sint,
gubernatoris instar excelsus
solus sto in puppi, gubernacu-
lum tenens manibus. Ac
vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego
pervigil, tibi expers, pro
omnibus *Intra animum cu-
ras, ac per praecordia verso,*

eo solo honoratus, quod do-
minus videor. Itaque liben-
ter interrogaverim philoso-
phos, qui solos Deos beatos
praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae pu-
tent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim
prae otii inopia antiquos tot
cansarum libellos servamus
repositos, a rubigine et ara-
ntarum telis corruptos; ex
eo praesertim genere, quos
scientiae atque artes contra

τινάς συνεστᾶσι, πάνυ ρ) παλαιὰς ἐτίας αὐτῶν. οἱ δὲ κα- p. 796.
κράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβοῶνται, καὶ μετὰ τῆς βραδύτητος α) αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες,
ὥς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη ε) γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι υ) ἡμᾶς ρ)
ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶ τοῦς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
ἀκούσας γ) δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
πάνυ ρ) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιαζοῦσι, καὶ ἐς
τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτοινθορῶντες δὲ
συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον α). οὗς ἔδει παλαι,
τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικνύ-
μενοις.

συνέστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gori.
nisi quod συνέστησαν habent, (quod quum multo praestare
dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gori., si recte conjicio,
Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut unice
probam, minime videbatur attrahendum. ρ) πάνυ] „abest a
FL.“ α) βραδύτης] βραδύτητος A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3.
jam recte collocatus accentus. ε) συνέβη] συνέβη 3012. *Schm.*
Lang. υ) συνεῖναι] συνεῖναι iid. ρ) ἡμᾶς] „δμᾶς male
Hag. utraque.“ Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen
nos reddidit. γ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Be-
lino*, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gori. cum vulgo legeretur
ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. ρ) πάντες P. L. et
marg. A. 1. Nil mutant FL. J. etc.“ Πάντες praeferrī vult *Bel.*
α) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes.“

homines quosdam detulere,
antiquos sane quosdam illo-
rum. At illi clamant undi-
que, et indignantur, et ju-
diciū invocant, et tardita-
tis me accusant, ignari, non
negligentia contigisse, ut
diu adeo differrentur judi-
cia, sed prae illa felicitate,
in qua vivere nos arbitran-
tur: sic enim vocant nostras
occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupi-
ter, multa in hoc genere

Lucian. Vol. VII.

querentes in terra cum au-
direm, dicere ad te non sum
ausus. Quando vero tute
sermonem de his inieciſti,
dico nimirum. Omnino gra-
viter ferunt, pater, et con-
queruntur, et aperte quidem
dicere non audent, submur-
murant vero collatis capiti-
bus, moras accusantes: quos
oportebat olim, conditione
sua cognita, rebus judicatis
unumquemque acquiescere.

D

P. 297. ZETΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ b); προτίθεσθαι αὐταῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς, νέωτα παρυγγελοῦμεν d);

ΕΡΜ. Οὐ μιν οὐκ, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ZETΣ. Οὕτω ποίεις. σὺ μὲν κῆρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν αἰεὶ τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι g) ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ το- παράπαν ἐδεδίκαστο h). σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθέζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθις εἰς τὴν γῆν i); ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐ- τῶν δραπετεύῃ πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

b) δοκεῖ] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δοκῇ J. et V. 2.“ nec non A. 2. c) ἢ θέλεις] „el θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παρυγγελοῦμεν] „προαγγελοῦμεν Fl.“ e) καταπτάμε- νος] „καταπτόμενος P.“ f) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὥς εἰ — ἐδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem τοπαρά- παν, vulgo τὸ παράπαν exaratam; in unam contractam exhibui, exemplo utriusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐθις εἰς τὴν γῆν] „Αὐ- θις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum de- nunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, prae- conio edic, forum esse judi- ciorum, in hanc formulam: Quicunque detulere causas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis ju- dices pro portione aestima-

tionum ex omnibus Athe- niensibus. Si quis vero in- justum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset. Tu vero, filia, assi- dens ad Severas Deas, sor- tire dicas, et judicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fu- giam e vita, si ferre deri- dentem Injustitiam non pos- sim?

ΖΕΥΣ. Χρησά ἐλπίζειν γε *κ*) δεῖ πάντως γάρ ἤδη *p. 797.*
 πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν,
 καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινεύσας,
 καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὃν φῆς, αὐτὸν ἐκείνον ὦνυσαν οἱ
 περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθείς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ *ι*) *p. 798.*
 δεσμητήριον ἐμπεσὼν, ἐπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν
 ἀλεκτρονῶνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον
 ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τάναντια περὶ *μ*) τῆς Ἀδικίας
 φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν **6**
 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν
 Ἄνυτον καὶ Μέλιτον *ν*) ἐρῶπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι, οὐχ ὀρᾶς, ὅσοι τριβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι,
 καὶ ἀπανταχῇ *ο*) πώγων βαθυῦς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστε-
 ρῇ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι· μεστοὶ δὲ οἱ περί-
 πατοι κατὰ Ἰλας *ρ*), καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοισι ἀπαντώντων *q*),

κ) γε] *se* Gorl. 3011. *Bel. Schm. et Seager.* *Diar. Class. N. 36. a.*
1818. p. 317. *Mibi contra formula communior praeferenda, se*
autem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur.
ι) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* *μ) περὶ] παρὰ* *conj. Seager.*
Vid. Adnot. ν) Μέλιτον] „Μέλιτον *Edd. anteriores male.*“
ο) ἀπανταχῇ] „*Et sic Fl. cum reliq. ἀπανταχοῦ* 3011.
omisso καὶ. ρ) Ἰλας] „*Bene sic B. 1. et 2. (et 3) Ἰλας cett.*
Dubie Hag. Εἰλας 3011. *q) ἀπαντώντων]* „*ἀπαντώντων*
adspirate Edd. priores.“

Jup. Bona sperare fas est.
 Omnino enim jam persuase-
 runt illis philosophi, ut In-
 justitiae te praeferant, So-
 phronisci praesertim *filius*,
 qui summis justum laudibus
 extulit, et bonorum maxi-
 mum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi
 ipsi, quem dicis, sermones
 de me habiti profuere, qui
 undecim viris traditus et
 conjectus in carcerem, de-
 cicuta bibit infelix, cum nec
 gallum reddidisset Aescula-

pio: in tantum superabant
 accusatores, contraria phi-
 losophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vul-
 go ista tempestate erat phi-
 losophia, pauci erant philo-
 sophantes: itaque non mi-
 rum erat, in Anytum et
 Melitum inclinata judicia.
 Ut vero nunc res sunt, non
 vides, quot pallia, et bacu-
 li, et perae, et ubique barba
 proluxa, et in sinistra liber,
 et ut pro te philosophentur
 omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκῇ βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
 ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶντες, καὶ τὸ τριβῶνιον, καὶ τὸ σῶμα
 πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον s) ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόρων περινοστοῦσι t), σὲ
 καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν,
 p. 799. Θάττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἐνθα
 ἂν ἀπίθῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοι με u), ὦ Ζεῦ, δέδωκται, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρῶντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ
 ἑμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μηδὲ τοπαράπαν x) εἰς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆ-
 λους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς
 θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΤΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκα-

r) γοῦν] δὲ 29⁵⁴. s) Αἰθιοπίειον] Αἰθιοπικὸν Gorl. fortassis
 vere. t) περινοστοῦσι.] Sic G. P. marg. A. 1. 3011. et
 Gorl. quod jam Schm. vulgato περιερχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. u) με] γε 3011. x) τοπαράπαν] Sic junctim A. 1. 2.
 separatim cett. τὸ παράπαν, ut supra c. 4.

lationes turmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocun-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Just. Quin illi ipai metum
 mihi incutiunt, Jupiter, qui
 contendunt inter se, et ipsi,
 quae de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam,
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in domum qui-
 dem recipere, sed sine du-
 bio exclusuros, si quando
 ad fores illorum veniam:
 olim enim Injustitiam ho-
 spitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filia,

τὸν δὲ γ), καὶ ζ) ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε p. 799-
ῆδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν α).

ΕΡΜ. Προϊωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην b) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τρηττὸν ἐπὶ τὰ λαὰ τῆς Πάρνη-
θος, ἐνθα αἱ δύο ἐκτῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἰοικας ἐκλελῆσθαι
πάσαι τὴν ὁδὸν c). ἀλλὰ τί θακρύνεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ
δίδιδι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάν-
τες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσιρίδες, καὶ
Φυλάριδες, οὓς ἰδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοῦ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κειχνόντες, εἴ ποθεν εἰς αὐτοῦς
καταπτοῖο d) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τῶληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μό-
ρες, ὅτε συνῶν e) αὐτοῖς ταπολλὰ f), καὶ συνδιατρίβων g),
ἂν τε γυμνασίῳ, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

γ) δὲ] γε 3011. x) καὶ ν] „γε marg. A. 1.“ Falsa hand dubie
haec notatio, aut pertinet ad δὲ modo praecedens, aut ad
alterum καὶ in sequente versu. a) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδι-
κασθῶσιν 3011. b) Προϊωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην] Vulg.
Ἀπλωμεν, ὦ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
trium Codd. P. Gorl. et 3011. nisi quod ταύτην traditur in
illis scriptum legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall.
Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. c) τὴν ὁδὸν] „Nil mutare FL
notat Solanus.“ d) καταπτεῖο] „καταπτῆ L. καταπτῆς marg.
A. 1. W.“ Sic etiam 3011. e) συνῶν] συνῶν 3011. Schm.
Lang. f) ταπολλὰ] Sic A. 1. 2. τὰ πολλὰ duabus vocibus re-
liqq. g) συνδιατρίβων] συνδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
fuerit, si vel in paucos ali-
quot bonos incidas. Verum
abite jam, ut vel paucae
hodie caussae judicentur.

Merc. Abeamus, Justitia,
recta Sunium versus, paul-
lum sub Hymetto ad sinistra
Parnethis, ubi duo illa ca-
cumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid
lacrimaris et lamentaris?
Noli metnere: non jam si-
milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
et Pityocamptae, et Busiri-
des, et Phalarides, quos tum
metuebas. Jam vero Sa-
pientia, et Academia, et
Porticus tenent omnia: et
undique te quaerunt, et de
te disputant, inhiantes, si-
cunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mer-
curi, solus verum mihi di-
xeris, quippe qui frequenter
cum illis sis, atque verseris
in gymnasiis et in foro,

p. 800. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηται, καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖσιν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὅλγῃ γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφελῆνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰ λη-
θῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποιοι μὲν
ἐξ κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπετελέ-
σθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι l· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι εὐ-
παι μὴ ἐς βᾶθος παρεδέξαντο m) ὅποσον δειυσοποιὸν τοῦ
φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμεινούς, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μι-
p. 801. ξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένα, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροῶν.
εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτασθεν τοῦ λέβητος ἄκροφ
τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶον-

h) γὰρ] „non habet Fl.“ i) ἐπεὶ] „ἐπεὶ P. et marg. A. 1. Nil mutat Fl.“ ἔτι etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβείς 3011. l) ἐτοιμώτατοι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliq. m) πα-
ρεδέξαντο] παραδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in con-
cionibus praeconium facis)
quales facti sint, et utrum
fieri possit, ut apud illos
maneam.

Merc. Sane potest: injus-
tus enim sim, si tibi, so-
rori, non dicam: non par-
vum enim e philosophia
fructum vulgus illorum ce-
pit. Etenim, si nihil aliud,
reverentia certe habitus,
moderatus aliquanto pec-
cant. Verum enimvero
etiam in pravos illorum
quosdam incides, nam ve-
rum, pato, dicendum est;
in quosdam vero semisa-

pientes et semiprivos. Cum
enim illos novo colore infi-
ciendos philosophia susce-
pit, quotquot ad saturitatem
biberunt illius tincturae,
plane boni facti sunt, colore
nullo admixto alio: atque
ad te recipiendam hi sunt
paratissimi. Qui vero prae
antiquis sordibus non satis
profunde receperunt vim
illam medicamenti penetra-
bilem, hi meliores reliquis,
imperfecti tamen, et ex albo
varii, et punctis pardalium
instar maculosi. Sunt vero,
qui, ubi extra solum summo
digito ahenum contingere, fu-

ται καὶ οὗτοι μεταβιβάζονται. σοὶ μέντοι ὅηλον ὅτι μετὰ p. 801.
 τῶν ἀρκύτων ἡ διατριβὴ ἔστιαι. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη 9
 πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ
 καταλείπομεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν n) ἤδη. καὶ
 ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ
 πάγου κάθησο ο), ἐς τὴν πύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα,
 ἐστὶ ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπο-
 λιν ἀναβὰς, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκίου προσκα-
 λισσάμαι.

AIK. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν,
 ὅσους οὗτος ὁ προσίων ἔστιν, ὁ κεραιφόρος, ὁ τὴν σύριγγα,
 ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

EPM. Τί φῆς; ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν p) Διονύσου
 θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὅκει μὲν τὸ πρόσθεν
 ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπὶ πλουν, καὶ τὴν
 Μαραθῶναδε q) τῶν βαρβάρων ἀπόρρυσιν, ἤκεν ἄκλητος

n) ἀπονεύομεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπονεύω-
 μεν P. et marg. A. 1.“ ο) κάθησο] „rescripsi ex G. L. et
 marg. A. 1. quae κάθησω. Κάθησθαι Edd.“ Κάθησο etiam
 3011. sequente praepos. ἐς; quam Belino probatam Schm. in-
 aenit, etiam Gorl. Codice accedente. p) τῶν] τοῦ Schol. per
 errorem, ut videtur. q) Μαραθῶναδε] „ἐν Μαραθῶνι P. Μα-
 ραθῶνα δὲ Par. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1.“ Μαραθῶναδε jam
 ante Reitz. legebatur in Ald. utraque.

ligine inuncta, satis ipsi quo-
 que mutasse colorem sibi
 videntur. Apertum vero,
 futuram tibi consuetudinem
 esse cum optimis. Sed dum
 loquimur, jam appropinqua-
 mus Atticae. Itaque, relicto
 dextris Sunio, ad arcein
 jam deflectamus: et quan-
 doquidem modo descendi-
 mus, ipsa quidem hic in colle
 censidero, poteris, concio-
 nem prospiciens, exspe-
 ctansque, dum *mandata* a Jo-
 ve edixero. Ego vero con-
 scensa arce sic facilius omnes

de loco ad exaudiendum apto
 advocavero.

Just. Noli prius abire,
 Mercuri, quam dicas, quis
 sit ille, ad nos viam affe-
 ctans, cornutus, cum fistula,
 hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana
 ignoras, illum Bacchi famu-
 lorum maxime Bacchicum?
 Hic olim quidem ad Parthe-
 nium habitabat, post appul-
 sum vero Datidis, et excen-
 sionem barbarorum in Mara-
 thona, non vocatus auxilio
 venit Atheniensibus, et ab-

- p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος γ) καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, εἰσεῖ μικρὸν ὑπὲρ δ) τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετακίον ε) συντελῶν μ),
 p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶδος, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων κ), πρόξενον γ)
 δεξιωσόμενος.

10. ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ.

ΕΡΜ. 2). Καὶ σὺ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ *) τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

γ) σύμμαχος] ἑύμαχος 3011. Schm. Lang. δ) ὑπὲρ] Sic e Gorl. pro vulg. ὑπὸ. ε) μετακίον] Sic Gorl. P. et marg. A. 1. pro vulg. μετακίον. Nollem in nota ad Lexiph. c. 25. Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocarem. ν) συντελῶν] συντ. 3011. Schm. Lang. κ) ἐκ γειτόνων] Sic vulgo Edd., assentientibus Codd. 3011. et Gorl. Sed ἐκ γειτόνων ex P. edidit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat ad L. Bas Ellips. p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm et Lang. ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. γ) πρὸς αἵματι] „πρὸς αἵματι P. et marg. A. 1.“ 2) ΕΡΜ.] Reitzius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ αὖτε etc. cum hac nota: „Longo spatia haec sejungit J. conjungit P. item Par. nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae.“ Schmi- derus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sed quum in Gorl. vocae ΕΡΜ. καὶ plane omissae sint, rectius idem Schm. eas ut suspectas notavit; unice autem recte Langius potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mercurio tribuit. 3) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. *) ἐγὼ δὲ ἐπὶ] ἐγὼ δὲ εἰμι ἐπὶ legi jubet Struv. Lectt. Luciana. P. I. p. 248.

eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicam, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri et Justitia,

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haco tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσου- p. 802.
σαν b) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐ-
τοῖς c), ἀλλὰ πολὺ καταδείκτερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα,
τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων.
ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον
ἐνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ'
εὐωχοῦνται τὰ κρέα. ποιησάμενοι με τῆς εὐφροσύνης μάρ- p. 803.
τυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῇ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τιναί
μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πᾶν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγέροντα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους
τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα f) πολλοὺς, τοὺς
τὸ γένειον ὁμοίους g) ἔμοι, τοὺς λάλους h);

b) κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν] „κατέπεμψεν ἀποκλη-
ρώσουσας Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1.
c) πράττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶμαι με marg. A. 1. Sed
hoc certe glossa est.“ Sic etiam 3011. d) φιλοσόφων] Non
interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gori. et inclusit
Schm. injuria. f) ξύναμα] „vñ ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At
P. σκυθρωποὺς συνάμα.“ Τοὺς ξύναμα πολλοὺς conj. Fritzschi.
Quaestat, p. 195. nou male. Pro ξύναμα autem accentu in an-
tepenultimam retracto scripsi cum Fritzschio ξύναμα, ut Pisc.
51. et jam saepina. g) ὁμοίους] „οὐχ ὁμοίους Edd. veti-
male. Delevit negationem Salm. et Amst. quae recte abest in
Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves.“ Deleta negatio
etiam in B. 3. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan,
ad sortienda judicia, Jupiter.
Tibi vero quomodo Athenis
vivitur?

Pan. In universum non
pro dignitate apud illos ago,
sed multo, quam speraveram,
tenuius, idque cum tantum
defenderim tumultum, quan-
tus fuit ille a barbaris. Ta-
men bis aut ter anno ascen-
dentes, delectum caprum
non castratum mihi sacrifi-
cant, hircosissime olentem:

tum carnes epulantur, testem
me advocantes laetitiae, et
tenui honorantes plausu.
Veruntamen affert quandam
mihi oblectationem risus il-
lorum et jocus.

Just. Caeterum vero, Pan,
meliores ad virtutem facti
sunt a philosophia?

Pan. Quos mihi narras
philosophos? numquid illos
demisso vultu, tristes, simul
multos, illos mento tenus
mihi similes, loquaces illos?

p. 80d. ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅλως ι), ὃ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συν-
 ἵημι κ) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
 ταῦτα ῥημάτων, καὶ ἁστικὰ λ), οὐ μεμάθηκα, ὡς Δίλη. πό-
 θεν γὰρ ἐν Ἀρχαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
 πλάγιου καλάμου η), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ'
 ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτής, καὶ πολεμιστής η), ἦν δέη.
 πλὴν ἄλλ' αἰνοῦν γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων ο), καὶ ἀρετὴν
 p. 80f. τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνω-
 στα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα, καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
 ἐνᾶρχονταί τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προΐουσης δὲ τῆς
 συνουσίας ρ) ἐπιτείνουσι τὸ φθίγμα μέχρι πρὸς τὸ ς) ὄφ-
 θιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ ἅμα ρ) λέγειν ἐθελόν-
 των, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριῶ, καὶ ὁ τραχὺς οἰδεῖ, καὶ
 αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὑπόταν εἰς z)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ i) ὅλως] vulgo deficiens
 restitui e Gorl. k) συνῆμι] συνήμι 3011. Schm. Lang.
 λ) ἁστικά] ἁστικά e 3011. adiniserunt, Belino mouente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj.
 Tom. II, p. 361. m) καλάμου] „αὐτοῦ P. et marg. A. 1.“
 Nec non Gorl. n) πολεμιστής] Sic marg. A. 1. Gorl. et
 3011. pro vulg. πολεμικῶς, quod e glossemate videtur ortum.
 ο) εἰ κεκραγόντων] „omisit Fl.“ ρ) συνουσίας] συνου-
 σίας 3011. Schm. Lang. q) τὸ] „τὸν Pall. (n. νόμον.“) r)
 ἅμα] Sic, apud Fritzsche Quaest. p. 12. edere placuit e
 Codd. P. et Gorl. pro μεγάλῃ. s) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omnino, nec sapientiam illo-
 ram intelligo: monticola
 enim ego, et comtula ista
 dicta atque urbana non di-
 dici, Justitia: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam arun-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: caeterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Verum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quah-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, ignorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifice occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modum
 vocem intendunt; adeo ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 inflanda tibia vim sibi ad-

στενὸν τὸν αὐτὸν ἔμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαντες γε οὖν p.804.
τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον ι) συγχίαν-
τες κ), ἀπίστω λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτικὸν
ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀποξηρῶμενοι χ). καὶ
οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἦ, καὶ
θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος γ). πλὴν ἀλλ
ὅ γε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτοὺς· καὶ μάλιστα ὀπύσσους
μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ α). καὶ παρεστάσι, πρὸς
τὸ θράσος καὶ τὴν βροὴν κεκλημένοι α). ἔμοι μὲν οὖν β) p.805.
ἐλαζόντες τινὲς ἰδόμενοι ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνωμένην ἐπὶ τῇ
τοῦ πάγοντος ὁμοιοτήτι. εἰ δὲ καὶ c) δημωφελὲς το ἐνῆν τῇ

- ι) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι Par. et Hag. υ) συ-
χίαντες] συγγ. 3011. Schm. Lang. x) ἀποξηρῶμενοι] Sic
3011. et Gorl. pro vulg. ἀπεξηρῶμενοι. γ) ἦ, καὶ — ὕστερος]
Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐ-
τῶν ἦ θρασύτερος varie restituunt Codd. et 3011. quidem, quom-
odolibet, probante, secutus est Schm. αὐτῶν ἦ καὶ θρασ. uberi-
us P. αὐτῶν ἦ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπέλθῃ (sic). ple-
nissime Gorl. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
modo ἦ in ἦ, et ἀπέλθῃ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. Icarom. c. 30.
fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse
ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπὸ τῆς λθῆν, reliquis e Gorl. admissis.
“Ὅς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
ad Diall. Mortu. IX, 2. Ed. min. II. 72.) z) ἀσχολεῖ] „πε-
ριασχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tan-
tum, περί prorsus ejecto.“ Cum Fl. facit 2954. et jam etiam
Schm. Graev. conj. περί ἀσχ. et sic edidit Lang. Perperam
Abresch. Lectt. Aristaeun. p. 164. corrigi voluit: ὀπύσσει περί
μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖνται. α) κεκλημένοι] „Sic
dedit Solan. Κεκλημένοι Edd. hac priores.“ Solani emendatio-
nem confirmavit margo Codicis 2954. b) οὐ] abest a Gorl.
c) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gorl. Vulg. δὲ γε. Cete-
rum δημωφελὲς editum in utraque Ald. vitiose.

hibent. Perturbatis igitur
invicem sermonibus, et con-
fuso quaestionis statu abeunt
plerique conviciantes sibi
invicem, sudorem de fronte
digito incurvato detergen-
tes: et ille viciasse videtur,
qui vocalior est et audacior,
et discedentium abiit poste-
rior. Interim vulgus illos
stupet, maxime si quos nihil

magis necessarium occupatos
tenet, atque adstant, auda-
cia illorum atque clamoribus
defixi ac deliniti. Mihi igi-
tur his indiciis vani homi-
nes esse videbantur, aegre-
que ferebam illam barbae
similitudinem. Utrum vero
aliquid publice utile insit in
illo eorum clamore, aut quid
illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βροῦ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγαθὸν ἐκ τῶν ζημάτων ἐκείνων ἀνέφυετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δαὶ μηδὲν ὑποστειλάμενον τάληθές διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀραῖς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθευσαμένην περὶ δαίλην ὄψιν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχεις, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἐλαφβολιῶνος ἐβδόμη ἑτα-
μένου. ὁπόσαι γραφαὶς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς h) Ἀρεῖαν
πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ
αὐτὴ παρίσταται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων
Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἐκάστης δίκης· ἀρε-
p. 806. θμός τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ
ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τοῦ-

d) καὶ τί] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ τι. e) ὄψιν] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praecedentibus Wiel., Bel., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod suppressit Par., vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) τύχη] „δίκη B. 1. et 2.“ et 3. g) καταστησόμεθα Edd. celt.“ h) εἰς] εἰς 3011. 2954. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gorl. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων ἀρχόντων Ἀθηναίων Fl. l) τριώβολον B. 1, 3. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] εἰσελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe jam vidi, sero vespere. . . .

Just. Expecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

Pan. Nempte.

Merc. Audito, popule. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus

hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicumque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Justitia sortietur dicēs et ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis

τους ὁ Αἰακὸς ἀναπερψάτω. ἦν δέ τις ἄδικα δεδικασθαι p. 806.
οἶηται, ἐφέσιμον ἀγωνίζεται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ
τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Φορῦβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ
ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ,
ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτι-
κῶν, ὧ τὴν Ἠχὼ εἰωθὺ ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ
λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὁσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν,

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὄρες, προσίσσι r) p. 807.
θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφήκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἰληφά σε, ὦ κατάραιε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνίζεται] „ἀνίσταται Fl. Ἀγανίσταται P.“ ο) συνθέουσιν
] συνθέουσιν 3011. Schm. Lang. p) ἔμοιγε] restitui ex
L. qui ἐμοί, et ex Pell. qui ἐποίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd.
Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male Solanus et
Gesnerus conjecterunt ἔχει μοι. q) ἀκούοντι.] „ἰκούων τε
male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. etc.“ r) προσίστα-
σι] συνθέουσι Gorrh.

*injuste in sua causa judi-
catum esse putet, provoca-
tione certabit: est autem ad
Jovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quan-
tos tollunt, Justitia, clamo-
res! Quam studioso vero
concurrunt trahentes alii
alios arduo ascensu in collem
Martium! Jam vero adest
etiam Mercurius. Itaque vos
quidem occupaminor in ju-
diciis, et sortiminor, et ju-
dicatote, ut vobis legitimum
est. Ego vero, discedens
in speluncam, fistula canam

amatoriam quandam canti-
lenam, qua cavillari soleo
Echonom. Auditionum vero
et judicialium orationum sa-
tis mihi fuerit, qui quotidie
in Areopago litigantes au-
diam.

Merc. Age, Justitia, ad-
vocemus.

Just. Bene mones. Densi
enim, ut vides, cum tumul-
tu accedunt, vesparumque
instar bombum circa arcem
faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

- p. 807. *ΑΑΑ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*
ΑΑΑ. Ἐξελέξω σε δεινὰ εἰργασμένον.
ΑΑΑ. Ἐμοὶ πρώτῳ ε) ἀποκλήρωσον.
ΑΑΑ. Ἔπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.
ΑΑΑ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἴσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἔρμῃ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὖριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι· καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἠδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

p. 808. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τοῖτοις δικασάτωσαν τ).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ε) πρώτῳ] Sic Gorr. pro vulg. πρώτον. τ) δικασάτωσαν] δικάζετωσαν Gorr.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In jus veni, impure.

Alius. Noli mihi collum abtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Just. Sortire septem judices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem, Dionysium abduxit.

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

p. 8a8.

ΕΡΜ. Ἡ ὡς Ἰραφική κατὰ Πύρρῳνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὦ Δίκη, 14
τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεκηνηγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z) αὐταὶ δὲ
εἰς α) ὑστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα,
εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκε-
κληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικυς, ὦ Ἐρμῇ, χαρίζομένῳ τὴν δέησιν d)
ἀποκληροῦμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας
ικανὰ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Πητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f). Διάλογος
τῷ αὐτῷ g), ὕβρεως.

n) *H*] „Caret articulo *Fl.*“ x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et
Gorl. pro κρινέτωσαν. γ) ἀποκληροῦμεν] Quaeras, an ἀπο-
κληροῦμεν; At est Atticae formae Futurum, in quo omnes con-
sentiunt libri. Cf. θέλεις δηγῆσομαι; Hermot. c. 80. et vid.
Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma
autem ipsa Matthiae Gramm. maj. §. 178. 2. d. z) διανύ-
σωμεν] Sic G. Gorl. et 3011. pro vulg. διανύσωμεν. a) εἰς]
ἐς 3011. Schm. Lang. b) μὴ παλαιόν] Sic P. Gorl. et
3011. pro vulg. νεαρόν. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀπο-
κληρωμένοις *Fl.*“ d) τὴν δέησιν] τῇ δεῖσαι Guyet. e) δ']
δὲ 3011. Schm. Lang. f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον *Fl.* Vulga-
tum firmat P.“ Cum *Fl.* facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐ-
τὸν *Fl.* Prius tenet P.“ Cum *Fl.* facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

his, quae modo sortiti sumus.

Merc. *Pictoria contra*
Pyrrhonem deserti ordinis.

Itaque inter haec judicari
aequum est.

Just. Novem judicent.

Just. Videris, Mercuri,

Merc. Visne illas quoque
sortiamur, Justitia, duas nu-
peras, delatas contra rheto-
rem?

gratificari velle alicujus præ-
cibus. Sortiamur tamen, si
videtur. Verum solas hasce:
satis multae enim iudices
sortitae sunt. Cedo libellos.

Just. Antiquas prius ex-
pediamus: hae postridie ju-
dicabuntur.

Merc. *Rhetorica malae*
tractationis dicam scribit,
Syro: Dialogus eidem, con-
tumeliae.

Merc. Vnum similes illae
quoque, et crimen, licet non
antiquum, tamen finitimum

p. 808. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἡ οὐτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται ἰ) τοῦτομα.

p. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρφ. καλύ-
σει κ) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄντι τοῦ ὀνομάτος.

ΔΙΚ. Ἰδού καὶ τὰς ὑπερορίους λ) ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην κα-
λῶς εἶχε δεδικασθαι· πλήν ἀλλὰ κλήρου μ) ἔνδεκα τοὺς
αὐτοὺς ν) ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ ο), μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι
τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ
Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ.
τί σιγᾷ, καὶ διανεύει ρ); μαθὲ q), ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ
αἰσχύτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφλω
ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἔστηκεν t), ὡς ὀρεῖ.

h) δὲ] δαλ 3011. Schm. Lang. i) ἐγγέγραπται] „Recte sic
Fl. Pr. B. 1. Hag. Par. Salm. Ἐγγέγραπται male J. et V. 2.“
i. e. Ald. 2. k) καλύσει] καλύει Gorl. neque id male. l) ὑπε-
ρορίους] Sic G. pro vulg. ὑπερορίαι. m) ἀλλὰ κλήρου]
Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς]
τοσοῦτους conj. Sam. Petit. o) φείδῃ] „φίλῃ male Fl.“ p)
τί σιγᾷ καὶ διανεύει;] Vulg. τί σιγᾷ καὶ διανεύει; Veram
lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε.
r) καὶ] „non habet Fl.“ s) μόγις] „μόλις Fl.“ t) ἔστη-
κεν] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod vulgo ha-
bent ἔστηκα.

Just. Quis vero hic est?
neque enim adscriptum est
nomen.

Merc. Sic modo sortire,
Rhetori Syro: nihil enim im-
pediet, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam
etiam Athenis in Areopago
sortiemur dicas; quas trans
Euphratem judicatas esse
oportebat. Verumtamen sor-
tire undecim, eosdem utri-
que dicae.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum
insumatur in sportulas ju-
dicum.

Just. Primi sedeant Aca-
demiae et Ebrietati. Tu vero
aquam infunde. Prior tu
dic, Ebrietas. Quid tacet,
et nutat? Accede. Mercuri,
et audi.

Merc. Non possum, ait,
causam meam agere mero
compedita lingua, ne ludi-
brium debeam in judicio.
Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβεβασάτω τῶν δεινῶν *u)* p. 809. τούτων τινά· πολλοὶ γάρ οἱ *x)* καὶ ἐπὶ τριμβόλῳ διαρρή-
γῆνας ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲς *γ)* ἐθέλῃσι ἐν *γε* *z)* τῷ φανερόῳ p. 810. συναγορεύσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν
ἄξιον.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευά-
σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τάναντία καλῶς δύνα-
σθαι λέγειν. αὕτη τολῶν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον *a)*
εἰπάτω· ἔλτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκείτηρον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον *b)* τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γάρ τό γε νῦν ῥέον. ἡδίκηται
δὲ *c)* ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας *d)* ἐμοῦ,
ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αἰτιῇ, μηδὲν

u) δεινῶν] „ποιῶν *Fl.* Vulgata est in cett. item in P. L.“
x) οἱ] In prioribus omnibus οἱ, minus commode: valde dis-
pliceat oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔτοιμοι εἰ-
σιν. Imo cf. Rhet. Praec. c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι.
et alia ejusdem formae. *γ)* οὐδὲ εἰς] οὐδὲ εἰς 3011. *z)* ἐθε-
λήσει ἐν γε] „restitutum ex P. G. nam ἐθέλησεν *ge* Edd.
male.“ *a)* πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg.
πρότερα, quod sententiam pervertit. *b)* πρότερα] Sic *Fl.* et
Gorl. pro vulg. πρότερον. *c)* δὲ] „non comparat in *Fl.*“ *d)* ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας] „ὑπὸ Ἀκαδ. *Fl.*“

Just. Itaque patronum ad-
hibeat, de acribus illis ali-
quem. Multi enim, etiam
trioboli caussa dirumpere se
parati.

Merc. Sed nemo temere
volet causam Ebrietatis pa-
lam suscipere. Et tamen cum
ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
in utramque partem dicere
parata est, et hoc ipsum me-
ditatur, contraria bene posse

dicere. Haec ergo, ait, pro
me primum dicat, deinde
posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
ratio. Sed dic tamen, Aca-
demia, utramque causam,
quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
primum quae pro Ebrietate
dicentur: illius enim nunc
aqua fluit. Maxima vero in-
felix injuria a me, Acade-
mia, affecta est, mancipio,
quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰσχρὸν ὦν ε) πράξειεν f) οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης. ψαλτρίας g) ἔχων, καὶ καταδόμενος ἰωθην εἰς h), ἐσπέραν, μεθύων αἰὲ καὶ πραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτε ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον i). ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μίδης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
- p. 811. πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποιεῖν τε κατηνάρκασε l), καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ θέον πίνειν κατακείμενον, ξημάτια σχολιά m) καὶ δίστινα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ ἐκὼς ἐπανθοῦντος αὐτοῦ ἐρυθήματος, ὡχρὸς ὁ ἄθλιος n),

ε) ὦν] „δ Fl.“ f) πράξειεν] Sic P. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. προστάζειν, pro quo temere *Belinus* scribi voluit προστάζειν vel προστάζειν ἄν. g) ψαλτρίας] e Gorl. pro vulg. ψάλτριαν. h) εἰς] εἰς 3011. *Schm. Lang. i. εἶδον*] „ιδόντες Fl.“ k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulgata ἀγαγοῦσα ex P. cum quo consentiunt 3011. et Gorl. nec *Schm.* dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάρκασε etc.] κατηνάρκασα, ac deinde μετεδίδαξε, περιέσπασα et ἐπαίδευσα Gorl. et 3011. a prima manu. Sed servare placuit varium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας. m) σχολιά] „restitutum ex B. 1. J. Fr. *Salm.* etc. nam σχολιά *Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ὡχρὸς ὁ ἄθλιος] Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solani* conjectura.

et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa agebat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltriis, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad

Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, equam bibere coegit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, et cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vocalas, miserasque, et multae solitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore

καὶ δίκνους τὸ σῶμα γέγνηται, καὶ τὰς ψυχὰς ἀπάσας ἀπο- p.811.
μαθῶν, αἵσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς ο) μέσην ἐσπέραν
κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ p) ληρεῖν
διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μείθῃ πρὸς
ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διεξείσι περὶ αὐτῆς. εἴρηται
σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μείθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς q) ἐρῶ·
καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ θενσάτω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔχει τὸ
ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτωςαὶ μὲν ἀκούσαι πάντ' εὐλόγα, ὧ ἄνδρες 17.
δικασταί, ἢ r) συνήγορος s) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μείθης· εἰ
δὲ κἄμου μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε, ὡς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησὶν ἐαυτῆς οἰκί-
την εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μείθην,
ἀλλ' οἰκῆτον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπάσασα t)
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἥδονῆς, p.812.

ο) εἰς] ἐς 3ο11. Schm. Lang. p) ἐγὼ] omittit 3ο11. haud im-
probante Belino. q) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς FL Vulgatae
consentit P.“ r) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ i. e. B. 1. et 3. s) συν-
ήγορος] συνήγορος 3ο11. Schm. Lang. t) ἄλλ' οἰκῆτον —
προαρπάσασα] „FL. ἄλλ' οἰκῆτον ἐμοί τὴν φύσιν. προαρπύ-
σασα etc.“ Προαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3ο11.
et Gori. Nihilominus praestat, quod recepinus, verbum, re-
spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἀνδρα-
ποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μείθης ἀρπάσασα
μετὰ βίας etc.“

pallidus, miser, et rugosus
corpore factus est: et can-
tilenarum omnium oblitus,
sine cibo nonnunquam et
sitiens ad mediam usque
vesperam desidet inter nu-
gas, quas multas ego, Aca-
demia, doceo. Maximum
vero illud, quod etiam ma-
ledicit Ebrietati incitatus a
me, et sexcenta de ea mala
narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Jam
etiam pro me agam. Et hinc
mihi fīnat clepsydra.

Just. Quid tandem ad haec
dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino
rationabilia auditu pro Ebrie-
tate dixit patrona. Sin vero
me etiam benevole audierit-
is, quam nulla istam injuria
affecerim, cognoscetis. Nam
Polemonem illum, quem
suum ait servum, non male
natum, neque pro Ebrietate,
sed familiarem mihi et inge-
nio similem, praeripuerat
juvenem adhuc et tenerum,

- p. 812. ἦπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ υ), διέφθειρε τὸν ἄθλιον x), τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταῖραις παρὰσχοῦσα ἑκδοτον, ὡς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾔετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίσατε. περιγίει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης κατανλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γ) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταῖρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἔβόα, καὶ συγχεῖν a) ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν b), ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντικείμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διαβροχος τῇ Μέθῃ) p. 813. ἀνένηψε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφηρεῖτο c) τοὺς στεφάνους,

η) ξυνυπουργεῖ] „υπουργεῖ Fl.“ x) διέφθειρε τὸν ἄθλιον] Sic Schm. e Gorl. pro διέφθειρεν ἄθλιον. γ) μέντοι] γε addit Gorl. z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς περί mallet Bel. ut elegantius. a) συγχεῖν] συγχεῖν 3011. Schm. Lang. b) συνουσίαν] συνουσίαν iidem. c) ἀφηρεῖτο] Vulg. ἀφῆρετε. Sed ἀφαιρέται 3011. et Gorl. probante Bel. Unde Schm. mallet ἀφῆρετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime resitutum.

adjavante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, commissationibus et meretricibus dediticiū tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύ- p. 813.
νετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὑπνὸν βαθύος ἀνεγρόμενος d), ἐαυτὸν
τε εἴωρα ὅπως δέκετο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε,
καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡφα-
νίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμέ, οὔτε ἐπικαλε-
σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἤδη
κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελοίως
ἔχοντα, καὶ f) μῆτε φωνὴν ἀφιέναι, μῆτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ
ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνένησα, καὶ ἀντὶ
ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν
ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἰρηκα· ὑμεῖς p. 814.
δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ i) ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ αὐνεῖναι.

- d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag.
Fr. Salm. etc.“ e) οὔτε βιασαμένης] „deficiunt in Fl.“
e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Solan.“ f) καὶ]
„non legitur in Fl.“ g) ἐπέστρεψα] „Sic dedi ex Fl. Ἐπέ-
στρεψα aliae.“ Ἐπώστρεψα (sic) 3011. h) τε] „omittit Fl.“
i) ποτέρῃ] ποτέρα B. 1. sed Ald. utraque. ποτέρα sine jota,

tatem ab illa disputatione
rediit, abstulitque coronas,
et tacere jussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et
tanquam e profundo somno
expergefactus, tum se, quo-
modo affectus esset, inspexit,
tum vitam condemnavit su-
perioiorem. Hinc ille ab
ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore po-
tius eorum, quæ fecerat,
erubesceret: et tandem, ut
erat, ad me venit transfuga,
neque vocantem, neque vim
adhibentem, ut ista dicit;
sed quod ipse sua sponte
hæc meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dis-
catis, quomodo a me affectus
sit. Hunc ego, Judices, cum
accepissem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mitte-
re, neque stare prae mero
valentem, converti, ad so-
brietatem reduxi, et pro
mancipio virum honestum,
et sobrium, et quantivis
pretii Græcis reddidi. Et
mihi tum ipse gratiam habet
harum rerum causa, tum
pro ipso necessarij. Dixi.
Vos autem jam considerate,
cum utra nostrum esse illi
fuerit melius.

p. 814. *ΕΡΜ.* Ἄγε δὴ *κ)* μὴ μέλειτε, ψηφοφορήσατε, ἀνά-
18 στήτε *ι)*, καὶ ἄλλοις *η)* χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναι τινα καὶ *κ)* τῇ Μείθῃ
19 τιθέμενον. Καθίστατε *ο)* οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ
κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

20 *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν
χωρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀρρένωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ·
ὅμως δὲ, ἦν ἐθέλησητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ
δικαιότερα ταύτης ἔρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-

p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ
τῆς ὕψεως, ἔραστην ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα *ρ)* τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit Reitz. *κ)* Ἄγε δὴ] „ἀγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P.“ *ι)* ἀνάστητε] „deficit in Fl.“
η) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλους cett.“ *η)* καὶ] „abest a Fl.“
ο) Καθίστατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθήσατε,
pro quo etiam scriptum potuit κάθησθε, ut supra c. 13. pr. κα-
θήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
κάθησον. Codex 2955. suppleditavit κάθισον. Ceterum notat
Schmied. in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὑδωρ. *ρ)* σώφρονα] „σώφρονα male. Fl.“

Merc. Age sane, nolite
cunctari, ferēte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse
aliquem, qui sūm Ebrietati
calculum adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticus
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [*Poe-
cille*] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrum etiam
plerosque video conjectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despiciere, quod in-
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis audire
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praesens crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tempe-

νύσιον φενακίσασα, πρὸς ἐαυτὴν περιέσπασε, καὶ ἦν γε οἱ p. 815.
 πρὸ ὑμῶν q) δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέλθῃ,
 ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης. ἐστὶν· ἐξετάζειτε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πόττερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους
 χρῇ βιοῦν, μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ r) μεγαλόφρον ἐπινουῶντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνόν,
 ἔλευθέρους ἔλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς
 ἄμαχον δεδιώτας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς
 ἰσχυαῖσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δολέατα τοῖς ἀνοήτοις προτίτε-
 νουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν s)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι t)
 ἡμῶν πεποίηκε u), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων
 ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φιλῆται,

q) ὑμῶν] „correx. Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes male.“ Sed ἐμοῦ Codd. 3011. et Gorl. r) χρῇ βιοῦν,
 μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 δεῖ ζῆν, μὴδὲν, omisissis σεμνὸν μὴδὲ. Explevi et mutavi locum
 auctore Cod. Gorl., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in Fl.“ t) ἀφηνιάσαι]
 ἀφηνιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάζειν enim, non ἀφην-
 ιάζειν, Lucianum est, ut Deorum Diall. XXV, 1. c. a. u) πα-
 ποίηκε] ἐποίησε Gorl.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo causam
 judicarunt iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina
 est. Dispiciite enim nunc,
 utrum porcorum instar hu-
 mum spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuentes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et ficibus? Tales enim escas
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 culamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostras ut habenas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admissurus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne Dis quidem

p. 816. ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δικὴν λάβετε παρ' αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύοντα· οὕτως ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε γ), οἷους ἂν οἴεσθαι γενέσθαι τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν ὑμέτερον z) Θησέα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόρους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δὲ γε ἐθέλησετε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένῃ, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου c) μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γεγνομένων τοὺς θεοὺς.

ΚΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

x) ἤκουον] „ἀκούω Fl.“ neque hoc male. γ) ἐρωτᾶτε] „πρότερον ἐρωτᾶτε G.“ ἐρωτᾶ 3011. sed Gorl. αὐτὸν ἐρωτᾶ, ποτέ-
ρους. vitiose. z) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gesn. et Wiel. pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „restitui ex Angl. G. P. et marg. A. 1. προςθέντες Edd. male.“ b) ἂν] „omit-
tit Fl.“ c) γε τοῦ ὄρκου] τε τῶν ὄρκων Gorl.

parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si
sanum sequi iudicium volue-
ritis, impietatis etiam poe-
nam ab ista sumseritis. Au-
didi equidem, neque ipsam
ad dicendum se comparasse,
sed Epicurum adducturam
esse patronum: adeo tribu-
nalis maiestatem per delicias
conculcat. Verum illud certe
istam interrogate, quales pu-
tet futuros fuisse Herculem
et vestrum Theseum, si, vo-
luptatis castra secuti, fugis-
sent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus
iustitiae plena esset terra,
illis detrectantibus laborem.
Haec dixi, non vehementer
gaudens longis orationibus.
Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respon-
dere, celerrime, quam nihil
sit, intelligatur. Verum vos
iurisjurandi memores, reli-
giose jam ite in suffragia, nec
Epicuro credite dicenti, ni-
hil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epi-
cure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ δ) ἄνδρες δικάσται, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
 ἔρω. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων ἀλλ' εἰ μὲν ἐπω- 21
 δαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησὶν ἑραστὴν ἑαυτῆς ἢ Στωὰ
 τὸν Διονύσιον κατηνάρκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν e) ἢ Ἡδονή, φαρμακίς ἂν εἰκότως
 ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέρχτο, ἐπὶ τοὺς ἄλλοτρίους ἑραστὰς
 μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλευθέρος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηθλίαν
 μυσυχθεὶς f), καὶ ἦν φησὶν ἐπὶ κεφαλαίῳ g) τῶν πόων
 τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν
 ἀγκύλους i) ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους k)
 ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἑδραπέτευσεν, ὥσπερ
 δεσμὰ τινα διακόψας l) τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀν-
 θρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο- p. 818.
 κλείειν ἔχρην αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσκόνον-

d) ὦ] „non habet FL“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg.
 βλέπειν. f) μυσυχθεὶς] „Recte sic FL. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μυσυχθής J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ κεφαλαίῳ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κε-
 φάλαιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι]
 ejici voluit Guyet. i) ἀγκύλους] „ἀγκύλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθοις ὁμοίους]
 „λαβυρίνθους ὁμοίως FL. Nil mutat P.“ l) διακόψας] „restit-
 utum P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποκόψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, et

- p. 818. τα m), καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συναθροῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον n), καὶ ἐκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ ἰκέτην o) ἐπὶ τὸν τοῦ ἑλέου p) βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξαιεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στωᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἴλετο. ἔώρα γάρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ κριτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόρους t) πολλὰ διεξόντας,
- p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νεανιευομένους, οἵκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες

m) προστέοντα] „προσόντα (sic) L. προσενόντα Fl. Ceteras quod edidimas.“ n) πόνον] „πόντον, melius respondet allegoriae, Pell.“ Sic etiam Gesnero visum. o) ἰκέτην] „receptum ex G. Οἰκίτην Edd.“ p) ἑλέου] „ἐλαίου Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. et Gori. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gori. et 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante Belino pro vulg. δοκιμάσας. t) τοὺς — πόρους] „τούτους — τοὺς πόρους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum Par. P. et marg. A. 1. Μέχρι τούτου νεαν. enim Edd. cet. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam

eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ p. 820.
ἀθλίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἐνθα ἂν λήσῃ καὶ
ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλπίσωσί z), χαλδὸν ἐμπιπλαμένους a)
τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον
ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι b), ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος c)
κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ d) χαίρειν τοῖς πόνοις e) φρά-
σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμουῖντο ἅπαντες
τὸν Διόνυσιον, ὅς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἡλπιζεν ὠφελήσῃ
τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἡλ-
γησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθί-
κει, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ,
καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε,
καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ
διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὅς
ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ], [λόγοισι χαίρει, τὸν Parod.

Eupip.

Phoen.

v. 359.

- γ) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ z) ἐλπίσωσί] ἐλπί-
σουσι 3011. a) ἐμπιπλαμένους] ἐμπιπλ. B. 1. et 3. b) ὡς — ὀρᾶσθαι] Ejici haec verba ut scholion enpit' Bel.
c) Ἀΐδος] Sic A. 1. 2. cum Homero. Vulg. transposito ac-
centu Ἀΐδος. d) μακρὰ] „recepti ex J. et Cod. P. Μακρὰν
Fl. Par. Salm. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Aduot. e) πόνοις]
„νόμοις FL. Prius recte cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gori. Schm.
pro vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg.
A. 1.“

ptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et senare leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anadum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futurum, ut, longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum feran-

tar, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem

p. 820: δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.] εἶρηκα· ὑμεῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὄλγα μοι συνιρωτῆσαι ἐπι-
p. 821. τρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησόν. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ γῆ τὸν πόνον;

ΒΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ ι); οἶσθα τι κ) διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον ι);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ διασύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

h) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte aliae.“ i) δέ] dat 5011. Bel. Schm. k) τι] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. δ. τι, pro quo in nonnullis Edd. vet. reperitur δτι. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι.] „ψηφοφοροῦσι Fl.

accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid differens et indifferens, productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilem.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἥδονῃ.

p. 821.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. οὐ δὲ ἄλλους κἀλεῖ.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴν n) καὶ Τρυφὴν, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἐστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφύρας, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερκρίσεται γάρ καὶ αὕτη p. 822.
ἡ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου p), παρα-
πλήσιον γάρ τι q) καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστ' ἔαν r) μὲν
ἡ Ἥδονῃ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφὴ·
νικώσης δὲ αὐτῆς s) Στοᾶς, καὶ οὗτος ἐστὶ τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι t),

n) Ἀρετὴ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. o) φι-
λονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φι-
λονεικεῖτε) In cett. vulgo φιλονεικῆτε. p) Διονυσίου] „Διονύ-
σου male O. Prius recte Fl. Fr. J. etc.“ q) τι] „abest a Fl.
r) ὥστ' ἔαν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστε ἂν, pro
quo in 3011. est ὥστε ἔαν. s) αὐτῆς] „αὐτῆς male Par. Recte
aliae. Ad abest ab O.“ nec non Gorl. Dubitavi tamen ahicere
vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκεῖνον δὲ
αὐ τοῦτον. t) τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo
distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέντων οὗτοι, τὸ δικάστι-
κόν, ἂδ. etc. et hinc male intellectum, ad Seageri normam

Merc. Omnibus *calculis* est, ut videre licet e coronis,
Voluptas. et purpura, et unguentis.

Port. Provoco ad Jovem.

Just. Nolite contendere.

Just. Quod bene vertat!
Tu vero voca alios.

Differetur enim haec quoque

Merc. De Aristippo Vir-
tus et Luxuria. Aristippus
autem ipse quoque adsit.

caussa, usque dum Jupiter
pronunciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam

Virt. Priorem me oportet
dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, ut ser-
mones illius indicant et opera.

hoc [esse videtur. Igitur si
vicerit Voluptas, etiam Ari-
stippum habebit Luxuria:

Lux. Nequaquam; sed me,
Luxuriam. Meus enim vir

vincente contra Porticu,
etiam hic Virtuti adjudica-
tus erit. Quare alii jam
adsunto. Verum quid ais?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνελήλυθότες ὥς γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν υ);

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε x).

24 *ΕΡΜ.* Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τολών y) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγει.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσεται ἐνοχλοῦσα, ὃ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμὸν δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφευγεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρεμένος τὸ βάκτρον· οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυιτε.

p. 823. *ΕΡΜ.* Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὃ Δίκη, ὃ 25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐφκει τοῦτο πρᾶξεν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος] „ἀδικος male O.“ υ) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. βούλει, unde pendeat Coniunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Mort. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσεται] „restitui ex O. Δικάσας Edd. priora.“ y) τολών] „omittit Pl.“ et Gori. z) πέφευγεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφευγεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam (gratis) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, illo vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et *olim* sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Δὰ τί, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτηρίον ἀληθείας εἶναι.

p. 823.

ΔΙΚ. Τίγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῶην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κερῖσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέρων ἐξάγαγε α) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τὸ, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην β), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου γ) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δ) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποιεέ, ὦ Ῥητορικῆ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26
εὐχομαι πάνσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὐνοίαν ἔχουσα διατελεῶ *De-*
τῇ τε πόλει, καὶ πάνσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' *mosth.*
De Co-

α) ἐξάγαγε] Sic *Schm.* assentiente *Belino* c. 5011. et *Gorl.* pro vulg. ἀγάγε. In *Ox.* est ἀπάγαγε. β) χθές — ἐπηγγελμένην] „Quatuor haec desunt in *O.*“ γ) Διαλόγου] „Διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου *O.* omissis quinque sequentibus verbis. *Vulgata* est in *P.*“ δ) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. *A.* 1.“

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam Rhetorices. Vah quot conveniunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obso-

leta est causa, sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetoricen et Dialogum per vires accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

p. 824. ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἔπειθ' ε) ὅπερ ἐστὶ f) μάλιστα
δικαίων, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀν-
τιδικὸν σιωπᾶν καλεῦεν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβού-
λημαι h), τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταῦτά
De- παρίσταται μοι i) γινώσκεις, ὅταν τε εἰς k) ἃ πέπονθα
mosth. Olynth. III. in. ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὐς ἀκούω. τοὺς μὲν
γὰρ λόγους ὡς ὁμοιωτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος l) ἐρεῖ πρὸς
ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὀψασθε m),
ὥστε n), ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι o) πρὸς αὐτοῦ, σέ-
ψασθαι θεόν p). ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι
τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγο-
27 ρίας. Ἐγὼ γάρ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ r), τουτονὶ s) κομιδῇ
μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνήν, καὶ μονονουχὶ
κάνδυν ἐνδεδυκὸτα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν ἰω-

e) [ἐπειθ'] Sic O. et Gorl. cum Demosth. pro vulg. εἰθ'. f) ὅπερ ἐστὶ] rescripsi e vett. Edd. et ipso Demosth. pro eo quod Reitz. et recentt. habent ὅπερ ἐστίν. g) ὑμῖν] „Sic bene O. Fl. Fr. J. Par.“ h) καὶ βεβούλημαι] „non habet Fl.“ i) οὐχὶ δὲ ταῦτά παρίσταται μοι] Vulgo legebatur; οὐχὶ ταῦτά (Reitz. et recentt. τ' αὐτά. sed Fl. τὰ αὐτά, in cett. vett. ut editum) δέ μοι παρ. γ. Sed παρίσταται μοι, omisso δέ, O. Nos secuti sumus Demosthenem, cum quo consentit Cod. Gorl. k) εἰς] εἰς 3011. Schm. et mox iterum. l) οὗτος] „οὗς αὐτὸς P. Nil mutat Fl.“ m) ὀψασθε] „ὀψεσθαι male O.“ n) ὥστε] „non habet O.“ o) πείσωμαι] πείσωμαι B. 1. et 3. p) θεόν] θεῖν conj. Saager. in Diar Class. N. 36. a. 1818. p. 318. q) εἰκῇ] εἰκῇ A. 2. r) δικασταί] „omisit Fl.“ s) τουτονὶ] Sic Schm. ex Ox. pro vulg. τοῦτον. Perperam Par. τοῦτο.

benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respicio, et cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-

millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Joniam ober-

νίαν εὐρουῖσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τὸ χρήσαιτο *ε)* ἑαυτῶ p. 824. οὐκ εἰδῶτα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπεὶ *υ)* ἰδοὺ μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ αἰετὲς ὄρεν εἰς *χ)* ἐμὲ, ὑπέπτησέ *γ)* τε p. 825. γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολι-
ποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστεόν *ζ)* με πλούσιαι, καὶ
καλοὶ, καὶ λαμπρῶν τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστω τούτῳ *α)*
ἑμαυτὴν ἐνεργύησα πένητι, καὶ ἀφαντῇ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ
μικρὰν ἐπεσενεγκάμεν *β)*, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους.
εἰτα ἀγαθοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλῆτας τοὺς ἱμούς, παρε-
πέγραψα *δ)*, καὶ αὐτὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας *δ)*
τῆς ἐργυῆς ἀποπνίγεσθαι, δόξαν δὲ αὐτῇ περινοστεῖν ἐπι-
δεικόμενῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν *ε)*, οὐδὲ τότε περι-
λείφθην *ς)*· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιη-
ρόμην *ς)*, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰόδιμον ἐποιοῦν, κατα-

ε) ὃ, τὸ χρήσαιτο] ὃ, τὸ ἂν χρήσαιτο more suo mallet Bel.
Ceterum in vet. Edd. scriptum ὅτι. *υ)* ἐπεὶ] Sic Codd. P.
O. Gorl. et Thom. M. v. αἰετὲς. Vulgo erat ἐπειδὴ, in non-
nullis etiam ἐπειδὴ, testante quidem Reitzio. *χ)* εἰς] ἐς 3011.
Schm. Lang. *γ)* ὑπέπτησέ] „ὑπέπτησε male J.“ Sic ta-
men etiam Lang. forsau incuria. *ζ)* ἐμνήστεον] ἐμνηστεύ-
οντο Gorl. ad legitimam normam, quam alibi observavit noster,
ut Tox. c. 37. H. l. videtur hoc interpretamentum esse. Cf.
infra c. 29. τοσούτων μνηστευόντων. Eurip. Alcest. v. 730. Herm.
α) τούτῳ] „deest in O.“ *β)* ἐπεσενεγκάμεν] „ἐπεσενεγκ-
αμεν Fl.“ *γ)* παρεπέγραψα] „παρέγραψα Fl.“ *δ)*
διαμαρτόντας] „ἐμαρτόντας Fl. Nil mutat P.“ Διαμαρ-
τόντας Lang. audaciore consilio. *ε)* εὐπορίαν] Sic
Schm. suadente Belino ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐπο-
ρίαν. *ς)* περιελείφθην] ἀπελείφθην 3011. et Gorl. in quo
posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. *ς)* ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere, (tum nempe reverebatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, et honesti, et claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem afferens non

parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, et civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum excederant, auferentur. Cum vero illi visum esset circumire ad nuptiarum felicitatem ostendendam, neque tum destitui (*relicta sum*); sed ubicunque illum secuta, sursum deor-

- p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημήσας ἐθέλησαντι *h*) αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον *i*) συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέιθετο, καὶ συνῆν αἰεὶ *k*), μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ'.
- p. 826. ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιύσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν *l*) εὐ-
28 δοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς *m*) ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας *n*), ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ, τέλειον *o*) εἶσεν· αὐτὸς *p*) δὲ τὸν γανειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνοστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν *q*) ἐμοὶ λόγων συντεμῶν· εἰς μικρὰ

περιηγόμην] „καὶ κάτω περιγομένη O. omisso ἀνα.“ Περιγομένη 3011. vitiose, rectius περιγομένη Gorl. ut Ox. quos secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impeditur proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. *h*) ἐθέλησαντι] „θέλησ. O.“ et Gorl. *i*) Ἰόνιον] „Ἰώνιον Edd. priores. Vid. Adnot. *k*) αἰεὶ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo Quacstat. Lucian. Spec. l. cap. 3. *l*) τῇν] „Consentit O.“ *m*) ὀφρῦς] ὀφρῦς A. 2. sola, ut et alibi. *n*) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. *o*) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ *p*) αὐτὸς] „reponit Solan. ex G. P. O. et marg. A. 1. ἄλλον editum ante.“ ἄλλος etiam Schol. *q*) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ioniam cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuebat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

ὁδὲ καὶ κομικὰ γ) ἐρωτήματα κατακλείδας αὐτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826. τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βρωχεῖς τινὰς p. 827. λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀπ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔκαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσεις αὐτῷ, μει-
 θάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντός τῶν ὄρων, καὶ μικρὰ δ) ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάσαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρωόμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ ε) εἰς ἐκείνον ὑβρί-
 ζειν υ). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς 29 περὶ τῆς κακώσεως x) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμον γαμετήν, p. 828. παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληψε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καινῶν δὲ γ) ὠρεῖσθαι πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνον ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφοντας ἀπαντες προστάτιν z) αὐτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω,

γ) κομικὰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομικαῖα, unde Solan. conj. κομικαῖα. δ) μικρὰ] Sic L. et Pl. probantibus Reitzio et Belino pro vulg. μικρά. ε) ἀλλ', οἶμαι, καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imitati sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβ. υ) ὑβρίζειν] „ὑβρίζει Fl.“ x) τῆς κακώσεως] Sic cum articulo O. 3011. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo Edd. vulgo. γ) καινῶν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ καινῶν. z) προστάτιν] „Sic recte Fl. J. Par. etc. Ἡγεστάνην Salm.“ In eundem errorem incidit Bip. simul cum B. 1. et 3. α) αὐτῶν] „Amst. sola male αὐτόν.“

comicas, interrogatiunculas se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones contexere, et tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut parum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me contemta. Ajant autem, illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam ait nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστέοντων b), καὶ κήπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβοασμένοις μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν οἶδε τοῦ c) τριβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἶρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμῖς δὲ, ἦν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπιτρέψετε f)· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμέ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογεῖσθαι, ἦν δύνηται.

p. 829. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἶόν τε, ὦ Πητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακροῦ χρόνου κατὰ λόγον, καὶ αὐτὸ

b) μνηστέοντων] „μνημονεύοντων“ mala O. c) ὃν οἶδε τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ et ὁρῶ post οὐδὲν. Sic, ut edidimus, O. et Gori. d) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. e) μὲν] „ex O. insertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέψετε] ἐπιτρέψατε Gori. et 3011. probante Bel. g) οὗτος] οὕτως verterat Gesner. imprudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum habes. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deerat, restitui ex O. et Gori. i) δικασταί] „recepti ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronamque suam profitentur. Ego vero tot procis adhuc renitor, et fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem soiat praeter pallium nihil habere. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Ingrati enim animi est, meum in me gladium acuere. Imo secundum amasii sui, Dialogi, rationem iste causam dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ κ) δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ p.829.
 ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ λ) ἐπιλυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆ-
 σατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς m) τοὺς
 Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἶδην
 τῷ γάμῳ· δι' αἷς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ n)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὧ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε ο).
 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονεῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν p) ἐπὶ τοῦ ποσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παισιανεὺς ἐκείνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δέ, p.830.
 καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσιν εἰς q) τὸ ἐταιρικόν, καὶ φυ-
 κίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι r) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροι s). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα
 ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπλήματο μεθύοντων ἐρασιῶν,

k) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα Fl.“ l) αὐτὰ] „αὐτὸς Fl. male. Vul-
 gatium firman P. L.“ m) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. n)
 τουτονὶ] „τοῦτον O.“ o) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβετε O.“
 p) μένουσαν] Sic O. et Gori. pro vulg. ἑμμένουσαν. q) εἰς]
 ἐς 3011. Schm. Lang. r) ὅποι] „ὅπου O.“ s) φέροι] „φέ-
 ρει Fl.“ Accedunt 3011. et Gori. probante *Belasio*, aut vult
 ἑφερε, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam: Judices: neque quidquam
 multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis
 eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam
 vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me
 narravit, vere narravit. Etenim instituit me, pere-
 grinata est mecum, Graecis me adscripsit, et harum re-
 rum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium.
 Quas vero ob causas, re-
 licta illa, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite, gulis vero noctibus imple-

- p. 830. *κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπιόντων τὴν θύραν, ἐνίαν δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι τ) σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων υ), αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ x) παρέμυπτεν ἀπὸ τοῦ τέρους, ᾄδόντων γ) ἀκούουσα z) τραχίᾳ τῇ φωνῇ ὥσθ' ὅτινας ἐρωτικὰς α), ἢ καὶ παρανοήγουσα τὰς θύρας b), ἐμὲ οἰομένη λανθάνειν c), ἡσέλγαινε d), καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὕπερ ἔγω μὴ φέρων, γράψασθαι e) μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον f) ἐν γειτόνῳ δὲ αἰκοῦντι τῷ Διαιλόφῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι 32 ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα. καίτοι, εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἥδη τετταράκοντα εἴη σχεδὸν γεγυῖται, p. 831. θορύβῳ μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλαχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς αἰρεμῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστείων g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h). ἐς δὲ τὴν*

x) *εἰσβιάζεσθαι*] *εἰσβιάζ.* 3011. *Schm. Lang.* u) *τολμώντων*] *τολμώντων* *Ald.* 1. 2. *mendose.* x) ἢ] „omittit *Fl.*“ γ) *ἀπὸ τοῦ τέρους, ᾄδόντων*] „Quatuor haec desunt in O.“ *Iudem* in *Gorl.* Et *idem* narrat *Bel.* de tribus prioribus vocibus. z) *ἀκούουσα*] „ἀκοῦσαι *Fl.* *Vulgatum* est in P.“ a) *ἐρωτικὰς*] *ἐρωτικὰς* *Gorl.* b) *θύρας*] „*Sic* O. et *marg.* A. 1. *Θυρίδας* *Edd.*“ c) *λανθάνειν*] *Sic* O. 3011. et *Gorl.* pro *vulg.* *λαθεῖν.* d) *ἡσέλγαινε*] „*Bene* *sic* O. P. B. 1. (et 3.) *Salm.* *Ἡσέλγεις* *male* J. *Fl. Hag. Fr.*“ e) *γράψασθαι*] „*γράψασθαι* O. *Γράψαι* *Th. Mag.*“ f) *οὐκ ἐδοκίμαζον*] „*Haec* et *sequentia* *male* *desunt* in O.“ g) *ἀριστείων*] „*Sic* etiam *Fl.*“ h) *ἐκφυγόντα*] *Sic* *Sohm.* e *conj.* *Geeneri* et

tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audientibus. At illa ridere, et his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce caentes amatorum quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, et cum illis adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pati iudices; evitatisque tyrannorum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 851. Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίων, καὶ κρότων οὐ δεομένους i). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ρῆτωρ τίς ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, 33 διπλάσιονα ἀποισόμενοι k) τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέροις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ l), μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς m), ἀλλὰ κατὰ μικρὰν, ὥσπερ εἶωθα n). ὅμως δὲ, ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προσοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντι. i) συνδιαλεγόμενους — δεομένους] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo legebatur συνδιαλεγόμενον, omissis plane, quae jam inserta habes. Κρότου vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius, opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. k) διπλάσιονα ἀποισόμενοι] „διπλάσιον οἰσόμενοι Fl.“ Ποιησόμενοι Gorl. pro ἀποισόμενοι. l) δικασταὶ] „non habet Fl.“ m) πρὸς ὑμᾶς] absunt a Gorl. n) ὥσπερ εἶωθα] „ὥσπερ δὲ νόμος Fl. omissis reliquis.“ o) τὸ] „sine articulo Fl.“

dibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantes, laudes ac plausum non desiderantes. Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Just. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Just. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Jam tu dic, Dialogue, iisdem ju-

dicibus. Vos autem manete, duplicem lataturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαί πρὸς τούτον, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν
 τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρη, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν
 Plac. ὄλων περιόδου σκοπούμενον; ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν
 Phaedr. αἰεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πιτηνὸν ἄρμα
 p. 832. ἐλαύνων φέρεται, κατασπᾶσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα q)
 πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ r),
 καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδύταιται ταῖς πολλοῖς ἐποίησε,
 καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον
 ἀφείλε μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ θεῖν γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκα-
 θεῖρξε s) τὸ σκῶμμα t), καὶ τὸν ἱαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ
 τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), δεινούς ἄνδρας ἐπι-
 κερτομῆσαι x) τὰ σεμνά, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς y) ἔχοντα.
 τελευταῖον δὲ, καὶ Μέμππον τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
 ὕλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορούσας, καὶ τοῦτον
 ἐπειρήγαγέ μοι φοβερὸν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ

p) τε s] „non habet Fl.^a nec B. 3. q) ἀψίδα] Sic correxi vul-
 gatum ἀψίδα ad praeceptum Grammaticorum veterum, Spitz-
 ner. Prosod. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῶτα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gori, pro vulg. ὑπὲρ τὰ. s) συγκαθεῖρξε] μοι,
 quod vulgo addiderant, quum omittat 3011., eiecerunt, monen-
 tibus Solano, Gesnero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipon-
 tinus Editor, Langius. t) σκῶμμα] „σκῶμμα male Par. Hag.
 utraque. Recte Fr. Fl. Salm. etc.“ u) Ἀριστοφάνην] Ἀρι-
 στοφάνη Fl.^a x) ἐπικερτομῆσαι] ἐπὶ τὸ κερτομῆσαι Gori.
 y) καλῶς] ἠδρόθως marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ac
 natura, et universi circuitu
 disputantem, sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi *magnus in caelo*
Jupiter voluerem currum
agens fertur, detractum in-
 de, cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem escendere,
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detrusit, et,
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unum
 collata inclusit mecum, jo-
 cum mordacem, et Jambum,
 et Cynicam licentiam, cum
 Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dum, quae sunt maxime se-
 vera, ad irridendum, quae
 bene habent. Denique Me-
 nippum quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

δῆγμα λαθραῖον z), ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδανον. πῶς οὖν p. 833. οὐ δεῖνὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος a) διαμένειν b), ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελοιοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα παραδόξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων c) βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκονταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

RPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

34

ΣΤΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα, ἢ d) τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτε τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ e) αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαλεῖν p. 834.

z) λαθραῖον] „Sic *Fl. Par. Hag. Salm.* etc. *Δαδριδιαν* J. et *Gorl.* a) σχήματος] „omisit *Fl.*“ b) διαμένειν] „restitutum ex P. *Διακείμενος* Edd.“ Recens collati Codd. videntur in διαμένειν consentire, quum nihil ab iis, qui contulerunt, notatum sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. c) μέτρων] „Sic dedit *Solanus* ex L. P. et Ma. Gr. *Μετρώων* ante editum.“ d) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat *Schm.* a Codd. P. et G. Omuino omisit *Lang.* e) ταύτῃ] „διὰ τοῦτο L. et marg. A. 1. sed amisso καὶ.“ Sic etiam *Gorl.* et *Bohl.*

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Neo opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristitia adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque graciosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἶδισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. κατὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκά-
 ρας, ἥδιω τοῖς ὁρώσι παρεσκευάσα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κοι-
 μῶδιαν αὐτῷ παρέβρεξα, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλὴν οἱ μη-
 χανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τῶς τὰς
 ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνου, λα-
 βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἷδ' ὅπερ l)
 μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκείνα καὶ
 λεπτὰ κάθημαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθά-
 νατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον
 κατεσκευάζετο o), τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης
 οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐκεράν-
 νυτο, καὶ εἰ ῥητορικῇ πολιτικῇ μορίου εἰδωλον q), κολα-

sed ex glomemate credo. f) τὸν] „τὸ Fl.“ g) ἀνθρώπι-
 νον] „ἄνθρωπον marg. A. 1. W.“ Ceterum ordinem verborum
 clementiorem restituerunt e Cod. 3011. Schim. et Lang. Lege-
 batur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶδισα τοῦτον τρόπον.
 h) κατὰ δὲ,] In prioribus pessime sic distinguebatur: κατὰ
 δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ το
 male Fl.“ k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinque haec
 desunt in Fl.“ λόγους ἀκανθώδεις, i. e. dialogos philosophi-
 cos, vide Diall. Morti. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echinis
 comparisonem Pisc. c. 51. l) ὅπερ] ἀπερ Gori. m) γλί-
 σχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1 et Gori. pro vulg. λαχά. n)
 κάθημαι — σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et
 Gori. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογῶμαι. o) κατεσκευά-
 ζετο] Sic marg. A. 1. 3011. et Gori. pro vulg. ἐργάσατο.
 p) τὰ πάντα] Vulgo omissum articulum e Codd. 3011. et
 Gori. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μορίου

incedere illum hoc humano
 more docuerim; deinde mul-
 to illo squalore purgatum,
 et subridere coactum, jucun-
 diorem reddiderim videnti-
 bus. Super omnia vero co-
 moediam illi conjunxi, ea
 quoque re multam ipsi ma-
 chinatus ab audientibus be-
 nevolentiam: qui ante illum
 diem spinas, quae in illo
 sunt, veriti, tanquam erina-
 cium, in manus illum sumere
 cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male ha-
 beat: quod non subtilia ista
 atque tenuia, assideo, minu-
 tim cum illo disputans, Utrum
 immortalis sit anima? et,
 Quot sextarios Deus, cum
 mundum faceret, illius in-
 commiscibilis, et quae sem-
 per unius modi suique simi-
 lis erat, materiae in illam
 temperationem, in qua mis-
 cebatur universum, infu-
 derit? et, Utrum Rhetorice
 civilitatis particulas simula-

κείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
 λεπτολογῶν γ), καθάπερ οἱ τὴν ψάραν ἡδέως κνῶμενοι. καὶ
 τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται
 ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός' ἐστὶ συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδιῶν ὀξυ-
 δορκεῖς). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαεῖ, καὶ τὰ
 πετρεὰ ἐκεῖνα (ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει ε), τὰ υ) πρὸ τοῖν πο-
 δοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνικα οὐκ ἂν, οἶμαι,
 μεμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
 σας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα, βάρβαρος
 αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
 παρανομῶν, καὶ τὴν πατριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελό-
 γημαι ὡς δυνατόν ἐμοί x). ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν
 ψῆφον ἐνέγκατε γ).

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὁλαῖς κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ- 35
 νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηγός ἐστι. ἀμίλει τοῦτο ἔθος
 ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυντημένην οὕτως φέρειν x). καὶ μὴ

εἰδωλόν] „μηρίον male Par. Μόριον ἢ ὄλον Pell. γ) λεπτο-
 λογῶν] „λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
 δ) ὀξυδορκεῖ] „ὀξυδορκεῖ Fl. Salm. et marg A. 1. Ceterae
 sex ὀξυδορκεῖ“ ε) ἀποβλέπει conj. Guyet υ) τὰ] „ὅτ τὰ
 marg. A. 1. W.“ x) ἐμολ.] „ἦν Fl. Vulgatum firmat P.“
 γ) ἐνέγκατε] ἀνελέγκατε Gorl. z) οὕτως φέρειν] „οὕτως
 φέρει] Nihil mutat Fl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

crum sit, et quarta pars adu-
 lationis? Gaudet enim, nes-
 cio quomodo, minutis id
 genus disputatiunculis, ut
 illi, qui libenter scalpunt
 scabiem: et illa cura jucun-
 da illi videtur, et vehemen-
 ter sibi placet, si dicatur,
 non cujusvis esse perapicere,
 quae ipse acute adeo de ideis
 cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas
 quaerit, ac circumspicit, non
 videns interim, quae sunt
 ante pedes. Nam caetera-
 rum rerum causa nihil, pu-
 to, mihi objiciet, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
 baricam sibi, ipse Barbarus
 cum videar, induerim. In-
 justus enim fuisset, si talia
 contra leges in ipsum de-
 signassem, et patria illum
 veste spoliasset. Causam
 dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte cal-
 culum.

Merc. Vah, ipsis decem
 vincois: idem enim ille, qui
 ante, ne nunc quidem ejus-
 dem est sententiae. Nimirum
 haec consuetudo est, pertu-
 sum omnibus isto modo ferre
 calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιτο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπειτε
ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φέρον, quod jam confir-
matum Codice Gorl. probavit *Fritzsch*. Quaestat. Lucianu.
p. 195. qui idem etiam τοῦτο ἴθος, neque id improbabili-
ter, scribendum arbitratur. α) καὶ μὴ παύσαιτο] „μὴ παύσαιτο
τούτου, sine καὶ P.“ Similiter Gorl. μὴ παύσαιτο τούτου. La-
borat adhuc locus, cui sic mederi conatus *Marcil.* καὶ μὴ παύ-
σαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.

mis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimus
vos quidem discedite nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ
ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

p. 836.

A R G U M E N T U M.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festivo demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticam vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coexercitatarum ad finem vitae utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticae. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac praestantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑαστός τινα ἐπισταντας,
δι' ἧς αὐτοῖς α) τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς
ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
ἢ ἄλλω μεταδόῃς b);

a) ἀπὸ τοῖς] Sic Gori. pro vulg. ἑαυτοῖς. b) μεταδόῃς] Sic
Schm. e 3011. et Gori. pro vulg. μεταδόης. Vid. ad Hermot.
c. 19. Tom. IV. p. 397.

DE PARASITO
SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero;
est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, ut videtur, opus habes nulum, unde vel ipse fructum artem unusquisque aliquam capias, vel alii quidquam norunt, per quam et sibi impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἔρωτάς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἔρωτῆν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἤν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἱατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέ c) ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ, ρητορικὴν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κἀκία.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι d), καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δοκεῖ e) ταῦτα καθάπερ ἀγνοοῦντι οὐκ εἶδαι· φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξεμάθεις διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ] Olim οὐδέπω. Correxī e Gorl. d) εἶναι] plane inducendum putat *Fritzsche*. Quæst. p. 160. aut scribendum εἶη. Aliud sane est *Catapl.* c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δοκεῖ] „δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgata abit *Pl.*“ *Docti* B. 3. et *Schol.* in prioribus nostra Edd. f) τῶν] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. εἶνα. Sonat sic etiam interpretatio Latina.

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stnde ergo interrogare oportius.

Tych. Estne ars, quam tu fortq moris? verbū causa Musicam?

Par. Non, per Jovom.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obijcere tanquam ignorantī. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim

τάλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δευθῆναι p. 857.
τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθως λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμι.

ΤΤΧ. Τίλος οὖν ἐτέρως;

ΠΑΡ. Τίτος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίως· ἦν εἰ μάθοις,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι
ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΤΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμελετη-
κίνας λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρ-
χει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι
ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τό γε i) τῆς τέχνης παρὰδοξον k) ἴσως φανεί-
ται σοι ἀκούσαντι.

g) ἔχει σοι.] „ἔχοιμι Par. male. “ἔχοιμι ὥς (i. e. idem quod in
Par.) P. “ἔχει σοι recte Edd. Fl J. etc.” h) δὲ καὶ] Sic Fl
et Gori. commate, nisi fallor, quod jam necessarium erat,
post λόγῳ posito. Nam vulgo haec sic legebantur: εἰ καὶ σοὶ
λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) op-
ponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac prae-
ceptis (mox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus
correxī versionem verborum καὶ μὴ — ἔχειν, nec eam ob caus-
sam in difficultate me versari, quam eandem etiam a Fritz-
schio video castigari Quaestat. Lucian. p. 132: qui optime ex-
plicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε] „τότε
male Fl.“ k) παρὰδοξον] „νόμον Marcil. Non comparet

alioquin res tuae ita habent,
ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Ty-
chiade: neque enim harum
ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alte-
rius?

Par. Cujus? Praeclare,
ut ego puto: quam si didi-
ceris, te quoque laudaturum
arbitror. Re quidem ipsa
recte in illa me jam versari
ajo; an vero etiam cum ra-
tione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi
praecepta illius satis esse
meditatus. Itaque artem me
aliquam scire, nunc tibi li-
cet cognoscere neque pro-
pterea mihi succensere.
Quam vero artem sciam,
alias audies.

Tych. Sed moram non su-
stinebo.

Par. Novum tibi et mi-
rum forte quiddam videbi-
tur, cum audies, ars ista.

p. 837.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν;

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχιάδη.

ΤΤΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μὴπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2

ΤΤΧ. Κῆτα εἰ μὴ μάλιστ' οἱ τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην ὁ φάτι ἄν;

ΠΑΡ. Ἐργα· εἰ δὲ σοι μάλισθαι δοκῶ, τοῦ μηδε-
 p. 838. μίαν m) ἄλλην ἐπιστάσθαι τέχνην αὐτὴν αἰτῶν εἶναι μοι
 τὴν μανίαν n) ὀφεί, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις ο).
 φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι
 τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦς,
 ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p)· τούτων ἀναδεχομένην
 εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός.

ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd. 1) ταύτην] „abest a Fl.“ m) μηδε-
 μίαν] „Ita Par. Μη δὲ μίαν J. Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Salm.“
 n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd.“ Scilicet Marcilius vo-
 luerat τῆς μανίας. ο) ἀφήσεις] Sic Fl. pro vulg. ἀφίς, quod
 etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίς marg. A. 1. quod
 proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, acce-
 dere videtur, p) παιδαγωγὸν] „πατέρα P.“

Tych. Atqui eam ipsam ob
 causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed
 nunc dicito, nisi tamen pu-
 dore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui
 non idem insaniat, hanc ar-
 tem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si
 vero insanire tibi videar, at
 tu etiam insaniam illam in
 causa esse putato, quod
 aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves.

Ajunt enim, Deam illam,
Insaniam, gravem caetero-
 quin esse habentibus, sed
 excusare illorum peccata,
 quorum causas, magistri
 aut paedagogi instar, in se
 recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Pa-
 rasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego
 illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus
 ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ἀνείδιασας γ), ὦ Τυριάδη.

p. 838.

ΤΤΥ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν ἀποκα-
λῶν γ);

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΤΥ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλόμεθα γνωρίζειν
τῶν, οὐκ ἐπισταμένων τῷ δ), ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὃ παράσι-
τος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ι) ἐμὲ, ἢ Φειδίαν
ἀγαλματοποιόν υ). χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ, οὐδέν τι ἦتون, ἢ
Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διῷ.

p. 839.

ΤΤΥ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκαπῶντι πρόωσται χ) γέ-
λως πάμπολυς γ);

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΤΥ. Εἰ ζ) ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπι-
γράφοιμεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

q) Πάνυ ἀνείδιασας] Πάνυ ὁρθῶς ἀνόμασας conj. Seager. Diar. Class. N. 56. a. 1818. p. 318. male, iudice etiam Fritzsche Quæstas. p. 87. qui recte cum Scholiaste facit, ironi- cumque vocis πάνυ usum satis bene illustrat. r) ἀποκαλῶν] Sic marg. A. 1. W. P. Gorl. 3011. probante Belino pro vulg. καλῶν. s) τῷ] „Sic dedi ex Fl. Τῷ cett.“ excepta tamen Ald. 1. Deinceps εἰ τε mallo Bel. et ὃ, τα, perperam dedit Schm. In B. 1. et 3. autem est χρήζω. t) τοῦτο λέγοντες] „λέγοντες τοῦτο Fl. u) ἀγαλματοποιόν] χαρίσασθε ἂν addendum conj. Jens. τιμήσετε, aut simile, Guyet. At vid. Adnot. x) πρόωσται] Sic scripsi e conj. Jacobsii. pro vulg. προσίσται. y) πάμπολυς] πολὺς 3011. z) Εἰ] εἰς αὐτοῖς 3011. et Gorl. quod Belinus mendosse scriptum putat pro εἰ γέ σοι, ego, si liceat conjicere, potius pro: Τί γάρ, εἰ etc. Sed nolo tamen

Par. Egregie vero male-
dixisti.

Tych. Sed non erubescis,
cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si
non ita me vocarem, eru-
bescerem.

Tych. Et, per Jovem, si
designare te velimus eorum
alicui, qui te non norunt,
isque cupiat nosse; nempe
dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis desi-
dero. Vol. VII.

gnaveritis istuc dicentes,
quam si Phidiam vocetis sta-
tuarium. Nec minus enim
ego hac arte, quam suo ille
Jove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi
consideranti multus erupit
risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in sum-
mo, uti moris est, inscriba-
mus, *Simoni Parasito*.

G

p. 839. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίσαιο, ἢ Διώνι α) ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε, ἐπειδὴν πυνθάνηται τις, ὅποια β) τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστὶ; λέγειν, (οἷον γραμματικῇ, ἱατρικῇ,) παρασιτικῇ.

p. 840. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοὶ φίλον ἀκούεις, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν γ), ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΤΧ. Οὐδὲν δ), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, διόλῃς.

hujus Sphingis haberi interpres, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 3011. et Gorl. esse consensum, ut maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utrumque ex eodem fonte manasse. a) Διώνι] Διονυσίῳ conj. Solan. b) ὅποια] Sic correxi vulgatum vitium ὅποια. ut saepius alibi. c) ὦν] „ὅπως ὦν FL.“ d) Οὐδὲν] Sic Solanus rescripsit ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΤΧ. et ΠΑΡ. FL. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens “ Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Taute facilius οὐδὲν, quod vulgo cum antecedentibus iungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθείαι διόλῃς, cum Jacobinio Codicum ope ad maxime probabilē rationem revocaui. Pro vulg. enim δὲ τοῖς legunt δὲ τοῖς 3011. et 2954. δέαι P. δὲ simpliciter Gorl. Pro ἀληθείαι autem ἀληθῆ δὲ οὐ P. ἀληθῆ δὲ Gorl. et ἀληθῆ Pariss. Geenerne, in vulgatis ac-

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dioni inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero penemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut

Grammatica, Medicina,) Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō; licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas, modo vera, nihil intererit.

ΠΑΡ. Ἰθι ε) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοι δε- p. 840.
κεί, ἥτις ποτέ f) οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὐ-
τως γὰρ ἐπακολουθήσασιν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις,
εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχομεν g) αὐτῆς.

ΤΤΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη; ὥς ἐπιστάσαι h).

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΤΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνεi i) λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τι- 4
νος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῇ βίᾳ.

ΤΤΧ. Ὄρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἀπάντων ἡ παρασι-
τική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη n);

quiescens, pro ei καὶ tamen eiñe conj. et reddidit. Solanus conj.
ei καὶ σμ. δὲ ἀληθῆ δὲ, οὐδὲν διοίσει. Belinus: ei καὶ σμ. δ'
εἰποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει. Huic assentitur Schmiederus, nisi
quod οὐδὲν praeiudicium censet. e) Ἰθι] „Ἰθι male J.“
ποτέ] δὲ Gorl. g) μετέχομεν] Certissimam hanc Gesneri con-
jecturam pro vulg. μετέχομεν, quod ferri nullo modo poterat,
non dubitavi recipere. h) ὥς ἐπιστάσαι] „Fell. An σύ;
Nil mutant Fl. Fr J. etc.“ El pro ὥς mallet Solan. In Gorl.
legitur: Τί ποτ' οὖν ἐστὶν ἡ τέχνη, λέγε πάνυ ὥς ἐπ. in quibus
vera lectio latere videtur. Nunc certe cum Spagiero placuit
distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὥς ἐπιστάσαι, ad
eam rationem revocare, quam jam Gesnerus in versione secu-
tus erat. i) ὄκνεi] „Ὄκνεi Edd. antea male.“ k) ἐκ κατα-
λήψεων] „restitutum ex Fl. quae quidem junctum ἐκ καταλ.
Discretim Salmi. et marg. A. 1. W. Ἐκ καταλήψεων Edd. vulgo
male. Ἐκ καταλήψεως πυγγενομένων G.“ l) ἐκείνου γε εἰ-
πόντος] „ἐκείνο γε εἰπὼν Fl.“ et Gorl. m) μετέχοι] μετέ-
χει 3011. n) εἴη] ἂν εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum
de arte, si tibi videtur, quae
tandem sit genere, videamus.
Sic enim assequamur forte
etiam artes speciatim: si
quidem recte illius partici-
pes sint.

Tych. Quid tandem ergo
est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari
eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex
homine docto audire, con-
stat ex perceptionibus con-
sistentibus et coexercitiis
ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille
dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec
convenient in Parasiticam;
quid aliud ipsa quoque, quam
ars, sit?

p. 841. TTX. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι ο).

p. 842. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκατὸν τοῖς τῆς ρ) τέχνης εἶδου-
 σιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,
 καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ γ) καθάπερ αἱ πορνῆαι
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρόν ρ) ἀποφθέγγηται ς). δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ ι) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων υ). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτὴν x). καὶ
 ὅτω γ) παρασκευῆν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ z). ἢ τὸν
 μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινα φήσομεν ἔχειν, εἴπερ α)
 ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ τοῦτον b) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κί-
 βδηλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,

ο) ἔχοι] ἔχει 3011. ρ) τῆς] „abest a Fl.“ q) ἀλλὰ μὴ] de-
 sunt in Fl. et 3011. ρ) σαθρόν] „sanctum Edd. priores.“
 Quod Gesnerus recutus est et Reitzius recentioresque. Edd.
 admisernnt, conjecerat sic Casaubon. ad Pers. III, 21. ς) ἀπο-
 φθέγγηται] „ἀποφθέγγεται“ marg. A. 1. et Fl. male.“
 Sic etiam 3011. Totum locum Fritzscheius Quaest. p. 154.
 sic suspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πορνῆαι χύτραι
 διακρουόμεναι σαθρόν ἀποφθέγγονται. ι) εἶναι καὶ ταύτην
 ὥσπερ] desunt in 3011. υ) ἐκ καταλήψεων] „Sic Salm.
 et Amst. Ἐκ καταλήψεων cett. et P. Ἐκ καταλήψεως Fl.“ x)
 αὐτόν] Sic B. 5. Reitz. et recentt. ἄλλοι A. 1. 2. B. 1. mi-
 nus bene. γ) ὅτω] „recepti ex P. L. Οὕτω cett. Sed mox ὅτω
 eadem recte.“ z) μεταγνοίῃ] μεταγνοίῃ Reitz. et plerae-
 que veti. Sed μεταγνοίῃ Codd. 3011. Gori. et Edd. Salm.
 Amst. Bip. Schm. probante Bel. a) εἴπερ] „ἵνα vult Mar-
 cil. Sed prius Edd.“ b) τοῦτο] „Nil mutant Coll. et Fl.“
 Oia, pensetis-tu? subaudit Bel. Rectius φήσομεν mente repetitur.

Tych. Ars enimvero, si
 quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim
 artis formis applicantes Pa-
 rasiticam, an conveniat ratio
 illius, videamus, nec, ut vi-
 tiosae cum pulsantur testae,
 maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque
 artem, compagem esse rerum
 certo perceptarum. Primum

quidem est explorare ac dis-
 cernere, quis idoneus sit ad se
 nutriendum, quemque cum
 parasitus esse coeperit, non
 poeniteat. Nisi forte num-
 mularium habere artem
 quandam dicemus, si dignos-
 cere sciat adulterina numis-
 mata ab his, quae non sunt
 talia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines
 a bonis: idque cum non, ve-

οὐχ ὥσπερ c) τῶν νομισμάτων; καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) p. 842.
φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς
Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν ριιδέναι e),

Esop.
Med.

Οὐδεὶς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

v. 515.

ὃ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἤγε f) καὶ τὰ Matth.
οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε p. 843.

καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, 5
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνοῦστα-
τον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ
καταλήψεως ἐρῶμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς g) ἀπέλθῃ h) πλεον ἔχων, καὶ παρουσδοκιμῶν τοὺς μὴ
τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι i) οἶε;

c) οὐχ ὥσπερ] Sic conj. Marcil. Vulgo aberat negatio, quam
præeunte Solano restituiimus. Vid. Aduot. d) μὴ] „Hoc ha-
bent Ms. Angl. et Par. Abest in Edd. cett.“ e) δειιδέναι]
„δειέναι male Pl. Vulgatum tuetur P.“ f) ἤγε] Vulgo erat
τέχνη πέφυκεν, εἴ γε. Sed Gori. omittit πέφυκεν, quod haud
dubie e superiore versu huc aberravit, et habet ἤ γε pro εἴ γε.
g) πᾶντ' ὅς] „Nihil mutare Pl.“ adscripsit Solanus. h) ἀπέλ-
θῃ] Sic Gori. et Sori. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι]
„Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit Gesner.“

lut nummi, sic homines aperti
statim sint. Verum id ipsum
accusat. etiam vir sapiens
Euripides, dicens:

*In qua virum quæas ma-
lum dignoscere,*

*Innata nulla corpori certa
est nota.*

Unde etiam natura major
Parasiti ars est, quæ qui-
dem res quoque obscuras
adeo, et minime manifestas,
magis quam divinatio, in-
telligit ac novit. Scire vero
dicere ac facere idonea, qui-

bus in familiaritatem perve-
niat, et benevolentissimum
se alenti ostendat, nonne in-
telligentiæ, et robustæ ad
percipiendum facultatis esse
tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coe-
nis meliori quam quisquam
conditione discedat aliquis,
et jucundior conviva habeatur
illis, qui non eandem,
quam ipse, artem habent,
idne sine ratione ac sapientia
putas effici?

P. 843.

TTX. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί ἐ) δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην l) ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, τοῦ γενναιοτάτου

Plat. Πλάτωνος οὕτως λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάζεσθαι m) Theact. Ed. μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοότης ἀκρυοτέρα ἢ Stallb. κρίσις. "Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-

Tom. I. γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθὲνδε ἔαρ- P. 233.

P. 844. δίδως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέ-

6 ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις n) αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἰεν o) ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν p) οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν q) τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. 7 Τό γε μὴν, πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ r)

k) Tl] Tò Garl. l) πολυπραγμοσύνην] Hunc locum sic distinctiuit praebebat B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτέχνου etc. errore manifesto. Vide tamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτέχνου τινὸς etc. m) ἐστιάζεσθαι,] „ἐστιάζειν Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. et Plat. l. d.“ n) τοῖς κεκτημένοις] „τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt.“ o) εἰεν] Sic e conj. Guyet. quam confirmatam Codd. 3011. et Garl. probante Belino recepit Schm. pro vulg. εἴη. p) ἀπόλλυσιν] Vulg. ἀπόλλυσιν. Conjecerant Guyet. ἀπολλύουσιν, Bel. ἀπολλύεται inscite, naice vere Reitz. sic, uti cum Schm. et nos edidimus. q) τὴν] „Abest articulus a Fl. r) καὶ] ἂν mallet Bel. hoc necessarium ratus ad expellendum soloeisium, illud se capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertiae viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.* Esse autem non ex perceptione modo, sed coëxercitatum etiam Parasiticam,

ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaeatra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne

μάνις εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p.844.
δὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ
τούτου ἐστὶ ε).

TTX. Πάνω μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τε ἐστὶν ἡ παρασιτι- 8
κή, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην. p.845.

TTX. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ, εἰ
ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ ι) ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι υ),
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείη ἄν;

TTX. Οὐχ οὕτω x.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἡ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται γ) σώζειν ἑαυτόν;

TTX. Κεῖ μάλιστα.

α) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ.] „ὣν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ.
FL. Pro ὄν etiam ὡν marg. A. 1. W.“ ι), τις ἑαυτῷ.] Vulgo
σὺ σεαυτῷ, et mox σωθείης ἄν. Restitui locum auctore Gorl.
cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste Belino
tis habeat pro σὺ. υ) χειμῶνι.] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὕ-
τω.] „Οὐδ' οὕτως male FL.“ Οὐδ' οὕτω 3011. Conicias forsitan
secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed
vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 409. γ) δυνήσεται.]
Emendaverat Gesn. quem Reitzius et recentt. secuti sunt, δυ-
νήσεται. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unice
probam lectionem, a qua sola Junt. paullulum recedit, exhi-
bens per errorem συνήσεται.

insanum fuerit quaerere?
Ego enim nihil in vita utilius
invenio, quam edere et bi-
bere: ac ne vivere quidem
absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo
genere est Parasitica, qualis
forma et robur, ut ars non
videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicia.

Par. Sed neque inertia

est. Inertia enim nunquam
quidquam recte peragit ei,
qui illam habet. Age enim,
si quis sibi committat in mari
ac tempestate nāvim, guber-
nandi imperitus, sperasno
illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi
quod non habeat artem, qua
servare se possit?

Tych. Sic est.

p. 845. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ α) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἶπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

TTX. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

TTX. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα α) ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ.

TTX. Τέχνη, ὡς εἴκε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίοχους τεχνίτας ἐκπαιδύσαντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· πᾶρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει β) τοιοῦτον εἰ-

p. 846. πείν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γ) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν δ) σήμερον.

9 TTX. "Οσον ἐκ τούτου εἰκάσω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως ε) καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδώς f) τῆς παρασιτικῆς·

α) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα παρ. 3011. narrante Bel. Sed quum innox, referente quidem Schmiedero, in Gorl. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνη etc. alterutrum suspicor falso retulisse; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus nunc curo, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. α) ἄρα] οὖν ἄρα 3011. β) ἔχει] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἔχει, pro quo Bel. etiam maluisset ἂν ἔχοι. γ) ἐκ καταλήψεων] ἐκ καταλ. junctim Ald. utraque. δ) ἡμῖν] καὶ 3011. ε) ὅπως] ἀλλ' ἐκείνο σκόπει δὴ, ὅπως 2954. Bel. Schm. Inserit σκόπει etiam Schol. Sed merito Frittschius Quaestat. p. 31. pro interpretatione habet. f) ἀποδώς] Subscripsi jota, prioribus omisum. Cf. δῶς Hermot. c. 74. Pro Imagg. c. 24. c. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos al-

teros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύ γε g) λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὐ- p. 846.
τως ἂν μάλιστα διακριθῆαι, παρασιτικὴ ὅστις τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτίων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεπτίων, τέλος δὲ αὐτῆς
τὸ ἡδύ.

ΤΤΧ. Ὑπέρυγι h) μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ
τέχνην. ἀλλ' ἐκείνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων
μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος
εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ 10
σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς
ἄρα i) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγε i) φημι k) τέλος χαριέστερον εἶναι l), Hom.

Ἦ ὅταν εὐφροσύνη m) μὲν ἔχη κατά n) δῆμον ἅπαντα, Od. IX,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι p. 847.

Σίτου καὶ κρειῶν o), μέθυ δ' ἐκ p) κρητῆρος ἀφύσσων.

g) σύ γε] „σύ Fl.“ h) Ὑπέρυγι] „Sic Edd. Ὑπερ εὐ- ad
levit Solanus non addens conjectura an varia lectio sit.“ i)
ἄρα] ἂν mallet Bel. k) φημι] „Sic Homer. l. d. item P. et
Par. Φησὶ male Fl. Ald. Hag.“ l) εἶναι] „Sic Hom. L.
Fl. V. 2. et Par. Ἐμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι
ἄλλο marg. A. 1.“ m) εὐφροσύνη] „εὐφροσύνη male Edd.
omnes.“ n) ἔχη κατά] Vulgo ἔχη κατά, quod Guyetus e qui-
busdam Edd. Homeri in ἔχει κατά mutandum censuit. In al-
tera voce nos facile sumus obsecuti. o) κρειῶν] „κρεῶν Edd.
quod corrigendum esse etiam Guyetus monuit. p) δ' ἔκ] „re-
stitutum ex Hom. Δὲ Edd. omisa praepositione.“ Eundem er-
rorem etiam in Maximo Tyrio Dissert. VII, 3. correxit Reis-
kius, respiciens hunc quoque Luciani locum.

Par. Recte tu illud postu-
las. Videtur enim mihi re-
cte ita finiri: *Parasitica est*
ars esculentorum et poculen-
torum, atque propter ista di-
cendorum, finis autem illius
voluptas.

Tych. Pulcherrime defi-
niisse mihi tuam artem vi-
deris. Sed illud dispice, ne
cum philosophorum quibus-
dam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo
sit idem finis felicitatis et

Parasiticae. Apparebit au-
tem ita. Saepiens enim Ho-
merus, admiratus Parasiti
vitam, beatam nempe et in-
videndam esse solam,

Non equidem finem potio-
rem ullum arbitror esse,
Quam si laetitiae populum
tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa*
sit alte

Pane aq carne, merumque
cavis crateribus hau-
stum

p. 847. Οἰονόχος φορέησι, καὶ ἔγχει γ) δαπνάσαι.

καὶ ὡς οὐχ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γυνῶμην ποιῇ φανερωτέραν, εὐ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν γ) οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτίθειαι τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ ε) τῶν Ἑλλήνων ι), καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκίτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Αἰήμου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς υ) Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ

p. 848. ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρεῶν βίῳ γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βιωεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας x) κινήσεις, οὐδέποτε γ) εἶπε τοῦτο

q) ἔγχει γ) „ἔγχει γ P.“ Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. r) εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν] εὐδαιμονίζων. καὶ εὐ μὴν Gori. s) σοφωτάτῳ] „φιλοσοφωτάτῳ P.“ Sic etiam 2954. ι) Ἑλλήνων] „Sic L. Par. Hag. Ὅλων cett. et P. Δόγων Fl. et marg. A. 1.“ u) τοὺς] „Articulo caret Fl.“ x) λεῖας] „τελείας marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd.“ Τελείας etiam 2954. γ) οὐδέποτε] οὐδὲ τότε conj. Fritzsche. Quaestus. p. 77. ad modum probabiliter.

*Circum omnes pincerna
ferat, cyathisque mini-
stret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

*Haec nostro nobis pul-
cherrima corde videntur:*
nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit; sed Graccorum sapientissimō. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem lauda-

re, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *potiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moveri

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βλον. *ἐκα*-p. 848.
 λούντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει;
 πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν
 τε ἀκούειν ε) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξέλκ. καί·

Παραπλήθωσι α) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν β):

Ὁ γε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ 11
 τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν c) εὐδαιμονίας, τέ-
 λος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἔστι, καὶ οὐδὲν
 Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἥδυν, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις
 ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἥδυν πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀό-
 χλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμ-
 πεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγ-
 χάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος d) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν p. 849.
 περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

z) ἀκούειν] „constans lectio.“ a) παραπλήθωσι] παραπλή-
 θους Fl.“ Παρὰ δὲ πλήθωσι et mox κρεῶν edidit Schm. a
 Codd. 2954. et Gori. convenienter cum Hom. At quidni tum
 etiam ἡμεῖς pro καθήμενοι; Imo vero ex memoria haec libe-
 rius et decerpta recitantur. b) κρεῶν] „Sic etiam Fl. Pr. J.
 Par.“ Vid. not. praecedentem. c) αὐτὸν] „αὐτῶν Fl.“ d)
 Ἐπικούρειος] Ἐπικούρος mallet Guyet. cum Obsoposo in-
 terprete.

motibus, nunquam hunc di-
 xit *finem potiozem*, sed vi-
 tam Parasitorum. Vocaban-
 tur autem eo tempore Para-
 siti *convivae*. Quomodo igitur
 dicit? Rursus enim ver-
 sus ipsos memorare operae
 pretium est; neque enim sa-
 tis intelligere licet, nisi sae-
 pius recitentur:

*Convivaeque sedent dein-
 ceptis. Et:*

*Mensa exstructa sis alte
 Pane et carne.*

Atque Epicurus valde impu-
 denter suffuratus Parasiticae

finem, felicitatis, quam ipso
 statuit, finem facit. Hoc
 autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epi-
 curo, sed Parasito, sic di-
 scas. Equidem arbitror, vo-
 luptatem primo quidem in-
 esse in corporis a molestia
 vacuitate: deinde in eo, si
 neque anima tumultus vel
 perturbationis plena sit. U-
 trumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus ne-
 que alterutrum. Qui enim
 quaerit de figura terrae, de
 mundis infinitis, de magni-

- p. 849. τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα e) καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιοῦτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥς περ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας f) ἀπο-
 12 πλέων οἴκαδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκτίνα. ὁ γὰρ Ἐπικούρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται g), ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι h), παράσιτός p. 850. ἐστὶ, καὶ οὐχ ὅς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

TTX. Πῶς οὐχ ἡδέως;

e) πάντα] πῦν 2954. f) ἐπὶ τῆς σχεδίας] ἀπὸ τῆς *Schedias* vult *Solan*. quam ingeniosam solertiam facilius, quam oportuerat, secutus est *Wieland*. g) οὐ ζήσεται] „Et sic *Fl.* cum cett.“ h) ἔχοι] ἔχει *Schm.* c 2954. et *Gorl.* i) ὅς] Sic necessario corrigendum erat vulgatum ὥς, quod jam offenderat *Jacobsium* in *Porson*. *Advers.* p. 299. conicientem *et* καὶ ἄλλως λέγει. Mecum facere video *Fritzscheum* *Quaest.* p. 34. sq.

tudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit et dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in ratomum navigans. Quin non

hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicunque demum est ille sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοικ) τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά. p. 850. τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ κοιούτῳ βίῃ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθροι πύσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονήν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῆς;

ΤΤΧ. Κἄμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει l) τῷ δὲ ὀλίγα καὶ m) μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ n) τέλους· λέγω δὲ ο) τοῦ ἡδέος. ἀλλ' αὐδὲ μὴν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι· τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν, τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ q) μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθλόντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν s)· τοῦτο δὲ, τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; P. 851.

k) ἔχοι.] *ἔχει iterum, ut supra, 295i. Gorl. Schm. qua mutatione neutro loco opus erat.* l) παρέχει] „Forſan πάρεσσι *Pell.*“ Magis ὑπάρχει placeret *Fritzsche* Quaestst. p. 168. nisi sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] *Malleum ἢ.* n) τοῦ] „deest in *Fl.*“ o) δὲ] δὴ *Gorl.* p) μὴν] μὲν *id.* q) ἢ εἰ μὴ] „*Sic B. 2. (et 5.) Par.*“ II μὴ omisso εἰ cett. *Et μὴ omisso ἢ L.* r) τοῦτο] τοῦτου conj. *Gesner.* quem jure suo castigat *Fritsch.* Quaestst. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα conj. *Seager.* *Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318.* Et sic sane

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppedi-taverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem per-

veniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, cum, qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali idcirco edendi cibi, et voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

p. 851. TTX. Νῆ Δία, καὶ μοι δοκεῖ.

13 ΠΑΡ. Τῷ μὲν οὖν) Ἐπικούρου πάντα συμβαίνειν εἰ-
κὸς, ὥστε οὐδέποτε τυγχάνει τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ
οὔτε μάγειρός ἐστιν, ἢ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκο-
νόμος u), οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων x) ἀχθε-
σθεῖν γ), καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι ε), μό-
νος οὗτος ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη α), ἐνοχλούμε-
νος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐρίν ἢ παρασιτικὴ, καὶ τούτων
καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη,
δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ
πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης.
κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης b)
ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ
οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,

expectabatur; quamquam nolim anacoluthon sine auctoritate extrudi, in quo auctor paullo negligentior superioris Infinitivi περιπλεῖν recordatus esse videtur. t) οὖν] vulgo omissum insernerat Schm. e Gori. Ita etiam Seagero visum. u) οἰκονόμος] οἰκίαι vel συνοικίαι conj. Solan. x) ἀπολλυμένων] „restitutum ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. et marg. A. 1. Ἀπολογούμενος Edd.“ γ) ἀχθεσθεῖν] ἂν Belinus, ut solet, addendum putat. z) φάγοι καὶ πίοι] φάγη καὶ πῖν 3011. Gori. a) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ὧν ἐκείνος, ἀνάγκη, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd. vett. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 3. nec non in L. et marg. A. 1. Sic in promptu statim erat emendatio, in quam eandem incidit etiam Fritzsche Quæst. p. 195. b) πάσης γὰρ τέχνης] πάσας γὰρ τέχνας conj. Guyet. At vid. Adnot.

Tych. Per Jovem, mihi quoque videtur.

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque vasa argentea, de quibus deperditis gravetur; et habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus isti necessario conflictantur, molestiarum a nulla inter-

pellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse præstantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita præstat, quod omnis artis disciplina necessario adhibet laborem, me-

ὡς εἶκοι, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀνδρ. 851.
 δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε ἀλαιν, ὥσπερ τινος ἀπὸ ο) τῶν δι-
 δασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπῶν, ὠφθη σκυ-ρ. 852.
 θρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
 μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δείπνον ἔρχεται, μάλιστα
 ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνον-
 τες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δὲ αὐτάς d) ἀποδιδρά-
 σκουσι. τί δὲ, οὐ κηκεῖνο ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
 ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τοῦτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν πα-
 ράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότα
 αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότα. οὕτω τὸ πρῶ-
 γμα καὶ ἔντεμον e), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
 μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ f) ὑστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὰ
 μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδῶς ἀπολαμβάνουσι πολλή g) Par.
 γὰρ, [καὶ ὕρθιος οἶμος ἐς αὐτό h).] ἡ δὲ [... καὶ —] πα- Hesiod.
 ρασιτικὴ μὲν τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290.
 Epy. v.

c) ἀπὸ] „recepti ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. Ex cett. Edd.“ Sic
 etiam Codd. 3011. et Gerl. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλείων
 cum B. 2. d) δι' αὐτάς] „Sic esse in omnibus Edd. notat
Solanus.“ e) ἔντεμον] ἐν τιμῇ conj. *Seager*. quod sane con-
 cinnius foret. f) τὸ] „Delat articulum *Pellet*.“ g) πολλή]
 „Sic *Pl. J. Ald. Amst. Fr. Salm. Hollei Par. Hag. B. 1.* et
 2.“ *Hollós* conj. *Reitz*. quum *μακρός* sit in *Hesiodo*. h) αὐ-
 τὸ] „Sic *J. Fr. Ald. Hag. Par. Autours Pl. Salm. B. 1.* et 2.“

tum, plagas, quae nemo
 est, quin abominetur. Hanc
 vero solam, ut videtur, ar-
 tem discere licet sine labore.
 Quis enim de coena unquam
 discessit plorans, ut quos-
 dam de magistris videmus?
 Quis vero ad coenam iens
 visus est tristis, ut qui scho-
 las frequentant? Quin Pa-
 rasitus sponte sua ipse ad
 coenam venit, artis cupidis-
 simus: qui vero artes di-
 scunt alias, odio eas habent,
 adeo ut quidam propter eas
 aufugiant. Quid vero? non-

ne illud etiam cogitandum
 est, quod illis in artibus pro-
 ficientes his maxime rebus
 patres matresque muneran-
 tur, quibus Parasitum quo-
 tidie? *Pulchre per Jovem*,
inquiunt, scripsit puer; date
illi cibum: non recte scri-
psit; ne date. Adeo ea res
 et ad honorem gravis et ad
 poenam videtur. Verum
 aliae artes postremum hoc
 habent post disciplinam, et
 hunc fructum lubenter reci-
 piunt: multa enim, et ardua
 ad illud via est. Parasitica

- p. 852. αὐτοῦ τῷ ἰ) μαθηθῆναι, καὶ ἅμα τε ἀρχεῖται, καὶ ἐν τῇ τέλει ἐστίν. αἰ κ) μέντοι τῶν ἄλλων τέχνων ἰ) οὐ τινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφήν γιγνώσκουσιν· ὁ δὲ παράσιτος
- p. 853. εὐθὺς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ κ) ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἡ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἔνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἔνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μὲν τῆ π) διαίκει, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ
- 15 καὶ ἔργον ἔσθιν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἔνεκα γίγνεται; Καὶ μὴ ἐκείνῃ γε οὐδέ τις ἐστίν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταραπυροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δὲ εἰους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἰορτὰς διατελοῦσαι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε, ὃ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει.

Ego quidem αὐτὸ ἐνveni in B. 1. et 3. non αὐτοῦς. Sed αὐτὰς habent Gori. et 3011. probante *Belino*. i) τῷ] „Sic B. 1. et 2. (et 3.) Par. P. recte. Tò male J. Fl. Salm. etc.“ k) αἰ] καὶ conj. *Seager*. valde improbabili- 1) τέχνων] τέχνας te- gendum arbitrat̃ur *Fritzsche*. Quaestat. p. 51. At vero per totam hanc artium comparisonem a parasitica non distinguuntur αὶ τῶν ἄλλων τέχναι, quod etiam vereor ut satis recte dici potuerit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τέχναι, vel αἱ λοιπαὶ τ. Si cui autem contractior loci natura fraudi fuerit, suaserim huic, ut fingat auctorem minus Lucianeam scrip- sisset: οὐ μέντοι τῶν ἄλλων τέχνων τινές, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ (ἄλλαι τέχναι) etc. m) τῷ] „bene Par. B. 1. (et 3.) et G. Tò rur- sus male Edd. cett.“ n) μὲν τῆ] Sic corrigendum videbatur vulg. μέντοι. Eandem suspicionem proponit et docte illustrat

vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; et simul, dum incipit; finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum colī ab agricola non agriculturae causa: et struere fabrum domos non struendi causa:

sed Parasitum nihil sequi aliud; verum idem et opus ipsius esse, et illud, cujus causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore ærumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero

πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν p. 853.
 βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ 16
 ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις
 δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφρανόμενον μαθάνειν. Καὶ 17
 αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ πεποιημένῳ
 ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι χωρὶς αἰλῶν, οὔτε
 ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ο) ἵππου. αὐτῇ p)
 δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
 ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καί, ὡς 18
 ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύ-
 την δὲ, λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
 δάσκαλοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
 ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην r), καὶ αὕτη θεία τινὶς s) μόρῃ
 παραγίγνεται. Κἄκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραττεσθαι· ταύ-
 τη t) δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

*Fritzsche. Quaest. p. 21. sq. o) χωρὶς] ἄνευ Gorl. p) αὐ-
 τῇ] „αὐτῇ Edd. priores.“ Correxerunt Jons. et Solan. q)
 χρῆσθαι] χρᾶσθαι Fl.“ r) Σωκράτην] „Σωκράτῃ Fl.“
 s) θεία τινὶ] Sic Gorl. Sed vulgo θεία omittebatur. t) ταύ-
 τη] αὐτῇ 3011.*

triginta mensis dies festos
 agere. Omnes enim Deorum
 easē illi videntur. Porro qui
 in reliquis artibus recte ver-
 sari volunt, ii paucō cibo et
 potu paucō utuntur, aegro-
 torum instar: qui enim co-
 pioso potu aut cibo gaudet,
 ille non didicerit facile. Et
 reliquae artes sine instru-
 mentis nullo modo ministra-
 re possunt artifices: neque
 enim tibia canere licet sine
 tibia, neque psallere sine
 lyra, neque sine equo equi-
 tare. Haec vero ita commo-
 da, ita non gravis artifices, ut

etiam nihil armorum habens
 uti ea possit. Et, quod nec
 iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc
 accepta. Insuper aliarum ar-
 tium quidam sunt magistri;
 Parasiticæ autem nullus:
 sed quemadmodum poetica,
 auctore Socrate, ita haec
 divina sorte contingit. Etiam
 illud mihi considera, quod
 reliquas artes, qui iter fa-
 ciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via
 etiam et naviganti libet uti.

Tych. Utique.

Lucian. Vol. VII.

H

p. 854. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
21 δοκοῦσαι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ ὁ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας.

ΤΤΧ. Τί δέ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν
σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων,
οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν
αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτι-
κῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦ-
το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροίς y), ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς.

ΤΤΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. "Οτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ'
οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ x) πρότε-
ρον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπον-
p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὐ-
τος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;

u) ἀδτῇ] „Nil mutant Edd.“ Nisi quod B. 3. habet ἀδτῇ et
Schm. ὑπὲρ, Jensio, opinor, auctore. x) γενναία] Vulga-
tum scribendi vitium γενναῖα correxerat Schm. y) εὐροίς]
εὐροίς 3011. quod temere probat Bel. aut scribi jubet οὐκ ἄν
ἄλλο εὐροίς. z) δεῖ] θῆ male FL“

Par. Verum etiam, Ty-
chiade, videntur hanc appe-
tere artes ceterae, ipsa vero
alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
qui aliena sumunt, injuste
agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
rasitus, sumens aliena, solus
non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
cam. Verum aliarum artium
prava quaedam ac vilia sunt
initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
tritum amicitiae nomen non
aliud invenies, quam Parasiti-
cae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
cum aut ignotum hominem,
sed neque mediocriter fami-
liarem ad coenam vocat: sed
oportet, puto, hunc prius
amicum fieri, ut particeps
fiat libationum et mensae, et
artis huius mysteriorum.
Ego ergo saepe audiui dicen-
tes, Qualis autem hic fit

ὡς δηλονότι τὸν συμπλόνοντα καὶ συνεσθλοντα μόνον πιστὸν ^{p. 855.}
 ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
 ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες α), καὶ ἰδρῶν-
 τες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
 ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
 ρίζεται τὴν αὐτοῦ β) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
 Ἐκτεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
 ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ ^{Hom.}
 φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα ^{Od. IX.}
 πάντα νέμειται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 25
 χαλκία οὐδὲν καλύπτει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἔάν τε
 πονηρὸς, ἔάν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασσεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται
 ἢ μωρὸς ὦν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. ὅσον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικὴν·
 ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι
 ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖ- 26

- a) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθοῦντες Hag. 2. Correxerat Gesn.
 Et recte κακοπ. cett.“ b) αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.
 Recte ediderant Reitz. et Bip. c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et
 2. (et 3.) Par. Salm. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.
 utraque.“

amicus, qui neque comedit
 neque bibit nobiscum, ut qui
 putarent videlicet solum, qui
 una bibat atque cibum ca-
 piam, fidelem amicum. Hanc
 vero maxime regiam esse ar-
 tium, etiam hinc non mini-
 mum intelligas. Reliquas ar-
 tes enim non cum molestia
 tantum et sudore exercent,
 sed, per Jovem, sedentes at-
 que stantes, nempe velut
 servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accum-
 bens, velut rex. Illa enim
 quid dicere attinet de illius
 felicitate, quod solus, ut do-

cti Homeri verbis utar, nec
 plantat manibus plantam, nec
 arat; sed sine semine et ara-
 tro depascitur omnia? Por-
 ro Rhetorem et Geometram
 et fabrum nihil prohibet ar-
 tem exercere suam, etsi ma-
 lus sit vel stultus: parasitari
 autem nemo potest, qui vel
 stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem
 ostendis esse Parasiticam!
 Itaque ipse mihi velle videor
 Parasitus fieri, pro eo, qui
 sum.

Par. Quantum ergo com-
 munitur omnibus praestet

p. 855. *χθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέ-*
ρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παρα-
βάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς d) καθαι-

p. 856. *ροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων*
καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ
δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν e),
ᾧς διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται f) τινες.
ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμε g) τὴν παρασιτικὴν
πολύ κρατοῦσαν, (σχολῇ) h) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν
δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικαὰ τῶν θεραπει-
 27 *νίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορι-*
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ
μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐκ i). οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis vet. Edd. e) τὴν φι-
 λοσοφίαν] „Articulum omittit Fl.“ Inserit autem Marcill.
 μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὡς etc. Certe tale quid sane
 desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφαί-
 νονται] „ἀποφαίνουσι Fl.“ g) ἀποδείξαίμε] ἀπέδειξα mal-
 let Bel. minus vitium maioris ope corrigere conatus. „Vitium
 enim h. l. et mihi sane videtur esse ἐπειδὴν cum Opt. ubi ne-
 cessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis Amor.
 c. 16. Asia. c. 21. et similibus, ubi ἐπειδὴν cum Opt. reperit-
 ur junctum, ἐπειδὴν est *quoties fere*, quod quam parum h.
 l. conveniat, facite perspicitur. Malui tamen nunc timidioris
 religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ]
 Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut nota
 lectioris cuiuspiam censoria, qui de veritate huius rationis dubi-
 tasset. *Seagerus* aut ironiam dicit inesse, quam equidem ab
 h. l. alienissimam puto, aut rependendam πολὺ. i) οὐ] „male
 omissum in Fl.“

artibus, ostendisse mihi vi-
 deor. Age vero etiam, quan-
 tum singulatim unaquaque
 sit praestantior, considere-
 mus. Ac sellulariis quidem
 artibus illam conferre, im-
 prudens fuērit, et potius il-
 lius, qui destruere dignita-
 tem artis velit. Sed quan-
 tum maximis pulcherrimis-
 que praestet artibus, osten-
 dendum. In confesso est
 enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam esse
 principes: quas propter
 praestantiam etiam scientias
 quidam dicunt. Si igitur his
 quoque longe potiore esse
 Parasiticam ostendero; sine
 dubio nimirum reliquarum
 quoque artium princeps, ut
 inter famulas Nausicaa, vi-
 debitur. Ergo communiter
 quidem ambabus praestat, et
 Rhetorica et Philosophia,
 primo ob id ipsum, quod in

κὴν ἔν τε καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856.
 δὲ τούναντιον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ παροτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 ὡσαύτως ἔχουσαν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρου δοκεῖ τὰ πρῶ- p.857.
 γματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στωᾶς, ἐτέρως δὲ
 τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπά-
 του, καὶ ἀπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κ) κρατοῦσιν, οὔτε
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν ὁ δὴλον ὅ,τι λ) τεκμαίρε-
 σθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην m),
 ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δὴ ποτε; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τε ο) ἡμῖν, καὶ
 παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ
 παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φέρας ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα
 πασῶν.

k) γνώμης] „γνώμης Poll.“ l) δὴλον ὅ,τι λ) Sic Seager. pro
 vulg. δηλονότι. Iam non est, quod καταλείπεται Jacobo cre-
 damus corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ ἔστιν. m) τέχνην] τέχ-
 νης 3011. n) ἐπεὶ τί] ἐπεὶ τοι conj. Guyet. o) τε] Sic cor-
 rexi vulg. γε cum Fritzschio Quaest. p. 122.

rerum natura adest: nam de
 hac constat; de istis non
 item. Neque enim Rhetori-
 cen quoque unum idemque
 putamus omnes: sed quidam
 artem; alii contra ea iner-
 tiam; alii vero maleficium;
 alii aliud. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 se modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 scurum est, quid conjicere
 relinquatur. Neque enim
 omnino artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

p. 857. ΤΤΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

p. 858. ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ

28 τ) κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον ρ) εἴη, καὶ παρελθοὶς ε) τις συγγνώμης ἀξιώσας ι), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτος, προσδεκτέος ἂν εἴη η). φιλοσοφίαν δὲ τις χ) ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων γ); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ θύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φι-

29 λοσοφία μία. Ὀμβίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκείμε-
ρου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορὰς ἀντιδόξου, ἀποδείξας μέγιστον τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-

p. 859. το, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μάλ-

p) Καὶ μὴν καὶ] „Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.“ Κατὰ μὴν γὰρ μὲν etc. conj. Seager. non video quamobrem. q) τ) τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις.“ ρ) ἀσύμφωνον] „ἀσύμφωνος Fl.“ s) παρελθοὶς] παρελθὼν 3011. ι) ἀξιώσας]. „ἀξίος ἐστι Fl.“ η) προσδεκτέος εἴη]. „Tria haec absunt a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προσδεκτέος conj. Jens. probante Seagero. χ) δὲ τις] δὲ τις sine interrogatio-
nis nota Edd. vet. quem errorem Reitz. correxit. Τίς ἂν ὥς mallet Bel. γ) ὀργάνων] ὀργανῶν corrigi vult Seager. Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infirmam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetoricæ? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in

λον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν 2) εἶναι, p.859.
τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μὲν 30
τοὶ παρασιτικῇ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσοι καὶ ἐν
βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταῦτα α), καὶ ὡσαύτως. καὶ
οὐκ ἂν εἶποι τις ἄλλοις μὲν τοὺςδε, ἑτέρους δὲ τοὺς β), πα-
ρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔροιμε, παράσιτοι τινες γ), ὅλον δ)
Στωϊκοί, ἡ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἐστὶ, καὶ συμφωνία ε) τῶν
ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
δυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ. Πάνυ μοι δοκῶς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. αἷς 31
δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἢ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
μὲν οὐδέποτε ἠγάσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

- 2) μίαν] „ὡν Fl. et marg. A. 1. W.“ a) ταῦτα] ταῦτα B. 3.
b) δὲ τοὺς] „Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est
et in cett. praeter B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺςδε B. 2.“
„ἑτέρους τοὺςδε Schol. nihil momenti, cur ita. Vid. Adnot. c)
Παράσιτοι τινες] Sic Fritzsche. Quaestst. p. 195. sq. e Cod.
Gorl. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
vulg. ὡς εἰσὶν, ἐν πᾶσι τοῖς τινέσ. d) ὅλον] „οἱ Schol. et
Coll.“ e) καὶ συμφωνία] „omittit Fl.“

diversa sententiarum, ex illo
ipso maxime demonstratur,
plane non esse in rerum na-
tura illud, cujus una non
sit perceptio. Quod enim
disputatur, Quid deorum
potius illud sit? et nun-
quam in uno aliquo conve-
nitur; illud ipsam tollit ejus,
de quo quaeritur, substan-
tiam. Verum non ita se ha-
bet Parasitica: sed inter
Graecos pariter ac Barbaros
ana est, et circa eadem es-
dem modo versatur: neque
est, ut dicat quisquam, ali-
ter hos, aliter vero illos pa-
rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
velut Stoici aut Epicurei,
decreta habeant diversa, sed
omnibus respectu omnium
est consensus aliquis et con-
venientia actionum pariter
ac finis. Itaque, quantum
mihi videtur, Parasitica for-
te hoc respectu etiam sa-
pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
dixisse mihi videris. Verum
quantum ad reliqua etiam
deteriorem esse tua arte Phi-
losophiam, quomodo demon-
stras?

Par. Igitur illud primum
dicendum est: Philosophiam

p. 860. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλοσόφοι, καὶ μέχρι γε τῶν ἱρώων.

ΤΤΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχουσιν εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὐς τινὰς μόντοι, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ με, ὡς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐνταῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῇς.

ΤΤΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δι', ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ, οὐς τινὰς καὶ εὐρεῖς g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡ γυναιε, σὺ μοι δοκεῖς ἀνέκτος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγινώσκας, οὐς τινὰς λόγῳ, δύνασαι.

ΤΤΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πῶθ' ὧ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσὶν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δεῖξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαίλους, ἀλλ' ὧν i) ἔγω δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὐς ἥμισυα οἶα. Αἰσχίνης μόντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστελοὺς διαλόγους γράψας, ἥνέ ποτε

f) ὡς] „abest a Fl. Αἴτια Pell. (et Gesn.) pro κατὰ.“ Καὶ Guyet. conj. satis probabiliter. g) καὶ εὐρεῖς] καὶ εὐρεῖς. Gori. et 3011. probante Bel. cui etiam ἂν εὐρεῖς placeret. h) δεῖξω καὶ] „Utramque emittit Fl.“ i) ὧ] „as, legit et vertit Gesn.

nemo unquam Parasitus ad-
amavit: Parasiticam vero
appetuisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc
diem appetunt.

Tych. Et quos dicere pos-
sis Philosophos, parasitandi
studiosos?

Par. Quos nimirum tu
quoque, Tychiade, cum bene
noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine
quaedam illis inde, non ho-
nos accedat.

Tych. Non, ita me Jupi-
ter, Simon: sed vehemen-

ter dubito, quos inventurus
sis.

Par. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui
vitas illorum scripsere, alio-
quin omnino posces, quos
dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, me-
hercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam,
et recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur,
præstantissimos, et, quos tu
minima putes. Igitur Ae-
schines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύνατο δι' αὐτῶν p.860.
γνωσθῆναι k) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
ἀναγνούς, καὶ δόξας ἡνδοκίμεται l)· λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.861.
Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατρι-
βαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δέ, καὶ Ἀριστίππος δ' Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοὶ φιλοσόφῳ;

ΤΤΧ. Καὶ πάντ.

ΠΑΡ. Καὶ οὕτως μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον δι-
τριβειν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γεῦν
ἀμέλει τῶν παρασιτῶν αὐτὸς ἡνδοκίμεται m) παρ' αὐτῷ· καὶ
γὰρ ἦν πλὴν τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυής·
ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
νυσίος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. αὐτὸς μέντοι δοκί-
μι καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην αἴδως. Ὁ δὲ Πλάτων ἡμῶν o) δ' 34
γενναῖοτατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
ρασιτεῖν ὑπὸ αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικνέ-
μενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις

k) γνωσθῆναι.] γνωσθῆναι conj. Seager. Vid. Adnot. l) ἡνδο-
κίμεται.] Sic cum Solano scripsi pro vulg. εὐδοκ. et mox
iterum in eadem clussa. m) ἡνδοκίμεται.] Iterum cum Solano
correxī vulg. εὐδοκ. n) πρὸς.] εἰς 3011. et Gocl. o) ἡμῶν.]
„Et sic Edd. vet.“ p) εἰς Σικελίαν.] ἐν Σικελίᾳ 3011.

nosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos fer-
rens, in Siciliam, ut per
illos, si posset, Dionysio
Tyranno innotesceret; lo-
ctoq; Miltiade, cum pro-
batius videretur, reliquo
tempore in Sicilia, parasi-
tans Dionysio, desedit, lon-
gum valere iusis Socratis
disputationibus. Quid vero,
Aristippus Cyrenaeus non
de nobilibus tibi videtur
Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
dem tempore versabatur Sy-

racusius parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasito-
rum princeps apud illam au-
diebata et erat sane praeter
cetera ingenio ad eam ar-
tem apto: adeo ut coquos ad
ipsum quotidie mitteret Dio-
nysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout di-
gnum erat, ornasse artem
videtur. At Plato ille vester
praestantissimus, venit et
ipse quidem hoc consilio in
Siciliam: cum vero paucis
diebus parasitatus Tyranno
fuisse, illa parasitatione,
quod satis ad eam ingenii

p. 861. δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δεσπνήσας πάλιν
p. 862. ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφο-
ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νε-
κίου.

ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιός, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νη-
λίας ἦν· Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελαὸς μέχρι τοῦ θα-
νάτου παρεσίτη, καὶ Ἀνόξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπί-
36 στασια· Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
37 νον, εἴπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν,
ὥςπερ ἦν, παρεσίτη q) σπουδάζοντας εἶδε· παρὰσιτον
38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι
εἰ ἔστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ δεψῆν, μηδὲ ῥεῖν, οὐ-
ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρεσίτῃ· ὥστε φιλοσόφους
μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥεῖοντας καὶ πτωχῶντας εὖροι),
παρὰσιτον δὲ οὐ· ἢ οὐκ ἂν εἴη παρὰσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς
τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλόσοφος ὁρεῖος.

q) παρεσίτη] „Ita cum puncto subscri. Par. Fr. (et B. 3.)
Sine eo cett. Περὶ αἰτῆ V. 2.“ r) εὖροι.] εὖρη 3011.

non haberet, excidit: atque
Athenas regressus, ubi mul-
to se labore ad eam rem pa-
raverat, altero cursu denique
navigavit in Siciliam, coe-
natusque paucos dies propter
inertiam excidit: similisque
videtur illa, quae Platoni in
Sicilia evenit calamitas, cladi
ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac
de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum
Aristoxenus Musicius, vir
commemorabilis, qui et ipse
Parasitus fuit Nelei. Jam
Euripidem Archelao ad mori-
tem, namque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro,
omnino nosti. Aristoteles
vero inchoavit tantum, ut
reliquis artes, ita et Para-
siticam. Ergo Philosophos,
et res erat, Parasiticae vitae
operam dantes, ostendi: Pa-
rasitum vero nemo dicere
potest, philosophari qui vo-
luerit. Jam si beatum est
non esurire, neque sitire,
neque rigere; haec nulli ad-
sunt alii, nisi Parasito. Ita-
que Philosophos quidem ali-
quis multos et rigentes in-
veniat, et esurientes: Para-
situm vero non inveniat;
aut ille non fuerit Parasitus,
sed infelix aliquis aut men-

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ δια- p. 863.
φέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπι- 39
δεικνύεις,

ΠΑΡ. Εἰσὶν, αἱ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' ε) αὐτοῦ πολέμου. ἐν δὲ
τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
τούς ἔχοντας ταύτας, ὅποιοι τινὲς εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δο-
κεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ
εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ περ ἕκαστος αὐτοῦ, καὶ
κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ως ε) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγέλλεις τῶν ἀν- 16
δρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμᾶντον, ἐννοῶν, πῶς
αὖν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτου φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἰὼα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζης, μηδὲ τὸ προᾶγ- 40
μα σοι δοκῇ u) γλῶσσης ἄξιον, φέρε προσηκουσώμεθα παρ'
ἡμῶν αὐτοῖς, ἡγμέσθαι μὲν αἰφνίδιον εἰσατὴν χεῖρα ἐμθε-
βληκέναι πολέμιους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπιβίβειν, καὶ μὴ
περιωρᾶν ἔξω δημιόνην x) τὴν γῆν τὸν στρατηγὸν δὲ πα-
ς) δ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis δ δ'. ε) Ως] deest in Gort.
et 3011. haud improbante Belino. u) δοκῇ] „doceat male FL.“
x) δημιόνην] Sic 3011. et Gort. et hinc Schm. monente
Belino pro valg: δημιόνην.

dicus mortālis, aut Philoso-
pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
tum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasiti-
cam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
tempora vitae hominum, al-
terum pacis, arbitror, alte-
rum vero belli. In hisce
vero necesse omnino est,
manifestas fieri artes, ca-
rumque professores, quales
sint. Prius autem, si vide-
tur, consideremus tempus
belli, et quales maxime vi-
deantur tum privatim sibi,
tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non medio-
cre certamen virorum de-
nuncias! et olim intra me
rideo equidem, qualis sit col-
latus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis
admiretis, nec ludibrio tibi
dignā res videatur, age, apud
animum ipsi nostrum singu-
latis, nuntiātum subito, ho-
stes irruptionem in patriam
nostram fecisse, necessita-
tem autem postulare, ut con-
tra ipsos erumpamus, nec
agros vastari extra patia-
mur: imperatorem ad nu-
meros vocare, quicunque
militari sunt aetate, et ve-

- p. 863. ῥαγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τοῖτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλιζέσθαι,
- p. 864. γυμνεῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὧ γενταῖς, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδεις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφορμό-
 41 τας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύ-
 ματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,
 42 ὥσπερ ἐκείτους, τινὸς δεομένους ἀνάληψως; Ἄθροε δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χροῖμα ἡδύς; εὐμέ-
 43 λας δέ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσείκειν) ἔπειτα θομοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅπως ἴδωμεν, μέγα καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοκῶτα καὶ θῆλυν ἐφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰς) ἀποφάναι
 44 καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖα) ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντες αὐτῶν πα-

γ) χωρεῖν] χορεῖν male J. et V. 2. nec non A. 2. 2) καὶ εἰ] καὶ καὶ FL. Deinceps ἀποθάνει 3011. 3) δεῖ] „restitut. ex J. et V. 2. Δὴ cett. male.“

nire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi jam saucios in acie relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales illi sunt, refectioe quadam indigentes? Vide autem contra in alteram partem transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est jucundo? neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis et pulcher fue-

ραδείματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πᾶποτε ρη- p. 864
τόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ
τείχους προελθεῖν. εἰ δὲ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο b), p. 865.
φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ c) μέ-
τριον. λέγε δὲ ὁμως d).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως
εἰς πόλεμον ἐξῆλθε ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη,
διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο e) εἶχε.
τί ἐτε; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης,
ὑπὸ θεοῦς εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν
πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέ-
λεσαν Ἀθηναῖον αἰὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὥς f) εἶγε
τις καὶ ἄλλος g) Ἀθηναῖος κατὰ ταῦτα h) ἐπολέμει, κῆρυ-

b) παρετάξατο] „recepit ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρε-
τάξατο cett.“ c) ὑπισχνῇ] „ὑπισχνεῖ Fl. et marg. A. 1. W.“
d) λέγε δὲ ὁμως] Sic formata et collocata verba praebet
margo A. 1. W. cujus auctoritatem, non invito Reitzio, secuti
sunt Kiel, Bel. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: λέγω
δὲ ὁμως, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbis. e)
διὰ τοῦτο] διάτορον conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsche,
Quaest. p. 196. cum Tacito (Histor. I. 6.) interpretans: cui
neque vox ad hanc formam esset. Vitio certe aliquo laborare
hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὥς] καὶ legi vult
Jacobs. Act. Monacc. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum
constituit Guyet. quem vide in Adnott. g) ἄλλος] „ἄλλως
V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα] Vulg. κατ', αὐτά. Sed Fl.
καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correx-
i

rit, dum vivet miles, et pul-
cher, si pulchre moriatur?
Sed quid opus est conjectu-
ris ista effingere, cum ipsa-
rum rerum habeamus exem-
pla? Ut enim simpliciter
dicam, in bello, quicumque
usquam fuerunt Rhetores vel
Philosophi, parum extra mu-
ros progredi non sunt ausi;
si vero quis etiam coactus in
aciem prodit, hunc ajo or-
dinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, et

mediocre nihil promittis!
Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo
Isocrates tantum abest, ut in
proelium progressus unquam
sit, ut neque in tribunal es-
cenderit prae timiditate;
opinor neque vocem illi ob
id ipsum suppeditasse. Quid
porro? Nonne Demades, et
Aeschines, et Philocrates
prae metu, denunciato sta-
tim Philippi bello, et pa-
triam et se Philippo prodi-

p. 865. *ως ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Ἀνκουργος, οἳ γε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι i), καὶ k) ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδοροῦντες τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Ἀνκουργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ*

p. 866. *ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύβει τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιος ἐκάθηντο l) παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι, γυνμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-*

De- φαιότατος m) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε- mosth. Phil. III. χῶς. Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ

P. 92. ἀνδράποδον πρίατο τίς ποιεῖ,“ τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Vol. I.

Dind. Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, εἰσας τὴν ἀσπίδα ἐφευγεν. ἡ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάννυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως

ita, ut etiam Guyetus voluerat. i) ἀνδρειότεροι.] „recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.“ k) καὶ n.) Sic Ald. utraque. In cett. omnibus est καὶ. l) ἐκάθηντο.] Sic e Gorl. et 3011. auctore Belino, correxit Schmiederus vulgatum κάθηντο. m) κορυφαϊότατος.] Sic 3011. 2954. et Gorl. non reluctantē Belino pro vulg. κορυφαίος. Sic idem noster Quom. Histor. Conscr. c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnaſſe videatur Soloec. c. 6. ubi vid. not. n) Μακεδόνων.] Μακεδῶν mal- lent, Solano innuente, Bel. et Schäfer. ad Demosth. Annot. Tom. I. p. 570. Μακεδῶν ἐν Valcken. Diatr. de Phil. p. 273. Cf. Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 78.

derunt, manseruntque Athe-
nis sic, ut semper rempubli-
cam ad illius voluntatem tra-
ctarent. Itaque si quis etiam
Atheniensis alius in illis par-
tibus militaret, ipse quoque
inter ipsorum erat amicos.
At Hyperides, et Demosthe-
nes, et Lycurgus, qui for-
tiores videbantur, quique in
concionibus tumultus semper
ciebant, maledicebantque
Philippo, quod tandem egre-
gium facitus in bello contra
ipsum patrarunt? Ac Hype-
rides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne caput
quidem exserere ultra muros
ausi sunt, sed post moenia
desidentes, domi suae jam
obsessi, sententiolas quas-
dam et consultiatunculas
componabant. Sed princeps
illorum, qui ista perpetuo di-
ctitaret in concionibus, Phi-
lippus ille Matedonum per-
niciēs, unde neque servulum
quis emat? progredi ausus
in Bocotiam, ante quam com-
mitterentur acies, et ventum
ad manus esset, abjecto cly-
peo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκυθαῖς, ὅθεν ἐκείνο τὸ καὶ- p.866,
θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ ο) οὐ. τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥπερ ἐκείνους, p.867.
ἔχεις p) αἰτιασθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὧ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀν-
δρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς
ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δει-
λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
τηκότῃ. ἦτος γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Διοσχίνης,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
λει u) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥπερ
ἐκείνους [ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino,
3011. ἔχεις ὥπερ ἐκείνους, et sic Schm. quoque. q) ἀνδρίας] *ἀνδρείας* 3011. Cf. De Salt. c. 12. et Hermot. c. 7. ibique Yarr.
Lectt. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam
Fritzschio Quaestat. p. 196. quod confusionis genus saepissime
jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „εἰ-
πεῖν ὅστις FL.“ Belinus conj. ὅστις ἂν εἰπῇ vel ὅστις εἰπῇ [ἔχ-
t) οὐδὲ] Sic Gori. 3011. Bel. Schm. pro vulg. οὐτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae
sint notissima, non dico
Atheniensibus, sed Thraci-
bus ac Scythiis, unde purga-
mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
Rhetores, et verbis facien-
dis exercitati, ad virtutem
non item. Quid vero ais de
Philosophis? neque enim
sane habes, quod hos, quem-
admodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychia-
de, de fortitudine disputan-
tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
etiam timidiore oratori-
bus apparebunt mollioresque.
Considera vero ita. Primo
non est, qui nominare queat
Philosophum in proelio mor-
tuum. Aut enim plane non
militarunt, aut, si milita-
runt, fugerunt omnes. An-
tisthenes quidem, et Dioge-
nes, et Crates, et Zeno, et
Plato, et Aeschines, et Ari-
stoteles, et omnis illa turba,
ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in

p. 868. τῆς Πάρνηθος), εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειώτερον ἰδοῦναι μετὰ τῶν μεираκυλλίων κηθεόμενον ὀαρίζειν γ), καὶ σογισμάτια προβάλλειν ε) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ α) μάχεσθαι.

ΤΤΧ. Ὡς γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένω· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ 44 τήνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πόλει μφ, καὶ α) λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ φίλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος β) Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις γ) οὐκ ἐπίσταται p. 869. παρ' αὐτῷ τοδὲς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ

τῇ πόλει] ἐκ Δηλῶ conj. Palm. ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ Gesn. Bel. Heindorf. ad Platon. Charm. in εἰς τὴν Ἀμφιπόλει, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλει μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. x) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. l. γ) ὀαρίζειν] Vulg. ὠραίζειν. Sed ὠραίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὀαρίζειν. z) προβάλλειν] „παραβάλλειν marg. A. 1.“ α) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῷ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, haud, opinor, immerito. β) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδὲ τις μὴ ἄν. conj. Marcil. ἀνηκοῶς Solan. οὐδ. οὕτως ἄν. Fritzsch. Quaestus. p. 196. et ante eum jam Seager Diar. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at vereor, ut necessario. γ) ὅστις] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaque. “Ος J.“ Sic etiam Gorl.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdedit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age jam et tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: et an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantis-

τε γὰρ Νέστωρ ἐμῆτος, οὐ ἀπὸ τῆς γλῶττης ὥσπερ μέλι ο. p. 86g.
 λόγος ἀπέρθει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὥσπερ d) ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γεν-
 ναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσ-
 περ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι
 αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν
 Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καί-
 περ γέρον ὢν, στρατιώτης εἶχε δέκα· καὶ τὸν Ἰδομενέα
 τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπω γέ μιν p. 870.
 δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὸ ἄνδρ' ἐπ' Ἀγαμέμνονι 45
 παρῴοιτο ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΤΧ. Ποίων;

d) ὥσπερ] „Sic Pl. Ald. Fr. Salm. ὥσπερ B. 1. et 2. (et 3.)
 J. Par. Hag.“ Tacite Schm. ὥσπερ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῷ] αὐτῷ vet. Edd. quod nihil monens correxit Reitz.
 f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἔγγονον corrigendum censuit
 Solan.

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et iustissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic

Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idome-neum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idemeneum.

Tych. Quorum?

p. 870. ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλείον ἢ δέπας ἰ) αἰεὶ

Hom. "Ἐστῆ", ὥσπερ ἔμοι, πίνειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει κ).

Il. IV.

262. ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλείον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διαπαντὸς λ) πλήρες εἰστήκει m) τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ
μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δὲ ὅλου n) τοῦ
βίου μόνῳ συνεδῖπνεν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, οὐχ ο) ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς καλουμένοις p).
τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι,

Hom. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον q), φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοῦντα

Il. VII. 312. ὥστ' ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δειπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ

Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδῖπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησι.
Νέστωρ δὲ παρὰ σιτὸς μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα
τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνο-
νος ἀρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἀνῶθεν ἐπὶ Καίνεως καὶ

h) πλείον] Sic Solan. ex Hom. pro vulg. πλείον. i) δέπας] δέπας Bip. et Schm. per errorem. k) ἀνώγει] ἀνώγει Gorl. et 3011. quod eo usque placuit Belino, ut etiam in Homero soloecismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. l) δια-
παντὸς] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. m) εἰστήκει.] Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἐστήκει. n) δὲ ὅλου] „Quae-
dam δόλου.“ o) οὐχ] „recte FL Par. Bas. Oua J.“ Quod praemissum vulgo erat ἀλλ', monente Fritzsche Quae-
stat. p. 154. auctore Codice Gorl. plane expunxi, Schmiederus ut suspectum notaverat. p) καλουμένοις] Sic J. et Gorl. vulg. προσκαλ. q) ἄγον] „Sic. FL et Hom. ἄγων Edd. cett.“

PAR. — Tibi pocula sem-
per

Plena stetero, velut mihi,
si potare luberet.

Hic enim plena semper po-
cula dixit, non quo pocu-
lum perpetuo plenum stete-
rit Idomeni, et pugnanti et
dormienti; sed quod ipsi per
totam vitam liceret soli coe-
nare cum rege, non ut reli-
quis militibus, qui certis
modo quibusdam diebus vo-
carentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pu-
gna praeclare defunctum,
Ad divum, ait, Agamemnona
ducunt, honoris causa coe-
nae regis adhibendum. Ido-
meneus vero atque Nestor
coenabant cum rege quotidie,
ut ipse ait. Nestor vero Pa-
rasitus mihi videtur regum
maxime artifex et bonus
fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed
superiori tempore in Caeneo
et Exadio: videtur autem

Ἐξαδίου' δούει δὲ οὐδὲ ἂν παύσασθαι γ) παρασιτῶν, εἰ p. 870.
μή s) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

TTX. Οὗτοσι μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ
ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p. 871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46
Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα,
νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως
τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω ι) εἶναι τὸν τε γὰρ
Ἐκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω
μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη
καίομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλό-
τατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν
ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε
τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ
Διὸς υἱόν υ), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ
οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἐκτορα Ἀχιλλεὺς

γ) ἂν παύσασθαι.] In prioribus omnibus ἀναπαύεσθαι.
Sed desiderabat sententia particulam ἂν, et ἀναπαύεσθαι, quod
semper et natura sua vim habet *requiescendi viresque debili-
tatas colligendi et restaurandi*, incommodissimum est h. l.
Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credo
fore, qui jure quodam damnet. s) εἰ μή! Addiderant olim
καὶ, excepta Fl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto
inclusit uncis. ι) χεῖρω], χεῖρονα Fl. η) τὸν τοῦ Διὸς
υἱόν] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς 3011.

nec desisse parasitari, nisi
mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem prae-
clarus Parasitus. Si vero
alios etiam nosti, tenta di-
cere.

Par. Quid ergo, Tychia-
de, nonne etiam Parasitus
Achillis fuit Patroclus, isque
nec ullo Graecorum aliorum
deterior, neque mente neque
corpore, licet esset adhuc
juvenis? Etenim nec ipso il-
lum Achille deteriore esse,
ex operibus illius intelligere

mihī videor. Hectorem enim
perruptis portis, ad naves
intra vallum pugnantes hic
expulit, et navem Protesilai
jam ardentem restinxit: licet
vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teu-
cer Telamonis filii, miles
alter egregius, alter sagitta-
tor: ac barbarorum quidem
interfecit multos, in his vero
etiam Sarpedonem Jovis fi-
lium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum
ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτενον, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεῖα Παρίς τὸν δὲ
παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνᾷς
ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἐκτωρ προσπίπτων x) τὸν
Ἀχιλλεῖα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ y) τοῖς οὐ-
κεῖν ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΤΧ. z) Τίνας δὴ ταύτας;

Hom.
II. XVI,
847.
p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' a) αὐτόθ' ὄλοντο, ἑμῷ ὑπὸ δουρὶ θα-
μνέτες

47

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά b). ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ
παράσιτος ἦν ὁ Πατροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὃ Τυχιάδῃ, τὸν Πατροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΤΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοῖσιν αὐτῶν τῶν ἐπῶν.

Hom.
II.

XXIII,
85.

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι c) ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,

x) προσπίπτων] καὶ προσπ. 3011. quam particulam, monente
Balino, recepit Schm. quo jure, non capio. y) αὐτοῦ] εἰ-
τοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) ΤΤΧ.] „Aberat persona
ΤΤΧ. et seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex Jensaio.“ a) κ'] Sic
omnes Edd. vet. pariter ac Codd. Luciani. Sinistre itaque
Solanus, ex Homero, ut ait, ἀν' restituit, et sic restitutum re-
ceperunt Reitz. et recent., quum vice versa x' non solum in
Luciano servandum, sed etiam Homero ipsi restituendum es-
set. b) ἱκανά] ἱκανός 3011. c) τιθήμεναι] „recte Salm.
et Hom. Τιθέμεναι Edd. cet. male.“

terfecerit solum solus, et ip-
sum Achillem Paris; Parasi-
tum vero Deus, et homines
duo. Moriensque voces edi-
dit, non quales Hector for-
tissimus, qui Achillis genibus
advolutus supplicavit, ut ca-
daver suum redatur suis; sed
quales convenit emittere Pa-
rasitam.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me
contra arma tulissent,
Unusquisque mea domitus
jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast,
non amicum fuisse Patro-
clum, sed Parasitum, illud
tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade,
Patroclum praebebo tibi, di-
centem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis
procul ossibus ossa re-
conde,

Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροισι d) ὁμοίᾳ p. 872. καὶ πάλιν ὑπερβᾶς e),

Καὶ νῦν f) με δεξάμενός, φησιν g), ὁ Πηλεὺς
Ἐρεφῶν ἐνδυκίως h), καὶ σὸν θεράποντι ὀνόμηνε, Ibid.
τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν v. 90.
Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύ-
θερος γάρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράπον-
τας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.
σίτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενείως καὶ
αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε
τῶν παρασίτων i). σκόπει δὲ οἷ καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδο-
μενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἀρηί,
Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48
στογείων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμόδιου; τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἐραστής;

d) ὑμετέροισι] ἡμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβᾶς] Sic
vere 3011. ὑπερβᾶς marg. A. 1. quod elepratum ex ὑπερβᾶς
genuit vulgatum ἀποβᾶς. Vult Parasitus, verba quaedam Pa-
trocli, quae in Homero leguntur, nunc quidem praetermitti.
Gosnerus ἀποβᾶς addiderat: jam discordant. f) καὶ νῦν]
„Sic Edd. omnes. Ἐρεφῶν ex Hom. adiecit Gosn.“ Liberius ver-
ba poetae Parasitus praenuntiat, ut mox Ἐρεφῶν pro eo quod in
Homero est, Ἐραφῆ τ'. g) φησιν] Sic vulgo omnes, praeter
Bip. ubi φησι, quem errorem etiam summa fecit Schm. h) ἐν-
δυκίως] Ibid. B. 1. i) οὕτως — παρασίτων] Haec verba
absunt in Cori. k) ἀτάλαντον] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“
ἀτάλαντων B. 3.

*Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.*

Et rursus, transgressus,

*Hic me susceptum, in-
quit, Peleus*

*Et studiose aluit, jussit-
que tibi esse ministrum:*

hoc est, Parasitum. Si enim
amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat
Potroclus. Quos ergo vocat
Ministros, nisi hos, qui ne-
que servi essent, neque ami-
ci, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Ido-
menei et ipsum Ministrum
nominat: cum sic, puto,
tum vocarentur Parasiti.
Vide autem, quam hic etiam
Idomeneum, Jovis qui filius
esset, non dignetur vocare
Marti aequiparandum, sed
Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne et Ari-
stogiton, plebejus homo et
pauper, ut ait Thucydides,
Parasitus erat Harmodii?
Quid vero? nonne idem
etiam amator? Aequum enim

p. 873. ἐπεικοῦς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρωστὰι τῶν τρεφόντων εἰ-
σίν. αὐτὸς τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν
τυραννομένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο (l)· καὶ νῦν ἔσθηκε
χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ,
49 τοιοῖδε m) ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ
ποῶν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον
μὲν ὁ τοιοῦτος ἀρισταποίησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παρά-
p. 874. ταξιν, καθάπερ καὶ ὁ n) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν
ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν ἑστιάσει ο), καὶ p) εὐθύς ἅμα
ἔω μάχεσθαι δέοι q)· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ
θέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωρά-
κιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου,
τρέμει, οὗτος δὲ r) ἑσθλεί τότε μάλα παιδρῶ τῶ πρὸς ὥπῃ,
καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ
τρέφων αὐτὸν s) ὀπισθεν ὑποτίτανται τῶ παρασίτῳ, καὶ κί-
-

1) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ m) τοιοῖδε] τοιοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἀλλ' ὅν — ἑστιάσει] Haec sic refungi vult Bel. ἀλλ' ὅν δέi ἐν πολ. μ. φ. ἑστιάσει, quae emendatione nullo pacto est opus. Nec placet cum Guyeto verba, ὅν ἐν πολ. μάχεσθαι φησιν, pro glossemate haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placebat vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyot. Solan. et Gean. vulerant καὶ, melius utiam Perizon. et καὶ. q) δέοι] δέi 3011. r) οὗτος δέ] „ούτος δέ emendat Gean.“ Absit haec emendatio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) αὐτὸν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam sint alientium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti. Tu vero qualem suspiacris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses nequum esse censet? Etenim quem

in proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii praemetu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, est post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,

νος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῇ σάκει κα- p. 874.
λύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνῶσας αὐτὸν, τοῦ-
τον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν. ἢ αὐτόν. 50
Εἰ δὲ θῇ καὶ πέσοι ε) παράσιτος ἐν πολέμῳ u), οὐκ ἂν ἐπ'
αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης ἀδύχνηθῇ; με-
γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ χαλῶς κατα-
κειμένῳ ὡς ἀξίον γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρα-
κειμένον, ξηρόν, ῥυτῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῇ ἀνθρώπων. τίς οὐκ ἂν κα-
ταφρονήσῃ ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς x) αὐτῆς
οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς γ)
καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσ-
ως κειμένους, τὴν πόλιν
ἀποροῦσαν συμμαχῶν, τοὺς ἐν τῇ εἰρατῇ z) κακούργους
ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ α) πρὸς ῥή-
τορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.

51

- ε) καὶ πέσοι] καταπίσοι legi vult Bel. quia καταπίση 5011.
u) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit Schm. e 5011.,
ut putarat, qui Codex, tradente quidem Belino, non hic, sed
infra sub finem capituli, articulum immittit. x) ὑπασπιστάς]
„Nil mutant Edd.“ Scilicet Anonymus vulnerat ὑπασπιστάς. quo
minime opus est. γ) χλωροὺς] χλωροὺς male Hag. 1. et 2.
z) εἰρατῇ] Sic Bip. et Schm. rectius quam quod olim ha-
buerant εἰρατῇ leni spiritu. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in
omnibus, et Ains. c. 41. ubi saltem in Courier. Ed. asperum
invenias. a) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 5011. Belino probante
sine iusta causā. Supra saepius in hac formula, ubi omnino
significatur in quovis bello, omissus articulus; ut mox in con-
traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Teucrum Ajax, suo cly-
peo occultat, emissisque te-
lis, suo nudato corpore, hunc
tegit, quippe qui hunc po-
tius, quam se, servare cu-
piat. Si vero cadat etiam
in proelio Parasitus, non
sane illius *interfecti* neque
ductorem ordinis, neque mi-
litem pudeat, magni nempe
corporis, et sicut in convi-
vio pulchre jacentis. Et ope-
rae pretium est juxta jacens
videre. Philosophi cadaver

aridum, squalidum, longam
habens barbulam, jam ante
pugnam demortuum, imbe-
cillum homuncionem. Quis
non contemnat eam civita-
tem, propugnatores illius ita
miseros si videat? Quis vero
non conjiciat, pallidos et
comatos homunciones si ja-
centes videat, civitatem au-
xiliis egentem maleficos de
carcere belli causā solvisse?
Tales quidem in bello ad
Philosophos et oratores com-

p. 875. τοσοῦτόν μὲν δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασίτου φιλοσοφίας, ὅσοι αὐτὴ ἢ εἰρήνη πολέμου· καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπεῖ-
 62 μιν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία β).

ΤΥΧ. Οὐπὲν ξυνημί ὃ, (τ. c) ταῦτό πως βυβλεταί.
 σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαι-
 στρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγεία, καὶ συμπόσια ἐγώ γε
 φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνν' μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικα-
 στήρια οὐ παρείσιν, ὅτι, αἶμαι, τοῖς συκοφανταῖς πάντα
 τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μετρίον
 10 ἔστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαιστρας, καὶ
 τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κόσμε' ἰμῶνος
 οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ αποδύς,
 15 ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνα-
 σίᾳ τούτων ἀφθίς, οὐκ αἰσχυνῇ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἔστι;
 καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποστῇ θήριον

b) χωρία] σχολία (loisirs, divertissemens) vult Bel. et hic, et
 mox pro πόλεως χωρία. sine ulla iudicio et sensu. (c) ὃ, τ. c]
 Sic Reitz, et recentt. cum Bl. δ. in qua tamen mox πῶς cir-
 cumflexum. In reliquis vett. ὅτι.

parati sunt Parasiti. In paco
 vero tantum mihi videtur
 Parasitorum ars Philosophiae
 praestare, quantum ipsa pax
 bello. Ac primo, si vis, con-
 sideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo,
 quid hoc sibi velit. Videamus
 tamen.

Par. Nonne igitur forum,
 et iudicia, et palaestras, et
 gymnasia, et venationes,
 et coenationes, loca urbis
 dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad iudicia
 non accedit, quod, puto,
 sycophantis omnia illa loca
 magis conveniunt, et quod
 nihil moderatum fieri in his
 solet. At palaestras et gym-
 nasia, et convivia persequi-
 tur, et ornat ipse. Quando
 quidem quis in palaestra
 Philosophus aut Rhetor exu-
 tus cum Parasiti corpore
 conferri meretur? aut quis
 horum in gymnasio visus,
 non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo
 horum subsistat occurren-

ὁμοῦτε τὸν ὃ δὲ παρσίσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, κατὰ 875.
 δέχεται βαδίζων, μεμελητηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς κατα-
 φρονεῖν καὶ οὔτε ἔλαφος, οὔτε οὖς αὐτὸν ἐκπληγέτε πεφρο-
 κῶς, ἀλλὰ κῆν ἐπ' αὐτὸν ὃ οὖς τὸν ὁδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
 παρσίσιτος ἐπ' αὐτὸν οὖν ἀντιθῆγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
 δαίκετο μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν κατ'
 ἀριτλήσαιτο παρσίσιτον, ἥτοι παίζοντα, ἢ ἐσθίωντα; τίς δ' ἂν 876.
 ἂν μᾶλλον εὐφρανῆς τοὺς συμπότας; ἢ ἄλλος ποτε οὗτος
 ἔδων καὶ σκαπτῶν, ἢ ἀνθρώπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνῶν
 κείμενος, εἰς γῆν d) ὀρῶν, ὡς περ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
 σιον ἦκων; καὶ ἐμυγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
 τόν ἐστιν, ὅλον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
 ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ βαδίζομεν τὸν βλον τοῦ παρσίσιτου, σκο-
 ποῦντες ἅμα, καὶ παραβαλλόντες ἐκείνῳ e). πρῶτον τοίνυν f)
 ἴδοι-τις ἂν τὸν μὲν παρσίσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονεῦντα,
 καὶ οὐδὲν μέλον ὡς αὐτῷ, ὡς g). οἱ ἄνθρωποι οἰοῦνται h).
 περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὐροῖ τις ἂν, οὐ τινας,

d) εἰς γῆν] εἰς τῆς γῆς Gorf. quod non. credo, debebat Schm.
 recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Περσῶν picta dicitur εἰς γῆν
 ὀρῶσα. e) ἐκείνῳ] recepi ex J. "Εκείνον cett." "Εκείνον vole-
 bat Gesn. f) τοίνυν] non adest in FY. g) ὡς] ὡς ἂν
 J. et marg. "Α. γ. ὡς οἰοῦνται] οἰοῦνται J. ὁρῶνται conj.
 Seagor. Vid. Adhbc. i) περὶ] deteri vult Schm. licet satis

tem feram: at Parasitus in-
 vadentes manet, et facile
 exiepit, coenarem medita-
 tione edoctus illas contemne-
 re: et neque cœvus illum,
 neque horridus aper percel-
 lit; sed etiamsi aper dentem
 in illum acuat, contra in
 aprum acuit Parasitus. Nam
 lepores magis ipsis canibus
 persequitur. In convivio au-
 tem Parasito quis certare
 audeat, sive jocanti, sive
 edenti? Uter magis exhila-
 rare convivas poterit? hicne
 tandem canens et dicteria
 jaciens, an homo ridens

nunquam, in palliolo accum-
 bens, dejecto vultu, ut qui
 ad funus venerit, non ad
 convivium? Ac mea senten-
 tia: tale quid in coena Phi-
 losophus, quale canis in
 balneo. Sed age, his relictis,
 ad ipsam jam vitam Parasiti
 veniamus, ita ut istorum si-
 mul vitam inspiciamus et
 comparemus. Primo igitur
 Parasitum gloriae contemto-
 rem semper videas, neque
 curae ipsi esse, quid homines
 sentiant. Circa Rhetores au-
 tem ac Philosophos invenias,
 non quosdam, sed omnes, &

- p. 876. ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης κριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίων ἐ; ἔστιν, ἢ ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμολῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διακρίνεται παροδαίμωνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκμαούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώραις ἐπ' αὐτῇ ἐύλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων
- p. 877. εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας ἰ). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἱπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως m) μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι n) πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει ο). Εὐροῖς δ.

jam contra se ipsos vindicaverint *Solan. et Gesh.* k) αἰσχίον αἰσχίον 5011. et 2054. l) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in FL“ Item in Gorl. m) ὁμοίως] „Et hoc deest in FL“ nec non in Gorl. n) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι;] Vulg. οὐκ αἰσχύνεται. It. etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis Junt. et marg. A. 1. W. et te pro It. sequeretur. Alias VV. DD. conjecturas vide in Adnot. o) λαμβάνει] λαμβάνει A. 2. Olim legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in FL desint, in Codd. vero Gorl. et 5011. οἷον ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in Scholio ad h. l., sine cunctatione extintxi. Omnino adsentitur *Fritzsche.* in Edit. Alexandri etc. p. 524.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos paritiora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877.
οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυ-
μίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἀπάντων·
οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ
ὅτῳ r) ὀργισθῆναι. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ
αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οἶδεν ἀπεργάζεται,
μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται
γε μὴν καὶ ἥμισυ s) πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης πυρα-
σκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου
λυπηθῆναι t). οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος,
οὔτε οἰκίτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων
πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτά, [ἐπεὶ
ταῦτα ἀπόλλυνται. x)] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε θόξης, οὔτε χρημά-
των, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

ΤΤΧ. Ἄλλ', ὃ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεὲς τροφῆς λυπη- 54
θῆναι αὐτόν.

p) τούτους] τούτοις Reitz. quem errorem propagarunt recentt.
In vet. omnibus est τούτους, ut in 3011. q) ἔξω] „ἔξωθε
FL.“ r) ὅτῳ] addit ἂν Bel. pro more suo. s) καὶ ἥμισυ]
Priorem voculam vulgo omissam restitui e Gorl. et 3011. pro-
bante etiam Belino. t) λυπηθῆναι] addit ἂν Bel. pro more
suo. u) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gorl. et 3011. pro vulg.
πάντως. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ineptissimum addi-
tamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et invidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versa-
tur, ipse quidem tristitia mi-
nime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa ha-
beat, necesse est, (cum ta-
men soleant interire.) Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi
cujusquam.

Tych. Verum, Simo, vi-
ctus penuria angi illum pro-
babile est.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
 ράσιτος ἐστίν. οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τρεφῆς. οἷδ' γὰρ ἀν-
 δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστίν ἀνδρείος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπο-
 ρία φρονῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδέ γ) παράσιτος
 ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντας,
 οὐχὶ μὴ ὄντας. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως α) ἢ παρην-
 αία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρηνασία φρονήσεως, καὶ
 ὁ παράσιτος δὲ παρηνασία τοῦ παρασιτεῖν παρὰσιτος ἔσται·
 οἷς εἰ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ
 οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε α) ἀπαρήσει παράσιτος τρε-
 φῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· βίστε οὐκ ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
 55 ἐστίν, ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό-
 σοφοι, καὶ φῦργοι φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλει-
 στοὺς αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν
 δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset Solanus, accesserunt Belin. Bip. Schm. et
 Jacobus Quaestet. Spec. I. p. 21. γ) οὐδ' α] Sic necessario cor-
 rigendum erat vulg. οὐτε, ut visum etiam Fritzschio Quaestet.
 p. 196. a quo tamen dissentio, quatenus etiam γε in γαρ mu-
 tandum censuit. Vis limitanda et simul intendendi hujc parti-
 culæ propria, si usquam, non certe loco tenenda. α) οὐκ ἄλ-
 λως] Prioram vocem, in Edd. vulgo omisam, restitui, Belino
 auctore, e 3011. et Gori. α) οὐδέποτε] „οὐδέποτε Fl.“

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, et prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter

μάλα ἐρῶμενός ἀποκλειόντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπὶ π. 878.
 βουλευσείαν b) αὐτοῖς, δεδιότας c). ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
 θωματίου προστίθῃσι d) εἰκῇ· καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθεῖν e). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, εὐδὲν τι
 μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 ἀπιδῶν, ἄνευ ξίφους ὀδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
 φιλοσόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ f), οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, p. 879.
 τόξα ἐνεσκέυασμένους. ζῦλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλάντιον
 ἀπιδόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει g) 56
 κατηγορησάι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδι-
 κημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' ἑαυτὸν h) ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχῃ i),
 ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦτομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδική-
 ματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος
 εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ.

b) ἐπιβουλευσείαν] ἂν addi cupit Bel. c) δεδιότας] „de-
 diότες Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte de-
 diότας. d) προστίθῃσι] προτ. Gorl. Ceterum monente J.
 Seagero interpunxi post εἰκῇ, non ante, ut vulgo. Ratio est in
 promptu. e) ἀνοιχθεῖν] ἐνοχληθεῖν mallet Bel. f) φιλο-
 σόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ] φιλ. δὲ ἤδη ἐγὼ πολλ.
 εἶδον Gorl. g) ἔχει 3011. quod probat Bel aut etiam
 malit ἂν ἔχοι. h) ἑαυτὸν] „ἑαυτῷ ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorl. et 3011. i) τύχῃ] τύχη 3011. k) δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hos ex eadem
 sumsit, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidietur.
 At hic januam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiatur a
 vento. Srepitus vero si noctu
 exoriat, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 est, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metaen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitum nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut cujuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriae recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 87b. αὐτὸ μὲν ταῦτο, ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δέ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἴ) τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Ξωκράτους ἐστὶ m), καὶ Αἰσχίνου, καὶ Περικίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν. παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα n) γυγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἄλλα, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τοῦ p) τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. q) Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονώτερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐάλωκότες ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσ-

1) καὶ] καὶ B. 1. 3. m) ἔστι.] Vulg. ἐστὶ. n) τινι.] „τινι Fl. cum accentu. Tini cett. Tina. J. sola.“ ο) TTX.] „Deest hic nomen personae in Fl.“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitus Bipontinus Editor a Cod. 3011. et Belino, nec non Edd. Salm. et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sola Reitz. deest. q) ΠΑΡ.] „Et hanc personam omittit Fl.“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Soocratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest

quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem; vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

συρίας φθινήσαντας r), τοὺς δὲ φηγόντας· παρασίτου δὲ p. 88a.
θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέ-
στατον, φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βίαια
τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεκτῆσας s) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς 58
φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου t). λοιπὸν δὲ, εἰ καλὸν καὶ
λυσιτελεῖς ἔστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν.
ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαρίζο-
μενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ
τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλιθία γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
δύνασαι γιγνώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου u)
χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἔστι, καὶ προῖδ' ἄνευ
παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς
ὀπλων αἰμιότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος
ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπει-
νός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

r) φθινήσαντας] „Sic Edd. φθινύσ. vult Gesn.“ s) ἀ-
πεκτῆσας] „Sic Edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποκτῆ-
σας, evolvans, dederat Gesner.“ Similiter etiam *Obsopoeus*:
mortuus apolasse creditur. t) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρα-
σίτων J. et V. 2.“ nec non Gori. *) δοκοῦσιν] δοκεῖ 2954.
u) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid.
Adnou.

urinae difficultate interiisse, alios in exsilio: Parasiti au-
tem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam
edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte
videatur finisse, ille cru-
ditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra
Philosophos pro Parasito
certatum certamen est. Su-
perest, ut dicere coneris,
An etiam honesta atque uti-
lis alenti sit ista possessio?
Nam mihi videntur tanquam
a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id
ipsum autem pudori esse ei,
qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es,
Tychiade, si non potes in-
telligere, virum divitem, si
vel Gygis haberet aurum,
solus si cibum capiat, pau-
perem esse; et si progre-
diatur in publicum sine Pa-
rasito, mendicum videri. Et
quemadmodum miles sine
armis eo contentior, et
vestis sine purpura, et sine
phaleris equus, sic etiam
dives sine Parasito, humilis

p. 88. ἑμῆται ὑπ' αὐτοῦ τὸν παράσιτον πλούσιος εὐδέσκατε κοσμεῖ.

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὕναιδος αὐτῷ ἔστιν, ὡς σὺ φῆς, τὸ παρασι-
τεῖν ἐκείνῳ, δηλονότι x) ὡς πρέπειτον· χείρωνα ἄπως γ) γε
μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελέεσσι, τὸ τρέφειν τὸν πα-
ράσιτον. ὧ γε μετὰ τὸ z) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφα-
λεια πολλή ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτα γὰρ
μάχη θαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὄρων
παρεσιτώτα· ἀλλ' αὐτὸ ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων
παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τού-
του προσιθιόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος σὺ χ)
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ
τοῦ παρασίτου σώζεται. οὔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλο-
στοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρή-
σει τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖ-
ται συμφαχών.

60 ΤΥΧ. Πάντα a) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν,
ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

x) δηλονότι.] cum Gesnero ad sequentia retuli, quam vulgo
in Edd. comma post hanc vocem poneretur. γ) ὅπως] ὅπως
conj. Seager. z) τὸ] „τοῦ Poll.“ a) πάντα] „ταῦτα Fl.“

homo vilisque videtur. Quin
ornatur ab illo dives: Para-
situm autem dives, ornat nun-
quam. Alioquin nec probum
illi est, ut tu ais, isti para-
sitari, nempe tanquam prae-
stantiori viliores; cum di-
viti hoc utile sit, nutrire
Parasitum, cui praeterquam,
quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab hujus sa-
tellitio contingat. Neque
enim temere pugna quis in-
vadat divitem, hunc ei ad-
stantem videns: sed neque
veneno facile moriatur, Pa-
rasitum qui habeat. Quis
enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque prae-
gustante? Itaque dives non
ornatur modo, sed maximis
etiam ex periculis a Parasito
liberatur. Adeo Parasitus,
quidquid est periculi, amore
ductus subit, ac non tantum
in edendo diviti nihil con-
cesserit, verum etiam in
convictu illius mori non de-
trectat.

Tych. Omnia mihi, Simon,
videris, persecutas, neque
ulla in re artem tuam de-
stituisse, non, ut dicebas
ipse, imparatus, sed ut exer-
citus aliquis in rebus ma-

στον γεγραμμένον λαίπρον, εἰ μὴ αἰσχρὸν b) αὐτὸ τὸ p. 881.
ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἰς σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἔρωτώμενον, ἢ c) ἄριστα οἶσι. φέρε γάρ, τὸν σίτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΤΧ. Τρυφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτῆσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΤΧ. Ναι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ
ἄλλο ἐστὶ;

ΤΤΧ. Τοῦτο γάρ, ὃ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φά-
νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπάκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κῇ διαφέρειν, καὶ προκειμένον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
ἴδιο, ἢ γὰρ γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΤΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν.

b) αἰσχρὸν] αἰσχρὸν mallet Solan. At recte interpretatus Gesne-
rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Par. Ald. Fr. etc. Et male J. et
V. 2. et marg. A. 1.“

ximis. Superest, ut audiam,
an non ipsum Parasiticae no-
men turpiculum sit.

Par. Vide ergo respon-
sionem, an satis tibi videat-
ur dici, et tenta ipse vicis-
sim ad quaesita respondere,
quomodo optimum tibi vide-
bitur. Age enim, *siton* vete-
res quid vocabant?

Tych. Cibus.

Par. Quid autem *sistei-*
hai? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse
aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
responde: utrum tibi videtur
praestare, et utrum propo-
sitis duobus elegeris; *navi-*
garene, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-*
gare.

Par. Quid vero, *curre-*
rene, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere*.

p. 882. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππᾶν, ἢ τὸ παραπᾶν;

ΤΤΧ. Τὸ παραπᾶν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκονίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἀν' ἐθέλεις δ) καὶ τοῦ ἐσθίειν ε)
μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

ΤΤΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοὶ λοιπὸν, ὥσπερ οἱ
p. 883. παῖδες, ἀφ' ἱξομαι καὶ ἐξός f) καὶ μετ' ἀριστον, μαθησο-
μενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος δαδῶσκειν
ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγναμαι. φασὶ δέ
καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων,

d) ἀν' ἐθέλεις] Sic J. V. 2. marg. A. 7. W. et G. et. Cor. pro vulg.
ἐξ' ἱξομαι, pro quo Seager. conj. ἀνθ' ἱξομαι ἀν. e) ἐσθίειν]

„Anon. Forſan οὐτεῖν, adſcripſit.“ Deberet οὐτεῖσθαι, notat
Schmied. f) ἐξός] Vulg. sine jota ſubſc. g) με] „pro FL.“

Par. Quid vero, equita-
rene? an juxta equitare?

Tych. Juxta equitare.

Par. Quid autem, jacu-
lari, an juxta jaculari?

Tych. Juxta jaculari.

Par. Nonne ergo simili-
ter etiam malis juxta edere,
cum aliis, (hoc enim est pa-
rasitari), quam edere simpli-
citer?

Tych. Necesse est tibi as-
sentiri. Atque in posterum
ego ibi, ut pueri, mane
veniam et post prandium,
dicendae hujus artis causa.
Aequum autem est, ut eam
tu me sine invidia doceas,
quandoquidem primus ego
tibi sum discipulus. Ajunt
vero, a matribus etiam ma-
gis amari primogenitos.

A R G U M E N T U M.

*Anacharsis Scythæ, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Græcæ, imprimis Atticæ, gymniorum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio neget, vel jocosè perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pacè, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur causa; ita tamen, ut cum Græci Luciani sequaces, institutis istis adhuc adhaerentes, tum hodie quoque præoccupati quorundam hominum animi vix dubitare possint, quin Solonis sacunda sapientia certaminis palmam reportaverit; ii vero, qui minus præpeditis sint mentibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) lepidam quandam adversus illas posteriorum ætatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum conscribendum præbuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum temporis medici, graves hujus, quam vocare solebat, *κακοτεπλὰς* accusationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non minus festivè, quam subtilitè, omnino hæud levitè, fulcitre ac stabilire videtur. Conferas tamen etiam quas de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quæ prodiit Tubingæ a. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriæ Encomio editionem, Tubing. 1825. p. xxi. sq.*

p. 883.

ANAXARΧΕΙΣ α) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν β), ὦ Σόλων, τίνας ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληθῷ συναφύρονται καλινδούμενοι γ), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς δ) εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἑτερον ε) ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ g) ἀράμενος ἐκεῖνοσὶ τὸν ἑτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἦδη

- α) ANAX.] „Nomina personarum in fronte non habet J. nec Fl. etc. Αναχάρατος καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. 3. β) ὑμῖν] „ἡμῖν Fl. Ceterae ὑμῖν enim M.“ γ) καλινδούμενοι] „Sic Fl. J. Ald. Fr. etc. Καλινδ. M.“ δ) κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς A. 1. et 2. ε) ἑτερον] „Sic M. Fl. Ald. Par. Fr. B. 1. et 2. Hag. ἄτερον J.“ f) συννενευκότες] „rescripti ex W. Suren. Edd.“ g) ἦν ἰδοῦ] „Sic Edd. et M. Ἦνιδὲ Pell. Καὶ νῦ ἰδοῦ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοῦ Bel.

A N A C H A R S I S
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo *de Gymnasiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῶ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
 ὑποβαλὼν τῷ λαίμῳ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν
 ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἐλαίου ἔνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες h) τὸ χρίσμα i), καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν
 ἰδρωτί ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἔμοι γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
 οἱ ἐγχείλεις ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. "Ἐτεροι δὲ ἐν 2
 τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
 τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες p. 885.
 ἐπαμῶνται l) τὴν κόνιν ἀλεκτρούωνθων θίχην, ὥς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὄλισθον ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
 σης τὴν ἀνίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὐ-
 τοσὲ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔωκεν ἀποπτύσειν p) ὁ κακοδαί-

h) ἀφανίσαντες] ἀφίσαντες mirificum Belini cominentum.
 i) χρίσμα] „ita bene J. Fl. Par. etc. χρίμα W. sed in mar-
 gine erat χρίσμα.“ k) πάττουσιν τε] „ex W. restitunt. Τα-
 ράττουσι τε Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Παύττουσι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 3. n) τὸν] τὸ mal-
 let Sol. o) ἀφαιρούσης] „ὑφαρμούσης marg. A. 1. W. J.
 At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M. p) ἀπο-
 πτύσειν] „rescripsi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 suoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim lumerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plane fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem caussa parcunt,
 quo minus inquinentur, sed
 deterso unguento, oppleti
 stercore, andore in super
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem praebent, anguilla-
 rum instar alterius alter ela-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed are-
 nam istam profundam sub-
 stratam habentes in cavea,
 consperguunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar,
 adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem praestante in sicco com-
 prehendi facultatem. Illi
 vero conspersi, recto statu
 verberibus se invicem calci-
 busque impetunt. Hic ergo

- p. 885. μὴν: οὕτως αἵματος αὐτοῦ q) καὶ ψαύμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ, ὡς ὄρεος, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθον, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσί διδότησιν αὐτοῦς, καὶ λύει τὴν μάχην. τακμιύρομαι γὰρ τῇ πορφύρῃ τῶν ἀρχόντων τινα
 4 τουτογον) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἰπαινέει· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὰ
 p. 886. ἄνω συνταλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω
 5 εἰδέναι, τίνας ἀγαθοῦ) ἂν εἴη ποῖν· ὡς ἔμοιγε μανία u) μᾶλλον ἐκινεῖται δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις μὴ ῥεθδῶς μεταπίσειέ με, εἰς οὐ παραπαύσασιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

- 6 ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι, τὰ γινόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἔθων ἀπρόδοτα, καθάπερ καὶ ὑμῶν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησι μὲν ἀλλόκατα εἶναι δοξάντα x) ἂν, εἰ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη

q) αὐτῷ] „αὐτοῦ L.“ quod in Addendis probat Reitz. et recepit Schm. r) παταχθέντος] „παταχθέντες male M.“ s) τοῦτον] „τούτων male. Fl.“ t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat Fl.“ u) μανία] „cum puncto subscr. M. Salm. Amst. ceterae sine eo, male.“ x) δόξαντα] „Sic Edd. et M.“ Valuit scilicet δόξαντα Solan..

miser ipsos videtur dentes exspnere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque isto praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin iucitat etiam, et, qui percussit, ehm laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et jactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bene

sit facere: nam mihi furori potius similia res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insaniro, qui ista faciant.

Sol. Nec mirum est, Anapharsi, talia tibi, quae hic sunt, videri, cum peregrina tibi sint, et multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas et disciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostram, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάσσει, ὃ γὰρ ἀνὰ γὰρ μακρία τὰ γινόμενα ἔστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρις οὐτοὶ χαλόνειν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσαν ἐν τῷ πλησί, ἢ ἐπιπάττωσι τὴν πόλιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀντιπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει γ) τοῖς σῶμασιν. ἦν γοῦν ἐνδεατολήρης, ὥς περ οἰμαι σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτοὺς ἔση τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκομμένων. οὕτω σοὶ τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λωσιτελές εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτα, τὰ p. 887. ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, ἔσται εἰς οὐ μάτην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀνιόντην. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί 7 φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν γῶρος αὐτοῖς, ὃ Ἀνάχαρος, γυμνάσιον ὕφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἑρὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀνκίου α)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὕψος, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἢ δεξιᾷ δὲ

γ) ἐπάγει.] „Ita M. Fl. Ald. B. 1. Hag. Par. Fr. Salm. Papp. J. et marg. A. 1.“ z) παρεζώσμεθα.] Sic correxi vulgatum διζώσμεθα ex M. marg. A. 1, W. Ed. Fl. et Cod. 3011. in quo Codice praeterea nullam per hunc libellum lectionis varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit *Belinus*. α) Ἀνκίου] „Ανκίου Fl. Vulgatum probat M. et Edd. cett.“ Florentina lectio placet *Belino* Vers. Vol. IV. p. 80.

sunt furor, quae sunt, neque injuriae causa isti se invicem percutiunt, et in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, et robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus et ipse eris de illis lato aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vo-

his eveniant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posnistis his, quae hic sunt, aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, et est illud Apollinis Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut q

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακλισμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀναπαυόμενον δεικνύσι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
 δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν ὄρεϊ πελοῖ ἐκείνῃ πάλῃ καλεῖται, οἱ δ'
 ἐν τῇ κόνει παλαίονσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παλεῖν ἀλλήλους ὀρ-
 θοστάθην παγκρατιάξιν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστε
 γυμνάσιον τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λεσθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατή-
 σας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται
 τὰ ἄθλα.

p. 888. ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;
 9 ΣΟΑ. Ὀλυμπίασι μὲν στέφανος ἐκ κοκίνου, Ἰσθμοῖ δὲ
 ἐκ πίτυρος, ἐν Νεμείᾳ δὲ σιλίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ
 μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μόριας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνά-
 χαρσι; ἥ e) δὶδοὶ μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ ἄλλα πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείσιν αὐτὰ φιλοτιμείσθαι

b) γυμνασμάτων] Sic Fl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salm.
 Γυμνασίων J. et W.“ c) πυγμῆς] „πηγμῆς male J.“ d)
 ὑπεράλλεσθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salm.
 Τπερβάλλεσθαι J. sola.“ e) ἥ] resitit e vet. Edd. Prave ἥ
 Reitz. et recentt. Vide, quae de his particulis disserui in mi-
 nore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1. et ibid. in Ind. f) ταῦ-
 τα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, et reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερε- p. 888.
σπουδαῖναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆ-
λων ἔδεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα g) προπονεῖν καὶ κινδυ-
νεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους,
ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτω ἐπιθυμία,
ἢ σελίνῳ ἑσπεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μῆτε πηλῷ καταχρίόμε- p. 889.
νον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦ-
σα τούτοις δοῖα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ
ἧς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
κλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ i) προσγένοιτο ἂν αὐ-
τῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ
τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα Fl. Prius ceti.“ h) πρὸς] „Sic esse in
Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονητὶ] „ἀπονητὶ W.“
At vid. Hermann. ad Sophocl. Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
possunt; contendant athle-
tae: adeo ut malorum caussa
et apiorum tantum laboris
praecipiant, et periculum
incurrant, ne alter ab altero
suffocentur, et luxentur;
quasi non liceret sine mole-
stia copiam malorum, cui
volupe sit, consequi, aut
coronari apio, vel pinū,
etiam ut non linatur tibi lu-
to facies, neque calcibus
venter ab adversariis con-
tundatur.

Sol. Sed, vir optime, non
ad nuda ista munera respi-

cimus. Haec enim victoriae
signa sunt, et indicant, qui
vicerint. Verum quae con-
sequitur gloria, ea vero
quantivis pretii est victori-
bus: pro hac etiam calcibus
peti praeclarum videtur his,
qui bonam ex laboribus fa-
mam venantur: nec enim ea
sine labore contigerit; sed
oportet, qui illam appetat,
multa ab initio subire diffi-
cilia, ac tum demum utilem
illum honestumque finem e
laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais
finem jucundum atque uti-

p. 890. σιτελές, ὅτε πάντες αὐτοὺς ὀψονταὶ ἐστιφανομένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαίνουσιν, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες k).

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἰ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἐστὶ μετὰ με-
κρόν δὲ ἄλλα σοι δοξείῃ l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανη-
γύρεις ἀπειῶν, ὅρῳς m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλ-
λεγόμενον ἐπὶ τὴν θεῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυρία-
ν δρα. συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους,
τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσοῦθρον νομιζόμενον.

11 ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οὐκ ἐκτιστόν
ἔστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦ-
τοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
νίσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀραῖντες, ἢ ἀγχο-
μένους πρὸς ο) τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
στατα πρόσθετε τῇ νίκῃ αὐτῶν. κατ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σκύ-

k) ἔχοντες] Interrogationis formam hic et modo post πληγαῖς
notavit *Fauly*, minus ad Lucianae orationis colorem accom-
modate. Τοῦτο ὅς τις simpliciter dicit *Anacharsis*, lepide cavillans
colligendo ex antecedd. quae *Solon* nolle. Eandem prope vim
habet in dialogo Luciano *μανθάνω*, et quae sunt ejusdem na-
turae. l) δόξει] „Sic M. cum *Fl. Fr.* etc. *Δόξη J.*“ m) ὅρῳς
„Sic Edd. et M.“ n) εὐδαιμονίσουσιν] „εὐδαιμονήσουσιν
M.“ o) πρὸς] „ὅπῃ W. Vulgatum tenet *FL.* cum cett.“ p)
ἡμῖν] ὁμῖν B. 1.

lem, quod omnes illos vide-
bunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu
(multum) ante miserati illos
fuerant propter plagas. At-
qui hi jam felices erunt, qui
pro laboribus poma habeant
et apia.

Sol. Imperituses, inquam,
rerum nostrarum adhuc :
paullo post aliter de iis sen-
ties, cum delatus in conven-
tus illos collectam videbis
tantam hominum multitudi-
nem talium spectaculorum
caussa, et impleta theatra

tot millium capacia, et lau-
datoa athletas, et honore Diis
aequatum, qui vicerit reli-
quos.

Anach. Ipsum hoc vero,
Solon, miserrimum est, si
non paucis arbitris ista sub-
eunt, sed apud tot specta-
tores, ac testes contumeliae,
qui nempe beatos illos prae-
dicabunt, videntes ut san-
guine fluant, aut angantur
ab adversariis. Haec enim
beatissima sunt in illorum
victoria. Apud nos vero

θαις, ἢ τις, ὃ δόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ p. 890.
ἀνατρέψῃ πρὸς πεισὼν, ἢ θοιμάτιον q) περιρρήξῃ, μεγάλας
οἱ προσβύται r) τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν
μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὗτοι γὰρ s) ἐν τηλικούτοις θεά-
τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖ(ρουν) t) μοι ἔπεισιν, ὥν
πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὥς φης ἀπανταχόθεν τοὺς ἀρί-
στους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυ-
μάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p. 891.
τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ πῶ δύναμαι κατανοῆσαι, ὅ, τι u) τοῦ-
το τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρῳ πασιμένοις γὰρ, καὶ διαπληκτιζο-
μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὃ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἱσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et Fl. mader“ r) προσβύται] In prioribus omnibus προσβύται. s) οὗτοι γὰρ] Sic confidenter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὗτοι γὰρ, quippe confusus certissimo, ut mihi quidem videtur, praeccepto Hermannii ad Viger. p. 803. sq. t) οἰκτεῖ(ρουν) oikteí(roun) B. 3. u) ὅ, τι] Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι. Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γὰρ, jubente Fréretschio. Quaestat. p. 123. ponatur τὰ. Explanantis est γὰρ h. l. x) Παναθηναίων] „παρ' Ἀθηναίων male M.“

Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eveniat, nedum in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit ob ea, quae patiuntur: spectatores autem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos

valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis jucunditas, videre ferientes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειε σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ θρω-
μένων, ὡς εἰ καθιζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θιαταῖς,
βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας
θαυμασίας, καὶ ἐμπειρίας δεινᾶς, καὶ ισχύν ἄμαχον, καὶ
τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀητητήτους, καὶ σπου-
δὴν ἀληκτον γ) ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν
ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτε
καὶ ἐπιγλευῶν. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα,
τὰν ἀρετᾶς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν,
ὄρω οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε
πατρίδος κινδυνευουσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φι-
λων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτοι γε-
λοιώτεροι ἂν εἴην, ἄριστοι μὲν, ὡς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ
τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ τάλαιπωροῦμενοι, καὶ αἰσχύνοντες
p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῃ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις,
ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατέϊς γένοιεντο νικῆσαντες. ἡδὺ

γ) ἀληκτον] „ἀλεκτον W. male.“ z) τὰ μεγέθη] „Nil mu-
tare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam
ita te admovere quasi possit
voluptati eorum, quae ibi
fiunt, quam si sedens ipse
inter medios spectatores,
videas virtutes virorum, pul-
chritudines corporum, et
habitus ad valetudinem ad-
mirabiles, et horribiles peri-
tias, et robur invictum, et
audaciam, et honoris cupi-
ditatem, et animos insupe-
rabiles, et studium nunquam
deficiens victoriae: bene
equidem novi, finem te lau-
dandi, et inclamandi, et
plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, So-
lon, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim
illa, quae modo enumerabas,
virtutes, et habitus bonos,
et pulchritudines, et auda-
ciam, video nullius magnae
rei causa vobis disperire,
cum neque patria sit in peri-
culo, neque regio vastetur,
neque amici aut familiares
abripiantur ad contumeliam.
Itaque tanto fuerint magis
ridiculi, si, cum sint, ut ais,
praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et
malis conflictentur, ac pul-
chritudines istas ac magni-
tudines arena foedent ac li-
voribus, ut pomo aut oleae
ramo potiantur victores.

γάρ μοι αἰὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν, τοιοῦτων ὄντων. ἀτὰρ p. 892.
εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἕξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ANAX. Εἰτ' ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι ποιοῦσι, καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πάμπολ-
λοι μάτην ἀθλοῖσι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες β);

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω γ) ἐννενοημένας 14
πολιτείας ὁρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἔθων ἐν νόμῳ ἐτίθετο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἶδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθῇ δ) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄρι-
στοὶ γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ ποτὲ ε) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἶσῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζε-
σθαι δοκοῦσι.

α) ἡττώμενοι] ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. "

β) λαβόντες] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. λαμβάνοντες,
quod minus rei cōvenit. γ) μηδέπω] Sic W. et marg. 1.

W. Μηδέποτε Edd. " δ) οἰκηθῇ] receptum ex M. et Fl.
Οἰκισθῇ Edd. cett. "

ε) ποτὲ] restitui e W. et Fl. pro vulg.
τότε. f) περὶ] Sic W. et marg. A. 1. Πρὸς Edd. priores
omnes cum principe. Lucianus sere scribit φιλοτιμιόσθαι πρὸς
τινά, et περὶ τῇ.

Suave enim mihi semper
meminisse praemiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dic
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, So-
lon, de obscura et ancipiti
victoria tot homines labo-
rant, idque cum sciant, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi-
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes hasce, et honoris
studium, quae in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

p. 892. *ANAX.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδέν ἄλλο ἀπὸ τῆς
 Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέ-
 γαν δὲ τὸν Ἑββατον, καὶ δυσχειμέρον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως
 νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔσθῃ παρ' ὑμῶν
 κατανοήσωμι, καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσωμι.

p. 893. τὸν g), προσιδόμενῃ κατὰ κλῆρος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε
 τινῶν ξυγγραφείᾳ h) εἶναι σε, καὶ ἔδῳ τῶν ἀρίστων εὐρε-
 τήν, καὶ ἐπέτηδευμάτων ἀφελίμων εἰσηγητήν, καὶ ὅλως,
 πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδά-
 σκων με, καὶ μαθητὴν ποιοῦντος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν
 αἰετός σοι, καὶ ἄκροτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐ-
 τὸς διαρκοίης λέγων, κεχρηῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας
 τε i) καὶ νόμων διεξιδόντος.

15 *SOL.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιόν, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν
 βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ
 θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δο-

g) [ἐόν] „Sic W. et FL. ἔσαν Edd.“ h) τινῶν ξυγγραφείᾳ]
 „ξυγγραφεία τινὰ M.“ i) τε] ex Longel. Excc. pro vulgato τε,
 in quo assentiuntur M.

Anach. Quin ego, Solon,
 nulla alia caussa e Scythia
 ad vos venio, tantis terrae
 apatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum
 transvectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et, qui
 sint apud vos mores, cogno-
 scam, et formam reipublicae
 optimam meditando assequar:
 qua de caussa etiam te maxi-
 me ex omnibus Athoniensibus
 hospitemque delegi ex fama,
 quandoquidem audieram, le-
 gum te quarundam scripto-
 rem esse, et morum optimo-
 rum inventorem, teque in-
 stituta utilia introduxisse,

atque in universum rempu-
 blicam quandam constituisse.
 Igitur quamprimum me doce,
 et discipulum tibi habe: nam
 ego jucunde vel sine cibo et
 potu tibi assidens, quousque
 ipse durare dicendo possis,
 hiansque audiam te tum de
 republica, tum de legibus
 disputantem.

Sol. Universa quidem, so-
 dalis, breviter enarrare non
 facile est: sed si per partes
 obire ea mecum velis, sin-
 gula intelliges, quae de Diis,
 quae de parentibus, quae de
 nuptiis, reliquisque rebus

αἱ ἡρῶν. α' δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐ- p. 893
ταῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται σονίηται τε τοῦ
βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
τοὺς πόρους ταῦτα ἤδη σοι διεξέρει k), ὡς μάθοις, οὐ
κινῶς χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διακονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ὡς μόνον ἐνεκα
τῶν αἰώνων, ὅπως καὶ ἀθλα δύναιντο ἀνακρίσθαι. ἐν
ἐκείνῃ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντῃ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μεῖζόν τε ἀπαίση τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι. ποιεὶς γὰρ τις ἀγωνίᾳ ἄλλος ἀπάσει
τοῖς ἀρεταῖς πολιταῖς πρόκειται, καὶ ἀέφρατος οὐ πίτυος
οὐδὲ πελίνου, ἢ σελήων, ἀλλ' ὥς l) ἐν αὐτῇ συλλαβῶν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. ὅλον ἐλευθερίαν λέγει αὐτοῦ τε
ἐνάρτου ἰδίᾳ, καὶ ποιῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλουτοῦ, καὶ
δόξης, καὶ ἐορταῖς πατρῶν m) ἀπολαύσειν, καὶ οἰκίᾳ σω-
τηρίαν. καὶ συνόλεως τὰ μάλιστα, ὡς ἂν τις εὖ ζῆαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στέφανῳ, ὃν
φημι, στυρανπαύλειται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγί-
νεται, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόροι ἄγρουσιν.

k) δὲ [ἐξέρει], restitutum ex W. Anthonii Edd. priores. l) δὲ [ἐν αὐτῇ συλλαβῶν] ex B. 1. m) πατρῶν [ἐορταῖς πατρῶν] L. et marg. A. 1. W.

nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, et quomodo illos tractemus, tibi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus; haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam

certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est; et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, et communiter patriae, et divitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conservationem, et in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

- p. 894. *ANAX.* Ἔγω, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
 16 ἐπὶ ταῦτα ἔχων, ἄθλα διεξέναι, μῆλα καὶ σείλικα δειγνῶ,
 καὶ θαλλὸν ἐλαίας, ἀγρίας, καὶ πίνυν;
SOL. Καὶ μὲν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτε δό-
 ξα μικρὰ εἶναι, ὅπότεν ἂ λέγω καταμάθῃς η). ἀπὸ γάρ
 ποσ τῆς αὐτῆς γυνάμης γίγνεται, καὶ μίση πάντα ταῦτά
 ἐστὶ μικρὰ τοῦ μέλλοντος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου,
 ὃν κατέλεξα τοῦ πνευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως
 ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων πρατίφων ἐπεμνήσθην, τῶν
 Ἰαθμοὶ γυγχομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ, πλὴν
 ἄλλα τοῖ, (σφοδρῶς γὰρ ἄγαμεν, καὶ σὺ, ὡς φης, προθυμῶς
 ἀκούειν) ἀναδρομασώμεθα ὁρμήδους πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὰς
 κοινὰς ἀγῶνας, δεῖ ὅν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.
ANAX. Ἀμείνων, ὦ Σόλων, οὔτε οὐ καὶ ὅταν γὰρ
 αἱ ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωρήσῃ, καὶ τάχ' ὡς ἔστω, ἐπὶ
 p. 895. τούτων περὶ αἴτην, μὴ δ' p) ἐκείνων ἔτε καταγελῶν, εἴ τινα
 ἴδωμι σεμνυρόμενον κοτίνῳ, ἢ σείλικῳ ἰσχυραμένον. ἀλλ'
 εἰ, δοκῇ, εἰς τὸ εὐάνειον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

n) καταμάθῃς] „Sic W. Καταμάθοις Edd.“ ο) οὐδ' αἰ] „ὡς
 Fl. et W.“ Vid. Adnot. p) μὴ δ'] Vulg. μὴδ', accentu
 retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Par. aliaque. Edd. male J. Fl.“

Anach. Tum tu, Solon,
 vir admirabilis, talia ac tanta
 praemia cum recensenda ha-
 beres, mala narrabas et apia,
 et silvestris olivae ramum,
 et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi,
 nec illa parva tibi videbun-
 tur, si, quae dico, percepe-
 ris. Eodem enim consilio ista
 fiunt, et partes ista omnia
 parvae sunt illius certaminis,
 et coronae illius, quam modo
 enarrabam, undique beatae.
 At sermo meus, migrato,
 nescio qua ratione, ordine,
 illorum prius mentionem
 fecit, quae in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeae.
 Sed nos jam, otiosi enim
 sumus, et tu, ut ais, audiendi
 cupidus, recurremus facile
 ad principium, ad commune
 illud certamen, propter quod
 ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon,
 fuerit. Sic enim magis ordi-
 ne nobis sermo processerit:
 et forte celeriter hinc didi-
 cero non amplius illos irri-
 dere, si quem videam olea
 sibi placentem, aut corona-
 tum apio. Sed, si videtur,
 in umbrosam illum locum
 progressi assideamus in sedi-
 libus, ne turbent nos, qui

τῶν θήκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικειραγότες r) τοῖς p. 895.
 παλαιούσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι
 ῥηδῖως ἀνέχουμαι, ὅθεν καὶ φλογώδη s) ἐμπίπτοντα γυμνῇ
 τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῦλόν μοι ἀφελεῖν οἰκοθεν ἐδόξεν, ὡς
 μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτεπερ t) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρους (ὃν
 ἡμεῖς κῦνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξη-
 ρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε u) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
 ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν
 ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω, ὅπως γη-
 ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίως πρὸς τὸ θάλαπος, ὥστερ
 ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐροχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύ-
 σκινόν τι, ἔνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,
 καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πληρῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ x) ὑπαί-
 θρησι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν y) τὸ ἀμυν-
 τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἐτι

r) ἐπικειραγότες] οἱ ἐπικ. conj. Jacobs. At etiam sine arti-
 culo probabilis oratio, etsi minus distincta. s) φλογώδη]
 „φλογώδη W.“ quod Pauly ob sequens φλογμὸς praeferendum
 putat. t) ὅτεπερ] „An ὅτεπερ; Pell.“ Vid. Adnot. u) ὃ, τε]
 Sic recte B. 3. Reitz. et recentt. Sed ὅτε B. 1. A. 1. 2. prave.
 x) αἱ] „abest a J. et V. 2. adest in Ald. Fl. etc. et M.“ y)
 ἡμῖν] ὑμῖν B. 3.

inclamant luctantibus. Alio-
 qui, dicetur enim, neque
 solem facile fero, qui acu-
 tus et fervidus incidit nudo
 capiti: pileum enim relin-
 quere domi visum est, ne
 solus inter vos peregrino
 habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quod quidem
 fervidissimum est, astro,
 quod caniculam vocatis, adu-
 rente omnia, et siccum axi-
 dumque aëra reddente; at-
 que sol circa meridiem jam
 ipsi imminens capiti, aestum
 hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
 miror, quomodo senex jam
 homo, neque sudes ad aë-
 stum, ut ego, neque omnino
 incommodi quidquam sentire
 videaris, nec umbrosum lo-
 cum circumspicias, quo su-
 beas, sed facile excipias so-
 lem.

Sol. Nempe vani isti la-
 bores, Anacharsi, et perpe-
 tuae in luto volutationes, et
 subdivales in arena aerum-
 nae, hoc nobis contra solis
 jacula propugnaculum prae-
 bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πῖλον δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθιμνέσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπῴωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις,

17 προσέξεις 2) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λήγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διενθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα, ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. α) ὅσα β) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελιμώτα. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτήν γ), ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πρυκτῇ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὐτοσὶ (δεῖξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκυ-

p. 897. θης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὦν, μεταπαίδευτέ με, καὶ ἄλλα Βελ-

2) προσέξεις] „προσέξῃς W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. (a) ὁμολογοῦσα], „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν.“ b) ὅσα] „recepti ex W. L. et marg. A. 1. „Ὅσα Edd. priores.“ c) αὐτῇ] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc tradere sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

etque in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

τίω μαθημάτων καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω d), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
 σατε παρὰ τοὺς ἑκωντάμους ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναίων.
 καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχύνοιτο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμα-
 ξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐοικακώς h), περὶ πο-
 λιτείας διεξιόμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐννομίᾳ κα-
 τοικηκότας; καὶ μάλιστα σέ i), ὃ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἄρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σει m), πλὴν ἀλλὰ καὶ πῶτο ὡς νομοθέτη πέιστέον n) σοί p. 898.

d) ἀναγεγράφθω] „ἀναγραφείσθω J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius cett. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιτο] „αἰσχύνῃτο] αἰσχύνηται
 W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic
 Fl. aliaque. Ἑμῶν male J. et V. 2.“ h) ἐοικακώς] „ἑω-
 ικακώς M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φασὶν]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθε W. male.“ m) εὐδαιμονήσσει] „εὐδαιμονήσσει
 Fl. et W.“ n) πέιστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

*meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hic vir; et aeneum il-
 lum statuite juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.*

Anach. Illud nemp̄ erat,
 quod audiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego;

pastoricius et vagus homo;
 qui in plastro consumsi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντιρῶ, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὥς βε-
βαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον,
ἐν τῷ συνηρεῖ ο) ἴσμεν καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ
ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθύς
διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ
τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ κόνις,
καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο
γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθύς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ'
ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἑκάστον ἐν τῷ
μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησά μοι παρὰ τὴν
ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὥς μὴ
περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δάδια γὰρ, μὴ
ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ
ἐπιρρήσοι r).

19. ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον,

abit Fl. "ο) συνηρεῖ] „recepit ex M. et Salm. Συνηρε-
ρεῖ enim Edd. cett." p) τί] „ὅτι Fl. Prius celt. et M." Ge-
nuinum fortassis ὅ, τι. q) ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς junctum, ut so-
let, Ald. utraque. r) ἐπιρρήσοι] Sic legis certas, non libro-
rum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιρρήσῃ. Alibi, ut
Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Morti. III, 2. ad
vitandum vitium et in ἦν mutatum. Vide loco omnium Pop-
pon. ad Xenoph. Cyrop. III. 3, 50.

tuatur, et quibus usa legi-
bus beata esse queat. Verum
enimvero illa quoque in re
parendum tibi, velut legis-
latori: et contra dicam, si
quid minus recte mihi di-
ctum videbitur, ut eo discam
firmitus. Et ecce jam evitato
sole, in opaco sumus, et ju-
cunda hic sedes atque op-
portuna in saxo frigido. Ita-
que ab initio inde exorsus
rationem doce, cur assumptos
a pueris inde adolescentulos
statim labore subigatis, et
quomodo vobis optimi viri
evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid
pulvis et volutationes ad vir-
tutem illis conferant? Hoc
enim praesertim ab initio
statim cupiebam audire: re-
liqua vero in posterum per
partes suo quodque loco me
docebis. Illud vero mihi,
Solon, in oratione tua me-
minéris, te acturum esse cum
barbaro: hoc eo dico, ne
implices aut producas ser-
monem. Metuo enim, ne
priorum obliviscar, si multa
postea adfluant.

ΣΟΛ. Hoc tute, Anacharsi,
dispensabis melius, ubicun-

ἐνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἡ πόρρω p. 898. ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήση γὰρ μεταξύ ὃ, τι ἂν ἐθέλης, καὶ διακόψεις s) αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μῆδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, καλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ι) ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899. δικάζει, πατριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζεται φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω x) τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἡ αὐτοί, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἔστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἦν δὲ τις ἡ φροῖμιον εἶπη πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσασαι αὐτούς, ἡ οἴκτον, ἡ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγη γ) τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητέρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ

s) διακόψεις] Sic, flagitante re ipsa, e B. 5. emendavi vulgatum διακόψης. ι) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operarum culpa omissum, restituerunt Bipp. u) φονικὰς] φωνικὰς B. 1. x) ἐκατέρω] „ἐκατέρων male W.“ γ) ἐπάγη] Vulg. ἐπάγει, cuius loco illud necessario ponendum videbatur, non solum concinnius esse, ut dicit Fritsch. Quaestet. p. 196.

que tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, et longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judi-

candum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, et audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causas, qualia multa judi-

p. 899. ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται α) βλέποινεν. ὥστε καὶ σὺ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῇ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε. ἦν αἰσθη καταρρήτορευόμενος α) ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῇ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίψ ἐκ ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἀχθεσθαι, εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

p. 900. ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀληθείαν οἰσάντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαι σου.

- 2) Ἀρεοπαγῖται.] Sic. W. et hic et paullo post bis pro vulg. Ἀρεωπ. Quo jure Pauly formam Ἀρεοπ. corruptam dicat, non video. Cf. Hermot. c. 64. Nec video, quam recte Lobbeckius Parerg. ad Phrynich. p. 698. legitimis formis accenseat Ἀρεωπ. quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur.
α) καταρρήτορευόμενος.] „καταρρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi et involvere caussam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituto equidem: et ex mei consilii lege audi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica caussae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea caussa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προσακοῦσαι χρὴ σε, ἄ p. 900.
 πρὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 20
 τὰ οἰκοδομήματα ἡγοῦμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ
 τρωολίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμα τὸ ἑδραῖον, καὶ
 ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολι-
 τευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τεθιμέθα. τοῦ-
 τος γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ
 ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷον τι ἐν ἡμῖν b)
 ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖσιν κατανοήσαντες, ἐπι-
 μελοῦμεθα μὲν, ὡς ὄρες, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
 κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθεὶν τε
 οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν c) ταύ-
 ταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαλέστατον περιπεφραγμένον· d) p. 901.
 μάλιστα δὲ καὶ ἑξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πο-
 λῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
 γνουντο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
 σασθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σῶ-

b) ἡμῖν] „Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego.“
 Vid. Adnot. c) ἔκτοσθεν] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt.
 Sed ἔκτοθεν B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit forma,
 illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec
 Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περὶ πεφρα-
 γμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante re-
 liqua audiendum tibi est,
 quae de civitate statuamus
 ac civibus. Civitatem enim
 non in aedificationibus in-
 esse iudicamus, ut sunt moe-
 nia, et templa, et navalia:
 sed ista quidem uti corpus
 quoddam firmum, et immo-
 bile esse, ad receptionem et
 securitatem civium: vim
 vero omnem ponimus in ci-
 vibus: hos enim esse, qui
 ista impleant, et gubernent,
 et perficiant omnia, et cu-
 stodiant, quale quid in no-
 bis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, cura-
 mus quidem, ut videas, etiam
 corpus civitatis, ornamusque,
 uti quam pulcherrimum no-
 bis sit, cum intus paratum
 aedificiis, tum etiam exter-
 nis illis munimentis ad sum-
 mam securitatem circum-
 septum. At maxime et ex
 omni parte illud provide-
 mus, uti cives boni quantum
 ad animas, et valentes fiant
 corporibus. Tales enim et
 suae vitae modum pulchre
 habituros re publica in pace
 gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque

- p. 901. σειν τὴν πόλιν; καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξουσιν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητρῶσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἔχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται e) αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόρους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηρικαυτὰ ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκωμεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προσηθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦται ὡς ἔφν ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδευέως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' f)
- p. 902. ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνουντο g) ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρὸς γαῖαν καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περι-

e) ἀναφύεται.] „Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W.“ f) ὅφ'] „recepti ex Fl. M. et marg. A. 1. W. Ἀφ' Edd. cau.“ g) γίγνουντο] „Ita Edd. omnes et M.“ Vid. Adnot.

et beatam custoditurus. Ac primam quidem illorum educationem matribus, et nutricibus, et paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et rubor, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur majus consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia

vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam

φράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπει- p. 902.
δὲν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔργον, τῆνικαῦτα περιτέμνουσι
τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες h) αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δο-
νῆν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν 21
τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τοπρῶτον i) καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρ-
ρίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπι-
λέξασθαι διδάσκουμεν· προοῖον δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώ-
μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὀφειλμένους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, θαυματοῦμεν
αὐτοῖς· οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις
ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδονται, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
τῶν ὑστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι k) πρὸς τὴν πολιτείαν,
καὶ δὲν αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά... καίτοις
ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
τῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς l) προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν·

h) παραδιδόντες] „παραδόντες W. Nil mutat Fl.“ i) τοπρῶ-
τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλησιάζωσι] Sic
ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζωσι. l)
ἐξ ἀρχῆς] ἐξ αρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
habet, tum et superflua pu-
tatione resecant, et ventis
eos quatiendos agitandosque
dum permittunt, fertiliores
efficiunt. Ac mentem qui-
dem Musica primum atque
Arithmetica quasi flatu agi-
tatam accendimus, et literas
pingere, et clara voce legere
docemus. Progredientibus
jam virorum sapientium sen-
tentias, et opera antiqua, et
sermones utiles, versibus
exornata, ut memoria faci-
lius complectantur, praeci-
nimus. Illi vero audientes
praeclara quaedam facinora,

et actiones celebres, paulla-
tim concupiscunt, et ad imi-
tationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi
sint posteris, qualia multa
nobis Hesiodus Homerusque
fecerunt. Cum vere ad rem-
publicam accedunt, et oportet
illos jam tractare com-
munia... Quamquam extra
causam ista forte: neque
enim quomodo animos exer-
ceamus, ab initio nobis ad
dicendum erat propositum;
sed cur talibus illos labori-
bus exercendos putemus.
Itaque silentium ipse mihi
impero, non exspectato prae-

p. 902. ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ m) σιωπᾶν προστάτω, οὐ περιμένειν
p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) αἰ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς,
οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
ἀναγκαιότατα ο) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
σιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκούσαι ἥδιστα
παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥτεον ἀναγκαῖα λέγειν δια-
γοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προϋρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρώδων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὥς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβές τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκέψεως ἐτέρου ἂν εἴη λόγος. Ῥυθμιζόμεν οὖν
τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες,
οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμ-
μασιν ἀναγεγραμμένοι p), κελεύοντες ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἐμαυτῷ] „ἐαυτῷ FL.“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro
vulg. Ἀρεῳπ. quod tamen FL. tuetur. Vid. supra c. 10. ibique
not. o) τὰ ἀναγκαιότατα] „τὰ μὴ ἀναγκαιότατα W. male.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γιγρ.
FL et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. Graev. Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
qui prae pudore, credo, sus-
tines jam tantum extra caus-
sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
in eos, qui necessaria non
dicunt in colle Martio, sed
reticent, nulla a consilio
poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
rogasti, nondum enim ap-
paret.

Anach. Quia praetermis-
sis, quae pulcherrima sunt,
et mihi ad audiendum jucu-
dissima, minus necessaria
dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
porum.

Sol. Nempe memor sum,
vir optime, eorum, quae in
principio dicta sunt, nec
volo inde sermonem abdu-
cere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam tur-
bet. Verumtamen ista quo-
que dicam breviter, quoad
ejus fieri potest: accurata
enim earum rerum conside-
ratio alterius disputationis
fuerit. Mentem igitur illorum
ad concinnitatem quendam
formamus, partim communes
leges dum illos edocemus,

ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903.
λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια,
καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι
τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βλαιοὶ δὲ μὴδὲν
ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904.
ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγον-
τες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδῆαις, καὶ τρα-
γωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θειωμέ-
νους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν r).
τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε-
μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
λεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
λῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ ταῖς ὁμοίαις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς s), 23
καὶ κωμωδοὺς, εἰ γε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρεὰ,

uncis incluserunt *Schm.* et *Paul.* ego prorsus eieci ut incom-
modum et per errorem e sequente *ana* ortum. q) φιλόσο-
φοι.] σοφοὶ corrigi voluit *Bel.* r) σπεύδοιεν] „σπεύδειν *W.*
Sed vulgatum tenet *M.*“ s) οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς]
Comma vulgo post φῆς interpositum, deleui monente *Fritz-
schio.* Quaest. p. 88.

quae publice omnibus pro-
positae ad legendum magnis
literis descriptae, tum quae
facienda sint jubent, tum
quibus abstinendum; partim
virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere,
quae opus est, discant, et
quae iusta sunt facere, et ex
aequo secum invicem con-
versari publice, neque con-
cupiscere turpia, et honesta
appetere, nihil autem quid-
quam per vim agere. Illi
porro viri Sophistae apud
nos et Philosophi appellan-
tur. Verum etiam in thea-
trum conductos publice eru-

dimus in Comoediis et Tra-
goediis, virtutes dum spe-
ctant veterum virorum et
vitia: ab his ut avertantur,
ad illa vero contendunt. Co-
moedis vero etiam ridicula
jacere in cives, et male illis
dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna
hac civitate agentes sentiant,
idque cum illorum ipsorum
caussa, meliores enim sic
fiunt maledictis; tum multi-
tudinis, ut fugiant propter
similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
dicis Tragoedos et Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχρηνότεα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσιον δὲ, οἶμαι, τότε ἢ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοί, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεῖσοι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥτιον ἑβρόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτεῖροντες, οἶμαι, αὐτούς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ θεέ, ὥκτειρον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῆδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς θάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνῶδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα

p. 905. τα ε) καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

ς) ἄσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit.“ Ego certe illud ne usquam negligetur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὧδε in seqq. et ubique praesente fere Ald. utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cett. velt. et recentt. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

los vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

SoL. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

τοὺς παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται. p. 905.
 Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀνοῦσαι, ὥδε 24
 καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ
 καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον, μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις,
 ὡς μήτε θάλλος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγο-
 ρεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
 εὐτανώτερα γίγνονται υ). ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη x)
 νομίζομεν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου μαλαττόμενα, δυσραγίστερα καὶ
 πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ'
 ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἐλαίου διατεθῆσεσθαι. τοῦντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια
 ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάειν διδάσκομεν, ὡς
 τοὺς τε πόρους καρτερεῖν ἐθίζοιτο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιτο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

υ) γίγνεται ο] „γίγνεται W.“ Medq εὐτανώτερα prave sola. B. 1.

x) σκύτη] „σκήτη Ald. sed correctum in marg.“ Σκύτη B. 3.
 sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli ti-
 biliarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum
 mentes illorum acuuntur,
 meliores nobis fiunt. Cor-
 pora vero, quod audire cu-
 piebas maxime, sic exerce-
 mus. Dum illa exuimus, cum
 non amplius tenera et mi-
 nime compacta sunt, primo
 adsuefacere volumus aëri,
 ac singulis tempestatibus fa-
 miliaria quasi reddere, ut
 neque aestum aegre ferant,
 neque frigori non possint
 pares esse. Deinde oleo un-
 gimus et subigimus, ut con-
 tentionem sustinere majorem

possint. Absurdum enim
 fuerit, si coria quidem pu-
 temus ab oleo mollita rumpi
 difficilius, et diutius durare,
 quae tamen mortua jam sint;
 corpus autem vitae adhuc
 particeps, melius ab oleo
 fieri non putemus. Hinc di-
 versis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris
 uniuscujusque constitutis,
 alium pugilatu, pancratio
 alium certare docemus, ut
 labores tolerare discant, et
 obviam ire adversarii icti-
 bus, nec vulnere metu
 avertantur. Illud vero duas
 nobis res utilissimas in illis

- p. 905. ἀφειδέν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες γ) παλαιοὺς, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεισθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
- p. 906. ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἐμπειροὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν 2) τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολέμιον ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς α), καταρῶθιπει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧς Ἀναχάροι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ αλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρεῖα τοῖς ἀνταγω-
- γ) συννευκότες] „Sic W. Συνν. cett. et Edd.“ 2) χρεῖαν] χρεῖαν B. 1. 3. α) συμπλακείς] „συμπλακείς W.“

efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, et facile surgere, et impulsiones, et complexus, et inflexiones, et ut angī se pati queant, et in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum et maximum sine controversia sibi parantes. Mīpus enim obnoxia malis, et patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora

νοσταίς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο b), οἷους εἰκὸς p. 906.
 σὺν ὄπλοις ἔρεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσ- 25
 μνήσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχροῦτος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ τε p. 907.
 εὐθύς πολλῶ c) ῥέοντα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρά-
 νει, καὶ μάλιστα ἤν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν
 κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν
 ὑπὲρ ὅσοι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἐμψυχον e), καὶ θερμόν, καὶ ἀν-
 δρωδὲς ἐπιφαίνοντες, τρυφῆς εὐεξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 ῥινοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρ-
 κῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλωκότες. ὁ δὲ g)
 ἰσχὺν καὶ τόνον παρείχεν, ἀμιγῆς τοῦ φανύλου περιλειμ-

b) τοῦτο] „τοῦτου M.“ c) εὐθύς πολλῶ] „πολλῶ εὐθύς M.“
 d) ῥέοντα] „ῥέοντα V. 2. et marg. A: 1. ῥέοντα J. Vulga-
 tum servat M.“ e) ἐμψυχον] „εὐψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat FL.“ Vid. Adnot. g) ὁ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus,
 et levia, et contentioni apta,
 et ob id ipsum gravia ad-
 versariis. Vides enim, puto,
 quid sequatur, quales futu-
 ros esse armatos probabile
 sit, qui nudi etiam metum
 hostibus injiciant: qui non
 pigram carnis albamque mo-
 lem, neque pallidam maciem
 prae se ferant, qualia sunt
 mulierum corpora in umbra
 marcescentia, tremantia, su-
 dore statim multo fluentia,
 et spiritum difficulter sub
 galea trahentia, praesertim
 si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum augeat;
 quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus,
 qui ad solum sanguinis
 conspectum turbentur sta-
 tim, praemorianturque ante
 quam intra teli jactum et ad
 manus hostibus venerint. At
 hi nobis rubicunduli, fuscum
 a sole colorem trahentes, et
 virili aspectu juvenes, mul-
 tum animi, et caloris, et vir-
 tutis ostendentes, boni adeo
 habitus fructu gaudentes, ne-
 que rugosi atque aridi, ne-
 que sua sibi mole graves, sed
 ad justam quasi proportio-

p. 907. μέγαν *h*), ἐρύσμενως φυλάττοντες. ἔπειτα γὰρ δὴ οἱ λιμνῶν-
 τες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ *i*) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν
 p. 908. τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄγην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,
 καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα *k*) καὶ προσωρεύ-
 26 οντα *l*). Καὶ διὰ τοῦτο *m*) ὑγαίνων τε ἀνάγῃ, καὶ ἐπι-
 μήριστον *n*) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψι τε ἂν ἴδωμεν ἄ-
 τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλίγαις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ
 ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ
 ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄγην· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ
 τὴν λιμνῶντα ἐπὰνταιμι) θάττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς
 μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μῆτι καὶ ὀργῇ, ἀλλὰ καταμυ-
 κρὸν *o*) ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον *p*) καὶ αὐτὸς ἂν
 κατακαυθεῖη. οὐ τείνων οὐδὲ νόθος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοῦ-
 οὔτο σῶμα ἐμπιπόντα, ῥαδίως ἐλέγχεσθαι ἂν, οὐδ' ἐπικρα-

- *b*) περιλελειμμένον] „περιλειμμένου M.“ *i*) καὶ] „abest
 a Fl. adest in cett. et M.“ *k*) διευκρινούντα] „διευκ-
 ρύνοντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ *l*) προσωρεύ-
 οντα] Sic *Paul* e conj. *Reitz.* pro vulg. προσωρ. Vid. *Adnot.*
m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. *n*) ἐπιμήριστον]
 Sic M. et *Edd.* praeter Fl. quae, ἐπὶ μήριστον. Sic cum Fl.
 etiam B. 1. et 3. *o*) καταμυκρὸν] Sic junctim A. 1. 2. B.
 1. 3. Sed κατὰ μικρὸν *Reitz.* et recenti. *p*) ὕστερον] ὕστερον
 conj. *Göller.* Actis Monacc. T. I. p. 212. ut Vit. Auct. c. 14.
 Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
 quid inutile est carniū et
 superfluum, sudoribus ab-
 sumserint, quod autem vim
 ac tenorem praestat, sine-
 rum omnis vitii relictum
 vālide seruent. Quod enim
 ventilantes tritico, hoc nobis
 exercitationes praestant in
 corporibus, glumam nempe
 atque paleas flatu abigunt,
 fructum autem purum sepa-
 rant, et acervant. Hinc va-
 lere illos necesse est, et quam
 longissime durare in labori-
 bus: seroque sudare talis

incipiat, raro infirmus esse
 deprehendatur. Quemadmo-
 dum si quis ignem simul in-
 jiciat in triticum atque ejus
 stipulam, atque in paleas,
 redeo enim ad ventilantem:
 multo, arbitror, celerius
 stipula conflagret, triticum
 vero paullatim, neque flamma
 surgente magna, neque uno
 impetu, sed paullatim fumi-
 gans, aliquamdiu post et ip-
 sum comburatur. Non igitur
 neque morbus, neque labor,
 in tale corpus incidens facile
 illud redarguat, aut superet

τήσαιν ἐνμαρῶς· τὰ ἐνδοθεν q) γὰρ εὖ παρειακύνασται αὐ- p. 908.
 τοῦ, καὶ τὰ ἐξω μάλα καρτερώς πέφρανται πρὸς αὐτὰ, ὥς
 μὴ παρύναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι r) μήτε ἥλιον
 αὐτὸν s), μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος· πρὸς τε τὸ
 ἐνδοθὲν t) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπαρ-
 φέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρειακυσμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p. 909.
 καίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u) εὐθύς ἐπάρδον
 τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπισπλιῖσθαι παρέχεται. τὸ γὰρ
 προκενηῖσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος,
 ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρώπιζομένη πλείων γίγνε-
 ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκούμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
 κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύατον
 ἐκικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερέθον, καὶ ἀν-
 εἰτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπε-
 ρεῖσαι τὴν βᾶσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
 πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
 φρον x), εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

q) τὰ ἐνδοθεν] „ἐνδοθεν τε W. omisso τὰ.“ r) παραδέχε-
 σθαι] παραδέχισθαι. B. 3. s) αὐτὸν] „omittunt Fl. et W.“
 t) ἐνδοθὲν] Sic W. pro vulg. ἐνδοθὺν. u) ἀποπληροῖ]
 „ἀναπληροῖ marg. A. 1. W.“ x) τὰ φρον] „τάφρον Amst.
 Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάφρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene paratasunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis concilians. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstat

p. 909. ἀσχοῦνται ἡμῖν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθευς ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἰοικὸς, ὅχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῶν, κειμένον ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἰδοὺ σοι βαρὺ, καὶ δυσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐπεὶ

p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπνουσιν α). εἰς τὸν αἶθρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλλοιτο β). καὶ ὁ πόρος οὗτος ὡμευς τε αὐτῶν

28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c). ἐντίθουσιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκούσων, ὧ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, εἰς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγναιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς κίρτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὅλιον e) ἀνάγκη πλεῖον γίνεσθαι f), ἰδρύντα ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post ἔτι autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge ἔτι καὶ, praeterea etiam; quam formulam nemo est qui ignoret. z) μολυβδίδας] Sic W. et Fl. probante *Schneidero* in Lex. et sequentibus auctoritates illas *Schm.* et *Paul.* pro vulg. μολυβδίδας. α) ἀναρρίπνουσιν] „Sic Edd. ἀναρρίπνουσιν W.“ b) ὑπερβάλλοιτο] „ὑπερβάλλοιτο M.“ c) ἄκροις] non tentandum, quod vere factum, vid. Adnot. d) ὑποβέβληται] Sic male, ut ait *Reitzius*, recte, ut ego censeo, pro vulg. ὑποβέβληται exhibent Fl. et W. Ex ἅπερ scilicet siage verbi subjectum. e) τὸν ὅλιον θρον] „Ita et M. cum Edd.“ f) γίνεσθαι] „γίνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ἂν αὐταῖς ἐγγέλυσιν *g*) εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γιλοῖον *p. 910.*
 ἂν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
 ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας *h*). αἵρεσθαι
 τε ἐν πληῶ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαρρῦνῃναι
 τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα
 πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ *i*)
 χρήσιμα, εἰ θεοὶ φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξε-
 γκαῖν, ἣ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἦκειν *k*) μετέωρον
 κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλε-
 πώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῶ ἑυκολώτερον
 φέρομεν. Τὴν μέντοι κόνην τοῦναντίον *l*) χρησίμην οἶο- 29
 μεθα εἶναι, ὥς μὴ δωλοισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πληῶ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον *m*) *p. 911.*
 ὑπὸ γλισχροῦτος, ἐθίζονται καὶ *n*) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) [ἐγγέλυσιν] „ἐγγέλυσιν M.“ quod recepit *Pauſ.* *h*) [διολισ-
 σταίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ *i*) καὶ] transponendum
 videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. *k*) ἦκειν] εἶκειν, *recedere*,
legendum suspicatur Dorvill. ad Charit. p. 264. et 617. Ed.
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἦκειν et
εἶκειν facile commutari inter se potuisse probavit. l) τοῦναν-
 τίον] „ἐπὶ τὸ ἑναντίον *Fl.* et M.“ *m*) [διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet *Fl.*“ *n*)
 καὶ] „omittit *Fl.* et M.“

cesse est, cum madescunt in
 luto, quod tu anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 terosprehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie efferre,
 aut etiam hostem comprehen-
 sum sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fe-
 rant facilius. Pulverem au-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod prae lubricitate
 facile effugit, adhaesiunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

p. 911. μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκῇ ἡ κόνις, ἀθρόου ἐκχεόμενον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιῇ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεφώσοι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾶ, καὶ στιλνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διδιγημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλη τῶν ἐν τῷ Λυκίῳ p) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποτέρῳ ἂν ὁμοίος εὖξαισιν γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλωσιν ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνεστηκῶς καὶ συγκεροτημένος εἶναι μᾶλλον; ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκὸν s) εἶναι ἀπορίᾳ
 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῶν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

ο) ἀνεφώσοι] ἀνεφώσαι B. 1. et 3. p) Λυκίῳ] „Fl. et M. quoque *λυκίῳ* habere notat *Solanus*, nescio quare, nisi quod minore *λ* id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus.“ Vid. *Hemsterh.* ad *Diall. Morti.* I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et Fl. cum reliquis et M.“ Volebat autem *Solanus* ἀποπλύναι, assentiente *Reitzio*, sed *Paul.* ἀποπλυνόμενον. r) διαρρεῖν] „διαίρειν male M.“ s) λευκὸν] λευκός conj. *Conr. Reitz.* t) γενέσθαι] γενήσεσθαι conj. *Seager.* At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quem-

cunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo aspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffluere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, *Anacharsi*, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes

βιάσασθαι δι' αὐτοὺς κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ p.911.
 ἐπίου, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκους ὄντες, ὡς ὑποπτήσασιν
 τε, καὶ ὑποτέλειν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
 αὐτὸν πολὺ ἀμείνωσιν αὐτοῖς χρωόμεθα, περὶ μὴδὲν τῶν αἰσχυρῶν p.912.
 φιλοτιμουμένοις, μὴδ' ὑπ' ἀρχίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
 ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διακρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
 αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν
 πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν υ), ὅποταν ἐς τε εἰ-
 ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρσκευασμένη φαίνοιστα
 ἡ πόλις, περὶ τὰ καλλίστα ἡμῖν σπουδαζόντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσι 31
 οἱ πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κοπιάμενοι, πρόϊτε
 καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς γῆρας ἐπ' αὐτοὺς προβιβλημένοι;
 κακῆνοι δηλαδὴ ὑποπτήσασουσιν ὑμῶς γ), καὶ φεύγουσι δε-
 δότες, μὴ σφίσι κεχηρῶσι πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ σπό-
 μα, ἢ περιμηθήσαντες, ὥς κατὰ ταύτου χένησθε, περιπλέ-
 ξετε αὐτῶς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διαγχετε, ὑπὸ

locum Diall. Mortt. XI, 2. et quae illic contra Hemsterh.
 sunt dicta, u) λέγειν] „Non habent λέγειν Fl. et W. Habent
 ἐστὶ.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex Fl. Fr. Salm. M. ἡμῖν
 J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμῶς] „recte Fl.
 Fr. Ald. Hag. Por. B. 1. (et 3.) Salm. et M. ἡμῶς 1.“

nobis civitatis bonos futuros,
 et fore ut in libertate ipsa-
 rum opera vivamus, devi-
 ctis, si invadant, hostibus;
 terribiles autem vicinis, uti
 nos metuant plerique, et
 tributa pendant. Pace vero
 multo illis utimur meliori-
 bus, qui de re turpi nulla
 aemulentur, neque ex otio
 vertantur in contumeliosam
 libidinem; sed in talibus re-
 bus agant, et otium omne
 consumant. Et quod dixi
 commune bonum et summam
 civitatis felicitatem, hoc
 dicere licet, quando ad pa-
 cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
 iis, quae pulcherrima nobis
 sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si
 quando invadunt vos hostes,
 uncti oleo et pulvere sparsi
 etiam vos proceditis, pugnos-
 que contra illos expeditis.
 Et ipsi nempe metuunt vos
 et fugiunt, timentes, ne sibi
 hiantibus in os ingeratis
 arenam, aut corpore saltu
 circumactō, quo terga pos-
 sitis invadere, crura deinde
 circa ventrem illorum im-
 plicetis, angatisque ipsos cu-
 bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν· καὶ τῇ ΔΙ', οἱ μὲν το-
 ξεύσουσι, δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὡς περ ἀν-
 δριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον· καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορομένων· σὺ γάρ κ' ἀλάμην z)
 καὶ ἀσπίδας ὑμῖν εἰστέ, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναν πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὅπως ποτε ἐν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βρα-
 χέαι a) τοῖς τραύμασιν, αἷμα δλίγον ὑπόδειξετε b) τοιαῦτα
 32 γὰρ φῆς, ἐδ' μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος· Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κορυφ-
 ῶν τε, καὶ τραυφῶν, καὶ ἣν προτίσῃ ὑμῖν ἐξόδος c),
 ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεκηνότα, ὡς φοβηρωτέροι
 p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι d) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
 δήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσι γὰρ, ἦν
 δέη, κοῦφα, καὶ ἦν θιῶκῃτε, ἄφικτα τοῖς πλερίοις ἔσται,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαίνοντων ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλ' ὄρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
 καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθελούσι τοῖς νεανί-

z) ἀλάμην] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. a) βραχέαι.] „ἀν-
 βραχέαι Π." praemisso ἀν' etiam retento. b) ὑπόδειξετε]
 „Sic dedit Solanus (x W. Ἰποδείξει Edd. priores. c) ἐξο-
 δος] ἔξοδον A. 2. prave. d) μορμολυττόμενοι.] „μορμο-
 λυττούμενοι W."

et, per Jovem, alii sagittas
 -arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paullum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi plane
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeas
 illas imponetis hiantes; ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos indue-
 tis calcēos nimirum, leves
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes non
 poterunt, magnos ita gradus
 illorum ope vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vide,
 ne illa, quae ita lepida vobis
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupatio
 otiosorum, ac remittere ani-

ἔκαστος· εἰ δὲ βούλεσθε πάντας ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῶν γυμνασίων δέησαι, καὶ ἀσκήσας ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡ ἀμικλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 διας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τᾶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας e) τὴν κόνιν καὶ τὸ ἐλαιον,
 διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφαι
 διδόντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄγε-
 μον, ἀλλ' ἔστω λέγχη βαρεῖα, μετὰ σφαισμοῦ ἐπιτομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀρε-
 τῇ, καὶ θαλάξ, καὶ κρᾶνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν 33
 τιμὸς εὐμενείᾳ πείθεσθαι μοι δοκεῖτε, αἱ μὴδέμω ἀπολώλατε
 ὑποτίτων ἄλλων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ, γὰρ τοι ἦν σπα- p. 914.
 ράμενος τὸ μικρὸν τρυφῶ. ξιφίδιον h) τὸ πικρὸν τὴν ζώνην,
 μόκος λεισπέσω i) τοῖς νεοῖς ὑμῶν ἀπάσιν, αὐτοβοῦν ἂν
 ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φηγάτων ξείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἀντιβλέπειν τῇ σιδήρῳ τολμᾶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφέντας] „Et sic Fl. cum celt. et M. Posset et ἀφέντες
 conjici.“ Cf. Aduot. f) διδάσκετε] „δίδασκε M. Αἰδασκετέ
 accentu in prima collocato Fl.“ g) διδόντες] „διδούς M.
 Nihil a vulgato abit Fl.“ h) ξιφίδιον] „ξίφιδιον W.“ i)
 λεισπέσω] „Nihil mutat Fl.“ k) ξείνων] „Punctum post
 ξει — habet Fl. et spatium vacuum quod vel novem litteras ca-
 peret; nihil tamen omisit.“

nam voluntiam adolescentu-
 lorum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atque
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date leviter
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibile contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum cuiusdam benevo-
 lentia servati mihi videmini,
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capram
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nequissime contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. μέγα, μέγιστα ἂν μοι παράσχοιεν, θαυρόντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδωσιν οὐκ ἔτι ἰσχυροῦντας αὐτοὺς τὰ σώματα, αἷα πῦν εἶσιν, ἀλλὰ ὀχροὶ ἀπαντες αὐτίκα γένοιεν ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβιβάντες. οὕτως ἡμῖς ἡ εἰρήνη διατίθεται 1) βαθεῖα οὐσα, ὥς μὴ ἂν ἐφθάλμῳ ἀνασχεῖσθαι λόφον ἔνα κρᾶνους πολέμου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα π) ἔφασαν, ὃ Ἀναχάρσις, Θρακῶν τε ὄσση μετ' Εὐμόλπον ἐφ' ἡμῖς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασα ἐπὶ τῇ πόλει, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπετραθήσαν. ἡμεῖς γὰρ, ὃ μακάριε, οὐκ ἐπειθήτηρ π) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἔσονται τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξέγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτοὺς ἄριστοι ο) γένεσθαι, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ p) ἀμετρον χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

- 1) διατίθεται] „μετατίθεται Fl. quod et adpictum orac A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) ταῦτα] ταῦτα conj. Paul. behe, nec tamen necessario. n) ἐπειδήπερ] „ἐπὶ τῇ Fl. et W.“ o) ἄριστοι] ἄριστα Schm. manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) πολὺ] „πολλοὶ male Fl. et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsii, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invaserunt, neque alii, quisunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermes educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis, quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymna-

τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ αἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον εἶναι. p. 914.
δὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθεῖν.

ΣΟΛ. Ἄλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀναχάρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρῶμεθα, p. 915.
ὅποταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρέζωσθαι γ), περιττὸν ἐν
εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν
ᾧσται ρ) σιδηροφοροίῃ, μηδὲν δεόν, ἢ ὅπλα ἐξενέγκῃς ε) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε ι) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλὴν· καὶ
οἱ πόλεμοι υ) μάλα πολλοί, καὶ ἄδηλον, ὅποτε τις ἐπιστάς,
κοιμώμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύσειεν. ἢ,
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως χ), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

γ) παρὲζωσθαι] „receptum ex FL et W. Παρεζωσθαι Edd.
hac priores.“ ρ) ὅστις ἐν ᾧσται] ὅστις ἂν ἐν ᾧσται vult Berl.
ε) ἐξενέγκῃς] „ἐξενέγκῃ minus bene M.“ ι) τό, τε] Vulg.
τό, quod tamen jam Schen. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tioso relicto utramque syllabam separarent. υ) πόλεμοι]
„Nihil mutant Edd. et M.“ χ) αὐθαιρέτως] „rectius abest
in W. et FL.“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
enim Gesnero inserendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Pauly. Vid. Adnot.

sinum? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris,
Anacharsis, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus est,
et cristas, et phaleras, et
equos, et equites quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinace, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quis in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa; ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
diffidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

π. 913. συμπολιτευομένων γ), ἀναγκαῖον αὖ τῶν σιδήρων πόσι, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνόντα, ἐκ τῆς βραχύτου.

35 *ANAX.* Εἰτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν αὐθένος ἀναγκαῖον ἔνεκα περὶ τὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὀπλῶν φείδεσθαι α), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροισι· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τα δὲ σώματα τῶν νέων, οὐθένος δεινὸν ἐπιέγοντος, καταπονεῖτε παλόντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρωτῶν καταναλίσκοντες, οὐ ταμνύμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῇ πληρῇ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Εοικας, ὦ Ἀναχάρσι, τοιοῦτόν α) τι δυνάμειος περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν π. 916. αὐτὴν οὖσαν· δέδιδας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κτραμεοῦ λαθὴ διαφρούεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὴ καὶ ξηρὴν διήχεται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηθένος ἐῖδαθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις αὖ αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ

γ) συμπολιτευομένων] Sic scripsi e W. et marg. A. i. W. pro vulg. συμπολιτευομαι. α) φείδεσθαι] Hanc veterem lectionem, monente *Fritzachio* Quaest. p. 132. restituendam putabam, quum *Solanus*, *Reitzius* et recentt. scripssissent φείδεσθαι. α) τοιοῦτόν α)] Sic veteres Edd. secutus scripsi *Reitz.* τοιοῦν δέ, minus recte; sed similitudine recentt. τοιοῦν δέ. Vid. ad *Hermot* c. 20. et 22. in *Varr. Lectt.* Tom. IV. p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tam vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsis, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς Ἰδρας δ) μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντί μιν p. 916 κεφαλῆς τρηθείσης, δὲ ε) αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτιμος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἂν, καὶ καταμαραίνετο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται δ). ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ πυρὶ καί, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσεως ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσεως ἐν βραχεῖ ε), παραθήγων τῷ πνεύματι, καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσεως, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυράς, οἶμαι, τῆς φύσεως ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήκει. 36 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τίνος φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκυία δέομενα. ἐκείνο δὲ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f) Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοί, ὡς φῆς, συνίσσιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε g) τὴν ἄμεινον, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς Ἰδρας] „περὶ τῆς Ἰδρας W.“ c) δὲ] „Nil mutat Fl. nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg. γίνεται. e) ποιήσεως ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσεως M.“ f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖσθε] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, et maiorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi

suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim flamma ejusmodi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enim vero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juvenes certantes, interdum in armis

Р. 917. γυμνεὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παρο-
μένους ἐπιδείκνυτε, καὶ κικησάσι μῆλα καὶ πότιν' ὀδοῦτε ;
ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ τέκος ἔνεκα οὕτω h) ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἠγούμεθα γάρ, ὦ Ἀναχάρσι, τὴν ἐς τὰ γυ-
μνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς,
εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνα-
κηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) οἷς
ἐς τοσοῦτους l) ἀποδυσόμενοι, ἐνέξιας τε ἐπιμελοῦνται, οἷς
μηδ' ἐκτρέφονται γυμνωθέντες, καὶ ἀξιολύτατον ἔκαστος
αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἀθλα, ὡς περ ἐμπροσθεν
εἶπον, οὐ μικρά, ὁ ἑκαίκοις ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ
ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄρι-
στον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ
τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν εἴη p) ἀσκήσις, ἀπλῶς
οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀρετῆς καὶ πόρων ἐρασθέντες
ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀραχάρσι, τὸν τῆς ευκλείας ἔρωτα ἐκβά-

b) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam Fritzsche
Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέ-
σθαι Fl. Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διατοῦτο J.“
nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc praetuli ex Pl. et
W. Τούτους Edd. vulgo.“ Ceterum verba ὥς ἐς τοσοῦτους ἀπο-
δυσόμενοι tanquam scholion e textu proseribenda censuit Bel-
lus. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic
Edd. et M.“ o) ἑαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἣ] abest ab M.“

instituitis pugnam, sed nu-
dōs in medium producitis,
calcibusque petendos et fe-
riendos ostenditis, victori-
busque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu
est, cur ita faciatis.

Σολ. Putamus enim, Ana-
charsi, maiorem ita exerci-
tationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas
in his tulerint, ita honorari
videant, et in mediis Grae-
cis celebrari praekonio. Ac
propterea, ut qui in tanta
multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne
pudeat ipsos nudari, et dignis-
simum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut
ante dicebam, non parva,
laus a spectatoribus, et quod
maxime sit insignis, et digito
monstratur, tanquam aequa-
lium suorum praestantissi-
mus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempestiva
adhuc propter aetatem exer-
citatio, discedunt non me-
diocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bo-
nae famae amorem et vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν εἴη ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν p. 917.
 το λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ-
 των εἰκάσειν παρέχουσιν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρίδος, καὶ παιδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' p. 918.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τος-
 αὐτήν προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37
 πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀργύων καὶ ἀλεκτρυνόντων ἀγωνίας
 παρ' ἡμῶν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελᾷσθι
 θελονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθης, ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ θρω-
 μεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ
 ὄραν τὰ ὄρνεα διαπυκνέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὄρμη ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ ἀιολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυνόντων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύουσιν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ θῆ ἐν ὅπλοις πειραῖσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ὄραν τιρωσκομένους, ἅπασι· θηριῶδες γάρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι.] ἀγεννέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μη-
 δὲ] „μὴ δὲ J. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1. sed dubie anne voluerit δη.“ s) προαπαγορεύουσιν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγο-
 ρεύουσιν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτοὺς Pell.“

expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebcant, quales sint in bellis pro patria, et liberis, et uxoribus, et sacris, arma-
 ti, qui pro olea et malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant. Verum quid diceret, si coturnicum et gallorum apud nos pugnas videret, et studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, et im-

peratum esse adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur et minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et plane sinitrum, atque insuper inutile, interficere optimos,

- p. 918. ακαίδων, καὶ παρτίει γε δλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρί-
 στούς, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν θυμῶ-
 38 τῶν. Ἐπεὶ δὲ φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
 ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο, ἥν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθῆς,
 μὴ καταγελᾶσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν
 p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφαῖρας πέρι x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
 σόντες, παύσιν y) ἀλλήλους, ἥ ἐς χαρὸν ἐξελθόντες, ὕδατι
 περιγυγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλ-
 λήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρῃ ἂν ἐκβάλωσι
 τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
 κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἑρακλῆα, ἡ ἔμπαιον, συνωθοῦν-
 τες ἐς τὸ ὕδωρ x), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ
 οὐδαὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρεῖς μαστιγουμένους
 αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι φρομένους, πατέρας δὲ
 καὶ μητέρας παρεστῶσας a), οὐχ ὅπως ἀνωμένας ἐπὶ τοῖς
 γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν b) μὴ ἀντέχοιεν πρὸς
 τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) πέρι] περιφνούμενοι. conj. Wyttenbach. Animadv. ad Plu-
 tarch. Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. y) παύσιν]
 „παύσαι W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] glossema
 videntur Guyeto. a) παρεστῶσας] „παρεστῶσας W. male.“
 Παριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἦν] „ἦν M.“ At ἦν cum
 Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis;
 praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur
 adversus inimicos. Cum au-
 tem dicas, Anacharsi, te
 reliquam etiam Graeciam
 peragraturum, memento, ubi
 Lacedaemonem veneris, ne
 derideas illos, neque pntes,
 frustra illos laborare, cum
 aut de pila in theatro cer-
 tantes impetu facto, alteri
 alteros caedunt; aut ingressi
 in locum aqua circumdatum,
 divisique in suam quisque
 phalangem, hostiliter, nudi
 et ipsi, se mutuo invadunt,
 donec circumscripto illo loca

alterum agmen alteri eji-
 ciant, nemp̄e Lycurgi factio-
 nem Herculani, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc
 enim facto pax caeterum,
 neque quisquam alterum per-
 cusserit: maxime vero si
 videas, cum flagris caedun-
 tur ad altare, et sanguine
 fluunt; patres vero aut ma-
 tres adstantes adeo indigne,
 quae aguntur, non ferunt,
 ut etiam minentur, si non
 durent ad plagas, atque illis
 supplicent, ut quam longis-
 sime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκατεργῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορευῆσαι ζῶντες
ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν·
ὦν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τοίνυν ὀρᾷς κρῖναι, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε αἵψης, ὡς d) οὐδεμιᾶς
ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίας τλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βια-
ζομένου, μήτε πολέμων διατιθέντων e). εἴποι γὰρ ἂν σοὶ p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἂ συνιδῶν πολυΐζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὦν,
οὐδὲ ὑπὸ μίθους αὐτὸ f) θραῦν, οὐδὲ τὴν νεολοίαν τῆς πό-
λεως εἰκὴ παραναλλοκῶν, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λωντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκοῦργος εἶπη, ἐν-
νοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθῆις ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι εἰπέποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζομέ-
νων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν,

c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. 'Ανατιθέντας L. 'Ανα-
τεθέντας Edd. ceu." d) ὡς] „omittit Fl. et M." e) διατι-
θέντων] „π—ος δ—ες Poll." 'Επιτομήτων mallet Paul.
f) αὐτὸ] „αὐτὰ L." g) καρτερικωτάτους] καρτερικот.
B. 1. et 3. h) σώζειν] „σφῆιν W. cum puncto subscr."

mala tolerant. Multi ergo
huic certamini immortui
sunt, cum nollent se victos
fateri, dum vita superesset,
in oculis suorum, neque ce-
dere corpore: quorum etiam
statuas videbis honorari pu-
blice, a Spartanorum repu-
blica positas. Etiam ista
proinde cum videbis, noli
putare illos furere, neque
dicitō, illos nulla idonea
caussa aerumnas sustinere,
neque tyranno cogente, ne-
que hostibus illam necessi-
tatem imponentibus. Dicat
enim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa
rationabilia, quidque spe-
ctans illos ita castiget, qui
non ut hostis, neque odio
illud faciat, nec qui sobolem
civitatis ita consumere velit
temere, sed quod postulet,
ut patientissimi, et malo
omni superiores sint, qui ser-
vaturi sint patriam. Quam-
quam, etsi non dicat Lycur-
gus, ipse, putō, intelligis,
quam non unquam captus in
bello talis arcanum quoddam
Spartae enunciaturus sit,
hostibus ipsum torquenti-
bus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, αἷς ι) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 *ANAX.* Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτερος ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδιμήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρηῆτας, ὅτι ἤκουσεν κ) εὐνομοτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων ι), ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιχοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα m), καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

p. 921. *ΣΟΛ.* Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

ὁς] δὲ conj. *Conr. Reitz.* frustra. κ) ἤκουσεν] „ἤκουεν W.^d 1) οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων] „ὃ Σόλων, οὐχὶ καὶ σὺ W.“ m) γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumserunt *Schm. et Paul.* n) Οὐκ· ἀλλὰ] *Gen.* Οὐκ; ἀλλὰ etc. interpretatus: *Non? Verum* etc. contra usum linguae tum communem, tum propriam *Luciani*, deliquit. Quare nec textum mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Creten- ses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adulescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem acmulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa,

ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς p. 921.
 ἔγωγε, ἣν ποτε ἐπιδημήσωι τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
 ταῦτα ὀρώσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημο-
 σία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελαῖν ἐκάστοις, ὅπῃ οὖν ὀρῶ τυπτο-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας ο), ἢ τι ἄλλο τοι-
 οῦτον ἐργασασμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου p) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἐαυτῆς η)
 πιάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπύ- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν. ἔσται γὰρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ r). πλὴν
 ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πᾶν ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσεις
 ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς
 μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκῦθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν ι), καὶ οἷς τις γυμνασίους ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ο) λωποδύτας] λωποδύτας B. 1. et 3. p) ἔλλεβόρου] „Bene
 sic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) Par. Salm. Ἐλεβόρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag.“ q) ἐαυτῆς] „αὐτῆς W.“ r) ἀντερῶν ἐν
 Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M.“ s) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] „receptum ex M. et Pl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένους
 ἐν τούτοις Edd. celt. ι) ὑμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recentt. Sed ἡμῖν pessime A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Spartae, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex eo
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 blice patitur.

Sol. Ne puta, o genérose,
 Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dītis, victurum. Erit enim
 Spartae, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justi ego abs te petiturum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρυθς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἅν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἃ, τε αὐτὸς ἔφησ' υ), εἰ μᾶλλον ἐννοήσαιμε καθ' ἡσυχίαν, ἃ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθὼν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τοῦτοις, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

υ) ἔφησ' in iisdem Edd. vet. scriptum ἔφης cum jota.

Anach. Justissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticolosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut et, quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, et quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

A R G U M E N T U M.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronum LUCIANUS agit sanae rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quas teneat vulgus, de Orco opiniones vanas, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.

Ἀξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῦς πάνθεσι 1
 γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
 δῆθεν αὐτοὺς αὐθις α) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται
 τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
 νοις b) οὕς c) ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Ἰλίουπύργου, καὶ Ἥερ-
 σεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ
 ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε d) εἰ τούναντιον ἡδίων e) καὶ

a) αὐθις] „αὐθις“ αὐθις αὐθις 3011. b) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
 ἐκείνοις“ Fl. Sic etiam Codd. 3011. Gorr. Aug. Sed videtur
 hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
 αὐτοῖς, quod praecedat, non iterum admittendum. c) οὕς
 οἷς Aug. d) οὔτε] αὐτὲ 3011. e) ἡδίων] ἡδίων 3011.

D E L U C T U.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eve-

niunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonium ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora

p. 922. βέλτεω τοῖς παθοῦσι, νόμον δὲ καὶ συνηθεῖα τὴν λύπην ἐπι-
 τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιῶσι.
 μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ὥς τινες περὶ αὐτοῦ
 p. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὗ
 2 τινος ἕνεκα τὰ περὶ τὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὴ
 πολὺς ὅμιλος, οὗς ἀθώιας οἱ σοφοὶ g) παλοῦσιν, Ὅμηρον
 τε καὶ Ἡσιόδω, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
 πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
 τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄιδην ὑπεκλήρασι, μέγαν δὲ καὶ
 πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερόν h) καὶ ἀνήλιον, οὐκ
 οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθο-
 ρᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
 φὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοι-
 αῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ
 προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
 αὐτῷ i) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοι-
 οῦτον k). κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται. 3011. g) σοφοὶ] πολλοὶ
 3011. h) [ζοφερόν] φοβερόν 2954. improbat Jacobo Quæstist.
 Lucian. Spec. l. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Fl. Par. Hag. Ald.
 Salm. etc. Αὐτῶν f. et marg. A. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν
 τοιοῦτον vulgo. Sed omittunt articulum Fl. Aug. 3011. et 2954.
 et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
 eveniunt; sed institutis et
 consuetudini illum dolorem
 suum condonantes. Cum igitur
 mortuus fuerit aliquis,
 sic faciunt. Quin illud prius
 volo dicere, de morte ipsa
 quas habeant sententias: sic
 enim apparebit, cujus rei
 causa in supervacuis illis
 elaborent. Vulgus igitur pro-
 miscuum, quos idiotas ap-
 pellant docti, Homero atque
 Hesiodo, et fabularum au-
 ctioribus caeteris, fidem qui
 habeant, et legem sibi sta-
 tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
 fundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatio-
 sum esse, et tenebricosum,
 ac sole carentem; eundem
 tamen nescio qua ratione
 illustrem iritantum, ut, quae
 in eo sunt, conspici possint
 omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatu fratrem Jo-
 vis, Plutonem [*s. Ditem*]
 nomine, qua quidem appel-
 latione (ut aliquis mihi ta-
 lium peritissimus retulit)
 ideo cohonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

τόντων· καταδεχόμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 925.
τέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν 1) τῆς ἀνόδου
ὑφειμένον m), πλὴν ἐξ ἀπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιρρέεισθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνι p. 924
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ παρθμῆως· βαθεῖά τε
γὰρ περᾶσαι o) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ p), ἀδελ-
φιδουὺς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν

1) τοπαράπαν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ παράπαν. cf. infra c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Laps. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς ἀνόδου ὑφειμένον] Ita *Fl. B.* 1. (et 3.) *Ald. Fr. Par. Hag.* Τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ὑφειμένον *J.* et marg. *A.* 1. *W.* Τῆς αὐτῆς ὑφειμένοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monente *Belino* et praecunte *Schmiedero* scripsi e. *J. V.* 2. et *Cod.* 3011. pro vulgato vitio προῦκειται, pro quo in *L.* et *G.* πρόκειται, probante *Graevio.* o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περάσαι *Vid. Spitzner.* *Prosod.* p. 56. p) πύλη ἀδαμαντίνῃ] Interjectum olim erat οὗση. Sed ejicit, *Belino* auctore, *Schmiederus*, praecuntibus *Cod.* 3011. et *Gorl.* q) ἔστηκε] Sic 2954. 3011. *Gorl. Aug. Bel. Schm.* pro vulg. ἵστί.

tae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem flaviis magnis, et terrorem vel ipso nomine injicientibus: *Cocyti* enim [*ploratus*], et *Py-*

riphlegethontes [*ignicremi*], et similiter appellantur. Quod vero maximum, *Acherusia* palus objacet, quae primum venientes excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, et portam, quae adamantina est, *Aeacus* stat, fratre re-

- p. 924. προεβλήπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν γ) ὑλακτῶν,
 5 καὶ τῷ χάσματι δεδιπτόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
 εἰς τὸ εἶσω, λεημῶν ὑπαδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
 φυτος, καὶ ποτῶν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
 τοῦτο δ) ὠνόμασται ε). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς
 πάλοι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἕλληστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ
 Θέτταλοι, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
 Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμμένοντο αὐτῶν.
 p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλαῦτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-
 6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὄλων δεσποτεῖαν ἔχουσιν
 ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
 ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναι, καὶ Φόβοι, καὶ
 7 ὁ Ἑρμῆς οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεῖ υ) συμπαραῖν. Ἵππερχοὶ δέ,
 καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
 Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ χ) υἱοὶ τοῦ Διὸς. οὗτος
 δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ'.

γ) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. δ) διὰ τοῦτο] δια-
 τοῦτο una voce A. 1. et 2. ε) ὠνόμασται] „ὠνόμασται vult
Solan ex *FL*. Vid. nott.“ υ) αἰεῖ] „Sic Edd. constanter.“
 Modo vox Φόβοι corrupta videbatur *Solano*, sed injuria. χ)
 καὶ] abest a Gorl. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρῆτες, ὄντες
 υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
 lius credita, et prope illum
 triceps canis, asperrimus, qui
 advenientes quidem amico
 vultu et pacato adspiciat,
 fugere autem si qui conen-
 tur, latratu atque rictu ter-
 reat. Hunc qui lacum super-
 rarunt, eos intus pratum
 suscipit magnum, consitum
 asphodelo, et potus expu-
 gnator memoriae: Lethes
 [oblivionis] enim potus pro-
 pter hoc ipsum appellatus
 est. Haec nimirum narra-
 runt antiquis, qui inde re-
 dierunt, Alcestis atque Pro-

tesilaus, Thessali, et Aegei
 Theseus filius, et Homeri-
 cus Ulysses, graves et digni
 fide testes, ut mihi videtur,
 qui de fonte illo non bibe-
 runt, neque enim alias me-
 moriam eorum retinuissent.
 Dis ergo, ut illi dixerunt,
 et Proserpina, imperant, at-
 que in dominio habent omnia;
 ministrant vero illis, et im-
 perium una exercent, turba
 multa, Furiae, Poenae, Ter-
 rores, et Mercurius: hic
 quidem non semper prae-
 sens. Magistratus vero et
 Satrapae et iudices sedent

ἄρετην βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ p. 925.
 εἰς ἀποικίαν τινα, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, τῷ
 ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λά- 8
 βῶσι γ), ταῖς Ἑρινύσι παραδόντες, εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
 ρίον z) ἐσπέμπουσιν, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοι
 τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιάμενοι, καὶ τροχῶ
 συμπεριφερόμενοι β), καὶ λίθους ἀνακυλλόντες; ὁ μὲν γὰρ
 Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
 ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
 βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῇ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
 τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων e) ὡς εἴ
 τῃ f) μὴ εἶη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

γ) λάβῶσι] λαβῶσι B. 3. z) εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρὶον] Sic 3011. Gorl. Aug. cum Fl. pro vulg. εἰς τὸν — χωρον. Deinceps ἐσπέμπουσιν J. et Aug. pro vulg. ἐμπ. Vid. Adnot. α) καόμενοι] „καίόμενοι] Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καόμενοι J.“ Contra vid. eundem Reitz. in Varr. Lectt. ad De Sacriff. c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. β) συμπεριφερόμενοι] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam Seagerus assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμπερόμενοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμπερόμενοι in Aug. desunt. c) αὐτός] „receptum ex G. L. et marg. A. 1. Αὐτός Edd. omnes.“ d) ἄρα] abest a Gorl. e) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ τῃ] εἰ τῷ B. 3. εἴπερ 3011. Mox καταλειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros et justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero malos deprchendunt, traditos Furii in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescent. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis, quas tumulis illo-

- p. 926. γενῆς, αἷτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολυ-
 10 τέυεται. Ταῦτα οὕτως ἐχυρῶς περιλήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβολόν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκεν αὐτῷ g), μεθὸν
 τῷ πορθμεί τῆς ναυτίλλας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 σαντες, ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μα-
 κεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν
 μὴ ἔχειν τὰ πορθμεία i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ πα-
 ραδεξαμένου τοῦ πορθμείως, ἀναπόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς
 οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ
 p. 927. μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη
 βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεισι, προ-
 τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ὀργῶεν δηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμναὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρεϊ. Οἱ-

g) ἐς τὸ στόμα κατέθηκεν αὐτῷ] μεθήκαν εἰς τὸ στόμα
 αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo, Sed expunxi, auctore Cod.
 3011., importunum ei, ex sequente, opinor, versu huc per er-
 rorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam
 confugere, qua alterum ei ante δύναται ejiciatur. i) πορ-
 θμεία] πορθμεία B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis
 Lucianum. Vid. Adnot. k) ἀναπόμπιμοι] ἀναπέμπει μοι
 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] «Sic Fl. J. Fr.
 Par. etc.» Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra ter-
 ram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occupant vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit et apud inferos commet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente re-
 jecti in vitam ruraus redeant. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi con-

μῶγαί δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κοκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
 πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη
 κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ πού καὶ ἑαθῆς καταρ-
 ῥήννυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
 τες οὐκ ἐκτρέφονται τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
 ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
 φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἑστε-
 φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς
 πομπὴν κεκοσμημένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
 τὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
 αὐτῷ, (προκείμεθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
 μαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾦ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
 ματαίας ἀφίησι n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ'
 ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τε p. 928.
 φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
 κνον ἡδιστον, οἴχη μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὧρας
 ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμέ εἶτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται.] „Sic Fl. J. Ald. Salm. κυλινδοῦνται B. 1.
 (et 3.) Par. Fr. Hag.“ n) ἀφίησι.] ἀφίηαι 3011. ο) φήσει.]
 „φησι Fl.“ Sic etiam Aug. p) εἶτι.] „Nihil variat Fl.“ Inter-
 pretes plane non reddunt, praeter *Erasmus*, qui subijcit *su-*
per haec. Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter
 haec ploratus, et sletus mu-
 lierum, et lacrimae ab omni-
 bus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae
 cruentatae: alicubi vestis
 etiam laceratur, et pulvis
 inspergitur capiti, et mise-
 riores vivi mortuo. Nam
 illi quidem humi saepe vol-
 vuntur, et capita allidunt
 solo: at iste decorus et pul-
 cher, et ultra, quam fas est,
 coronatus, sublimis jacet et
 elatus, ornatus quasi ad pom-
 pam. Tum mater, et, per
 Jovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus,
 eumque complexus, (propo-
 situm enim fingamus juve-
 nem, et pulchrum aliquem,
 ut magis in eo actus quasi
 fabulae vigeat) voces quas-
 dam absurdas ac vanas edit,
 ad quas ipse mortuus, vocis
 usu impetrato, respondeat.
 Dicet enim pater lugubri
 voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime;*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non susceptis liberis, non

- P. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος γ), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἔλθων, οὐ κωμάσῃ r) πάλιν, οὐδ' ἔρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
- 14 ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φή-
σει, οἴόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν εἶτι τούτων, καὶ ἐπι-
θυμῆν καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, οὐ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵπ-
πους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους s) ἐπικατέσφα-
ξαν t), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
- 15 ἢ συγκατῶρυσαν, ὡς χρησομένοις ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν u)
αὐτῶν καί τω; 'Ο δ' οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθῶν οὕτως x),
πάντα ταῦτα, ὅποσα εἶρηκε γ), καὶ εἶτι τούτων πλείονα,
οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα γ) τραγῳδεῖν ἔοικεν· (οἶδε γὰρ οὐκ

γ) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Ang. r) κωμάσῃ] κωμήσῃ 3. 111. s) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. u) ἐπικατέ-
σφαξαν] „ἢ συγκατῶρυσαν male inserit. FL.“ u) ἀπολαύ-
σουσιν] Sic B. 5. et recentt. „Απολαύσωσιν male B. 1. A. 1.
et 2. x) οὕτως] „Et sic FL.“ οὕτως legi vult Fritzsche.
Quaestat. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad
unum omnibus, sed comma ponebam post οὕτως, quod aliis
omnino omissum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vo-
cem collocatum. γ) εἶρηκε] „Absurdissimum, ait idem
Fritschius, certo in εἶρηκα debet converti. Redit ad c. 13.“
Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a
Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritschium hanc
assumsisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurdi-
tate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in
εἶρηκε, sed e contrario in εἶρηκα, conjiciendum. Reddeas modo
ad ipsum illud c. 13. γ) εἵνεκα] „scripsi ex FL. Ald. J. B. 1.
(et 3.) Salm. „Ενεκα Fr. Hag. Par.“

*attigisti militiam, agrum
non coluisti, non pervenisti
ad senectutem! Non comis-
sabis iterum, non amabis,
fili, non inebriaberis in con-
vivio cum aequalibus!* Haec
autem atque his similia di-
cet, putans, filium suum ad-
huc indigere talibus, et ap-
petere ea etiam post mor-
tem, participem autem eo-
rum non posse fieri. Quam-
quam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pelli-
ces, alii vero etiam pocilla-
tores jugularunt in funere,
vestemque et alium mundum
una combusserunt, defode-
runtve, quasi usuris ibi et
fruituris apud inferos? Se-
nex igitur iste lugens, quae-
cunque dixit, et his etiam
plura, neque filii causa tra-
gica voce proclamasse vide-
tur; novit enim non audi-
turum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος·) οὔτε p. 920.
μὴν αὐτοῦ z). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἔνεκα ταῦτα p. 929.
ληρεῖν, οὔθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδὸτα, οὔθ'
ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
τάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μεταστάσιν
ὥς τε τῶν δεινῶν ἐδυσχέραιεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Δίακον καὶ τὸν Αἰδωνέα
πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
σαι ματαιάζοντα e), ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τειλλόμενος τὴν κό-
μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοι-
δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω
καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

z) αὐτοῦ] αὐτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν] „Ita
Fl. B. 1. (et 3.) Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Γινώσκειν Salm.
Amst. Γινώσκειν J.“ b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vet. ὅτι cor-
rexerat Jendius, c) οὔτε] οὐδὲ legi jubet Fritzsche l. 1. At
οὔτε est illud ipsum οὔθ', quod modo bis praecesserat, cum
ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unice
vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritschio. e) ματαιάζον-
τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Ματαίῳ Suid.“
f) ἢ] Sic Edd. vet. praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
et recentt. minus recte praetulerunt.

torea voce inclamet: neque
sua ipsius, cum sic sentire
et arbitrari etiam sine cla-
more sufficiat; nemo quippe,
ut ad se ipse clamet, opus
habet. Relinquitur ergo, il-
lum praesentium caussa sic
delirare, qui neque quid filio
acciderit sciat, neque quor-
sum abierit; quin, qui ne-
que vitam ipsam, qualis fue-
rit, explorarit: alioquin
enim ipsius inde transitum
non tanquam malum quid-
dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
et Dite, ut paullum prospici-
cere de illo *inferorum* ostio
sibi liceat, et a vanis quere-
lis patrem revocare, *Quid
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et faciei
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatior? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis*

- p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιοῦτοισι γέρων ἐγενόμην, ὅλος εἶ
 σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρύττω δωμέ-
 νος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως i), ὑπὸ
 τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας
 ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαλὼν ἐπὶ
 τοσοῦτων μαρτύρων; ἃ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ l) τὸν βίον, οὐ μηκέτι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς
 πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ
 Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας, μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπό-
 λωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δέ, ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
 p. 930. πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν,
 17 τοῦ ἀμπελόχνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο-
 εῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἷχῃ μοι, κακόδαιμον,

g) ἢ διότι 4] Sic Edd. vett. pleraeq. Sed ἢ διότι J. ἢ διότι V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recentt. ἢ διότι. h) κυφὸς] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας] ἀναπλήσας 3011. et Aug. l) παρὰ] „recepti ex Fl. nam περὶ Edd. cett.“ m) μεθέξο-
 μὲν] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc Schm. n) ἢ] „ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι] „Servavi scripturam Edd. Salm. Par. licet διδάξομαι sit in J. Fl. Ald. B. 1. (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus, ita saltem Aoristo Mēdii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2. Tom. I. p. 172. sq.

tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterosus, post menses multos atque Olympiadas impleas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futuri sinus participes? Potationes dices nimirum, et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem,

non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non

ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον, p. 930.
οὐ τύραννον· οὐκ ἔρωσ σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
τρέψει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δις ἢ τρις τῆς
ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήσῃς r), γέρον
γενόμενος, οὐδ' ὀκλήρῳ ἔσῃ τοῖς νέοις βλέπομενος. Ἄν 18
ταῦτα λέγῃς, ὦ πατερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιά,
καὶ u). διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζῶπον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
κἄτα δέδιαι, μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθῇς ἐν τῷ μνή-
ματι x); χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογέσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διαδαπέντων, ἣ καὶ, νῆ Δία, καίντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὄραῖν δυ-
νησόμεθα y). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 931.

p) παρατρέψει] παρατρέψει Reitz. et Bip. cum Edd. vet. 19

Sed διαστρέφαι G. διατρέψει L. Utrumque iam διατρέψ. quam
διαστρέψ. adscriptum marg. A. 1. Διαστρέψαι 3011. Gori. Aug.
sed ἀναστρέφει 2954. in cuius tamen margine διαστρ. Unde
Schm. edidit διαστρ. Nostra emendatio παρατρέψει, accom-
modata quæ maxime ad vulgatum παρατρέψαι, debetur Guyeto,
cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Gesneri
interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ] στα-
θήσεις σε τὸ λουτρὸν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
φρονήσῃς] „Bene ita Par. Hag. Salm. B. 1. (imo B. 3.)
et 2. καταφρονήσῃ J. Fl. Ald. Fr.“ Adde B. 1. cui errans
Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] et καὶ conj.
Sæger. Pro γελοιότερα Jacobs. maluit γενναϊότερα. neutram
emendationem necessariam duco. t) ὅρα] „Aqua ease in quo-
dam addit Solan. et οὐ in Pell. non verò satis distincte.“
u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
ματι Fr. Vulgatum est in cett.“ y) δυνησόμεθα] restituit
ex L. Διησόμεθα Edd. hac priores.“ Cum quibus etiam faciunt

coitus te atteret, neque in-
super infersies te bis aut ter
in die: o miseriam! Neque
senex factus contemneris, ne-
que molestus eris ipso con-
spectu juvenibus. Haec si
dicas, pater, nonne putas,
te multo veriora istis et ma-
gis ridicula dicturum? Ve-
rum vide, an non illud te
cruciet, et cogites tenebras,
quæ apud nos sunt, et mul-
tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
sepulcro conclusus? Oportet
autem adcoGITARE illud, pu-
trefactis oculis, aut etiam,
per Jovem, combustis paullo
post, si quidem cremare me
decrevistis, neque tenebras
neque lucem videre poterim-
us. Ac ista forte quidem
tolerabilia. Quid vero me
fletus ille vester juvat, et
ille ad tibiam planctus pe-
ctorum, et mulierum illa im-

p. 951. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεγνοτυ-
πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ
ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος z); ἡ τί ὑμῖν δύν-
ναι τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν
πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰδίου διξέσθαι; τὰ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν a), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ
μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων b) ὁ κακὸς παρα-
λαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
σας c) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀρρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ
οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή,
οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφοδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν d) τὰ
σιτία μειαστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαι
δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμίγεθες ἐπήει ἀνακαγ-
χάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου e)
τὰς σιαγόνας ἀπεσφίξατε.

20

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἃν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.

XVI,

502.

p. 952.

Codd. 5011. et Gori. favente Belino. z) ἐστεφανωμένος] στεφανωμένος J. a) καθαγισμῶν] καταγ. B. 1. et 3. b) παρεσκευασμένων] παρασκευασμάτων 5011. c) ὀνήσας] ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] ἡμῶν J. e) μου] μοι Aug. f) πρὸς Διὸς] δέ, quod vulgo addunt, omisi praecunte Bl. et monente etiam Fritzschio Quaest. p. 197.

moderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae suavissima sunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquatur, pulverem inutili, nisi forte cineribus vesci

nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impedit lintheum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

Per ego vos Jovem obsecro, si dicat talia conversus mor-

κλίνας αὐτὸν g) ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἴωμεθα h) θαυμά- p. 932.
 τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὁμῶς οἱ μάταιοι καὶ βροῦσι,
 καὶ μεταστειλόμενοι τένα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνει-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνολας καταχρῶνται, ὅποι' ἂν k) ἐκείνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέρος ἐπαΐζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκασεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαπεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῃ n) περι-
 χρίει o), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεσ-
 μένῃ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐντ- p. 933.
 χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) αὐτὸν] αὐτὸν A. 1. et 2. h) οἴωμεθα] οἴομεθα B. 1. et
 3. minus h. 1. recte. Vid. Fritsch. l. 1. p. 198. i) συνει-
 λοχότα] Sic Aug. confirmans Guyeti et Jensi conj. pro vulg.
 συνειληχότα. Συνειληχότα 3011. et, nisi Schm. narrando erravit;
 Gori. Συνειληχότα Reitz. conj. k) ὅποι' ἂν] ex emendatione
 Fritschii l. 1. pro vulg. ὅποι ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτερίας] Vulg. scribebatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad De Sacriff. c. 1. n) ὑάλῃ] „ὄλῃ Fl. Σιάλῃ Edd. Cogn.
 In ὑάλῃ consentiunt nostri Codd. et Edd.“ Τέλῃ tamen etiam
 3011. o) περιχρίει] „Emenda περιχρῖει vel περιχρῖει, quod
 Guyet. etiam monuit.“ Item Menag. et Wich. p) γενόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. Schm. nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tuus, et nixus cubito; nonne
 acquissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcessito quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adiutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille incepit,
 suas querelas illius cantui
 subjiciunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulturae
 rationem, Graecus illos cre-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam oblinat, Scythia
 vero edit, succis velut muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivam suum et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater paterve. Aggesti qui-

- p. 933. Χώματα q) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 γράμματα, πρὸς r) ἄλλων διαρκούντα, πῶς οὐ περιττά,
 23 καὶ παιδικαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔτιοι διέθε-
 σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς
 24 τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδινκόν, καὶ πάρεστιν
 οἱ πρόσθεντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετε-
 λευηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ
 Δί', (οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνυθηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος s), ὃ
 εὐτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 του ὁμίονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν t) κλαίει u) διέγνωκας,
 αὐτοῦ γε x) τούτου ἔτι καὶ χρηὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς
 πάντων βαψαδύονται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

Hom. II. Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο οἴτου. καί,

XXIV.
602.

q) χώματα] „χώματα FL male.“ r) πρὸς] „καὶ πρὸς FL male.“ s) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. μὲν τίνος, partim cum interrogationis nota post ὀδυρόμεθα, partim sine illa. t) τοπαράπαν] Sic rursus ex Ald. et 2. ut α. 2. pro vulg. τὸ παραπαν. u) κλαίει] Sic sine jota subscr. e FL. In cett. κλαίει. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr. Lectt. x) γε] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. τε, jubente etiam Fritzsche Quæst. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, qui non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non

inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inedia diutius non possint. Et, quo usque tandem, ajunt, lugemus? amice. Pater requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare crevisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὐπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοίς.

p. 631.

Hom.

II.

XIX,

225.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλότατων τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθεισιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων
γελοιότερα, εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνώ-
μενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν
θάνατον οἶεσθαι.

Et: Non jam ventrali et fun-
ctos lugere Pelasgis.

nis tamen passionibus ob-
noxii. Haec, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-
quis, si-observet, in luctu
fieri propterea, quod vulgus
maximum malorum putat
mortem.

Hi vero attingunt, cum pu-
dore quidem ab initio, et
veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem huma-

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ARGUMENTUM.

Valedicit Lucianus rhetoricae studio et usui, acerbis perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum et imprudentissime disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτᾷς, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ
σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς β) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἷ τινὲς
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμάθεῖν. ἅλλα οὐδεὶς φθόγγος, ὦ παῖ.

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc. Πάντημον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφιστής] „ὁ σοφιστής J. sola.“

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quendam in dicendo facul-

tatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅπως c) νῆος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος τῶν p. 2.
ἀριστῶν, οὐκ εἰδώς, ὁθὲν d) ἂν ταῦτα ἐκπορῶσαιτο, ἱερὸν
τε χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
αἰτοῖη f) προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τὸ γε ἐπ' ἑμοί, καὶ πάνυ
θαυρῶν, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔση γινῶναι τε τὰ
δεόντα, καὶ ἐρμητεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθέλησῃς
αὐτὸς ἐμμένειν ὕς ἂν ἀκούσης i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
τως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθυμῶς ἀντεῖν τὴν ὁδόν, ἔστ'
ἂν ἀφίκη· πρὸς τὸ τέρας. Τὸ μὲν οὖν θήραμα k) οὐ σμι- 2
κρὸν, οὐδὲ ὀλγῆς τῆς σπουδῆς θεόμενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτῃ
καὶ πονῆσαι πολλά, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὕτιον ὑπο- p. 3.
μῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὅπόσοι τέως μὴδὲν ὄντες, ἐνδο-
ξοί, καὶ πλούδιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
τῶν λόγων. Ὅμοις δὲ μὴ δέδοθι, μὴδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπειθήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πρό-

c) ὅποτε] εἴ ποτε vult Bel. pro more suo. d) ὁθὲν] ὅποτεν
3011. et Gorl. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σὺ. Gorl. καὶ σὺ νῦν,
unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore Fritzsche.
Quaest. p. 154. f) αἰτοῖη] αἰτοῖης Fl. sine commate post
σὺ. Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „sic dedit Solan. ex L.
Μάλιστα Edd. priorēs. Τάχιστα etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
„ὁμίτι Fl.“ i) ἀκούσης] „ἀκούση Fl.“ k) τὸ μὲν οὖν
θήραμα] desunt in 3011, et Gorl. l) ἀλλ'] Sic Schm. e
3011. pro vulg. ἀλλὰ.

tandem sint, studeas ediscere.
Verum nulla, puer, invidia
est: inprimis ubi juvenis
aliquis, optimarum ipse re-
rum cupidus, ignarus autem
unde haec petat, illud tan-
quam consilium, rem san-
ctam, uti tu modo, rogatum
veniat. Audi ergo, quod in
mea potestate est, et cum
fiducia, ut quam celerrime
vir acer fias, tum ad cogno-
scendum quae opus est, tum
ad explicandum, si postea
manere in illis, quae a nobis
audies, volueris, et diligen-
ter ea meditari, et studiosè

viam pergere, donec ad me-
tam perveneris. Atque illud,
quod venaris, non parvum
est, neque parvae curae in-
dignum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil
non sustinere aequum sit.
Vide enim, quot homines,
qui antea nihil essent, nobi-
les, et divites, et, per Jo-
vem, generosissimi, ob di-
cendi facultatem visi sint.
Interim tamen noli metuere,
neque te magnitudo eorum,
quorum spes proponitur,
ipsa assequendi difficultate
rejiciat, qui putes, infinitos

- p. 3. τους προπονήσειν m) διηθείς. οὐ γάρ σε τραχείαν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωτός μεστήν ἡμεῖς γε n) ἄφομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέφαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ o) ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἐστίν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, δια λειμώνων εὐανθῶν καὶ σικῆς ἀκρεβούς, σχολῇ καὶ βράδην ἀνιών r), ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῃ, καὶ ἀγρευεῖς s) οὐ καμών, καὶ, τῇ Δι', εὐωχῆσθαι t) κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτραπόντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπώρειᾳ τῆς ἀνόρου ἔτε
- p. 4. κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl.“ o) τὸ πολὺ] „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Επιτομὴν J.“ p) τοῦτο ἐστίν] τοῦτ' ἐστὶ 3011. Bel. Unde Schm. tacite τοῦτ' ἐστίν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor, syllabam. r) ἀνιών] προιών 3011. s) ἀγρευεῖς] „αἰρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰρήσεις Solan. ut in Gorl. v) εὐωχῆσθαι] εὐωχῆσεις 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex Fl. et Salm. Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνοὺς Marcil. frustra. Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Ἐκπνοὺς etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetudine illius ducuntur, longae, et prae-ruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per jucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adscensum per difficilia et lubrica prae-

ποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4
 τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ
 δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἑστειφανώμενος, εὐδαιμονέστατος ἔση,
 ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
 μονονουχί καθεύδων λαβαίν. Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις οὕτω 4
 μεγάλη· ἀλλὰ x) πρὸς Φιλίου Διὸς γ), μὴ ἀπιστήσης z),
 εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστα σοὶ ταῦτα ἐπιδείξειν φαιμέν.
 εἰ α) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λα-
 βὼν, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε
 θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος·
 ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν,
 ἐν βραχεῖ καταστήναι ἀδύνατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
 στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοὶ βούλομαι 5
 Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοϊαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γε-
 νομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἦδη
 Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Λα-
 ρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „σὺ δὲ L. et marg. A. 1.“ nec non Gorl. γ) Διὸς]
 „non habet Fl.“ prohantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam
 uncis seclussit, Schmiedero. Vid. Adnot. z) ἀπιστήσης] „ἀπο-
 στήσης marg. A. 1. W.“ α) εἰ] ἡ conj. Guyet. Vid. Adnot.

capitula vix repentes, devo-
 lutos nonnunquam in caput,
 et vulnera multa asperis in
 rupibus accipientes: tu con-
 tra ea olim supra coronatus,
 felicissimus eris, qui brevi
 tempore, quaecunque bona
 sunt, a Rhetorice tantum
 non dormiens acceperis. Pro-
 missio sane quam magna! Sed
 per ego te amicitiae praesi-
 dem Jovem rogo, ne fidem
 nobis deneges, si facillima
 simul et suavissima haec tibi
 nos ostensuros esse dicimus.
 Si enim Hesiodus, paucis ex
 Helicone sumtis foliis, poeta
 statim de pastore factus est,

et Deorum genera atque ho-
 minum, a Musis obsessus
 cecinit: Rhetoremne, quod
 multum infra poëticam ma-
 gniloquentiam est, brevi
 tempore fieri posse negabi-
 mus, si celerrimam quis viam
 ediscat? Quorsum ego etiam
 enarrare tibi volo Sidonii
 cujusdam mercatoris inven-
 tum, quod ob negatam illi
 fidem caruit successu, et
 utilitatem audienti nullam
 attulit. Imperabat jam Persis
 Alexander, post devictum
 praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes
 imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b)· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίνετο ἢ
 p. 5. ὁδὸς· ἐκπεριιέναι c) γὰρ ἴδιαι τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἰλθεῖν· εἴτα ἰρήμην πολλὴν ἐλάσαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἰκοσιμηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας e). ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε παρακινεῖν ἀκούειν, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ f) ὁ Σιδωνίος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δεῖξιν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαλὴ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαλὴ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν αὐτῷ πλὴν ὃ γε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἀπιστον
 6 ἰδοῦσι ταῖς πολλοῖς· Ἀλλὰ μὴ σὺ γε πάθῃς τὸ αὐτὸ· εἴση γὰρ πειρώμενος, ὡς αὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίζοντας [3011. Bel. c) ἐκπεριιέναι] ἐμπ., B. 3. c, εἰς] ἐς [3011. Schm. d) ἐλάσαντας] ἐπελάσαντας Gori. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. διανύσαντα enim celi.“ f) δὴ] „δὲ Fl.“ g) εἰς] ἐς [3011. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molesto hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercatur, *Egotibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstaré, quin Rhetor videaris, intra unum

μῶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπεπασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
 ρῶν ἐς Ἀγγυκιοχ. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
 ἐκεῖνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδειῖται
 τὴν ὁδὸν, (δύο γὰρ ἔατον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον)
 ἧς ἐγὼν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψη-
 λου καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
 θείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερ-
 βύον· ἐπὶ l) θατέρῃ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρισταῖτα
 ὄρεσιν, χυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ,
 καὶ ἡ ἰσχὺς παρέσχωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐ-
 τήν, ἔρῳσι μικραῖς ἐοικότες, πολλοὶ m) ἀπανταχάθεν περι-
 πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. ἥ που n) τὸν Νεῖλον εἶδες γρα-
 φῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκαδείλου τινὸς
 ἣ ἱηποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) ο).
 μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πῆχεις αὐ-

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Kōlūi J. et marg. A. 1. W. " nec
 non Garl. i) Κέβης ἐκεῖνος] Κυζικηνός conj. Garnier. Vid.
 Adnot. k) καρποῖς] „omisit Fl." l) ἐπὶ] Sic Schm. e
 3011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
 3011. n) ἥ που] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. αἱ
 που. Est illud ἥ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Tom. VI.
 p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi
 vias. Prius cum Amoribus comparaverat Plautus, nunc cum
 Cubitiis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc
 tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
 τὸς J." nec non A. 1. 2, et B. 1. Sed B. 3, αὐτὸν, ut Reitz.
 et recentt.

nec solidum diem alis tra-
 jecto monte ex Persia in Ae-
 gyptum. Volo autem tibi
 prius, ut ille Cebes, imagine
 verbis depicta utramque
 viam ostendere. Duæ enim
 sunt, quæ ducunt ad Rhe-
 toricem, quam non medio-
 criter adamasse mihi videris.
 Nimirum ipsa jam in alto
 sedeat, pulchra undique,
 Amaltheæ cornu dextra ge-
 rens, fructibus abundans
 omnigenis: ad alteram vero

manum imaginare adstantem
 Plutum, aureum totum at-
 que amabilem: adstent vero
 etiam Gloria, et Vis, et
 Plautus circa illam undique,
 parvis Cupidinibus similes,
 multi, amplexi se mutuo,
 circumvolent. Aut forte Ni-
 lum depictum vidisti, ipsum
 quidem jacentem in croco-
 dilo quodam aut hippopota-
 mo, ut plerique in eo re-
 praesentando pingunt; par-
 vos autem ludentes circa il-

- p. 6. τοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ρητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόξει δὴ σὺ ὁ ἑραστής, ἐπιθυμῶν θηλαδῆ ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς γαρησιᾶς τε αὐτὴν ἀνελθῶν, καὶ πάντα ἐκτίνα ἔχους, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἑπαινοὺς. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γε-
 7 γαμηκότος. Εἰτα ἐπειδὴν πλησιάζης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶ-
 P. 7. τὸν ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμιδῶν σῆ-
 εἶναι δοκεῖ, ὁποῖον r) ἢ Ἄσπιδος ἑξάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτεῖναι ῥαδίαν, Διονύσου τίνος, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δευτέην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. εἰτα μετ' ὀλίγον ὄρεξ' δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς εἰσι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωῖτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεή-
 σαι t) ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῇ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ x) αὐτὰ

q) ὅτι τάχιστα] διευτάχιστα A. 1. 2. et aliae quaedam vult.
 r) ὁποῖον] Sic e Gori. et 3ori. pro vulg. οἷα. s) ἀπόξυ-
 ρον] ἀπόξυρον Fl. male. t) δεήσας] Vulg. δεήση. Sed οὐ-
 δὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσαι J. et L. Unde scripsi, quod debebam, mo-
 neute etiam Fritzschio Quaest. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl.“
 x) καὶ τὰ] „Pro. καὶ, πολλάκις hic habet Fl. postea τὸ, πολ-
 λὰκις omittens.“

lum puerulos, Cubitos illos
 vocant Aegyptii: tales etiam
 circa Rhetoricam sunt Plau-
 sus. Accede jam tu, amator,
 cupiens nimirum quam ce-
 lerrime in summo esse, ut
 et ipsam uxorem ducas, ubi
 escenderis, et omnia illa ha-
 beas, Plutum, Gloriam, Plau-
 sus: lege enim fiunt omnia
 mariti. Deinde cum ad mon-
 tem accedis, primo quidem
 desperas ascensum, et simi-
 lis tibi res videtur, qualis
 Aornus visa Macedonibus,
 cum praeruptam undique
 cernerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem,
 Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem.
 Haec tibi primam videntur.
 Tum post paullo vides duas
 quasdam vias: quin altera
 semita modo est angusta, et
 spinis obsita, et aspera, si-
 tim multam ostentans ac su-
 dorem. Et jam occupavit
 illam pulchre ostendere He-
 siodus, itaque nihil mea
 opera indigebit. Altera au-
 tem lata, florida, irrigua,
 talis, qualem paullo ante di-
 cebam; ne etiam eadem di-
 cendo saepius retineam te,

λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ρήτορι εἶναι δυνάμενον. p. 7. Πλὴν τό γε τοσοῦτον γ) προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι 2) ἡ 8 μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλά ἵχνη τῶν ὁδοῦ. p. 8. πόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τὸσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δεόν· ἡ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὐσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθεν μοι ἐφάνη, οἷα α) ἐστίν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῇ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος εἶναι ὦν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ᾄμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς β) τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ c) δ' οὐν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν καὶ d) τραπητέον. τί οὐν e) παρήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ

y) τοσοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. τοσοῦτο. 2) ὅτι] διότι 3011. et 2954. α) οἷα] Vulg. in prioribus οἷα. b) τῆς] abest a Gorl. c) ἐπεὶ] „Melius ite. PL J. V. 2. Par. Salm. „Eni male L. Hag. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) et Ald. sed correctum in marg. „Eni δ' ἴση Pell.“ „Eni δ' οὐν εἰς τ. α. αφ. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convenire videatur Marcilii emendatio: ἐπεὶ δ' οὐν εἰ (i. e. εἰ) τ. α. αφ. Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὐν τὴν ἀρχὴν αφ. omisso εἰς, quod sic vulgo legitur. d) καὶ] male omittunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) τί οὐν] Vulg. ὡς οὐν — δόξει, ἐγὼ σοι φράσω. Sed ὡς ἂν J. δ' ἂν L. δ' οὐν Gorl. ὅ, τι οὐν 3011. cuius lectionis vestigium secutus scripsi τί οὐν, et omnino adornavi locum ita, ut bene monstraverat Fritzsche. Praef. ad Alex. p. XXI. Schm. edidit ὅ, τι οὐν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequalis, anfractum habens nulum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim,

juvenis cum easem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque majora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Quando igitur primum adveneris, dubitabis, scio, et jam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur jam faciundo facillime ascendes in

- ρ. 8. ἀκράτατον ἀναβίῃαι, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις. καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς; Ἐγὼ σοὶ φησῶ· ἱκανὸν γὰρ τὸ αὐτῶν f) ἐξαπαιτηθῆναι, καὶ ποιῆσαι. σοὶ δὲ ἄπορα καὶ ἀνήkota φέσσω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς
- ρ. 9. ᾧ'ν πρόσκεισσι σοὶ καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρωδὴς τὸ βάδισμα, καλὸν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς g), ἀρρόγητος τὸ βλέμμα, ἐγχεγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ χιτῶν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπεσθαι ὅτι παρακελευόμενος, ὑπαδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς πῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει h) εὐδαιμονία σε εὐεσθαι, καὶ νόμφ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων i) ὁδεύσεις, ὥςπερ οἱ ἐπὶ τῶν παλίων βαίνοντες. εἰ δὲ κἄν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλισίης τῇ βασι i), ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ αἰγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κλεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

1) αὐτὸν] Sic e Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. *ἑαυτὸν*. g) ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων 3011. h) φήσει] „recepti ex J. Φηοῖν cert.“ Cum his etiam 3011. i) τούτων] „τοῦτον Fl. male.“ k) βάσει] „ῥοπή marg. A. 1. W.“ nec non 3011. Gorl. et Schol.

summum, et beatus eris, et illam duces, et admirabilis omnibus videberis? Ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascentur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugae quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, et his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura jam, et pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρας, ὅλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ὅτι p. 9,
 δια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἑγησίον,
 καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν l), καὶ Νησιώτην, ἀπεσιγμένα, καὶ
 νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμ- p. 10.
 μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοπορίαν, καὶ τὸ
 λιπαρὲς m), ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύ-
 νατον γὰρ εἶναι ἄγευ τούτων διανύσαι n) τὴν ὁδόν. ὃ δὲ
 πάντων ἀνιστάτορον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πᾶμπολον
 ὑπογράψει ο) τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλά, οὐ κατὰ ἡμέρας,
 οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας p) ἀρε-
 θμῶν, ὡς προσηγάμεν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσας
 πολλὰ χαιρεῖν φράσσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαμονίᾳ·
 πρὸς δὲ τούτοις q), οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ r) τῶν
 τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ εὖκ' ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα
 πρότερον λάβοι s). Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

l) Κριτίαν] „Κριτίαν] Sic Edd. omnes. Κριτίαν L. Κριτίαν male in nota Graevii.“ Κριτίαν 3011. et Gorl. Κριτίαν ηγησά-
 την conj. Solan. e Philops, c. 18. Ἑγίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
 καὶ Νησιολία s. Νησιολή conj. Bel e Plin. H. N. L. XXXIV.
 p. 6. 8. Καὶ τῶν ὑμῶν Ἀμφικριτίαν conj. Tourp. ad Longin.
 sect. 5. p. 278. Vid. omnino Adaot. m) λιπαρὲς] e Ma.
 Graev. et marg. A. 1. W Ἀλιπαρὲς Edd. priores.“ n) δια-
 νύσαι] διανύσαι priores. Recte eadem c. 15. o) ὑπογρά-
 ψει] ὑπογράψει 3011. p) ὅλας] „desideratur in FL“ q)
 πρὸς δὲ τούτοις] ὃ δὲ ἐπὶ τούτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ]
 „ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτεῖν.“ Gean. reddit ἀπαι-
 τοίη. s) λάβοι] λάβῃ Gorl.

num exemplis propositis,
 nec facilibus ad imitandum,
 qualia sunt de illa veteri of-
 ficina, Hegesiae, et Critiae,
 et Insulani illius, adstricta,
 et nervosa, et aspera, et
 accurate intentia quasi lineis
 descripta: laborem porro et
 vigiliam, et potum aquae,
 et assiduitatem, necessaria
 esse dicet, et quae deprecari
 non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his
 emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, illud est,

quod plurimum etiam tibi
 temporis itineris hujus prae-
 scribet, annos multos, non
 secundum dies aut menses,
 sed secundum totas Olym-
 piades numerans, adeo ut,
 qui audit, ante succumbat et
 renunciaret labori, et longum
 valere speratam illam felici-
 tatem jubeat. Praeter haec
 etiam mercedes non exiguas
 poscere ausit talium malo-
 rum, neque viae se ducem
 praestiterit, nisi magnum
 quiddam ante acceperit. Ille

μ. 10. ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν
παλαιούς προτιθεῖς 1), καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι
κατορωρυμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιού
νιδόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
p. 11. ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε
Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος 2), ὅπου τὰ ἐκείνων τίως x, ἰδο
ναι χρήσιμα γ) οὐκ εἰδῶς, ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, τα
χέια καὶ ἀπράγμων z), καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ῥητορικῆς ὁδός α).
σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε β)
ἐκτραχηλίῃ που παραλαβῶν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσας
εὐὲς πόνοις παρυσκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἔρῃς, καὶ τάχε
στα ἰθὺλείς τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων. εἴτε, ὡς c) καὶ
σπουδάσοιο πρὸς αὐτῆς, ἰθὺ d) τῷ μὲν δασεῖ e) τούτῳ, καὶ
πέραν f) τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀνα
βαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἀν' ἐξαπατῶν δύνῃται,

1) προτιθεῖς] „prolitterando Fl.“ 2) ἐπιτάττοντος] „Nihil
variant Edd. nec O.“ x) τίως] ἴως 3011. et hinc Schmie
derus, seductus inasito iudicio Belini, qui et ipse seductus
Gesneri interpretatione, τίως ob ὅπου pleonastice, dictum pu
taret, quasi τίως idem unquam significare possit, ac τότε γ)
χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. z) ταχέια καὶ ἀπράγμων]
„βραχεία καὶ ἀπραγμονα O.“ o) ὁδός] „ἡ ὁδός O.“ b) μὴ
σε] „καὶ σε O.“ c) ὡς] „non habet O.“ d) ἰθὺ] „recepti ex
O. ἰσθί. Edd.“ e) δασεῖ] „λασεῖ male O.“ f) πέραν] „Es
sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens
homo et obsoletus vere et
Saturnum olens, qui mortuos
antiquos ad imitationem pro
ponat, et eruere te postulet
rationes olim sepultas, tan
quam maximum quoddam
bonum gladiatorum fabri fili
um, et alium Atrometi gram
matistae, aemulari te iubens;
idque in pace, neque Philip
po invadente, neque impe
rante Alexandro, ubi illo
rum ratio utilis tum videba
tur; nesciens, quae nunc
recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et di
recta via Rhetorices. At tu
noli credere, neque atten
dere illi, ne te forte assum
tum evertat, aut denique,
ante tempus ut consensescas
laboribus, efficiat. Verum
si omnino amas Rhetoricen,
et quam celerissime illa vis
potiri, pleno adhuc vigore
dum frueris, ut etiam ab
illa colare; videlicet hirsu
tum illum, et ultra medio
critatem virilem, longum
valere jube, escendere ipsum,
et alios, quotquot decipere

ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρωτὶ συνόν- p. 11,
 τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἐτέραν ἑλθὼν, εὐρήσεις πολ- 11
 λούς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
 καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιπα-
 κλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικῆον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12
 φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτυλῷ ἄκρω τὴν παφα-
 λην κινώμενον· ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλὰς δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς
 τρίχας εὐθετιζόντα, πάκαβρόν τινα Σαυδανᾶπαλον, ἢ Κι-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγαθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπείραστον
 ἐκείνον ποιητήν. λέγω δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γρηγορίζεις k) αὐ-
 τὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χοῦμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
 καὶ Χάρισι, διαλάθοι, καίτοι τί φημι; κἄν, εἰ μύοντα γάρ
 σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Τμήττιον ἐκείνο ἀκούσας σκόμα,
 καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθεις ἂν, ὡς οὐχὶ τοῦα
 καθ' ἡμᾶς τίς m) ἐστίν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

- g) ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρωτὶ συνόντας] „ἀσθμα-
 νοντι καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et Fl., Sic etiam Gorl. et hinc
 Schm. h) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. h.
 et hinc Schm. probante Bel. pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σύ.
 i) πολλούς μὲν καὶ] „Sic O. Mtv in Edd. aberat.“ k)
 γρηγορίζεις] γρηγορίζεις 3011. l) ἀφείη] Vulgatum ἀφίη cor-
 rexī, monentibus etiam Jacobsio ad *Achill. Tat.* p. 400. et
Fritzs. Quæst. p. 199. Idem a me factum Steyth. c. 5. et
 De Saljat. c. 18, quam rem, etsi pusillam, *Fritzschi*us, quum
 non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelan-
 tesque et multo sudore dif-
 fluentes relinque. Ad alteram
 vero viam transgressus, cum
 alios multos invenies, tum
 in his omniscium quendam
 et usquequaque pulchrum
 hominem, fluctuante incessu,
 infracta cervice, vultu femi-
 neo, mellita voce, unguenta
 spirantem, summo digito
 scalpentem caput, paucos il-
 los jam quidem, sed crispas
 ferrugineo colore capillos
 studiosè componentem, deli-
 catissimum quendam Sarda-

napalum, aut Cinyram, aut
 Agathonem ipsam, venustam
 illum poetam Tragediae.
 Dicò autem ideo, ut his il-
 lum indicis agnoscas, neque
 fugiat te res adeo divina,
 adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico?
 Si enim ad te claudentem
 oculos accedens dicat ali-
 quid, Hymettio illo aperto
 ore, et consuetam vocem
 emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere ali-
 quem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinam

- p. 12. τε ξέσων φάσμα θρόνου, ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τοῦτ' αὖ τοι-
 1) νον προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν n), αὐτίκα μάλ' α
 (ἄσπερ ἐση ο), καὶ περίβλεπτος, καί, ὡς ὀνομάζει αὐτός,
 p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ κατὰσῆσθαι, τὰ τέθριππα
 ἐκείνων τοῦ λόγου. διδάσκεται γὰρ δε παραλαβὼν τὰ πρῶτα
 12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάρω πρὸς δε. γελῶν γὰρ
 ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον
 ὑποκριτὴν ἴσας εὖν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ σκε-
 τήσω που περὶ τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη δ' ἂν p)
 τοιγαροῦν πρὸς δε εἰδὲ πως, ἐπισπασάμενος q), ὅπως οὖν εἴ-
 ληκὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο,
 καὶ ἀσιαλόν, οἶον εἰπὼν, Αὐτόθαῖδα r) τὴν κωμικὴν, ἢ
 Μπαλθίκην, ἢ Γλυκεράν τινά μνησάμενός τῷ προσήντι τοῦ
 φθιγμάτος. ἄγρευκον γὰρ τὸ ἀβρὲνῶπον, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ s) καὶ ἐρασιμίδου ῥήτορος: Φησεὶ δ' οὖν t) πάνυ με-
 τριάων ὑπὲρ ἐαυτοῦ: μὲν σε, δ', ἀγαθὴ u), ὃ Πύθως

p) σεαυτὸν] „εαυτὸν Fl.“ ο) ἴση] „non adest in O.“ p) δ']
 Desideratur haec particula in O.“ φαίη τοιγ. δ. 3011. q) ἐπι-
 σπασάμενος] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. r. Ἀσπα-
 σάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte.“ Quid ita? r)
 Αὐτόθαῖδα] „αὐτὸς, Θαῖδα G. O.“ nec non 3011. et Gorl.
 s) ἀβροῦ] „τοῦ ἀβροῦ G.“ t) δ' οὖν] „Sic Fl. B. 1 et 2.
 Hag. Pur. Salin. δ' οὖν male J. Tolon O.“ Sic et Gorl. u)
 δ' ἀγαθὴ] „δ' ἀγαθὴ magis Attice O.“

quoddam monstrum, rore
 pastum vel ambrosia. Ad
 hunc igitur si accesseris, huic
 te si tradideris, te vestigio
 Rhetor eris, et conspicuus,
 et, ut ipse appellat, rex in
 dicendo sine labore consti-
 tueris, quadrigis orationis
 iniectus: assumptum enim te
 prima statim ista docebit.
 Potius vero ipse te alloqua-
 tur: ridiculum enim fuerit,
 pro eo me Rhetore verba
 facere, malum forte talium
 tantorumque ut metus sit,
 ne lapsus alicubi personam

Herois, quam ago, conteram.
 Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc
 superest comae demulserit,
 ac venustulum illud atque
 molle, ut solet, subriserit,
 Comicam Autothaidem, aut
 Malthacen, vel Glyceram
 quandam blanditia vocis imi-
 tatus: rusticus enim est vi-
 rilis ille vultus, nec delica-
 tum amabilemque Rhetorem
 decens. Dicet igitur modeste
 admodum de se: Numquid
 te, vir optime, Pythius misit
 ad me, quem Rhetorum vo-

ἐπεμψε πρὸς μὲν α); ῥητόρων τὸν ἀριστον, πρῶτον, ὡς περ ρ. 131
 ὅτε γ) Χαιρεφῶν ἤρατο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ε), ὅστις ἦν ρ. 14.
 ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦ α), ἀλλὰ κατὰ πλῆθος
 αὐτὸς ἦκεις ἀκρῶν ἀπάντων ὑπερσπεπληγμένων α), τὸ
 ἡμέτερά, καὶ ὑμνούμεν, καὶ τεθηπόμεν, καὶ ὑποπαιτῆ-
 χόων β), αὐτίκα μάλα εἰση, πρὸς οἷον τένα δαιμόνιον ἔν-
 θεα ἦκεις. παραδοκῆσις δὲ μηδὲν ἐνιστῆναι ὄψεσθαι, οἷον
 τῷδε ἢ τῷδε παραβῆναι γ); ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυς, ἢ Ὀτος,
 ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνου πάντῃ φαίνεται σοὶ τὸ πρῶτον
 ὑπερφυῆς, καὶ ταχύτερον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
 φανούμεντα εὐψήσεις, ὅπως ἢ εὐλαμπῆ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οὐ
 τέττηγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ δ) τοὺς ἐνδιδόντας.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐδείκεις ε); γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥήτορ μάθεις, ἐπὶ μύθον, ὃ Κλητίου ς)
 μελήμα; οὐκ ἂν εἶπῃ, καὶ ζήσου πάντα, καὶ τοὺς νόμους,

α) ἐπέμψε πρὸς μὲν α) „ἐπεμψεν δὲ μὲν O.“ Sic etiam Gorr. et
 3011. γ) ὅτε] „ὅ O.“ 2) αὐτῷ] „abest ab O.“ α) ὑπερ-
 σπεπληγμένω] Sic non solum Gorr. Cod., ut narrat
 Schmiederus, sed etiam Edil. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis re-
 liquae quoque Edl. veti. Quare ὑπερσπεπληγμένων inspicor pec-
 catum esse Reitzianae, quod imprudenter répétierunt Bip. et
 Schm. β) ὑποπαιτῆχόων] „ὑπεπαιτῆχόων O.“ ε) παρα-
 βῆναι] „adsciui ex J. Pl. Salm. Παράβην L. Ald. cett.
 male.“ d) χοροὶ] „χοροὶ J. Vulgato uolentitur O.“ e)
 ἐδείκεις] „ἐδείκεις O.“ ς) Κλητίου Pell. quod
 probō. In O. plane deest. Deest etiam in 3011. Gorr. et apud
 Schol. Unde auctore Helmo omisit Schm. Vid. Adnot.

carit optimum, ut Chære-
 phonti se interroganti osten-
 dit, quis esset eorum, qui
 tum viverent, sapientissi-
 mus? Si vero non istud, sed
 gloria invitatus sponte venis,
 cum omnes audias supra mo-
 dum ad nostra percelli, et
 decantare eadem, atque stu-
 perè, et fascēs nobis submit-
 tere: statim sane scies, ad
 quam divinum virum veneris.
 Expectabis vero, nihil te
 eorum visurum, quale huic
 vel illi queat comparari: sed

si quis aut Tityus, aut Otus,
 aut Ephialtes, supra illos
 omnino ingens tibi nostrum
 opus et prodigiosum videbi-
 tur; quandoquidem ita su-
 perari meis clamoribus in-
 venies alios, quantum a tuba
 tibias, et apes a cicadis, et
 a choris, qui tonos accinunt.
 Quando autem ipse quoque
 Rhetor vis fieri, et sans a
 nemine facilius hoc didiceris,
 sequere tantum, o cura Cly-
 ti, ea quas dicam, et aemu-
 lare omnia. Et leges, quibus

p. 15. οὗτε ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβοῦς μοι παραφύλαττε g).
 ἄλλον δὲ ἤδη προαγορεύει, μηδὲν ἀνηήσας, μηδὲ πτοηθεὶς h).
 εἰ μὴ προστελέσθης ἐκείνη τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅπως ἡ
 ἄλλη (προπαιδεία i) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολ-
 λού καμάτων ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει k), ἀλλ'
 ἀνάγκη τοῖς l) ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἐμβαίνει, οὐ
 μείων ἔσων διὰ τοῦτα, ὡς ἂν τὸ κοινάκιον, μηδὲ γράφειν
 τὰ γράμματα εἰδήσῃ· ἀλλὰ γὰρ τι παρὰ m) πάντα ταῦτα ἂ

15 ῥητορῶν. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅπως χρῆ αὐτὸν σε ῥητο-
 ρεῖν, ἔχοντα ἤκειν ἐφ' ὅδῳ πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπι-
 δεύσασθαι, ὡς ἂν τάχα καταδικάζειν ἐννηθίης, ἔπειτα
 κατὰ αὐτὸς, ὅτι μὲν παρ' ὅντα ἐκείνην κατὰ τὴν ὁδὸν, ἂ
 11 δὲ τοῖς παρακινῶν, πρὶν ἔλθαι εὐχέλαι, ὅπως ἂν ἐπὶ τοῦ
 p. 16. πᾶντος ἀποφανῶ, ὅς τις αὐτὸς εἴμι, ἀναμφιβόλως γὰρ πρῶτος
 καὶ μέσος, καὶ τελευταῖα τῶν λέγων ἐπιχειροῦντων, ἔχοντα
 ἡμίσεος o) τοῖνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἰτα θρά-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ h) μηδὲ πτοηθεὶς] „μη-
 δὲ πτοηθεὶς O. Μη δὲ discretim etiam J. aliæque quaedam, hic
 et fere ubique.“ i) προπαιδεία] In vet. pronaldia. Sed
 correxerat accentus collocationem Reitz. k) δεήσει] Sic O.
 pro vulg. δεήσει. l) τοῖς] „omittit O.“ m) παρὰ] „restitui-
 tut. ex Fl. et O. Nam παρὰ Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦ-
 τα, omisso πάντα.“ n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Mag.“
 o) ἔχων. κόμης] „Deest ἔχων in O. et pro κόμης legit ro-

te uti jussu, accurate mihi
 observa. Quin potius jam
 procede, nihil cunctatus, ne-
 que perterritus, si non ini-
 tiatus ante sis illis, quae
 ante Rhetoricen altera illa
 praevia disciplina dementi-
 bus et vanis hominibus multo
 cum labore tanquam viam
 substernit. Nihil enim iis
 apus erit Sed illotis pedibus,
 ait proverbium, ingredi, ne-
 hilo propter hoc deteriore
 conditione futurus, etiamsi
 neque communissimum illud
 scias scribere literas. Aliud
 enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius,
 quae oporteat ipsum te via-
 tici instar ad hoc iter domo
 afferre, et quomodo comen-
 tum parare, ut quam celer-
 rime emetiri illud possis.
 Tum ipse quoque partim
 progredienti in via osten-
 dens, partim admonens, ante
 solem occasum Rhetorem su-
 pra omnes efficiam, qualis
 ipse sum, qui extra contro-
 versiam primas et medias et
 ultimas feram eorum, qui
 audent dicere, Affer igitur
 maximum quidem, inscitiam,
 deinde confidentiam post

σοις ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ p) τὸλμαν καὶ ἀναίσχυτιαν. p. 16.
αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιεικειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἷμαι
ἀπόλιπε. ἀγρεία γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοήν r) ὅτι μεγίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυτον, καὶ
βᾶδισμα, ὅσον τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντα, καὶ μόνα s)
ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἢ ἰσθῆς t) δὲ ἔσται εὐανθής, καὶ λευκή,
ἔργον u) τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ
σῶμα· καὶ ἡ πομπὴς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
σχιδές ἢ y) ἐμβαῖς Σικυνωνία, πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀκόλουθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν
χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων ὄρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν p. 17.
σε ἢ Πηγορικὴ γνωριεὶ καὶ προσήσεται a), οὐδὲ b) ἀπο-
στραφήσεται καὶ σκορακιεὶ c), καθάπερ ἀτέλεστον d) τινα

μυε." Deest ἔχων etiam in 3011. probante Bellino. "Uncis in-
clusit Schm. p) τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his tούτοις καὶ
tantum O." Sic Schm. cum Solan. q) μὴ t]. „omittit Q." r)
βοήν] βοήν A. 2. s) μόνα] „Et hoc deest in O." t) ἢ
ἰσθῆς] „καὶ ἢ ἰσθῆς O." u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male
Ταραντινῆς." H] λευκὴ ἔργα (ἔργα?) τῆς δ. m. unde Belinus
vult, ἢ λευκὴ ἔργα ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus
γυναικεία. Quae. modo praecessit copula καὶ, nam non habet O.
nec Gorl. y) ἢ] Sic e conj. Gesn. pro vulg. ἢ. z) δὴ σοι]
„σοὶ δὲ FL." a) προσήσεται] προσέσεται 3011. b) οὐδὲ]
„Quaedam οὐ δὲ, ut solent." (Sic scilicet correxit Reitzii priam:
οὐ δὲ] „Quaedam, οὐδὲ, ut solent." c) καὶ σκορακιεὶ]. „καὶ
οὐδὲ σκορακιεὶ 3011. Bel." d) ἀτέλεστον] „ἀτελέστατον O."

haec, et praeterea audaciam
atque impudentiam: pudor-
em vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem,
domi relinque: inutilia enim
et contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam ma-
ximum affer, et modulatio-
nem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec
vero necessaria omnino, et
quae sola interdum suffi-
ciant. Vestis autem sit flo-
rida, et candida, de Taren-
tina tetrino, ut corpus per-

laceat: creptila Attica, et
muliebris, illa acrisilis: aut
calceus Sicyonius, qui in al-
bis coactilibus magis deceat.
Sint etiam pedisequi multi,
et semper liberi. Et haec
ipsum te conferre oportet.
Reliquis in via jam inter pro-
grediendum vult atque audi.
Nimirum leges tibi explico,
quibus utentem agnosces, te
Rhetorica atque admittat, ne-
que aversabitur et iubebit
facessere, tanquam non ini-
tatum et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατάσκοπόν τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὰ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀνα-
 βολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γε τῶν
 εἰκοσιν Ἀττικά ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκρι-
 βῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλῶττης ἔχε,
 τὸ ἄττα, καὶ κῆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα
 ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνόμοια
 p. 18. τοῖσι, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπαθὰ. ἡ πορφύρα μόνον
 ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, κἂν m) σισύρα τῶν παχειῶν τὸ
 17 ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπορρήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιακὴς ὑπὸ τῶν πάλοι p) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o)
 ἀποτόξενε προχειρίζομενος ἐς p) τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτως
 γάρ σε ὁ λέως ὁ πολὺς ἀποβλέπονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπο-
 λήφονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοῦς, εἰ ἀποδτεγγί-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3011. probante *Belino*. f) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam *Gorl.* et *Schm.* g) ἢ οὐ] „omisit Fl.“ h) Ἀττικά ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic *O. Gorl.* et *margin.* A. 1. pro vulg. ἐν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic *Par. Salm.* J. (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male *Fl. Ald.* B. 1. *Hag. Fr.*“ m) κῆν] καὶ finxit in versione *Bel.* pessime, n) πάλαι] „Et sic habere *Fl.* cum *J. Fr.* et *Ox.* notat *Solan.*“ o) συμφορήσας] *ξυμφ.* 3011. *Schm.* p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3011.

ploratorem. Sed primo ma-
 xima habitus cura habenda
 est, et decentis amictus.
 Deinde quindecim circiter,
 non plura certe viginti, At-
 tica nomina undecunque col-
 lecta, eaque diligenti medi-
 tatione comprehensa, in
 promptu et extrema lingua
 habeto; illud ἄττα et κῆτα et
 μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε,
 et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condi-
 mentum illorum adasperge;
 reliquorum vero nulla cura

sit, si dissimilia his, et et
 alia quasi tribu sint, et ab-
 sona. Purpura modo pulchra
 sit, et florida, licet crassa
 de pellibus penula sit ipsum
 vestimentum. Postea abstru-
 sa sunt et peregrina verba,
 et rarerent a veteribus dicta.
 Atque haec collecta in promptu
 habe, ut jaculari possis in
 eos, qui tecum loquuntur;
 ita enim vulgus te respiciens,
 atque admirandum hominem
 putabunt, cujus supra ca-
 ptum suum sit eruditio, si

σασθαι μὲν γ) τὸ ἀποξύνασθαι λέγοις ρ), τὸ δὲ ἡλπε θέρε- p. 18.
σθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα ς) δὲ προτίμιον ε), τὸν
ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει μ) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
θεινόν, εὐλεξιν καλῶν x), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχη-
στὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολδικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν
ἔστω γ) φάρμακον, ἢ ἀναισχυντίᾳ καὶ προχείρῳ εὐθύς p. 19.
ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτέ ἢ z) ποιητοῦ,
ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἰδοκίματε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκρίβωμένος α). ἀλλὰ καὶ
ἀναγίνωσκε β) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ c) τι ὁ
λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χερσίων ἄμοιρος Δημοσθένους, ἢ ὁ
ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ὅς φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχρησεν ἐκείνων ἐπι-
σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι δ), καθάπερ ἐκ τὰ-
μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ e) δέη λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

γ) μετ.] „omittit O.“ ρ) λέγοις] λέγει τις 3011. ς) ἀρραβ-
ῶνα] „Recte sic Fl. Arrabōna male J. Ald. B. 1. Hag. Par.
Salm.“ ε) προτίμιον] „προνόμιον G. O. et marg. A. 1.
(nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ u) ὀνοματο-
θετεῖ] „onomothete O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. x) καλῶν]
„καλῶν O.“ γ) ἐν ἔστω] ἐνέστω marg. Cod. Gorl. z) ἢ]
„hest ab O.“ α) ἀπηκρίβωμένος] „ακριβωμένος O. et Fl.“
β) ἀναγίνωσκε] „ἀναγίνωσκε O.“ c) μηδὲ εἴ] „μηδ’ εἴ O.
Μη δὲ εἴ J. et aliae quaedam.“ d) καταχρῆσθαι] „καὶ
χρησασθαι marg. At 1.“ e) καὶ] „deest in O.“

ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, et pro sole uti
εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem
nomines προτίμιον, et dilu-
culum ἀκροκνεφές. Interdum
vero et ipse facies, ac pones
rebus, nova et absurda no-
mina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, et
prudentem σοφόνουν, salta-
τοrem vero χειρίσοφον. Si
vero vel in jungendis verbis
peccaveris, vel barbara sin-
gula protuleris; unum sit re-
medium, impudentia, ac in
promptu statim nomen alicu-

jus, qui neque sit, neque
fuerit unquam, ποῖτας, vel
solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accurationem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera; neque si
quid nugator ille Isocrates,
aut expertus Gratiarum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere; sed libros paul-
lo ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatu ab iis instructus ha-

- p. 19. ὄντες ὑποβάλλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις; καὶ ἀφορμαὶ τῶν g) λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ ἐκφανλιζέσθω, ὥς οὐδὲν ὅλως ἀνδρωδὲς αὐτῶν ἐλομένων·
 p. 20. μηδὲ μελλήσας i), λέγει ὁ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν k) ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὥς τὸ πρῶτον, ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπασὸν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετῴπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἐπειγέ, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιῶπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινας, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο· καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλεισθῶ, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζυνέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπένεσθω, καὶ

f) ὑποβάλλωσι.] „ὑπολάβωσι male O.“ g) τῶν.] Sine articulo Fl.“ h) λεγέσθω.] „Ἄν ἐκλεγέσθω; Pell.“ Δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω conj. Gesn. i) μηδὲ μελλήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελλήσας Edd.“ Restitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Fritzschio Quaestat. p. 200. k) ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν.] Vulg. corrupte ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. Omittit καὶ Fl. Mutavit Gesn. ἐπὶ γὰρ γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi paene eadem ratione libri variant. Vid. omnino Adnot. l) πρὸς ἵκοντι.] „πρὸς ἵκοντι O.“ m) Περσικῶν.] „Μηδικῶν O.“ et Gori.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subijciant, atque dicendi materiem: quaecunque difficilia sunt, dicantur, et contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicto, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempè primum est, euo tempore di-

cas, et secundum post hoc, et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri. Verum insta, et verba continua, et modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φεύγειτω, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάσιθω, καὶ τὰ p. 20.
 Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 πυκνά· καὶ ἐπὶ πᾶσι p) τὰ ὀλίγα q) ἐκείνα ὀνόματα ἐπι- p. 21.
 πολαζέτω; καὶ ἐπανθείτω r), καὶ συνεχές τὸ ἄττα καὶ τὸ
 δῆπουθεν, κᾶν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ
 εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
 πάντα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κᾶν ποτε ἀπορήσῃς
 πράγματος ὥδικου, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικασταὶς ὀνομάσας
 ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἶον τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λα-
 ρύγγει u), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βᾶδιζε
 μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγα-
 νάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν x),
 ὑπὸ τῆς αἰσχύνῃς ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθίζε-
 σθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννίς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
 δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλια-

η) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. ο) Πλαταιαί] „restituit. ex O. Πλαταιὶ Edd. male.“ p) ἐπὶ πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, cujus lectionis originem subtiliter explicat Fritzsche. Quaest. p. 200. q) τὰ ὀλίγα] „Articulum habent J. Fl. V. 2. Omittunt cett. et O.“ x) ἐπανθείτω] „ἀναπαύεσθαι O.“ s) μηδαμοῦ] „Sic Edd. omnes Μηδὲν O.“ u) λαρύγγει] „σοὶ ἀδέσθω O.“ u) λαρύγγει] κελάρυζε Schol. et 2954. x) ἐστήκωσιν] „ἐστήκωσιν malè Fl.

transeat Hellespontus, te-
 gaturque sol a sagittis Per-
 siciis, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineas
 Othryadis literae, et audian-
 tur Salamis, et Artemisium,
 ac Plataeae. Multa haec
 sunt et crebra: tum super
 omnibus pauca illa nomina
 in summo quasi natent, et
 florum instar praeniteant:
 perpetuumque sit illud ἄττα,
 atque δῆπουθεν, licet nus-
 quam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, contentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa
 in cantum voce, iudicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 percutiatur femur, tum mo-
 dulanti gutture pronuncia,
 et sreatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indigator il-

p. 21. κῶν ἀρξάμενος, ἥ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρως γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τῷ

p. 22. νῦν καθιστώμενα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἷ) μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ 2) λέγουσι τε, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι θρῆν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα α), καὶ φωνήν, καὶ βάδισμα δ), καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται ε), καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρώντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν δ) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τῷ λόγῳ ἀγωνιστὴν εἶναι γε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ μικρὰν ε) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς ὥστε f) ὅρα, μήποτε γραφῆς, ἢ σκεψάμενος

21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν g) ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοντὸ σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν

y) οἷ) „καὶ O.“ 2) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ a) καὶ σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ O.“ Sic et Gori. b) καὶ βάδισμα] „Utrumque omittit Fl.“ c) θαυμάσονται] „τιθή-
που O.“ et Gori. d) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulga-
tum tuetur Fl. J. etc.“ e) μικρὰν] „μικρὰν O. f) ὥστε]
ὥςπερ Reitz. hypothetice, opinor, culpa. g) τῶν δειπνῶν]
„τὸν δειπνῶν male O.“

lis, et maledicito: sin pu-
dore quodam stent suspensi,
ad abeundum parati, assi-
dere illos jubeto, atque in
universum, regnum quoddam
exerceto. Ut vero vulgus
etiam copiam admirentur
rerum dicendarum, ab Ilia-
eis inde temporibus facto
initio, aut, per Jovem, a
Deucalionis et Pyrrhae nu-
ptiis, si videatur, ad illum,
qui nunc est status rerum,
orationem deducito. Nam
qui intelligunt, pauci; ii-
que maximam partem boni-
tate quadam reticebunt: si

quid vero dicant etiam, in-
vidiam quadam videbuntur
facere. Sed vulgus habitum,
et vocem, et incessum, et
inambulationem, et cantil-
lationem, et crepidam, et
illud tuum ἄττα admirabun-
tur, ac viso sudore tuo atque
anhelatione, non poterunt non
credere, formidandum te in
dicendo certatorem esse. In-
primis vero etiam illa extem-
poralitas excusationem non
parvam praestat, atque apud
populum admirationem. Ita-
que vide, ne unquam scribas,
aut post aliquam cogitatio-

χορὸν ἔχειν οἰκίον *h*), καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ p. 22.
 ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα *i*) σε δορυφορεῖ-
 τωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφησ μεταξὺ
 διαλαμβάνοντα *k*). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ *l*)
 σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου αὐτῷ. p. 23.
 τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι
 τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. "Ὁ δὲ μέγιστον, 22
 καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλι-
 πον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
 λῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκεῖω *m*).
 ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ *n*), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
 ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρή, ἐπίσημον γάρ·
 καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν *o*),
 τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλίσοντα *p*),
 ὡς ναυτιᾶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης *q*) δὲ μὴ πολλάκις τῇν

h) οἰκίον] „omisit O.“ *i*) προϊόντα] „προσῖόντα male Fl.“
k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edd. nec O.“ Conj. Sol.
 διαλύοντα. *l*) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. etc.
 Περὶ J.“ *m*) δοκεῖτω] „δοκεῖ τῶν O.“ *n*) ἐνεχθῆ] „ἐν-
 εχθέρτων O.“ *o*) ἐπειπεῖν] „εἰπεῖν O.“ *p*) ἐνοχλίσοντα]
 „ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ *q*) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

*nem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte depre-
 hendaris. Amici autem sem-
 per plaudant pedibus, et mer-
 cedem solvant coenarum, si
 quando labare te sentiant,
 praebentes manum, et inter
 moras laudationum inve-
 niendi quid dicas occasio-
 nem suppeditantes. Nam il-
 lud quoque tibi curae sit,
 chorum tibi tuum uti habeas,
 qui concinat. Haec quidem
 observanda tibi in ipsis
 orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo
 tectum satellitio, et de his,
 quae dixisti, disputantem.*

*Et si quis forte fiat obviam,
 admiranda de te dicito, et
 supra modum te ipse lauda,
 ut gravis ei sis: Quid enim
 ad me ille Paeaniensis? et,
 Ad unum forte veterum mihi
 certamen est? et id genus
 alia. Quod autem maximum,
 et ad famam parandam in
 primis necessarium, fere
 praetermissem. Quicunque
 dicunt, eos deride. Et si quis
 bene dixerit, aliena, non sua,
 proferre videatur: si feratur
 mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In reci-
 tationibus ultimus omnium
 ingredi; facit enim te con-*

- p. 23. χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ' ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἡ δὲς
τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου r)
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ
τῶν μέμψεων s) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα t). τὰ δὲ ἄλλα,
χρὴ θαρρῆν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ
ψεῦσμα u) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖ-
p. 24. λεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεὶ καὶ
περὶβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίῃ γ) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχᾶν z)
γε a), καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα·
καλὸς γὰρ εἶναι θελε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτο σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-

r) γίγνου] „γίρου O.“ s) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως O.“
t) τὰ ὅσα] „desunt in Fl.“ u) τὸ ψεῦσμα] „ψεῦδος, et
sine articulo O.“ x) καὶ περὶβλεπτον] „omiserat O. sed in
marg. additum.“ y) ἰδίῃ] „Bene sic Ald. Hag. Par. etc.
Male sine puncto J et Fl.“ z) ἢ αὐχεῖν] Sic Schm. ex O.
Vulg. ἢ aberat. a) γε] „Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε,
quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „ἐπιδεικνύναι O.“

spicuum: et tacentibus omni-
bus peregrinam quandam
laudationem subjicere me-
mento, quae aures prae-
sentium advertat et offendat,
ut nauseent omnes ad ver-
borum insolentiam, et aures
obturent. Neque vero manum
saep̄ ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assur-
gas, nisi semel forte aut bis
ad summum. Subride autem
frequenter, et ostende, non
placere tibi, quae dicuntur.
Ancipites autem sunt repre-
hendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum
aures habent. Caeterum con-

fidendum est: audacia enim,
et impudentia, et mendacium
in promptu, et iuramentum
in extremis semper labiis, et
invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et
calumniæ probabiles. Haec
celebrem te brevi et conspi-
cium facient. Atque talia
sunt, quae extra sunt et
apparent. In privato autem
facinora omnia committere
tibi decretum sit, aleatorem
esse, inebriari, libidinari,
moechari, aut certe gloriari,
etsi non feceris, idque apud
omnes dicere, et literulas
ostendere scriptas a mulieri-

ναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος c)· καὶ τὸ d) δεῖνα δέ, 'μὴ p.24.
αἰδεσθῆς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐραῶσθαι
δοκοίης· καὶ ταῦτα, γενεήτης, ἥ καὶ, νῆ Δία, φαλακρὸς
ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ
μὴ ὥσων οἱ g) οἰκίαι ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοι-
ούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρῆσιμα παραγίγνεται. πλείων
ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅρας ὡς λαλίστεραι αἱ γυναι-
κες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ
δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτίγς i) διοίσεις τῶν
ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p.25.
πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκτεῖνα. καὶ αὐτὸ δε σοι τὸ στόμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω
καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα αὖ δύνη-
ται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιροκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

- c) σου — εὐδοκιμοῦντος] „σοί — εὐδοκιμοῦντι male Fl.
d) τὸ] „τὸν Fl.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
neglectum. Vid. Adnot. e) αἰδεσθῆς] „Sic dedi ex J. V. 2.
O. L. Αἰδεσθῆς Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum
Fritzsche, pro vulg. κἄν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πασχοις Edd.“ i)
καὶ κατὰ ταυτίγς] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ καταντίγς
habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτίγς. k) πιττοῦσθαι.]
πιττοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O.“ et Gorl.
Ἐτοίμως conj. Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 965.
m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulcheresse velle
debes, et hoc agere, ut mulie-
res studiose videantur te se-
ctari. Nam hoc quoque ad
Rhetoricen vulgo referent,
quasi ea causa in ipsa quo-
que gynaecoonide gratiosus
sis. Sed interim! ne pudeat
te, etiamsi a viris alterius
rei causa amari videare,
idque barbatus cum jam sis,
aut, ita me Jupiter, calvus.
Sed sint, qui etiam hac ipsa
causa te utantur. Si vero
non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hac
etiam re commoda facultati
dicendi utilia accedunt: ma-
jor certe impudentia atque
audacia. Vides, ut loqua-
ciores sint mulieres, et abun-
de maledicant, ac supra vi-
ros. Si ergo idem quod il-
lae patiaris, his quoque in
rebus praecelles reliquis. Ve-
rum etiam pice velli oportet
maxime sane per omnia: si
vero minus, omnino quidem
illa... Ipsum vero os tibi ad
omnia hiet facile, et mini-

p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ

24 μάλιστα ἢ n) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
σης ο). πάντα αὐτὴ γε p) ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γι-
γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἦν q) ταῦτα, ὦ παῖ,
καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
θυρόων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
καὶ ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δέ, οὐκ
ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ
παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ r) ἐμὲ, ὥς πατρός μὲν
ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
Ἰδῶν καὶ Θμουῖν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκιστρίας, ἐπα-
φροδίτου s) τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδό-
p. 26. κίμος t) εἶναι δοξάς, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφε-
σθαι αὐτὴν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλισχροῦ ἐραστοῦ. ἐπεὶ δὲ
τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὖσαν κατείδον, καὶ διεκπερά-
σας u), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη

n) ἢ v) ἢ B. 3. o) διαρκείας] „διαρκίῃ O. et marg. A. 1.“
p) γε] „τε FL.“ q) ἢ v) „ἐν male O.“ r) γὰρ] „omisit O.“
s) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
et e vestigiis lectionum ἐπ' ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀμφο-
δίου O. scripsi pro vulg. ἐπ' ἀμφοδίου. t) ἀδόκιμος] „re-
cepi ex FL. quum ἀδόκιμος esset in ceti.“ u) διεκπεράσας]
„διεκπαλάσας O.“ et Gori. x) Προθεινός] „bene J. Hag. Par.
Salm. etc. Προτεινός B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermo-
nes, tum ad alia; quascun-
que poterit. Potest autem
non soloecismos tantum com-
mittere aut barbarismos, ne-
que nugari solum, aut pe-
jerare, aut maledicere, aut
calumniari, ac mentiri; sed
noctu aliud quoque subire
ministerium, imprimis ad
multos adeo amores si non
sufficias. Omnia quidem illa
norit, et nativa magis fiat,
neque quidquam aversetur.
Hasc si, puer, diligenter
edidiceris, potes vero; ne-
que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
polliceor, non longo inter-
jecto tempore optimum te
Rhetora et nobis similem red-
ditum iri. Quod sequitur,
non opus est uti ego dicam,
quot brevi bona a Rhetorice
adfutura tibi sint. Vides
enim me, qui ignobili patre
natus sim, et ne pure qui-
dem libero, ut qui ultra Xoin
et Thmuin servierit, matre
autem sarcinatrice venerea
quadam. Ipse vero, qui for-
ma viderer esse non omnino
contemnenda, primo solorum
alimentorum pretio sui cum

Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, p. 26. ἢ ἀμαθία, ἢ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Πόθμινός x). ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήας παιδὶν ὁμῶν-
 μος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γραῖ συνοικήσας γ), τὸ πρῶτον
 μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς, ἐρᾷν προσποιούμενος γυναι-
 κὸς ἐβδομηκοντούτιδος z), τέτταρας α) ἔτι λοιπούς b) ὁδόν-
 τας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλήρ' αἰλλὰ
 γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
 ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστα μοι ἐποίησεν p. 27.
 ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχεν ἀπάντων
 κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, αἷς φάρ-
 μακον εἶην c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ 25
 κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαιῶν, ἀλλὰ
 καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἄν e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς
 τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνού-
 μενος. καὶ ἡτῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ

γ) συνοικήσας] „synoikias male O.“ z) ἐβδομηκοντού-
 τίδος] „ἐβδομηκοντίδος Th. Mag. V. triakonτούτης. Vulgatum
 tnetur Fl etc.“ α) τέτταρας] „τέσσαρας O.“ b) λοιπούς]
 „λοιπὸν O.“ c) εἶην] ἦεν marg. Cod. Gorl. d) αὐτὴν]
 „αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κἄν] „recte J. Ald.
 Fr. Hag. Salm. sine accentu, κἄν male Fl. Par. B. 1.“ et β.

amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc
 viam esse facillimam, eam-
 que emensus in summo jam
 essem, (aderant mihi enim,
 parce, cara Adrastea! prae-
 sidia illa, quae modo dice-
 bam, omnia, confidentia, in-
 scitia, impudentia) primo
 quidem non amplius Pothi-
 nus nominor, sed jam Jovis
 et Ladae puteris cognominis
 factus sum. Deinde adjunxi
 me ad anum mulierem, a
 qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulierem
 septuagenariam, dentes ad-
 huc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ip-
 sos. Verumtamen paupertatis
 causa laborem sustinui,
 cum frigida illa de capulo
 oscula suavissima mihi fa-
 mes redderet. Deinde parum
 aberat, quin heres constitu-
 tus essem, quae habebat,
 omnium, nisi servus exsecre-
 bilis indicasset, venenum a
 me, quod illi darem, esse
 emtum. Praeceptus igitur eje-
 ctus, necessariis tamen ne
 sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, et in judiciis
 probandum me praebeo, prae-
 varicans saepe, et iudicium
 corruptionem imprudentibus

- p. 27. θυρᾶ χλωροί, καὶ ἐστεφανωμένοι f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρωῖμαι τοῖς δειλίαις. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς g), ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
- p. 28. κακὴ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑαυτοῦ παραι-
- 26 νέας, καὶ χάριν ἑαυτοῦ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k). Εἰεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m). εὐ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε, ὅσπερ ἔξαρχῆς ἐπόθεος ἐλθεῖν· καὶ εὐδὲν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ n). ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμῆν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναικα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο p) πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἐστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex O. et Gorl. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι tantum O.“ i) νῆ] „νῆ O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος αὐτοῖς 3011. Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γεννάσας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπασαι male O.“ n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gorl. o) κρατεῖν] „κροτεῖν male O.“ p) ἐκεῖνο] „omissum in O.“

pollicens. Et plerumque causae equidem cado: sed palmae tamen in janua virides, et in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum perversitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecipi, eaque ratione gratiam

mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in judiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, et amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator et magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere,

φείεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν q) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28.
ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι)
ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ
ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος s) ὣν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα.
μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι t)· ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε,
καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῶ τάχει
ἡμῶν u) κεκρατήκατε, ὡκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῶ ῥάσῃ
καὶ πρατῇ τραπέεσθαι τὴν ὁδόν.

q) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O.“ r) *ἐπιπολάζων*] *ἐπι-
πελάζων* conj. Guyet. plane inutile commentum. s) *ἀσύμ-
βολος*] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cell. et O.“ Vid. Adnot.
t) *πέπαυμαι*] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ u) *ἡμῶν*] *ὑμῶν* legi jubet Fritzsche. Quaest. p. 200 convenienter cum
versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque
rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucris curru
vectum ferri, quam ipsum
de Jove *dicere decuit*. Ego
vero, ignavus enim et timi-
dus sum, de via vobis de-
cedam, et desinam Rhetoricen
sectari, qui non eadem, quae
vos, ad eam conferre pos-
sim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere praedi-
candos vos atque admiran-
dos praebete, illud solum
recordati, non celeritate vos
vestra vicisse, qui veloci-
ores judicati sitis, verum quod
facillimam et declivem viam
elegistis.

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendacis vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanae rationi in perpetuum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum confatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoris, et quas alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consensum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

1 ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλες, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγειται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὕμῃς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νόον;

α) ΤΥΧΙΑΔΟΤ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΣ] Sic B. 1. 3. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιαδῆς καὶ φιλοκλεὺς vitiose Reitz. et recentt. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλοκλῆς.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλά, ὦ Τυριάδη, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν *b)*, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἔνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοι γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ τοιούτου φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ *c)* ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται *d)*, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανεύνηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν *e)* οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασίν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd. vet. omiserant, recte postulant Reitz. et recentt. *c)* αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. *d)* περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται] Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. *e)* εἰσιν] abest a FL.

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel redditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cujus boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam

p. 30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΤΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνειοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνῶμην θαυμαστούς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὥς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἀρίστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἑγγράφῃ τῷ ψεύσματι g) κεχρημένους, οἷς μὴ μόνον ἐξαπατᾷ τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ

p. 31. μέχρες ἡμῶν διέκνευσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις ἀβῆσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισι, ὅποταν Οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθεῖος δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐκανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἀΐδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δ' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνους ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναῖκος τις ἐς

f) αὐτούς] αὐτοὺς B. 3. g) ψεύσματι:] ψεύματι ead. B. 3. quas omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κεχρημένους pessime.

lamentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Onidiam, et ante

hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendatio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deciperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in

ὄρνειον *h*) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ *p. 31.*
 Χαιμάρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πάντων ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κη-
 λεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν διδόντων. *3*
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 οὐ γελοῖον; εἰ Κρηῖτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς *i*) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄψεως ὀδόντων, Σπαρ-
 τούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν *p. 32.*
 ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως *k*) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροῖβου τινὸς, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι *l*) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
 τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπιέρων, ἢ Πᾶνα *m*) ἥκειν
 ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείδειαν ὑπὸ

h) ἐς ὄρνειον] ἐς τι ὄρνειον 2954. *i*) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. Iῆς etiam additum in marg. A. 1.“ *k*) ἐμφρό-
 νως] „εὐφρόνως FL.“ *l*) νομίζοι] Sic ob praecedens οἶηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. *m*) Πᾶνα] Πάνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimaeras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdae
 omnino et portentosae fa-
 bellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Quam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint *mendacia*.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multae, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 ses, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [*sa-
 tivos*] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero haec
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, iis prudenter exa-
 minatis, Coroebi cujusdam
 aut Margitae judicet, cre-
 dere, aut Triptolemmum per
 aëra vectum alatis draconibus,
 aut Pana venisse ex
 Arcadia auxiliatum in Ma-

p. 32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσιβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς n) ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθεῖσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πό-
λεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου
τερπνὸν ἐπαρωγώτατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες ο) τῇ γραφῇ,
οὐπερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ
καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαινόμεναι
τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ
μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύση λιμῶ
τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν
p. 35. ξένων τάληθές ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίᾳς ἔνεκα
τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοισι
εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι
τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic Reitz.
cum recentt. correxerat vulgatam olim. forinam *ἐκ* — ὅντες
non item Ver. Hist. I, 7. vocem *παραμιγνύντες*, ubi vid. Varr.
Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ri-
diculum habens vulgatam, quae tamen unice genuinam ex-
primit auctoritē septentiam: *enarratores scilicet rerum fabulo-
sarum*, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro
κωλύση vix dubito, quin verius scribatur *κωλύσαι*. cf. Scyth.
c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Bo-
rea Orithyiam: ille impius
et amens illis videri solet,
qui manifestis adeo et veris
rebus fidem neget. Eo us-
que mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychia-
de, et civitates veniam con-
sequantur; alteri suavitatem
ex fabulis, quae tantam ha-
beat illecebram, suae scrip-
tioni admiscentes, qua sci-
licet maxime, ad auditores
stos opus habent: Athe-
nienses vero ac Thebani, et
si qui alii, augustiores tali-

bus *commentis* reddunt pa-
trias. Si quis enim tollat e
Graecia fabulosa ista, ni-
hil prohibuerit fame eorum
monstratores perire, cum ne
gratis quidem hospites au-
dire verum velint. At qui
nulla tali caussa inducti ta-
men gaudent mendacio, illi
merito plane videantur ri-
diculi.

Tych. Recte istuc dicis.
Ego enim ab Eucrate tibi
adsum, praeclaro viro. ubi
incredilibus multis et fa-
bulosis auditis, vel potius in

θὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπαιῶν ψυχὴν, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκείνος, οὕτω βα-
θρὺν πάγωνα καθευμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἐτι καὶ φιλο-
σοφία ξυνῶν τὰ πολλὰ, ὑπομένειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκαῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τρι-
οὔτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπαύμνυτο τοῖς πλείστοις,
παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
αὐτόν, πικρὴν ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη r)
τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόνυ αὖν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῦν τινα πίσθηκον περι-
στέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίκα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscri-
ptum est.“ r) μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμνηε, καὶ ἔξω ἦν
vult Bæd. pro genii sui iudole.

media eorum enarratione,
discessi, qui ferre egressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
quaedam me ejecerunt, illo
portentosa multa et absurda
enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
fide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
adeo barbam submiserit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
vel sustinere posse, ut andiat
aliud se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
audeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixerit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixo varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quaenam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι, ἣν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ παίῳ ἐσκεπεν.

5 ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὃ Φιλόκλης, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὥς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὥς παρ' Εὐκράτην ἔω-
θεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς καὶ τοῦ Λεοντίῳ συγγενολιμν, κἀκείνων ἴδοιμι, (ἡγνοήκειν γὰρ, ὥς νοσοῖη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὕρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ εἶναι, (ἐφθάκει γὰρ, ὥς ἔφα-
σκον s), ὀλίγον προεξηληλυθώς) ἄλλους δὲ συγχροῦς, ἐν οἷς Κλειόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἰων' οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὥς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι ε) δυνάμενον. ὁρᾷς, οἷους ἄνδρας σοι φημί, πανσόφους, καὶ
p. 35. παναρέτους, ὃ u), τε περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκύστης

s) ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. 1) ὑποφητεῦσαι] ὑποφνεῦσαι male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quam post hanc vocem vulgo posnerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: *quodque caput rei est, de unaquaque secta*, correxi, monitu Schæferi ad *Dionys. Halic.* p. 145. et *Fritzscheii Quæstist.* p. 38.

chiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba te-
gat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho con-
vento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut *nempe* et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac

Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos, florem ipsum de unaquaque

προαιρέσειως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβηροὺς p. 35.
 τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
 χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη
 ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
 ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατεληλύθει. καθέ-
 ζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
 λευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε
 εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ
 εἰσιῶν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύ-
 σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος· τὰ συνήθη ταῦ-
 τα, ὡς ἀγνοῶσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, θρο-
 μαῖος ἔλθοιμι γ), ἐκαθεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐτύγγα- 7
 νον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες,
 τὰ δὲ καὶ α) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς
 ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοῖνυν, φησὶ,
 τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
 γαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδῆσειεν εἰς

- x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola.“ nec aliter B. 1.
 et 3. Mox pro more suo Belinus vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἄν,
 et mox ὡς ἂν ἀγνοῶσαιμι. γ) [ἐλθοίμι] „ἐλθοίμι marg. A. 1.
 W.“ z) ὑπὲρ] „πρὸ Fl. sola.“ nec non 2954. probante Be-
 lino. α) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὲ καὶ 2954. quae, licet maxime
 depravata, tamen „sine cunctatione adoptat“ Belinus. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac
 tantum non adspectu ipso
 terribiles. Insuper vero ade-
 rat Antigonus Medicus, mor-
 bi caussa, puto, advocatus.
 Ac jam mollius videbatur
 habere Eucrates, eratque
 familiaris illi morbus: de-
 fluxio enim iterum in pedes
 illi descenderat. Igitur assi-
 dere me apud se in lectulo
 iussit Eucrates, submissa
 paullum ad infirmitatem si-
 gnificandam voce, cum me
 vidisset, quamquam claman-
 tem illum, et contenta voce
 aliquid dicentem, in ipso in-

gressu audirem. Et ego,
 summa cautione adhibita, ne
 forte pedes illius attingerem,
 excusatione illa vulgari pro-
 lata, me morbum ipsius igno-
 rasse, audito autem, cursim
 statim venisse, prope illum
 aasedi. Illi forte jam de mor-
 bo partim dixerant, partim
 adhuc disputabant, insuper
 vero etiam curationes unus-
 quisque nonnullas subjicie-
 bant. Nam Cleodemus, si
 ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae,
 ita uti dixi interfectae, et
 excoriati modo leonis pelle

p. 55. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ

p. 56. σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι πυρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπιδῆς ἐκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Ἀβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰρουσίην αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος 8 τοῦ Ἀβυς. Ἐγὼ δέ, οἰεσθε γάρ, ἔφη, ἐποδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γα λῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται] „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id. pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiavi equidem, sed cervae virginis et nondum initae: et probabilior sic res est: celere enim cervae et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem

esse, propterea quod velox cervae. Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persescuti. Laudabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Putatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae essent mani-

σταίμην e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36. ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμελείτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης. οἶνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτέεσθαι, καὶ ὅλως, ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37. τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινὰς ὠφέλειαις ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥίνα κορυφῆς μεστὸς εἶην, ὥς πιστεύσειν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπιγεύρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὥς φατέ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνθρῆν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήση h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγᾶλᾱς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύ-

e) ἐπιστάμην] ἐπιστάμην corrigi^t Bel. soloecismorum ille felici^{or} auctor quam exstinct^{or}. f) πιστεύσειν] πιστεύειν 2954. quod monitu Belini prae tulit Schm. vulgato. Mibi vero πιστεύσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν male J. Οὐκ cert. Ἀτ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.“ h) ἐνδήση] „ἐνδύση J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης pej^{us} marg. A. 1.“ Ἐνδύση etiam 2954. i) μυγᾶλᾱς] μυγᾶλας B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere jubens, et vesci oleribus, et in universum de contentione remittere. Cleodemus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur, quas-

litates ad morbos? Mihi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit natus, ut credam, externa, et quas nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae do-

- p. 37. οντα ὑπ' ἀληθόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῷ αὐτοῦ l) δέρματι.
 9 Πάνν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα
 οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελῇ m) τοῖς
 νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφα-
 νέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν
 τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπειῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ
 βουβῶνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιού-
 σιν. εἰ δὲ ἐκείνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
 οἰήσῃ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἣν δ' ἐγὼ,
 ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν
 ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμειος
 γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p),
 διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰ-
 δήματος δεδιότος ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν,
 p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, ἔτι r) σοι
 10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ
 Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλίγῳ male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελῇ] „ὀμιλῇ FL.“ n) καὶ μοι] κἀμοὶ 2954. Berl. Schm. o) τί] „ὅτι marg. A. 1. et FL male.“ Ὅ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τῷ λόγῳ FL.“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὔτε πυρ. 2954. r) ἔτι] ἐτέον conj. Jacobs.

lore in integrā sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia dicere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, possunt; ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, et serpentium mulgedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et ante faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, ante sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non

εἰ γε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων P. 58.
 γίνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λῖγε, ὦ ἄριστε· κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῇ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
 κῆς, ἀνισιάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἥπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
 τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. 11
 Ἐκ τοῦ-
 του, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπε-
 λουργόν, ἐρῶμενον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φι πλήθουςαν ἀγοράν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη
 σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακτεῖν
 κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθᾶσαι, καὶ καταδύ-
 ναι αὐτοῖς ἐς τὸν ε) φωλεόν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον P. 59.
 ὑπ' ἀληθόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ
 ἐωρῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγᾶλας Cf. c. 7. et 8. u) ἐωρῶ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 colo Deos, et curationes il-
 lorum video, et quae bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo·
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorem,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret do-
 loribus. Haec igitur nuncia-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

p. 39. κομιζόμενον, ὅλον φθηκότεν, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένον δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν x), Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὡς γ) φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαρθεῖ τινι ἐξιλάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκάψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ a) ἐκεκόμιστο, ᾗχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπείων. τοσοῦτον ἡ ἐπαρθεῖ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλιτής 12 ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν b) γὰρ ἔλθων ἔωθεν, ἐπαιπὼν ἱερατικάς c) τινα ἐκ βιβλίου πυλαιᾶς ὀνόματα ἐπτα, θείῳ καὶ δαδὶ παθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl.“ γ) ὡς] Rectius et forsā verius scriberetur ὁδς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Toim. IV. p. 583. z) ἰάσεται] „ἰάσαιτο Fl.“ Ἰάσαιτο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὐ] φ conj. Elsnér. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritzsck. Quaest. p. 100. pro. vulg. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν. c) ἱερατικά] „ἱερά Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedi illius lapidem,

quem de columella sepulcrati virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐπορθὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρυνοὶ τε, καὶ γύσαλοι· ἐλεῖ- p. 40.
πετο δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρωι, οἶμαι, ἐξεργύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν e) ἦκε κῆκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν f), ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίκα μάλᾳ κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φουσηματι, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ 13
πρεσβευτῆς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχερραγῶγει τὸν δράκοντα ἦδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἣ σκίπωνα ἔχων ἐκείνος, ἐπεστηρίχτο;
σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπι-
στότερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὅμως ὅτε τοπρα-

e) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf. καταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Ainoz. c. 52. Toxar. c. 61. et similia. f) συνηλίσθησαν] „ex emendatione Solani Συνηλίσθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. notatum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque, nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] „πιστεῖν αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deeraut in uno Cod. Et pro γίγνεσθαι erat πιστεῖν. In marg. Ald. Wess. duo haec adscripta: δυνατῷ πιστεῖν αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ.“

Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi et aspidēs, et viperae, ac cerastae, et jaculi, et rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylo-nius: at

illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero et ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem vidi peregrinum,

- p. 40. τον ι) εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερ-
βορέων δὲ ἦν, ὡς ἐφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπι-
πολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ
αἰέρος φερόμενον, ἡμέρας οὐσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα,
καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρειον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ
τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἡδ' ὅς, ὑποδεξιμένον γε
καρβατίνας, ὅλα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ
σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀτάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἐκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παριστάς, καὶ
14 τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ
εἶδον γεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους k).
ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
βὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου l) θυ-
γατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ
εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν
ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὄκτωκαιδεκάτης

i) το πρώτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. k) Ἀλεξικλέους] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ l) Δημαινέτου] „Sic Fl. J. Fr. etc. Δημέτου Schol.“

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyerboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemonebus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glauclides enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui vel duodeviginti

ὦν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετελήλυθαι εἰς τέτ p. 41.
 λος ἄμχανων δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἔγω
 δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ἱπερβόρεον ἐκεί-
 νον μάχον ἄγω πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μυαῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελεῖσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 καίδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρῇ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μίσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλῆα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανάνκει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ αἰργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἔρῳ. μετὰ δὲ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
 μορφήν ἐπέδεικνυτο, εἴτα βρῶς ἐγένετο παγκalos, εἴτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ἱπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἔρῳ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. 'Επιτολὺ Fl.“
 n) Ἀναξικλῆα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. juvant.“

annorum adolescens jam
 analysi uteretur, et acroa-
 maticos de natura libros ad
 finem usque pertractasset.
 Attamen consilii circa suum
 amorem inops, omnia mihi
 indicat. Ego vero, quod ma-
 gistrum decebat, Hyperbo-
 reum illum magum ad eum
 deduco, quatuor in praesens
 minarum mercede interposi-
 ta; oportebat enim statim
 numerare aliquid ad sacri-
 ficia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam,
 (tum enim plerumque talia
 sacra peraguntur) fossa in
 subduali domus depressa,

circa mediam noctem evoca-
 vit nobis primo quidem Ana-
 xielem, - patrem Glauciae,
 ante menses septem defun-
 ctum. Graviter autem ferebat
 senex amorem, atque irasce-
 batur: denique vero tamen
 amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae
 Cerberum secum duceret, et
 Lunam detraxit, multiforme
 spectaculum, diversamque
 prae se speciem ferens. Pri-
 mo quidem muliebrem prae
 se formam gerebat: tum bos
 fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem
 Hyperboreus de luto cum fin-
 xisset parvulum Cupidinem,

- p. 42. τῶν τε ἀναπλάσας, Ἀπειθε, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο) δὲ ἐπίστη κύπτουσα τὴν θυρὰν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περὶβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὅς ἂν ἐμμανέστατα ἐρώσῃ, καὶ συνῆν, ἄχρῃ δὴ ἀλεκτρύνων ἡκούσαμεν ῥιζόντων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἐκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐπεπύραμεν περὶ
- 15 αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγὲς. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυ-
χιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπο-
δαῖς χρήσιμα. εὐ λέγεις q), ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
- p. 43. εἰ γε εἶδον αὐτὰ, τῶν δὲ συγγνώμη, αἶμαί, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ῥῆμιν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' εἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἐραστὴν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s). οὐχ ὁρῶ δέ, τίς εἶνα ἐδείχθητε ἐπ' αὐτῇ τοῦ πηλίκου πρῶσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἰ-
κοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ἑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πᾶν γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐποδὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

ο) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque Ald. pro vulg. μετὰ μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίστησας] ἐπιστ B. 3. turpi mendo. q) εὐ λέγεις] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. i. W.“ r) ἐραστὴν] „Et sic Pl. cum ceu.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysi-
dem! Volat lutum, nec ita
multo post adstitit illa pul-
sans januam: et ingressa
Glauciam amplectitur, ut
quae ad summum furorem
neque amaret hominem, fuit-
que cum illo, dum gallorum
cantum audiremus. Tunc
nampe Luna evolat in cae-
lum, et terram Elecate sub-
iit, et reliqua spectra eva-
nuere, et emisimus, circa
ipsum fere diluculum, Chry-
sidem. Haec si vidisses, Ty-
chiade, non amplius fidem
negares dicentibus, esse nul-
ta in incantationibus utilia.

Recte, inquam, mones. Cre-
derem enim, ea si vidissem.
Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute,
ut vos, videre talia possum.
Kekum enimvero, novi enim
Chrysidem, quam dicis, ama-
tricem mulierem, facilenique
et promptam, non video, quam
ab caussam opus habueritis
legato ad illam luteo, aut
mago ex Hyperboreis, ipsa-
que adeo luna; quam viginti
drachmis ad ipsos abducere
licebat Hyperboreos. Omnino
tali carmini cedit mulier, et
contrario spectris ingenio est.
Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πάτονθεν. ἐκίνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 43.
 ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἣ σιδήρου, πέφυγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
 φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψοφῇ. ἔρχεται πρὸς τὸν
 ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
 καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τετάρων
 μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται.
 γιλοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16
 ἠδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
 μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξά-
 δοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν,
 ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τούτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπλήκτον- p. 44.
 τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας,
 καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀπο-
 πέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλοι ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται, ὅθεν εἰς-
 ἐληλύθασι εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ

t) αὐτῇ] αὐτῇ h. l. majore jure velle poterat *Jensius*, quam
Somn. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum
 lectionem. Intellige enim ipsam, i. e. eam, de qua nunc prae-
 ceteris agit, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954.
 x) πάντες] „abest a *Fl.*“ y) ταύτων] „τούτω *Fl.*“ z) ἐπὶ
 μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit *Jens.*

diant aeris aut ferri, fu-
 giunt; nempe et haec vos
 dicitis: haec autem argen-
 tum si qua tinniat, venit ad
 sonum. Alioquin ipsum quo-
 que Magum admiror, si,
 cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida
 ab illis talenta accipere, pro
 quatuor minis sordidus homo
 Glauciam reddit amabilem.
 Ridicule facis, inquit Ion,
 qui fidem neges omnibus.
 Itaque lubens interrogaverim
 te, de illis quid sentias, qui
 daemones liberant. terro-
 ribus, aperte adeo ipsa quo-
 que spectra excantantes? Et
 haec me dicere nihil opus
 est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palaestina, talium
 curationum Sophistam: quot
 ille traditos sibi cadentes ad
 Lunam, distorquentes oculo-
 los, spuma os repletum ha-
 bentes, tamen suscitatur, et
 sanos dimittit magna mer-
 cede malis liberatos. Cum
 enim adstat jacentibus, et
 interrogat, unde intraverint
 in corpus? ipse quidem ta-
 cet aegrotus: respondet vero

- p. 44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπου·
 ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθιέη α), καὶ ὑπειλῶν
 ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χοροῖαν. οὐ μέγα β), ἦν δ' ἔγωγ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὄρᾳν, ὦ Ἴων, ᾧ γε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,
 ἄς γ) ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
 17 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώτεροντας. Μόνος δ) γὰρ
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα ε) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ
 δὲ μεθ' ἡμέραν; ἔγωγ δὲ οὐχ' ἄπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ
 τοιαῦτα τεθείαμαι. καὶ τὰ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς
 p. 45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρᾳν μοι
 δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ
 ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν
 ἐπαρδὴν γ) ἐδίδαξε τὴν πολυνώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καί μοι ἀπε-
 στήσεις, ὦ Τυχιᾷδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἔγωγ, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθιέη] „ὑπειβολή Fl. sine μῆ.“ Sic etiam 2954. pro-
 bante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen
 praemittendum monet marg. A. 1.“ c) ἄς γ] „ὅσα J. et in marg.
 A. 1. Vulgatum tenet Fl. Fr. Par. etc.“ d) μόνος] „Hic
 rursum aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα]
 ταῦτα 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspisor scripsisse aucto-
 rem ἐντετυχήκασιν. g) ἐπαρδὴν] „ἐπαρδὴν Fl.“

Graece vel Barbare daemon,
 tum unde sit ipse, tum quo-
 modo atque unde venerit in
 hominem: tum iste adjura-
 tione, et, si non pareat, mi-
 nis daemonem expellit. At-
 que ego vidi etiam exeuntem
 nigro colore et fumoso. Non
 erat magnum, inquam, talia
 te videre, Ion, cui ipsae
 etiam ideas appareant, quas
 Plato, pater vester, ostendit,
 evanidum ac tenus specta-
 culum, quantum ad nos, qui
 caecutimus. Nempe solus
 talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii
 multi inciderunt in daemo-
 nes, noctu partim, partim
 interdiu? Ego vero non se-
 mel, sed decies millies jam
 vidi talia. Ac primo qui-
 dem ad ea perterrebar. Jam
 vero ob consuetudinem inu-
 sitatum nihil videre mihi
 videor: et nunc maxime, a
 quo tempore anulum mihi
 dedit Arabs, de ferro pati-
 bulorum factum, et carmen
 me multorum nominum do-
 cuit: nisi forte nec mihi cre-
 dis, Tychiade. Et quomodo,

Εὐκράτες τῷ Δελφῶνος, σάφῃ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
 ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξου-
 σίας i); Τὸ γαῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος; ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
 τής, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
 καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ
 μόνον ἀκούσειας ἄν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
 των. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἐώρακας, ἔφη,
 εἰσιὼν ἐν τῇ αὐτῇ ἐστηκότα πύργαλον ἀνδριάντα, Δημη-
 τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιτοῦ; μὴν τὸν δασκείοντα, ἦν
 δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
 στως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
 ζοντα τῷ ἑτέρῳ, φοικότα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
 βολῆς οὐκ ἐκείνον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p.46.
 καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις οὐδὲ τὸν παρ'
 αὐτόν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν
 καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον, ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

h) καὶ μάλιστα ἐλευθερίως] Ita ex FL. pro vulg. μάλιστα, καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξου-
 σίας] „οἱ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας FL.“ nec non ita 2954. „Ἐπ'
 ἐξουσίας hinc praeferit Fritzsche. Quaestat. p. 138. quia frequen-
 tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
 vulgatum, cujus illud videretur esse glossemā, k) φαινόμε-
 νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
 satis jejunē. l) τῇν] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
 τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένῳ]

inquam, non credam Eucrati
 Dinonis filio, sapienti viro,
 et liberrimē, quae sibi vi-
 dentur, et cum auctoritate,
 domi suae dicenti? Illud
 enim de statua, inquit Eu-
 crates, quod domesticis omni-
 bus quot noctibus apparēt,
 et pueris, et adolescentibus,
 et senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex
 nostris omnibus. De qua,
 inquam, statua? Non vi-
 disti, inquit, ingrediens, in
 aula stans signum pulcher-
 rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artifi-
 cis? Num discobolon, in-
 quam, dicis, incurvantem
 se ad habitum emittendi jam
 disci, reflexo vultu ad eam,
 quae discum fert manum,
 paullum submisso genu al-
 tero, ut in ipso statim jactu
 surrecturus una videatur?
 Non, inquit, illud, quan-
 doquidem Myronis operum et
 ipsum est, discobolus, quem
 dicis. Neque illud juxta stans
 dico, illud taenia redimitum
 caput, pulchrum; istud enim
 Polycleti opus. Sed omitte,

- p. 46. δεξιά εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κροτίου τοῦ Νησιώτου
πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. ἐν δὲ εἴ τινα παρὰ
τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρόιον εἶδες προγαστορεῖ, φαλαντίαν, ἡμί-
γυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας
ἐνίας, ἐπλήσμον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον
19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ
Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδέν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιά τοῦ Κρόνου,
ταυνίας καὶ στεφάνους, ξηρούς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p)
πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκίνα ἐχρύ-
σωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου
ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος
p. 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκώπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης.
ἦ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ. οἶδα ἐγὼ, ὅσον
δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς. ἦ οὐ νομίζεις
τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι,
εἰ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῶ; Πλεως, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢκ. τί δ' οὖν
καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾷτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ἐναντησομένη Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλιχος scribi ju-
bet Bel. Vid. Adnot. o) τὰ] „Caret articulo Fl.“ p) κεχρυ-
σωμένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 3.) Salm. Κεχρυσωμ.
male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr.
Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quae sunt ad dextram in-
troeuntium, in quibus Critiae
Nesiotae opera stant, Ty-
rannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influen-
tem aquam, ventre promi-
nulo, calvam, seminudam
amictu, cujus barbae pilos
aliquot ventus videtur ja-
ctare, insignes habentem
venas, indiscreta hominis
similitudine, illam dico: Pe-
lichus Corinthiorum dux vi-
detur. Per Jovem, inquam,
vidi quandam ad dextram
Saturni, vittas habentem et
corollas aridas, cujus pectus
bracteis inguratum est. At

ego, inquit, Eucrates, in-
auravi illa, cum me sanas-
set, tertium jam febris quer-
quera pereuntem. Fuit nemp-
e medicus etiam optimus ille
Pelichus? Est: et noli ir-
ridere, inquit Eucrates, aut
non ita multo post ille te vir
ulciscetur. Novi ego, quid
possit ista derisa a te statua.
Aut non putas ejusdem esse
immittere, quibus velit, quer-
queras, si expellere potest?
Propitia, inquam, sit et pla-
cata virilis adeo statua! quid
igitur aliud quoque facien-
tem, quicumque in demo estis,
videtis? Cum primum, in-

ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ καταβαίς ἀπὸ τῆς p. 47.
 βάσεως, ἐφ' ἣ ἕστηκε, περιλείπει ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντες· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντικα ἠδίκησεν, ἐκτρέπασθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ
 δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὡς α
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὄρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 εὐχὴ Πέλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ s).
 Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὡς Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ τ) Δημητρίου ἔργον εἶναι, p. 48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς φης,
 ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὗτος. "Ορα, ἔφη, ὡς Τυχιάδῃ, 20
 μὴ σοι μεταμелήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα
 ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομῆ-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνθ' ἐνα γένηται, ὁ Ἴων ἔφη,
 ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὡς Εὐκράτης;
 ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὗτοι Τυχιάδης
 ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν

Πιούντα male J. " s) τοῦ] „Tὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L. "
 t) οὐδ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „στάσεως Fl. et marg. A. 1. "
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque."

quit, nox oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiatur. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obolos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ γ) πρὸς τὸν μηρὸν, κρηρῷ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἣ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἰβυς τις οἰκέτης, κατάρματος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελίσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περιεστυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνато, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἰβυν. δὲ ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλήν ἄθλιος a), ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς b) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκαστην, ὥστε καὶ μῶλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, κἄμἐ, ὥσπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαλεῖν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ·

y) ἀργυρᾷ] „omittit Fl.“ z) κρηρῷ] κρηρῷ utraque Ald. a) ἄθλιος] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ b) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Toῦ J. Sed eodem redit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut nationis merces eorum, qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλω- p. 49:
 πεκῆθεν e) εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιός ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνν ἔδεδιν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τού- 21
 τοις Ἀντίγονος f) ὁ ἱατρός εἶπε· κἄμοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς
 μόνον ἐπειδὰν ἡ Θρυαλλίς g) ἀπροσβῇ, περιέσει τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ανατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἣν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἤδη ὁ ἱατρός h) θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ,
 ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' i) ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν ἔδει
 ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσκειν αὐτῷ, ἢ μελέκρατον ἐπισπείσειεν, p. 50:
 ἢ στεφανώσει τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ k) Εὐ- 22
 κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε l)
 εἶδον. ἐτύγγανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
 ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσοῦσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεί-
 ε) Ἀλω πεκῆθ' ἐν] „Αλω πεκῆθεν Edd. priores.“ f) Ἀντί-
 γονος] „Αντίγονος male FL.“ g) Θρυαλλίς] „Bene Fr.
 Salm. Amst. Θρυαλλίς male cett.“ h) ὁ ἱατρός] „Non habet
 FL. nec opus est.“ i) ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Αφ' Edd. cett. demta FL. quae ὑφ. k) ὁ] „ὦ male FL.“ l)
 πέντε] ποτὶ 2954. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber; sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstreptit, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, prae-

sertim ubi rem sacram dis-
 ferrimus, quam singulis an-
 nis ei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignatur, si non suo tem-
 pore opimis epuletur hostiis?
 Quem contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mī-
 tat, aut libet mulsim, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Eucrates, idque sub
 testibus, quod ante quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

R. 50. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆλιν, μεταξὺ
 φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρε-
 φεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· κῆγῶ εἰ-
 12 καὶ Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνη-
 γεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα.
 τὸ δ' n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τι-
 νος γενομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὀρῶ
 προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε
 δὲ καὶ δῶδε ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ἕξος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
 εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεὶν ὀφώπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω
 γοργόνε ἐμπερὴς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φρικῶδες o) τῆς
 προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχη-
 δὸν περιέκειτο p), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν
 αἰμῶν ἐνιούρους ἐσπετραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφρικε, ὦ
 φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ
 23 Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος τρίχας πᾶσιν q), ὁρθὰς ὑπὸ
 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἰωνά, καὶ τὸν Δεικό-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγῖον. n) τὸ δ'] τὸδ',
 vel τὸ δ' in omnibus prioribus. o) φρικῶδες] „φρικῶδες
 male Fl.“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βο-
 στρυχηδὸν εἰλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πᾶσας Solan. Sed in
 nou. mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim
 aliquid et commentans. Jam
 in opaco eram, cum primo
 quidem latratus exoritur ca-
 num: et ego arbitrabar,
 Mnasonem filium pro more
 ludere, et renatus caussa in
 densam silvae partem pro-
 gressum. At illud non ita
 se habebat. Sed post paullo
 motu quodam terrae facto,
 et sono, qualis est in tonitru,
 mulierem accedentem video
 terribilem, dimidii fere sta-
 dii altitudine. Habebat vero
 facem etiam in sinistra, et
 in dextra gladium, viginti
 circiter cubitorum. Ac quan-

tum ad inferiora anguipes
 erat: supra autem Gorgoni
 similis, vultu, inquam, et
 adspectu horribili: et pro
 coma dracones erant, cin-
 cinnorum in modum circum-
 jacentes, et implexi circa
 collum, quidam etiam in hu-
 meris spirarum in modum se
 volventes. Hic, Videte, in-
 quit, amici, quam inter nar-
 randum perhorruerim! et
 cum his verbis simul osten-
 dit Eucrates omnibus pilos
 in brachio torrentes a ter-
 rore. Ion igitur, et Dino-
 machus, et Cleodemus, hian-
 tes atque intenti hominem

μαχόν, καὶ τὸν Κλεόδημον, κερηνότες ἀτενές, προσεῖχον p. 50. αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς θινός, ἥρέμα προς- p. 51. κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξὺ, οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέους τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πῶγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι 24 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκαι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ r), καὶ λασιῖ, πιναρῆ s) καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάρχη. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρεψας ἅμα τὴν σφραγίδα t), ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου u). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἤλικον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ x) αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνους ἐπέκυπα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ Fl.“ Unde pro suspecto habuit et notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet equidem in talibus non adeo sim suspiciosus. s) πιναρῆ] „bene V. 2. Πιναρῆ reliquae.“ t) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf. Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) δακτύλου] „Sic Fl B. 1. (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτύλου J.“ x) τὸ] deest in Fl.“

audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae caussa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio duciari se patiantur. Igitur Dinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, caenes Deas quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constitui, conversa ad interiorem partem digiti palam anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in

- p. 51. σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοιτοδιναῖδας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κε-
φαλὴν· εἴτα ἑώρων τὰ ἐν Ἀΐδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλε-
γέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε
γνωρίζειν ἐνίοις αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς,
αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχομενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν.
τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
ἄλλο, ἢδ' ὅς, ἢ κατὰ φύλα καὶ φρήτρες μετὰ τῶν φίλων
καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακει-
μενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἐτι, ἢδ' ὡς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν
p. 52. Ἐπικούρου τῷ ἱεροῦ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς· ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγα-
στῶρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χορὴ γάρ, οἶμαι,
πρὸς φίλους ἄνδρας ἀληθῆ λέγειν. ἀμὰ γοῦν ἔγωγε ἅπαντα
ἀκριβῶς ἑώρακα z), καὶ τὸ χάσμα συνέμνε, καὶ τινες τῶν
οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὔτις ἐν αὐτοῖς,
ἐπέστησαν οὐπὼ α) τέλειον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἶπε,
Πυρρῆα, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρῆας, καὶ

γ) τοῦ] „omittit Fl.“ z) ἀκριβῶς ἑώρακα] ἱκανῶς ἑώρακα
Schol. α) οὐπὼ] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὐπὼ J.“

proximo enata, ne vertigine
oborta praeceps inciderem.
Tum vidi, quae sunt apud
inferos, omnia, Pyriphleg-
thontem, lacum, Cerberum,
mortuos, adeo quidem, ut
quosdam illorum agnoscerem.
Patrem quidem meum accu-
rate noram, iisdem adhuc
indutum, in quibus eum se-
peliverantus. Quid vero age-
bant, inquit Ion, animae,
mi Eucrates? Quid aliud,
inquit, quam per gentes et
tribus cum amicis et cogna-
tis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant er-
go adhuc, inquit Ion, Epi-

curei divina Platoni et libro
de animis. Tu vero numquid
ipsum etiam Socratem et Pla-
tonem vidisti inter mortuos?
Socratem equidem, inquit;
neque hunc dilucide, sed con-
jecturam inde faciens, quod
calvus erat et ventricosus.
Platonem vero non agnovi:
oportet enim, arbitror, vera
dicere apud amicos. Simul
ergo ut omnia accurate ego
vidi, et hiatus clausus est,
et quidam servorum requi-
rentes me, et in illis hic ipse
Pyrrhias, adstitere, nondum
plane clauso hiatus. Dic,
Pyrrhia, utrum verum di-

ύλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμ- p. 6a.
πειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἰδοκεῖ. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
σαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλεό- 25
δημος δὲ, Οὐ καὶ τὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶ-
δες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι c)
ἔθεασάμην. ἐπεσκόπει δὲ με, καὶ ἰθεράπεινεν Ἀντίγονος
οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, ὅλος καύσωνος
σφοδρότερος d). ἅπαντες δὲ με ἀποκλιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
ἐκέλευσας, ὡς Ἀντίγονε, εἰ πως θνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέ-
πεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγοροῦν g'), p. 53.
πάγκαλός, λευκὸν ἱράτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστῆδας,
ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄϊδην, ὡς αὐτίκα ἐγνω-
ρίσα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τίτυν, καὶ Σουφον. καὶ τὰ
μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικάστηριον
ἐγενόμην; (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακός, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐριννύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς, ὁ

- b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδε τι] Sic A. 1. et 2. Τοῖον δὲ τι B. a. et 3. Τοῖον δὲ τι Reitz. et recentt. Cf. Hermot. c. 20. cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil mutant Edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.“ e) ἐπικλεισάμενοι] „ἐγκλεισ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.“ g) ἐρηγοροῦντι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiri per hiatum, et ignis subluccere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis fori-

bus extra expectabant: ita enim jusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi juvenis vigilantibus undique pulcherrimus, veste candida indutus: deinde surgere me jussum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque et Chaëron, et Parcae, et Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut

- p. 53. Πλούτων, μοι δοκεῖ h), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνη-
 ξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπέρημέρους τῆς ζωῆς συνέ-
 βαιεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ·
 ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα
 με, Οὐπω πεπληρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπ' αὐ-
 τοῦ δὲ δὴ τὸν χαλκῆρα Δημόλοχ' ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρα-
 κτον ἤδη βιωῖ. ἀγῶν ἄσμενος ἀνδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη i)
 ἀπύρετος ἦν, ἀπῆγγελος k) δ' ἅπασαν, ὡς τεθνήξεται Δη-
 μύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾧκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπῆγγελλετο. καὶ μεταμικρὸν l) ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρο-
 26 μένων ἐπ' αὐτῷ m). Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίχορος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τι καὶ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧς n) ἑτάφη,
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπειὶ o)
 ἀνέστη, τὸν ἀνθρώπον. καὶ πῶς, ἦ καὶ ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν
 ἡμέραις οὔτε ἐμύδησα τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λαμοῦ

b) μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. i) ἤδη] „dēest
 in Fl.“ k) ἀπῆγγελος] Sic Schm. e Fl. pro vulgata forma
 vitiosa ἀπῆγγελλον, pro qua equidem, nisi respicerem prin-
 cipis Editionis auctoritatem, conjicerem ἀπῆγγαλλον. l) μετὰ
 μικρὸν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρον. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. m) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ n) ἧς] Ita,
 monente Schäfero ad L. Bos Ellipse. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἧ. quod in Vat. mutatum in ἧ ἢ.
 Vid. Bapt. Additam. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II. ad
 Append. Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. o) ἐπειὶ] ἀφ' οὗ 2954.

- mihi videtur, assidebat, pro-
 nuncians eorum, qui paullo
 post morituri essent, nomina,
 quos ultra diem ipsis dictum
 in vita manere contigerat.
 At juvenis me illi sistebat.
 Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum,
 inquit, impletum illius filum
 est: abeat igitur. Tu vero
 jam fabrum adhuc Demy-
 lum: jam enim supra colum
 vivit. Et ego laetus recur-
 rens ipse quidem jam sine
 febrieram, denunciabam vero
 omnibus, moriturum mox esse

Demylum: in vicinia autem
 nostra habitabat, aegrotans
 ipse quoque, ut nunciabatur.
 Et paullo post audiebamus
 planctum eorum, qui illum
 deplorarent. Quid mirabile,
 ait Antigonus? Ego enim
 novi, quendam vicesimo dis
 post, quam sepultus fuerat,
 revixisse, qui et ante mor-
 tem, et cum rediisset in vi-
 tam, hominem curaverim.
 Et quomodo, inquam, vi-
 ginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame
 periit? nisi forte tu Epi-

διεφθάρη; εἰ μὴ τινὰ γε ρ) Ἐπιμενίδην σύ γε ρ) ἐθερά- p. 54.
 πνευς q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπειρήλθον οἱ τοῦ 27
 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφηβων,
 ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα εἴη, καὶ ἀσπασάμενοι
 ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ
 εἰσεκομισθῆ θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
 πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων r) Οὕτως ὀναιμην, ἔφη, τούτων,
 (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὥς t) ἀληθῆ, ὃ Τυχιάδῃ,
 πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναῖκα, τὴν τούτων
 μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς
 περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε,
 τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακάψας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ᾧ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὰρ
 μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τὸ γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπαισέρεται δὲ
 μεταξὺ ἧς Ἀημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται x) πλη-

p) γ s] alterutrum otiosi censet Bel. q) ἐθεράπνευες] „ἐθερά-
 πνεύσας marg. A. 1.“ r) υἱέων] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“
 s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς Fl.“ ἐπιθεὶς αὐτοῖς superscriptum in
 2954. t) ὥς] „abest a Fl.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην
 Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz.
 et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis
 valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μεσῆτιν Amor.
 c. 27. x) καθέζεται] „καθίσαι marg. A. 1. W. An καθίσαι
 adscripsit J. J. Wetst.“

menidem quendam curasti.
 Haec dum loquimur, super-
 veniunt filii Eucratis redeun-
 tes de palaestra, quorum al-
 ter jam ex ephebis excessit,
 alter circa quintum decimum
 annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto
 apud patrem: mihi vero il-
 lata est sella. Et Eucrates,
 quasi admonitus ad conspe-
 ctum filiorum, *Ita*, inquit,
hisce fruar, injecta utrique
 manu, *ut vera tibi, Ty-*
chiade, narrabo. Uxorem

meam, nunc felicem, horum
matrem, norunt omnes quan-
tum amaverim: deolaravi
autem iis, quae illius causa
feci non viventis modo, sed
etiam vita functae, qui mun-
dum illius omnem una cre-
maverim, et eam, qua viva
gaudebat, vestem. Septimo
autem a morte illius die, ego
hic in lectulo, uti nunc, ja-
cebam, luctus solatia quae-
rens: silentio enim legebam
Platonis de anima librum.
Inter haec supervenit De-

- p. 54. σλον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτοισι, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλας ἦδη ὡχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωνύ-
- p. 55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιῶτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παρὰ πεισὸν ὑπὸ τῇ κίβωτῳ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐρόν-
τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγόμενων, κατάρατόν τι κυνήδιον ὑπὸ τῇ κλίτῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλά-
κτισεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μέντοι σάν-
δαλον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κίβωτῳ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.
- 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργέων οὐσε, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδια, παίσσθαι ἄξιον ἂν εἴεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
- 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ
- γ) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. o. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa; et prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum juniorem: qui statim puerili more cohorrui, pallidus jam ante ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus illam cum ejulatu lacrumabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
pertum, postea crematum est. Adhuc fidem negare tali-
bus, Tychiade, aequum cen-
ses, manifestis adeo, et quae singulis diebus appareant? Non per Jovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, οἰσθα τὸν αἰδιδίμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55, ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνεύσα, τοῦτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεοὺ ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκευκληθῆναι α) μοι τοῦτον ᾧμην ἀπὸ α) p. 56. τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκρίναντος αὐτῷ τοῦ Κλειοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ἔφον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d). καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τούτων τὸν ἀδαμάντινον πεῖθομεν (δέξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονας τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρῶθρίασα, καὶ κάτω ἐγενεσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίωντον. ὁ δέ, ὄρα,

α) ἐπεισκευκληθῆναι] Sic e praestantissima Kusteri et Guyeti conj. cui Solanus, Reitzius et Belinus fauerunt, pro vulg. ἐπεικκληθῆναι. Eandem horum verborum variationem vid. Council. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi. α) ἀπὸ] „Et sic FL.“ Melius haud dubie legeretur ὑπὸ, quod nescio an priori ἀπὸ ceaserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ, ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους] „αὐτοὺς marg. A. 1. cum FL.“ et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε] „Admisi ex FL. φιλοσοφεῖτε cett.“ d) ἐπήκουσα] „Sic Edd. Tux. vult Solan.“ e) ἂν] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sapientiae caussa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum immissum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero; inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, et spectra, et vita functorum animas vagari in terra, et, quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, et vultum Ari-*

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἰ τις ἀπήγγεστο, ἢ ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκ ἔτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πᾶν ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δι', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστώτα
 30 ὁραῖσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δορυμὺ ἀπιδῶν εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὀρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὀρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἥδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἔρου g), ἐνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι
 p. 57. δείχθῃ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλεις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸν

f) ἀπολελόγησθε] „Απολογίσομαι L. Ἀπολογῇ FL ac marg. A. 1. Vulgatum servant cett.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἐροῦ, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita FL. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνιον Par.“ i) ἐθέλεις] ἐθέλεις vult. Bel.

gnoti verecundia deiecit. *Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-*

tratur. Quid ais? inquit Arignotus, torvum me intuens; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixerō, videant? Jam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam, dic ad janitorem Tibium, velle de videre, unde dae-

δαίμονι ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ^{ε)} ἀπήλασε, ^{ρ-δγ,}
καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκίσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ ³¹
τοῦτο ἦν, ὃ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰκιστος ἦν,
ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς
ἐκπλαγείς ἐφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ τα-
ραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἡδῃ, καὶ ἡ στέγη κα-
τέρρεε. καὶ ὅλως αἰδεῖς ἦν ὁ θαρσύνων παρελθεῖν εἰς αὐ-
τὴν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ
δὲ μοι Αἰγύπτιας μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς
τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέπαντος τοῦ ξένου,
καὶ μόνον οὐκ ^{ι)} ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδί-
σοιμεν), εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον
λαβὼν, μόνος εἰσερχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ οἰκήματι κα-
ταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθέζομενος.
ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκειν νομί-
ζων, καὶ δαδίζεσθαι κέμε ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, ἀν-
χηρὸς, καὶ ^{η)} κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλον ^{ο)} εἰ

κ) ἀνορύξας] „recepit ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνορύξας
Ald. J. Hag. Par. etc.“ ι) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg.
A. 1. Μονονοῦ Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Fr.“ m) βε-
δίζοιμι] ἂν addi vult Bel. p) παῖ] „habet a Fl.“ ο) πρὸς-
βάλλων] προσβάλλων 2954.

monem Pythagoricus Ari-
gnotus, efosso loco, exege-
rit, et habitabilem ab eo inde
tempore domum praestiterit?
Quid vero hoc erat, o Ari-
gnote? interrogabat Eucra-
tes. Deserta fuerat, inquit,
diu propter terrores. Si quis
vero immigraret, mox per-
cussus fugiebat, a terribili
et tumultuoso spectro ejectus.
Ergo jam collabi domus, et
defluere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet
in illam ingredi. At ego, his
auditis, sumo mecum libros,
(sunt autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior
domum circa primam quie-
tem, dehortante meo hospite,
ac tantum non manum in-
joiante, cum, quorsum irem,
audisset, in praesentem, ut
ipse putabat, perniciem. Ego
vero, summa lucerna, ingre-
dior solus, et in maximo con-
clavi deposito lumine, lego
tacite, humi sedens. Adest
daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, et futurum
sperans, ut me quoque, sicut
reliquos, perterreat, equali-
dus, comatus, caligine ni-
grior: atque adstans tentat

p. 57. ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γινόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρεσίνε-
 στάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατὰ-
 δων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκότεῖνου οἰκήματος. ἰδὼν δὲ
 αὐτὸν, οἱ κατέδω, τολοιπὸν p) ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάν-
 των ἀπεγνωστότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσῃς με οἰομένων, κα-
 p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροςδόκητος ἅπασι, πρὸς-
 εἰμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθα-
 ρὰν αὐτῷ s) καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ
 παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἶποντο
 γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον,
 οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάντειν, λαβόν-
 τας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη
 ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑωλός, μόνα τὰ
 ὅσπῃ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν
 ἀνορύξαντες, ἢ οἴκῳ δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐνο-

p) τολοιπὸν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ λοιπόν. Cf. *Hermot.*
 c. 57. *Icarom.* c. 11. q) πρὸς εἰμι] „προσέρχομαι marg. A. 1.
 Sed glossa est.“ r) εὐαγγελίζομαι] εὐαγγέλλω sine αὐ-
 τῷ 2954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ *Pl.*“ t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Sic
 vulgo. Sed τοῦ ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eae-
 dem alibi etiam una tantum vocis τοσπεκίλου, ut *Demon.* c. 11.
Toxar. 25.

ab omni parte me invadere,
 si forte posset vincere: et
 nunc quidem canis, nunc
 taurus fit, aut leo. Ego vero,
 deprompta allocutione maxime
 horribili, Aegyptiorum ser-
 mone usus, incantando illum
 adegī in angulum quendam
 tenebricosi conclavis. Ani-
 madverso autem, ubi subie-
 rat, reliquum noctis dormivi.
 Mane, cum desperassent
 omnes, et mortuum me in-
 ventum iri putarent, uti re-
 liquos, progressus praeter
 spem omnium, accedo ad
 Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram et
 metus expertem domum ha-
 bitare illi in posterum licere.
 Atque assumtis cum ipso,
 tum aliis pluribus, seque-
 bantur enim rei miraculo
 moti, deductisque ad ipsum
 locum, ubi subire daemonem
 videram, jussi rastris et li-
 gonibus humum fodi. Quo
 facto inventum est ad passus
 altitudinem defossum cada-
 ver antiquum, cujus sola
 ossa sua figura composita
 jacerent. Hoc igitur effos-
 sum sepelivimus. Casterum
 domus ab eo inde tempore

χλιδυμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρί- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου
πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφη,
ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς
ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμαίων; τὸ γοῦν τοῦ
λόγου ἐκεῖνο, Ἀνδρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ,
ἡδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντε, μήτε
Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρε, εἶπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ
τάναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
στὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον.
ὥστε u), ἐπειδὴ καθεύξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν,
ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

u) ὥστε] Sic pro vulg. ὥςγε scripsi e conj. Solani, probata illa etiam Fritzsche Quaestat. p. 48. x) καθεύξας] καθεύξεν conj. Seager. inepte. Loci structuram, frequentissime apud Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius notavi, ut ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod Fritzsche, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infesta spectris esse desiit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo jam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in pro-

verbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Jovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλό-
μενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμένοι νεκρικῶς ἐσθῆτι
μελαίνῃ, καὶ προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
δῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὔτε
ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύ-
σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίσταντε μηδὲν εἶναι
τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένης τῶν σωμάτων. τοῦτο φῆς,
ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
33 κριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως ἐγίνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκού-
σας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προς-
βιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε
γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ
παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα ἐς Κόπτον b)
p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἔλθων, ἀκοῦσαι τὸ
θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzschanis et nostris exemplis
Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4.
y) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε]
„Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέ-
βλεψε vulgo.“ a) τάχα] „Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag.
Salm. recte. Ταχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κο-
πτὸν] Κόπτον mutata accentus sede B. 1. Κόπτων mendose B. 3.

lescentulis quibusdam ludi-
ficari illum et perterrere vo-
lentibus, quod mortuorum
instar nigra veste ornati, et
personis ad craniorum simi-
litudinem effictis, illum cir-
cumstarent, crebris passibus
exsultantes: nihil ipse hanc
illorum assimulationem me-
tuerit, nec omnino ad illos
respexerit, sed inter scriben-
dum illud solum dixerit, De-
sinite ludere! Adeo firmiter
credebat, nihil amplius esse
animas, cum sunt extra cor-
pora. Hoc ais, inquit Eu-
crates, amentem hominem

etiam Democritum fuisse, si
quidem ita statuit. Ego au-
tem vobis etiam aliud quid
enarrabo, quod mihi usu ve-
nit, non auditum ab alio.
Fortasse enim tu quoque,
Tychiade, audiens, vi qua-
dam ad narrationis verita-
tem adigaris. Cum in Ae-
gypto viverem juvenis ad-
huc, doctrinae causa eo mis-
sus a patre, cupido incessit
animum, Coptum inde ad-
verso flumine petere, ad Me-
mnonem audiendum, mira-
biles illos sonos oriente sole
edentem. Atque illius qui-

ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 60.
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μένων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἐπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 περιττὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 ἀνάπλου ἐτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μερφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν
 πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκο-
 σιν ἔτη ἐν τοῖς αὐτοῖς ὑπόγειος ψηκέναι, μαγεύειν πα-
 δεύμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμημένον, ἐν
 ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη,
 σιμὸν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἧδ' ὅς,
 ἐκείνον τὸν Παγκράτην καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν, ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶπατε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ ἐε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κρο-
 κοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ

- c) ἔχρησεν] ἔχρισεν et panillo ante ἄσιμον turpes errores B. 3.
 d) περιττὸν] ἀπόρρητον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 elegantī, ut solet, iudicio, sed tamen περιττῶ. e) ἱερῶν
 γραμματέων] „Ita J. Ald. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. ἱε-
 ρῶν γραμματέων G. ἱερογραμματέων Fl.“ f) Αἰγυπτίων]
 „Αἰγύπτιον] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) ἐν
 ὀθονίοις] „Ael pro his duobus verbis habet Fl. scribens
 ἐξυρμημένον αἰ νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἑλλ. etc.“ h) καθαρῶς]
 „οὐ καθαρῶς Fl.“ i) πρόχειλον] „πρόχειλῃ Fl.“

dem audiivi non, ut vulgus,
 vocem nullius sensus: sed
 oraculum mihi ipse aperto
 ore Memnon reddidit versi-
 bus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis
 recitarem versus. In reditu
 autem navigabat forte nobis-
 cum homo Memphiticus, de
 sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae
 omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et vi-
 ginti annos in adytis sub terra
 habitasse, Magicis artibus
 dum instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasum, linea
 indutum, cogitabundum, pu-
 re loquentem Graece, proce-
 rum, simum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natate inter belluas, has
 vero illi se submittere, et

p. 61. ὑποπτήσοῦντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνωσαν ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἐλαθὸν ἑταῖρος αὐτῶ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινωνῆν μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγομεν.

35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν m) εἰς τι καταγώγιον. λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπορδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπήντει, καὶ ὠψώνει n), καὶ ἐσκέυαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει o) τῆς διακονίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπορδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν p). τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκμά-

p. 62. θοίμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαυε γὰρ αὐτοῦ r), καίτοι πρὸς

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρόν. l) τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ μετατοῦτο A. 1. et 2. m) ἔλθοιμεν] ἔλθομεν (sic) Bel. legi jubet. n) ὠψώνει] Vulgo ὀψώνει. Rectam formam exhibet B. 3. et Conr. Reitz. Index. o) ἔχει] εἶχε Bel. temere, ut solet in talibus. p) ἂν] idem eadem temeritate expungi vult. q) ὅπως] idem ἂν addi vult, ut fastidias iterum iterumque tam obstinatam inscitiam referre. r) αὐτοῦ] „non adest in FL.“ nec in 2954.

adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: et cum paullatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de janua, aut scopas,

aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronunciato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, aut pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti

τὰ ἄλλα προχειρότατος ὦν. μιᾷ δὲ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπὶ- p. 62.
 κουςά τῆς ἐπωδῆς ε), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
 τεῖνῳ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐντεταλ-
 μένος τῇ ὑπέρω, ἃ ἔδει ι) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὕστε- 36
 ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
 τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
 ἐκέλευον υ) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
 ἐκόμισσε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι
 αὐτίς ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πεῖθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
 ὑδροφόρει αἰε, ἄχρη δὲ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν x). ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίδεν
 γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανάκτησῃ, ὅπερ καὶ
 ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη·
 τὰ δὲ, ἐκάτερον γ) τὸ μέρος, ἀμφορέα z) λαβόντα ὑδρο-
 φόρει, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι α). ἐν
 τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ γενό-

ε) τῆς ἐπωδῆς] „τὴν ἐπωδὴν Fl.“ ε) ἴδει] „Sic Par. Salm.
 Ἐδοι Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur δέτοι.“ Imo lege ἴδει,
 quod ut primum per se est, ita etiam habetur in B. 3. et ex
 ἴδει facilius, quam e δέτοι, fieri potuit ἴδοι. υ) ἐκέλευον]
 „ita Fl. Ald. Par. Salm. aliaque. Ἐκέλευα J.“ x) ἐπαν-
 τλοῦν] „ἐπαντλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον] „ἐκάτερα marg.
 A. 1.“ Ἐκατέρων A. 2. manifesto errore. z) ἀμφορέα] „ἀμφο-
 ρέας Fl.“ α) οἱ διάκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

discerem: illo enim invide-
 bat, licet ad alia esset prom-
 tissimus. At certo tandem
 die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium
 syllabarum, prope adstans
 in angulo tenebricoso. Atque
 ille in forum abiit, cum
 praecepisset pistillo, quid
 facto opus esset. Ego vero
 postriedie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii ha-
 bente, sumo pistillum, exor-
 natumque, dicis similiter
 syllabis, aquam afferre ju-
 beo. Cum vero plenam am-
 phoram attulisset; desine,

inquam, nec amplius affer-
 aquam, sed rursus esto pi-
 stillus. At ille non amplius
 parere mihi voluit, verum
 afferre aquam perrexit, do-
 nec aqua haurienda domum
 opplevisset. Ego consilii
 inops, (metuebam enim, ne
 aegre ferret rediens Pancra-
 tes, quod etiam factum est)
 secari arrepta bifariam pi-
 stillum disseco. Sed utraque
 illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno
 duo mihi jamerant ministri.
 Inter haec adest etiam Pan-
 crates; intellectoque quid

p. 62. μένον, ἐκείνα μὲν αὐτοῖς ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐποδῆς b)· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχετο ἀπιδόν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κῆν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἡδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν

37 ἐμπλουσθῆναι c) τὴν οἰκίαν ἐπαντιλουμένην. Οὐ παύεσθε, p. 63. ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογουῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κῆν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῶν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἄλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκρύειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ φοφοδεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,

υδροφόροι sine articulo 2954. Unde διάκονοι sine articulo Bip. et Schm. monita Belini; b) ἐποδῆς] „ἐπαιοδῆς marg. A. 1.“ c) ἐμπλουσθῆναι] „ἐμπλησθῆναι Edd. priora.“ Illud e certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuesfacere talibus audiendis, quas per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἡ ἐξ ἀδύτων p. 63.
 ἀκούεται, ἡ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει
 τὰ μέλλοντα; ἡ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσις; ἐγὼ
 δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ
 Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
 Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
 δόξω περὶ ἱμαντοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
 τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὕπαρ διαλεχθέντος f)
 μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἱμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
 τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, p. 64.
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαγγέιν
 οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέσσια-
 τόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χυρὴν ἐναργῶς πρὸς
 ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
 τεῖον παραδῶ g) τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
 ἐν παράπλῃ πεπραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ τι περὶ μελ-
 λόντων συμβουλευσάσθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἐστὶ τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυπόσαν τὴν σφραγίδα
 Fl.“ Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
 Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
 Edd.“ f) ὕπαρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
 Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
 Schneidero Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
 τος. g) παραδῶ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae
 a Deo agitati quidam pro-
 clamant, aut audiuntur ex
 adytis, aut virgo versibus
 devincta loquens futura si-
 gnificat? Nimiram etiam
 talibus fidem negabis? Ego
 vero, esse mihi sacrum quen-
 dam anulum, cujus sigillum
 Pythii Apollinis imaginem
 exprimat, eumque Apollinem
 loqui mecum, non dico, ne
 tibi incredibilia de me ipse
 gloriari videar. Quae vero
 in Amphilochi templo audi-
 vi, in Mallo, Heroë mecum
 extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
 quaeque ipse vidi, dicere no-
 bis volo: tum deinceps, quae
 Pergami vidi, et audiui Pa-
 taris. Cum enim ex Aegypto
 domum redirem, audito, il-
 lud Malli oraculum illustris-
 simum esse. verissimumque,
 et dilucida fundere oracula,
 dum ad verbum respondeat
 his, quae in tabellis scripta
 Prophetas tradat aliquis;
 optimum factu putabam, ut
 obiter tentarem oraculum, et
 de futuris aliquid delibera-
 rem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum vide-

- p. 64. τους λέγοντας, ἰδὼν οἱ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἐμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ τὰ χρησιμῆρα τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἅπασι, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισαφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγείσθε l) τὰ ἀνθρωπείνα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῷ μυθολογουμένῳ· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῆεν. οἱ δὲ p. 65. ἄσμενοι ἑλευθερίας λαβόμενοι, εἰσιτῶν, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων, τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥς περ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῶν ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἱ] „of J. male.“ Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] „Pro his tribus δοκιμάσας tantum Fl. Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine dubio ex Fl.“ k) συνίην] „Sic et Fl. cum cett. Anne συνίειν;“ Sic et ego quaeram. l) ἡγείσθε] „ἡγείσθαι Fl. male“ m) αὐτοὺς] Sic, invitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτούς.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragœdiam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum. (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis; ipsos jam vocate*

Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adjutores: et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et magno emerrim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illo-

γάρσεται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γούν, p.65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

ΦΙΛΗ). Καὶ αὐτὸς, ὃ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λαυσα ο) τῆς διηγήσεως. φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυτῶν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπως αὖ οἱ λυτῶντες κύνες δάκνω-
σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὃ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖται.
ταὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δῆγματος. οὕτως
δαίμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ p). Ἀλλὰ θαρρόμεν, ὃ φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὃ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

n) ΦΙΛ.] „Persona haec omissa erat in Edd. At in *Fl.* designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπὸ λαυσα] „restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπὸ λαυσα cett. male.“ p) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam *Fl.*“ excepta
certe B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ] „μηδὲν sine οὐ *Fl.*“

rum memoria. Portenta enim, et Daemones, et He-
catas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Ty-
chiade, tale quid de narra-
tione tua abstuli. Dicunt
certe, non solum insanire
et aquam metuere, quos ca-
nes rabiosi momorderint;
sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem,
quam canis, vim habere il-
lum morsum, eademque il-
lum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Eucratis
domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius
morsus impertiisse, ita dae-
monibus mihi mentem op-
plevisti.

Tych. Sed bono simus ani-
mo, amico, magnum talibus
noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et re-
ctam in omnibus rationem,
qua usos nos de vanis hisce
atque inanibus mendaciis
nullum turbabit.

A R G U M E N T U M.

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni ingenii, doctrinae et artis architedto, lucri, credo, privati causa recens exstructi, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruhe 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandus dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandus, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

- 1 *Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν, ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἢλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὃ γε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται α) νόσων, ἀλλὰ τοὺς πράξαι β) τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ*

a) μεταστελεῖται] μεταστέλλεται 2954. et Gerl. b) πράξαι] In prioribus πράξαι. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 32. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν ρυθμούς και ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ και ψα- p.66.
 λειν c) και καθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταίττειν μόνον και παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ και
 προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, και χειρὸς ἔργα ἐπιδελκυσσθαι;
 οἶον τῶν d) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα και Ἀχιλλεῖα, τῶν p.67.
 κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον και Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ' ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δεικνυσθαι βουλόμενος, ἐπέμνησθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι και
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπόσοι ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, και μνημόσυνα ὅμως τῆς
 τέχνης, και πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ
 γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὴν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, και τὸν Κνίδιον Σώστρατον g) τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, και τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-

c) ψαλεῖν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλειν,
 pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omisit Fl.“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „ἐν Fl.“ et *Gori.* g) Σώστρατον] Σωσίστρατον
 2954. et 1428, Σωσίπατρον 3011. cum *Gori.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολεμαῖον.“ Scilicet Πτο-
 λεμαῖω voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Belino.*
 Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et
 harmonias norit discernere,
 ille fuerit, qui cantare etiam
 et citharam pulsare ipse pos-
 sit. Quid enim duces tibi
 narrem, qui merito suo opti-
 mi judicati sunt, non in or-
 dinanda modo acie et ad-
 hortandis militibus praestan-
 tes, sed etiam ut in prima
 acie pugnarent et manu rem
 gererent? qualem ex anti-
 quis Agamemnonem atque
 Achillem, sequioris autem
 aetatis Alexandrum et Pyr-
 rhum fuisse cognovimus.
 Quorum vero ista dixi?

Non enim temere illorum
 mentionem feci, ut historiae
 peritum me ostenderem, sed
 hoc ut ostenderem, etiam in-
 ter mechanicos admiratione
 dignos esse, quotquot inspe-
 ctione et scientia clari, ta-
 men etiam monumenta artis
 et opera posteris reliquere.
 Quandoquidem sola in dispu-
 tatione exercitati, sophistae
 potius, quam sapientes, dici
 meruerint. Talem audimus
 Archimedem fuisse, et Cni-
 dium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit
 atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
- p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν "Αλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γινόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
- 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὄντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέος k), καὶ ἐρμηνεύσαι σαφειστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡτύχησαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).
- p. 69. σαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit Fl. nec Wech. id est Wechelliana Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὀξέος] Correxī vulgatum ὀξέως. Cf. Hermot. c. 64. Zenx. c. 2. etc. l) ὑποσχέσεις] ὑποθέσεις conj. Gesn. Vid. Adnot. m) ἡτύχησαν] „εὐτύχησαν Fl.“ n) εὐθείας] deleri vult Bel. Vid. Adnot. o) συνι-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum

reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque hujus, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuius antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον p. 63.
 αἰποτερόμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκίμησας, εἶναι τις ὅμως ἔδο-
 ξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
 ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκα-
 στον τούτων οὕτως ἐντελῶς δέκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον
 ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλασεων,
 καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ
 παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηεν, οὐκ ὀλλγου χρόνου ἂν
 εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
 πλάγην, οὐκ ὀκνήσει εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
 τῇ καθ' ἡμᾶς βίῃ πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευῇ·
 περινοία δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις p) θαυμαστή.
 Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
 ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p. 70.
 νὸν, ἰσὺπεδον θατέρῳ ἀπέφηε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην
 ἀπαντι τῷ ἔργῳ βαλόμενος q), καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν

σταμένου] „Et sic Fl. cum Wech. ceterisque.“ συνιστά-
 μενον id. Bel. Sed συνιστάμενοι, delete superiore δὲ, Solan.
 Totum locum inde a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad
 συνιστάμενον pro spurio habet Guyet. p) σύνεσις] „Σύνεσις
 male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλόμενος] Sic e Fl. scri-
 psi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in
 uno quodam artis opere, sibi
 desumto, bene rem gessis-
 set, tamen esse aliquid visus
 est: hunc vero et mechani-
 corum principem, et geome-
 trarum, et harmonicorum,
 musicorumque esse apparet:
 et tamen, unumquodque ho-
 rum adeo perfecte *in se esse*
 ostendit, quasi illud ipsum
 unum modo sciret. Scien-
 tiam de radiis, et refractioni-
 bus, et speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua
 effecit, ut pueri videantur
 superiores, laudare, non

parvi temporis fuerit. Quae
 vero illius opera nuper cum
 stupore viderim, enarrare
 non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita
 nostra satis frequens balnei
 aedificatio: at ingenium, et
 intelligentia in re ita vulgari
 admirabilis. Locus erat non
 aequabilis planitiei, sed ac-
 clivis admodum et erectus,
 quem cum accepisset ab una
 parte vehementer humilem,
 solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima
 crepidine, eorumque, quae
 imponenda erant, securitate,
 positis rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει r) δὲ πάντῃ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρα-
 τυνάμενος· τὰ δὲ ἐπαικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγέ-
 θει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς s) κατασκευῆς ἄρμο-
 5 διώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. Πιλὼν
 μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ
 ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦ-
 τον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
 λούθους καὶ ὑπηρεταῖς διατρεβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς
 τρυφὴν παρισκευασμένων οἰκημάτων ι). βαλανίει δ' οὖν
 καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρκεσσαί, καὶ φωτὶ πολλῇ κατα-
 p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
 ριττός μὲν ὡς πρὸς τὰ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν
 τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρω-
 θεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
 ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ u) φαιδρότατος, ψυχροῦ

r) ὕψει] „ἀψεί Poll.“ Imo ἀψίσι voluit, ut Solan. probante
 etiam Wielandio. Vid. Adnot. s) τῆς] „καὶ τῆς FL.“ ι)
 τῶν ἐς τῇ παρισκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τῇ.
 κ — ἐν οἰκήματι Guyet. Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene Hag.
 Par. Salm. male φωτὶ FL. Fr. J. Wech.“ et Ald. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
 monitum praeruptis valde,
 et ad securitatem continuis,
 totum opus roboravit. Quae
 porro inaedificavit, ea cum
 ad loci magnitudinem con-
 gruunt, tum propter obser-
 vatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt
 concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem
 servant. Porta alta, gradus
 ad ascendendum latos ha-
 bens, supina magis quam ar-
 dua, ad ascendendum com-
 moditatem. Per hanc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit
 oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commode
 pedissequi et ministri pos-
 sint, situs ad sinistram pa-
 ratorum ad delicias cubicu-
 lorum: balneo enim etiam
 haec pulchre conveniunt,
 secessus jucundi et multo
 lumine collustrati. Tum con-
 tinens illis oecus, superva-
 caneus ille quidem quantum
 ad balneum, at necassarius,
 quatenus beatis hominibus
 recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte,
 quae sufficiant exuere se vo-
 lentibus, spoliaria; et me-
 dius inter ea oecus altissi-
 mus et multa luce laetissi-

ὑδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίην λίθον κεκοσμη- p.71.
 μένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
 ἐργασίας. ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας γ) 6
 δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιανόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ
 θερμῇ προσπαυτῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
 δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρ-
 χόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλ-
 λωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἰτ'
 ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἶκων ἀπάντων κάλλιστος, σιῆναι p.72.
 τε καὶ ἐγκαθίσταται z) προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι
 ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου
 καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἔξῃς δὲ ὁ θερμὸς
 ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ
 ἔσθον οἶκος κάλλιστος, φωτὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς
 πορφύρα α) διηνηθισμένος. Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυ- 7
 λους παρέχεται. λουσαμένοι δὲ ἔνεσι σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) κεκοσμημένος] „restitui ex Fl. J. Ald. Salm. (et B. 3.)
 Κεκοσμημένος male Wech. Par. Κεκομημένος Hag. 1. et 2.
 (nec nou B. 1.) Unde κεκομημένος deinde natum videtur.“
 γ) εἰσελθόντας] ἐξελθ. conj. Gesn. z) ἐγκαθίσταται.]
 ἐγκαθίσται 2954. ἐγκυλίσθαι 2957. et Gori. Cf. De Merc.
 Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. a) πορφύρα] πορφύρα sine
 jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descen-
 siones habens tres, Lace-
 daemonio lapide exornatas.
 Statuae in illo de candido
 lapide vetusti operis, Hy-
 geae una, altera Aesculapii.
 Progressos excipit oecus le-
 niter tepidus, calore non
 molesto occurrens, longus,
 utrinque rotundus: post
 quem in dextra parte hilaris
 admodum oecus ungendi fa-
 cultatem comiter praebens,
 januas utrinque habens Phry-
 gio lapide politas, intrantes
 de palaestra recipiens. Tum

post hunc oecus alius, oeco-
 rum omnium pulcherrimus,
 ad stationes ac sessiones ju-
 cundissimus, ad commoran-
 dum minime noxius, ad vo-
 lutationes commodissimus,
 Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum ful-
 gens. Deinde transitus ex-
 cipit calidus, Numidico la-
 pide incrustatus. Interior
 deinde oecus pulcherrimus,
 luce multa plenus, et pur-
 purae instar floridus. Tria
 hic labra calida praebet. Cum
 vero laveris, licet tibi non

- p. 72. αὐτῶν οἶκον αὖθις ἐπανέναι, ἀλλὰ ταχῆϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
 ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ
 φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b). ὕψη πρὸς
 τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ
 πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
 Pind. τὸν καλὸν Πισδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρὸς ὥπον χρῆ
 Ol. VI, θέμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ' ἀνείη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μάλι-
 4. στα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
 p. 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίους τὸν μὲν ψυχροδό-
 χον οἶκον, εἰς βορρᾶν g) προκεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ
 ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἄερος. τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ
 θάλπους διομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.
 8 Τί ἄν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιστρας, καὶ τὰς
 κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευάς, ταχῆϊαν τὴν
 ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

b) τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) ἀρχομένου]
 Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένου mendose,
 idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quod
 tamen Schmiaderus jam mutavit, auctore Belino. d) θέμεν]
 θέμενα 2957. e) αὐγῆς] „restitui ex L. et Fl. Αὐγῆς Edd.
 ceti.“ f) φωταγωγῶν] „Φωθ. male Amst. Salm. Recte Fl.
 J. Par. etc.“ g) βορρᾶν] „Βορᾶν Edd. priores male.“ h)
 προκεχωρηκότα] προσεχ. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τὸ]
 „omittit Fl. et merito.“ Imo immerito; nec Schmiaderus de-
 bebatur mea quidem sententia upcis includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed
 celeri via ad frigidam per
 conclave mediocriter cali-
 dum, idque in multa luce,
 et multo intus die. Ad haec
 altitudines congruentes, et la-
 titudines longitudinibus pro-
 portione respondentes, et
 multa ubique Gratia atque
 Venus enitet. Etenim ex
 praeclari Pindari praecepto,
*Qui opus incipiunt, faciem
 ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit
 maxime, e splendore, et

luce, et fenestris, si quis
 machinetur. Sapiens enim
 vere Hippias oecum frigi-
 darium fecit, ut in boream
 procurrat, nec meridiani ta-
 men aëris expertem: eos
 autem, qui tepore multo in-
 digent, noto et euro atque
 zephyro subiecit. Quid dein-
 de tibi dicam palaestras, et
 communes eorum, qui vestes
 custodiunt, commorations,
 celerem habentes ad lavacra
 nec per ambages transitum,
 utilitatis pariter caussa et

αρεταίαν τε καὶ ἀβλαβούς ἐνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις p. 73.
μικρὸν ἔργον προθέμενα, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι.
τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ k) ἐπινοῶσι καλλοὺς δείγμα-
τα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ
ἔργον ὃ θαυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπέδειξato, πάσας l) ἔχον
τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
φεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
χρείαν ἀσφαλῆ παρέχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ
κεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσιν n) ἀναχω- p. 74.
ρήσειν, ἐξόδοις τα πολλαῖς τεθυρωμένον· ὥρων o) δὲ δι-
τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.
k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πᾶσας male J.“ m) ἀφό-
δων] „Sic dedi ex Fl. et Schol. Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
δυσιν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. Δυσσιν Fl. J. V. 2.
Hag. Fr. Salm.“ nec non Δ. 1. et 2. o) ὥρων] „Bene
Wech. Par. Ὁρων male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
ὥρων. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρί-
στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gori. Ceterum „μὴ male J.“
habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod cum sui securum

praebeat: et praeterea caetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

p. 74. μισυργὸν ἡμειψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτέ, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τούτῳ
 κοινωνήσονται μοι τῶν ἐπαινῶν.

q) καὶ ἄλλους] „omisit PL“

muneris oratione remunera- lavandi, multos novi et alios
 tus sum. Si vero deus prae- in partem laudum mearum
 buerit quandoque copiam venturos.

ARGUMENTUM.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

“Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ’ Ἰνδοὺς στρατιάν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1 οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) φα- p. 75. σὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώ- πους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν, ἐπιόντος, μᾶλλον δέ, ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὥς d) αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόν- των, ὥς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν g)

a) προσλαλία] „Sic Edd. Προλαλία Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. ‘O Schol.“ c) τὰ πρῶτα] ταπρῶτα una voce A. 1. et 2. d) ὥς] „abest a Fl.“ e) συμπατηθσομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπατηθσομένου, J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. ‘Τὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Περὶ vult Solan.“ g) εἶεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulie-

p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηνῦναι, κίτῳ ἑστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσπίδῃ, κίτῳ ποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίλοι γὰρ εἰκάσον καὶ τὰ τύμπα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀγροίκους γεανίσκους ἐνῆναι γυμνοὺς, κόρδακα ὄρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας k),

2 οἷα τῶς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειον ὑπεζευγμένῳ, ἀγέλειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βοτρυόεις m) ἑστεφανωμένον, μετὰ τὴν κόμην ἀναδεξιμένον, ἐν παρφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μὲν τινα βραχὺν n) πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προγύστορα, φινόσιμον, ὅσα μεγάλα ὀρθία *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπείρεσθαι, ἐπ'.

b) ἔκφρονες] ἐκφόρονες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δοράτια, omisso τινα, Gorl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κέρματα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐτὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quoque reddiderunt *ipsū*, sensum quendam snum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βότρυοι Vat. quidam, teste *Bastio* Epist. Crit. ad *Boisson*. p. 199. ut conjecerat *Conr. Reitz.* in Ind. At vid. *Corayum* ad *Heliodor.* p. 10. sq. et *Schäfer.* Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic *Fl. Ald.* V. 2. *Fr. Hag.* B. 1. *Par. Salm.* *Τραχὺν* J. et marg. A. 1.“ nec non *Schol.* ut videtur. *) ὀρθία] ὄρνια C. Aug. in textu, vulgata superscripta.

res insanas et furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haec

dis subnascentur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum urvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis et erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, eumque

ὄνον τὰ πολλὰ ἡπνεύοντα, ἐν κροκωτῷ ο) καὶ τοῦτον, πάντῃ p. 76. πιθανόν p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἔτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νεῖθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκερτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σελεῖν ἡνεμωμένας q) τὰς κόμας, ὅποτε προσιοι, καὶ βοᾶν, εὐοί r). τοῦτο s) δ' P. 77. εἰκάσεν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν κόμην, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρίμματα t). ὁμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3 ἐγέλων, ὡς τὸ εἶκος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσαι αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικῶν αἰσχροῦν

ο) κροκωτῷ] „Recte Salm. sola. Κροκωτῷ media correpta est. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον monitu Fritzscheii Quæstist. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, conjuncti, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιθανόν] „Constans lectio. Ἀπιθανόν vult Solan.“ q) ἡνεμωμένας] ἡνεμώνας sola Reitz. errore typothetæ. r) εὐοί] „Εὐοί.“ Sic J. Ald. Salm. B. 1. (et 3.) Εὐοί Wech. Εὐοί Fl. Εὐοί Par. Hag.“ Cur Wecheliamam secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο] „τοῦτον Pell.“ t) θρίμματα] τρίμματα B. 3. u) ἐπερ ἄρα] Comma post hæc vulgo omissum recte restituerat Schm.

crocota indutum, congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, barba prolixa, iracundum et vehementem, qui altera manu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumsaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius adventum, et clamare

Evoc; suspicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro jam directos a mulieribus, et dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim illas crudivoras. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant, ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut aciem struere, operæ pretium censebant. Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἰδόμεναι, καὶ φονεύειν γυναῖα μεμνηνότες, καὶ θηλυμέτρην x) ἄρχοντα, καὶ μεθύον μικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας y) ὀρχηστάς, πάντας γελοίους. ἔπει δὲ ἡγγέλλετο z) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους a) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπληκώς, (ὄπλον γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῶ, καὶ x) c)
- p. 78. τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελαμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάζαντες d), καὶ ἐγγαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθίμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντιπεξήρισαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συνιρίψαι σπεύδοντες αὐτῶ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκεί-
4 νον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προϊάζαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆ-

x) θηλυμέτρην] Sic correxi vulgatam formam θηλυμέτρην, quam jure suo vitiosam vocat Lobbeck. ad *Phrynich.* p. 628. y) γυμνήτας] Vulgatum γυμνήτας correxi ad exemplum loci Ver. Hist. I, 58. Cf. γυμνήτες Zeux. c. 8. Voce γυμνήτης Lucianus non facile usus. z) ἡγγέλλετο] „ἡγγελο Fl. et marg. A. 1. W.“ nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) αὐτάνδρους] ἀντάνδρους B. 3. b) πυρὸς] „Sic El. Weck. Par. etc. Φλογὸς J. et L.“ Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gorl. et 3011. Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum ἐμπεπληκώς. e) καὶ x)] τὸ ἐκ conj. Jacobs. eleganter. d) ἐπιστάζαντες] ἐπιστάζαντες B. 1. et 3. e) προϊάζαντες] „Ita dedi ex J. Hag. Ald. B. 1. Salm. (et B. 3.) προϊάζαντες Fl. Par. quod et adscriptum margini A. 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φαλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78. τοῦ κέρας δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειληνός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πάν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ εὐοῖ g). εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγῆτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπηύλει τὸ Ὅρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐννύλιόν τε ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεξωσμέναι, κἄν τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν αἰδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλιναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς p. 79. βέλους γενέσθαι ὑπομειναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i) ἐαλώμεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5 τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

f) αὐτῷ] „Αὐτῶν Fl. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.“ g) εὐοῖ] „Εὐ οῖ] Sic jam. et Par. quae ante εὐ οῖ habebat. R. et J. etiam ad Wech. aliaeq. Eὐοῖ Fl.“ h) ἐσήμαινε] „Ita Fl. Fr. J. Wech. Par. etc. Εσίμηνε vult Solan.“ Quam ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] ἡπείγοντο Aug. in textu, sed supra ἀπηγάγοντο. l) Διόνυσον] „Λόγον Fl. sed ex glossa natum.“ Habet hoc etiam Cod. reg. Par. Proverbium hoc est, de quo actum ad Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq. quodque h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Evoc. Simul pulsantur tympana, et classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudjit, et insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantes, inclinatio statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli jactum venire ausi, ac tandem visuperati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβατιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβετε, εἰ τὰμὰ εἰκάσω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον τε πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, ὅλον καὶ πρὸς τοὺς ἑμοῦς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικά παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασι, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ο) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἑμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὅτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάοντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τ' ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κειτοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῇ παρα-
p. 80. δόξῃ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς; ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιθεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν;

ἀπροσδιόνυσος, quae mox c. sq. occurrit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτὸ, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι.] „ἀκούσεσθαι Fl. quod Solanus recipi voluit.“ Sic etiam in Aug. o) ὅ, τι.] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι monitu Jensi emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαινεῖναι vel ἐπαῖνεσαι conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene Fl. Fr. Wsch. Par. etc. Τελευτὴν male J.“ r) κώμων] „κώμων male J. sola.“

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me eum Diis comparem) similiratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentia de elephantibus aures praebere commissationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissationum illius temporis communium, neque contenti serint

καὶ μὴ καταφρονήσῃσι τῶν Σατύρων καὶ Σιληνῶν; πῶς p. 80.
 δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐμβαλχέυσιν s) καὶ αὐ-
 τοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν t) ἐρεῖν τὸ εὖολ u). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὃ, τι καὶ φίλον.
 ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι τι τῶν ἐκείθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσσον x) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαιοῖς, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροὴν αὐ-
 τοῦ βλέπεις γ), ἐπιτεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκουσι· παρὰ τούταις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὗ πάνυ
 μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κατὰ γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰς
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου z) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σιληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ a)
 Ἰνδοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

s) ἐμβαλχέυσιν] „Εμβαλχέυσιν male Fl.“ t) ἡμῶν] ὑμῶν
 B. 3. u) εὖολ] „Εὖ οἱ] Eὖ οἱ rursus Fl. Eὖ οἱ Par.“ x)
 οὐκ ἀπροςδιόνυσσον] restitutum ex L. et Bas. „Οὐχ ἂ πρὸς
 τὸν Διόνυσσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπρος-
 διόνυσσον. Primae insidet commune vitium. γ) βλέπεις] βλέ-
 ποις Aug. z) διειδεστάτου] „διειδεστάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ a) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum, us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evoc il-
 lud ingeminent. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cuerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspecto, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intran illud nemus Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

p. 80. μὲν μεῖράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Παν-
7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά-

p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πλώσιν, ἥ οὔτα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' b)
οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
ἄλλοτρῶν εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρον, καὶ κατάσχη αὐτὸν
ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντες c)
καὶ βεβηπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ
φθόγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λίγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ
λαλιστάτος ἐξ ἄφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίας παύ-
σεως αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς

Hom. συνέρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
11. III. 222. Ὀμήρου ἐκτῖνον ῥήτορα, νηγάδεσσι γὰρ ἑοικότα χιμεριῆσι
διεξίρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν

Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ d) τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτρο-
ibid. χον συνάπτουσιν ἄχρη βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἦδη
III, 151. ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον, ἦν

b) δ'] δὲ B. 3. c) καρηβαροῦντε] „καρηβαρῶντι Fl.“ c)
ἀλλὰ] καὶ addit Gorl. nec male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
rorum fonte, de Panico viri,
de Sileni autem mei aequa-
les. Quas igitur adolescen-
tulis, cum biberunt, eve-
niant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum
fuerit dicere. Sed quae senes
faciant aqua illa ebrii, nar-
rare haud alienum. Cum bi-
bit senex, et occupavit il-
lum Silenus, primo aliquam-
diu mutus est, et crapula
laboranti atque bene madido
similis. Deinde subito vox
splendida, et loquela vehe-
mens, et spiritus modulatus
illi contingit, et est ex plane
mutato loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quie-
tem redigas, ne perpetuo
loquatur, et longos sermo-
nes continuet: prudentia
tamen omnia, et decencia,
et, ad Homericum illius ora-
toris exemplum, *nivibus si-
milis hibernis*, proferunt.
Neque satis fuerit cynis
illos propter aetatem com-
parare, sed cicadarum more
confertum quiddam et volu-
bile ad seram usque vespere-
ram perpetuant. Inde autem,
jam dimissa ebrietate, ta-
cent, et ad pristinam ratio-
nem redeunt. Verum, quod
maxime admirabile est, non-
dum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη, ὃν διεξῆε, τὸν ε) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλλοῦ κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξε-
 θεῖν g), ἐς νέωτα πινὼν αὐθις ἐκείνα συνάπτει, ἃ πέρυσε
 λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
 Μῶμον εἰς ἐμμαντὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 εἴτε ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη, καθότι τῶ
 μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἵτια·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἡλεως.

ε) τὸν] „deest in FL“ f) δύντος] „recte Fl. J. Wech. Par.
 Δύναντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεθεῖν] „ἐξελεῖν FL sola.“

imperfectam abrumpat, quam dicta sunt, nec ego, ita me
 explicare coepit, orationem, Jupiter, quorsum pertineat
 occidente sole impeditus il- fabula adjunxero: jam enim
 lam ad finem suum perdu- videtis, qua in re similis illi
 cere; altero anno bibens sim. Itaque si quid delire-
 rursus illa adnectit, quae mus, caussa ebrietas: si
 superiore anno dicentem de- prudentia, quae diximus,
 stituerat ebrietas. Ista Momi videantur, Silenus erat pro-
 illius exemplo in me ipsum pitius.

ARGUMENTUM.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentiae praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallicā, cujus vim et consilium suae personae eloquentiaeque senili lepide accommodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλῆα οἱ Κελτοὶ Ὀγμίων^{γ)} ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πᾶν ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαταντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς^{δ)} τὸ δέσμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοι εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπειὸν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον^{ε)} ἢ Ἡρακλῆα εἶναι ἀν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τριουῖτος ὢν, ἔχει ὁμως τὴν σκευὴν τὴν^{ς)} Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διαφθέραν ἐνῆπται^{ς)} τὴν τοῦ

α) ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Προλαλία Schol. Prins Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. β) Η] „Ο Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. γ) Ὀγμίων] Ὀμόγων conj. Tourp. Vid. Adnot. δ) ῥυσὸς] δὲ addit Gorl. ε) μᾶλλον] ἄλλον Aug. ς) τῇ] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἡρ. γ) ἐνῆπται.] „ἐνῆπται G. Vulgatam tenaciter servant Edd.“ Ενδέδυται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerrium colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Japetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυ- p.82.
 τὸν h) παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
 προδεδίκευσι, καὶ ὅλως Ἑρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε i). "Ωμιην 2
 οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) Θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
 τῶς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἑρακλείους, ἀμυνο-
 μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὶ
 αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνης ἀγέ-
 λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γεαῶν. Καί 3
 τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔβην τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ
 γέρον Ἑρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπόλῳ τι πλῆθος
 ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμά n) δὲ
 εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου εἰργασμέναι,
 ὕρμοις τοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμως ἀφ' οὕτως ἀσθε-
 νῶν ἀγόμενοι, οὔτε θρασμὸν βουλευόμενοι, δυνάμενοι ἂν

h) γωρυτὸν] γωρυτὸν B. 3. i) ταῦτά γε] „Hæc periori §.
 connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
 Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
 jure reliquit Schm. assentiente Fritschio Quænat. p. 149.
 Minus feliciter Jacobs. in Porson. Advers. p. 300. πρῶτά γε
 conj. ab initio sequentis sententiæ collocata. Infeliciissime Be-
 linus post ταῦτά γε requiri censet ἰδὼν, aut simile verbum.
 k) Ἑλληνίων] „Sic et Fl. cum J. Fr. Wech. Par. etc.“
 l) τοιαύτῃ] non legitur in Gorl. m) λείαν] „llan, male
 Wech.“ n) τὰ δεσμά] Articulus, quem olim amiserant,
 restituit Schm. e 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem
 secutus idem Schm. scripsit εἰς σειρὰ, omisso pronomine en-
 clitico.

fert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra
 ostendit: atque in universum
 est Hercules hac quidem ex
 parte. Itaque suspicabar, ut
 contumelia afficerent Græ-
 corum Deos, talia Gallos in
 figuram Herculis designasse,
 quem tali pictura ulcisci vel-
 lent, qui suam quondam re-
 gionem invaserit, ac prædas
 ibi egerit, cum quaerens
 Geryonis greges multas per
 occidentem gentes percurrere-

ret. Verum quod insolent-
 tissimum in illa pictura, non-
 dum dixi. Nempe senex ille
 Hercules, hominum magnam
 multitudinem trahit, auri-
 bus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues
 catenæ, ex auro atque ele-
 otro elaboratæ, monilibus
 pulcherrimis similes. Et ta-
 men ab infirmis adeo catellis
 tracti, neque fugam moliantur,
 cum possint facile, ne-
 que omnino contra tendant,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς πόσιν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, δοικότες ἀχθεσθισομένοις ο), εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοκώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς p) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη
- p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαυᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπίστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
- 4 Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἔγχανκτων. Κελεῖται δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένη, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πᾶν γὰρ ταρᾶτο-

ο) ἀχθεσθισομένοις] ἀχθεσσομένοις Gorl. Unde *Struvius* Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθεσσομένοις. Cf. tamen *Heindorf.* ad *Plat. Hipp. maj.* c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunissimas voces, in quibus etiam *Gesnerus* offendit, ejiciendas putat *Jacobs.* Ταῖν χειρῶν corrigi vult *Seager.* Mihi τῆς σειρᾶς — sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν δεσμῶν ortum videtur.

ant obnituntur pedibus, re-supinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque urgent omnes, et, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigror ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed *Gal-*lus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae hujus aenigma: vi-*

μένω δοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κέλτοι οὐχ, p. 84.
ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν q) οἴομεθα εἶναι, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ισχυ-
ρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος
γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελὴ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν,
εἰ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιεῖται λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)

... ὀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτως γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώτ-
της τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λει-
ρῶσσαν ἀφιαῖσιν εὐανθῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἰ γε
μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡς τε εἰ τῶν αὐτῶν ἐκδεδεμένους τοὺς
ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ
λόγος s) ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν t)
αὐτῶν καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ

Hom.

Il. III,

108.

Emg.

Phoen.

v. 533.

Hom.

Il. I,

249.

Ibid.

III, 152.

5

q) Ἑρμῆν] „Et sic Fl. cum cell.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
vulgo in Edd. vett. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
recentt. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγος conjicit J. J. Wetste-
nius.“ At recte vulgatam tuetur Fritzsche. Quaest. p. 4. sq.
collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
cobaei conjecturam omnino haec delevit merito reprobat. t)
τῶν] abest ab Aug.

deris enim plane in illa per-
plexus. Vim dicendi nos Galli
non, uti vos Graeci, Mercu-
rium putamus esse, sed Her-
culi illam assimilamus, quod
hic Mercurio multum est for-
tior. Si vero senex reprae-
sentatus est, noli mirari. So-
la enim eloquentia in sene-
ctute solet plenam vim et ma-
turitatem ostendere, si qui-
dem verum dixere vestri poë-
tae,

Suspensa incerto est ju-
venum sententia motu:

Dicit senex meliora ju-
nioribus.

Ita quidem Nestoris
apud vos lingua mel defluit.
Et concionatores Trojanorum
vōcem emittunt liliaceam,
hoc est, floridam; [florum
instar snavem] flores enim,
si recte memini, sunt lilia.
Itaque neque illud mireris,
si auribus revinctos hic Her-
cules, h. e. eloquentia trahit,
qui noris illam aurium atque
linguae cognationem. Neque
vero contumelia in ipsum est,

p.85. ταύτη τετρώπηται. μέμνημαι γούν, ἔφη, καὶ κομικῶν τινῶν
 ἱαμβέων, παρ' ὑμῶν μαθῶν,

Ignot.
 auct.

. . . τοῖς γὰρ λάλοιςιν, u) ἐξ ἄκρου

Ἡ γλωττα πᾶσιν ἔστι, x) τετρωπημένη.

- 6 Τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα
 ἠγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γινόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ
 πλείστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν,
 οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τι-
 τρώσκοντες· πτέροντα γούν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.
- 7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο πα-
 ρόδου ταύτης ἰσικοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχοι,
 τηλικῶδε γ) ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαιγμένῳ, αὐ-
 θις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον δίδοναι τοσοῦτοις δικασταῖς, κατὰ
 καιρὸν ἐπῆλθεν ἀταμνησθῆναι τῆς εἰκόνης. τίως μὲν γὰρ
 ἔδεδίειν, μὴ τιμὴ ὑμῶν δόξαιμι x) κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα
 ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύσθαι· κῆρτά τις Ὀμηρικὸς
 νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

u) λάλοισιν.] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 103. et Gesneri, pro vulg. λάλοις. x) ἔστι.] „ἔστιν] ἔστι
 melius legas.“ Si recte Reitzius consuluisse Edd. veteres, in-
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. y)
 τηλικῶδε] τηλικῶς τε (potius τηλικῶς τε) mavult Bel. frustra.
 z) δόξαιμι.] ἂν addi jubet Bel. pro more suo.

*hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de oompe-
 dia jamborum, quas a vobis
 didici.*

*Extrema enim loquacibus
 Pertusa lingua est omni-
 bus foramine..*

*In universum eundem puta-
 mus, oratione Heronem per-
 fecisse omnia, sapientem vir-
 sum, et eloquentias viribus
 plerisque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 esse, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 ordinentur animi. Alata*

*nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus.
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc
 me progredi, hoc aetatis ho-
 minem, quique hoc decla-
 maudi genus olim desissem,
 et rursus de me calculum
 dare tot iudiciis; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui ve-
 strum viderer plane ado-
 lescentuli more istuc facere,
 et praeter aetatem juvenari;
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud,*

Σὴ δὲ βίη λάλυται.

καί,

Hom.
II. VIII.
103.
p. 85.

Χαλεπὸν γῆρας κατελλήφε σε α),

Ἥπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·

εἰς τοὺς πόδας β) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-
σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προά-
γομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιωτῆς ὧν
τῆς εἰκόνης. Ὡστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος γ) ἀγαθὰ, χαίρετώ, καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, p. 85.

ὦ Τῆς ποιητὰ, εἰσιδὼν δ) με ὑποπόλιον γένειον ε), χρυσο-
φαίνωνιν f) εἰ βούλεται πτερύγων, ἣ ἀετοῖς παραπέρεσθω,
καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φροντισεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ
ἔλκειν τῶν ὧτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν g)
πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κενωθεῖς λάθοι ὁ γωρυτὸς
αὐτοῦ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλχημένον

α) κατελλήφε σε] ὁπάξει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. β) τοὺς
πόδας] τὰς πολιὰς inepte conj. Bel. γ) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. δ) εἰσιδὼν]
εἰδὼν Schm. ex Aug. ε) γένειον] deleri vult Guyet. τὸ
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μεν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. f) χρυσο-
φαίνωνιν] „χρυσοφάων Fl. Idem adscriptum margini Ald. „
χρυσοφαίνωνιν — πτερύγων Gesn. χρυσοφάωνις — πτέρυξι de
Ραμω. ad Anacr. g) τοξεύειν] „τοξεύει Fl.“

*Jam perii tua vis, gravis
arripuitque senectus;
Invalidusque tibi famu-
lus, tardique caballi,
in pedes hoc ultimum ja-
ciens. Sed ubi recordor se-
nis illius Herculis, ad agenda
omnia provehor, nam me
pudet talium ausorum, qui
imaginis propositae aequalis
sim. Itaque robur, et cele-
ritas, et pulchritudo, et
quaecunque corporis bona
sunt, valeant: ac tuus, Teie
poëta, Cupido, intuens me,*
Lucian. Vol. VII.

*sensim canente mento, aura-
tis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praetervolato: ac
non curabit Hippoclidēs. At
dicendi facultate vel maxime
rejuvenescere, et florere, et
vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam
fieri possit, plurimos, et
sagittas emittere saepius, cum
metus non sit, ne imprudenti
vacua fiat pharetra. Vides,
quomodo meam ipse acta-
tem senectutemque consoler.*
Ethac ipsa caussa ausus sum

U

- p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπύσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας,
 αὐθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὧ θεοὶ, καὶ τὰ
 παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιεστίου
 p. 87. τε, καὶ ἱσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου διόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιον
 φαίνομεθα, καὶ ἡμῖν h) τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
 ται i) τις,

Hom. Oἴην ἐκ ῥακίων ὁ γέρον ἐπιγονίδα φαίνει.

Od.

XVIII, 73. h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθέγγεται] „ἐπιφθέγγου-
 το Fl.“

subductum olim navigiolum et secundo vento indigemus,
 iterum deducere, et pro co- ut, si quidem digni videamur,
 pia instructum, in medium etiam nobis Homericum
 mare dimittere. Adspiret illud inclamet aliquis,
 modo a vobis, Dii, dextra *Quod femur e pannis se-*
 aura! Nunc enim vel maxi- *nior tam vilibus effert!*
 me implente vela, et bono,

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

p. 87.

Η ΤΩΝ ΚΤΚΝΩΝ.

A R G U M E N T U M.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cycnosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetae, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida haec et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλέκτρον περί καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
νοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλ-
λαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐν αὐτῶν δάκρυον
δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην. ἐπὶ τῷ
Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

α) ὑμᾶς] „ῥμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Τμᾶς cett.
male cum Ald. et Fl.“ Imo vero optime Schm. restituit ὑμᾶς.

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

De electro nimirum vobis mutatas esse in arbores; et
etiam fabula persuasit, po- stillare adhuc de illis lacri-
pulos ad Eridanum flumen mam, nimirum electrum.
eam stillare lacrimam, quae Talia nempe ipse quoque
deplorent Phaëthontem, et cum audissem poëtis canen-
sorores quidem esse populos tibus, sperabam, si quando
illas Phaëthontis, deinde, essem ad Eridanum, me sub-
dum deslent adolescentulum, iturum populorum unam,

- p. 88. κύλιπτον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ θὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρέος,
 ἦκον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὐτ' αἰγείρους εἶδον, πάνυ
 περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέ-
 θοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητούντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιεζόμεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον
 σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι
 τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐταῦθά που, ἔφην, παρ' ὑμῖν f), ἵνα-
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
 3 καὶ δακρύειν ἐτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sil-
 tat. c. 27. e. a. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi monitu
 Fritzschi Quaestst. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦκον] „Nihil mutant Edd. Ἦκον vult Solan.“
 Parenthesi verbis ἔδει — Ἑριδανόν inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. Fritzs. l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit Fl.“ et Gori.
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν] restitutum ex L. et Venet. Ἑμῖν ceti.“ Imo
 ὑμῖν restituumendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἐτι] Inserui hanc

et expanso sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspiciens,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phëthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant
 nantae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellem,
 dicerem. Hic ego fabulam
 ipsis enarro, Phaëthontem
 fuisse Solis filium, et hunc,
 adultus cum esset, petiisse
 a patre currus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dedisse,
 hunc excussum curru periis-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam,
 apud vos, ubi etiam cecidit,
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimari
 etiamnum propter eum suc-
 cina. Quis haec tibi, dicebant.

ἐφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p. 88. ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγίρους, αἷς φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶτε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα δισαυχνηθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς p. 89. ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρεσπεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐψευσμένος ἡνιωμένην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκός· ὤσπερ ἤδη ἀνέπлатτον, ὅσα καὶ οἷα χρῆσθαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ 4 ἀληθῶς h) ὥμην εὐρήσειν περὶ αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδογτας ἐπὶ ταῖς ὕχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐθις i) ὁρώτων τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ εἶ) Ἄλλ' οἷ γε κύκνοι, πηνίκα ὑμῖν k) τὸ λεγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν l) ἐφεστῶτες τῷ ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπολλωνος παρέδρους

haec vocem e' Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθῆς Fl.“ i) αὐθις] „bene Fl. Fr. Wech. Par. Αὐτίς male J.“ k) ὑμῖν] „ἡμῖν“ recte L. et J. Ταῖν Fl. cum cett. male. “ Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ἄδουσιν] „Fl. ἄδουσιν siue puncto subscriptio.“

narravit impostor et mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navigia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non medio-criter me momordit. Et tunc, cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puer, ut poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum nihil illis placeat.

Una igitur hac spe non parva falsus, acgre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui jam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo usus essem. Illud tamen, et quidem certo; quatabam me apud illos reperturum, cynos multos canentes in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc adverso flumine navigabamus) *Verum cyni certe quando vobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluvio? Ajunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi*

- p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄργανα μεταπεισεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, σὺ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουςον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολιοὺς Σειρήνας m) εἶναι πρὸς αὐτοὺς· ᾄδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ ὅλον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν, 6 πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα p. 90. ἐξαπατηθῆναι ἐνι n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μῆζον ἑκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφγήμενοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ καὶ μῆλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις· ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλυνουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μεν addebatur vulgo. Sed recte omisit Fl. probante etiam Fritzsche Quæstus. p. 210. n) ἐνι] „ἐνι L.“

peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicas. At illi cum risu, Tu homo, inquam, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, et jam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium

τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πω ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p. 90.
 ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν ο)
 Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
 ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
 λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ
 ἄμουσον q), οὐδέ τις ᾤδῃ πρόσσετιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
 τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
 τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὀρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
 αὐτὰ, ὅσα διεφαίνεται αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρουνομένης τῆς σκιᾶς p. 91.
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπιάσωσι, πολλῷ μικρότερα
 εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
 ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰμα, μηδὲν μέγα προσδοκήσῃς ἀνα-
 μήσεσθαι, ἢ σπαντὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.“ p) λιγυρωτέροις]
 Vulg. λιγυροί. correxi innotente Seugero Diar. Class. Vol. XIX.
 p. 26 Cf. Phalar. I, 11. De Salt. c. 72. q) ἄμουσον] „Sic
 G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμύθον Fl. Wech. Par. etc.“

qucinquam unquam audi-
 visse, neque auditurum un-
 quam esse. Alios quidem
 invenias non paucos, Eri-
 danos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum
 orationis stillat, multum
 poëticis cycnis modulatiores.
 Ego vero qualis sim, jam
 videtis, simplex, literarum
 expers; neque cantus adest.
 Igitur vide, si quis majora
 de nobis speras, ne tibi ac-

cidat, quod his, qui aquis
 submersa vident. Arbitrati
 enim, tanta esse illa, quanta
 desuper adspicientibus vide-
 bantur, dilatata a radiis um-
 bra; cum extracta multo
 minora deprehendunt, in-
 dignantur. Jam igitur tibi
 prædico, effusa aqua, et
 detegens me, ne quid magni
 te hausturum speres, aut
 spei *vanæ* culpam in te ipse
 conferas.

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii caussa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

- 1 Ἡ μύια ἔστι μὲν οὐ τὸ α) σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἔμπισι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπιοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ). ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμένόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἰσοθῆτος ἢ Ἰνδικῆ λεπιοτέρα, καὶ ε) μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθει-

α) οὐ τὸ γ] „Sic et *Fl.* cum *J. Par.* etc. Οὕτω *L.*“ β) τὰ γ] „omisit *J.* non item *Fl.* aliaque.“ γ) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι γ] insititia habet *Guyet.* δ) ἔστιν γ] μὲν, quod vulgo addebatur, ejeci praeunte *Fl.* et imperante *Fritzschio* Quaestat. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab *Aug.* ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστι. ε) καὶ γ] τε καὶ *Aug.*

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plu-

mis toto corpore velint comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις αἰτένης βλέποι ἐς αὐτήν, p. 92. ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πεπεύσσηται g). Ἡ 2 δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰσεὶσά συνεχεῖ τῶν πετεῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδὲ h) ὡς οἱ σφήκες μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵρος. καὶ μὴν κἄκεῖνο πρόεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὧδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς i) οἷα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένης l). ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λυγρωτέρα m), ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελαχρότεροι. Τὸ δὲ 3 ἄλλο σῶμα, ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

f) διήνθισται] „διήσθισθαι Wech.“ Διήνθισται B. 1. g) πεπεύσσηται] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. ἐκπετάσσηται. Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα. h) οὐδὲ] οὔτε Schm. ex emendatione interlineari Codicis Aug. inscite. Sexcenties enim οὐδὲ inveneris post οὔτε. Cf. infra cap. 9. i) ἀπηνῶς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan.“ k) οἷα] Sic monente Fritzsche. id quod jam saepius a me factum, correxī vulgatum olu. l) ἐνδεικνυμένης] ἐνδεικνυμένη Gori. frustra. Vid. Fritsch. Quaestat. p. 173. m) λυγρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum accentus vitio legitur λυγρώτερα. In vet. erat λυγροτέρα, quod et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreat pavorum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar cum saltu *conjunctus*, neque cum perstrepte impetu, ut vespertilionum, sed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non silentio, verum cum cantu quodam volat, non in-

festis, qualis est culicum; neque graves fremitus apum, aut terribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo canali continetur cervicibus, et circumactum est facile, non adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes, multum habentes de oornu: pectus compactum,

p. 92. τες· στέρονον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφήκας πάνυ ἐσφίγμενοι. ἡ γαστήρ δὲ ὠχύρω-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φοι-
 δας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγμον ὡς
 σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτῇ ἔχουσα προνο-
 μεύει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κα-
 τυληθόνε κατὰ τὸ ἄκρον τοικυῖα ο). ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς p)
 προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
 σαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυοὶ καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρήται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν,
 ἔχουσαν τι ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
 4 πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη,

n) προνομεύει] „προνομεύει Wech. male.“ ο) τοικυῖα] τοι-
 κυῖαν scribendum putat Jacobs. Animadvr. ab Achill. Tat.
 p. 699. Oblitus sui haud dubie auctor, ant, si malis, sibi con-
 stans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus,
 ἣν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti
 loco cogitavit proboscidem. Sic certe excuses auctorem, quum
 parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subje-
 ctum. p) ὁδοὺς] „ὁδοὺς adspirare Fl.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα
 καὶ legi jubet Fritzsche. Quaest. p. 202. At loca collata non
 evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidni
 etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

e quo enati pedes non omni-
 no, ut in vespis, adstricti.
 Alvus munita ipsa quoque
 est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Ul-
 ciscitur se non circa novis-
 simam alvi partem, uti vespa,
 et apes, sed ore ac probos-
 cide, qua eo modo, quo
 elephantī, instructa et ante
 se pascitur, et comprehen-
 dit, et adhaerescens conti-
 net, cum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero
 dens emicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam
 bibit quidem lactem quoque:
 sed suavis illi etiam sanguis,
 cum dolore non magno eo-
 rum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habéat, quatuor
 solis incedit; anterioribus
 autem duobus, velut mani-
 bus utitur. Videas igitur
 illam quadrupedem ingredi,
 ferentem manibus sublatum
 esculentum quiddam humano
 plane more, atque ut nos.
 Nascitur non statim talis,
 sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον *r*) ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων *p. 93*.
 ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
 καὶ φέρε τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
 κυφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
 ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, *p. 94*.
 καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γένεται πλήν ἐλαίου. θάνατος
 γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάν-
 γαρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς *s*) συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ
 χαίρει μάλιστα, καὶ *t*) τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρή-
 νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσις δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν *5*
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδιδράσκη·
 λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτρεῖ, καὶ ἀντίον *u*) αὐτῷ ὄρε, ἐκκλί-
 νουσα τὴν ὁρμὴν, ὥς μὴ ἀλλοσκοίτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περι-
 πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκταναῖς. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
 καὶ τὴν ἀλκὴν *x*) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ
 μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν "Ὀμηρος" τὸν γὰρ ἀριστον
 τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱ

r) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. *s*) αὐ-
 τῆς] αὐτῇ Aug. *t*) καὶ *u*) καὶ B. 4. et 3. *u*) ἀντίον] ἐναν-
 τίον Aug. *x*) ἀλκὴν] „Alui loχὺν, ajunt Coll. In nostris nihil
 varietatis est.“

hominibus, sive animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim et pedes profert, et pinnas gignit, et ex repente fit volucris: fit etiam gravis et vermiculum parit, mensem paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et mensa utatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur: noctu autem quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed contrahit se, et nusquam movet. Prudentiam illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem et hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim observat, et contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius capiat, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquentissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum praestantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur illius comparat, sed

Hom. τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάξω, ἀλλὰ τῷ γ) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ αἰρέστω, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
 XVII. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
 570. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφέται τοῦ δῆγμα-
 P. 95. τος. οὕτω δὲ πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε
 οὐχ ἄπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγλαίαν πιῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὰ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηναίων ὁπότε τοῦ Μενέλεω z) τὸ βέλος ἀποκρούεται a),
 ὥς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσει, εἰκάξων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐθις ἐπειράγει
 τῷ παραδελγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστω αὐτὰς
 ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσεῖπων, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη
 6 καλοῖν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥς θ' ὁπότεν τε δάκνη,
 P. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ
 ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεις-
 δυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς b) προνομίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

y) τῷ] „τὸ male Ald.“ z) Μενέλεω] Μενελάου Aug. a) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούεται FL. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A 1.“ b) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intre-
 pidis illius improbisque co-
 natibus. Neque enim anda-
 ciam ait illi inesse, sed for-
 titudinem. Nam etiam re-
 pulsa, ait, tamen non desi-
 stit, sed morsum appetit. Ita
 autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non
 semel, neque paucis men-
 tionem illius injiciat, sed
 saepe: adeo commemoratione
 illius ornantur versiculi.
 Nunc enim gregarium illius
 ad lac volatum enarrat; nunc
 Minervam, cum defendit a
 Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparans
 matri dormientem infantem
 suum curanti, muscam rur-
 sus comparationi inducit.
 Quin etiam appellatione
 pulcherrima eas ornavit,
 dum *frequentes* dixit, et
 turbam illarum vocavit *gen-
 tes*. Adeo autem robusta
 est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed
 bovis etiam et equi. Quin
 elephantem dolore afficit,
 intra rugas illius dum repit,
 et sua proboscide propor-
 tionem magnitudinis suae sau-
 ciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῳν οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
 ἀλεκτρούνας ἐπιβαὶς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 θηλείᾳ ἐπιπολύ c)· κῆκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπε-
 τονται τὴν ἐναίριον ἐκείνην μῆξιν τῇ πετῆσει μὴ διαφθει-
 ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν d). "Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
 γύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὲ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεισθαι
 πάντας, ὅτι κῆκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἢ γέ g) καὶ
 ἀπελθοῦσα ἐπανερχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανάστησι
 τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
 ἀφείσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπα-

c) ἐπιπολύ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox itidem. d) καὶ ἔμπνους
 ἐστίν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτὸ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solanus. At nec vulgatum
 improbo.“ Schm. αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἢ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἑρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφείσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Ἀφείσα
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaceo, cum in-
 scendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 bant. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisse in suo
 de anima illiusque immor-

talitate libro. Mortua enim
 musca inperso cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita,
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalem esse ani-
 mam, quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitatur corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenio Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregrini-
 natam, deinde reducem im-

- p. 96. νελοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
 8 τιμον. Ἄργος k) δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 p. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τραπέζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα
 οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλείων αὐτῶν
 προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾷται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλιὰν
 θυγ' ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρομένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς τυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ ἐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκοτῶν μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λα-
 10 φῶντι δρώμενον ο) αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φηοὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν,
 λάλον μέντοι γε καὶ στομύλην, καὶ ᾠδικὴν, καὶ ἀντρα-
 σθῆναι γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τοῦ Ἑνδυ-
 μίωτος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπῆ-

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἡ] „Ita dedit Solan.
 Kai Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a Fl.“ n) ἐπανηρο-
 μένη] ἐπανηρομένη mallet Reitz. o) δρώμενον] „Forsan
 δρώμενον, adpinxit Solanus.“

plevisse corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solum
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui huic condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 liticem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam se
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 binde ludibriis suis, et can-

γειρεν ἔρεσχιλοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, p. 97.
τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.

Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
τος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ
δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγέ- 11
νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
ποιητρία, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλῃ εἰαῖρα p) τῶν
Ἀττικῶν ἐπεφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη,
Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄγχι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδυνῶντο τὰς θυγατέρας
οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ
ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῆι φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

Incert.
Trag.

p) ἐταῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18.
Varr. Lectt. q) οὖν] γὰρ Aug.

tionibus, et comissionibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
forti robore*

*Corpus virorum amore cae-
dis insilit:*

*Armatus hastam sed vere-
tur hosticam.*

P. 98. πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μύλας γ) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορίᾳ.

12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷς στρατιωτίδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἱ γὰρ καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακατεροῦσιν, ὑπεπηχυῖται τοῖς

P. 99. ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἄκεινο θανμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρωσι, βαίνοντες δ) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

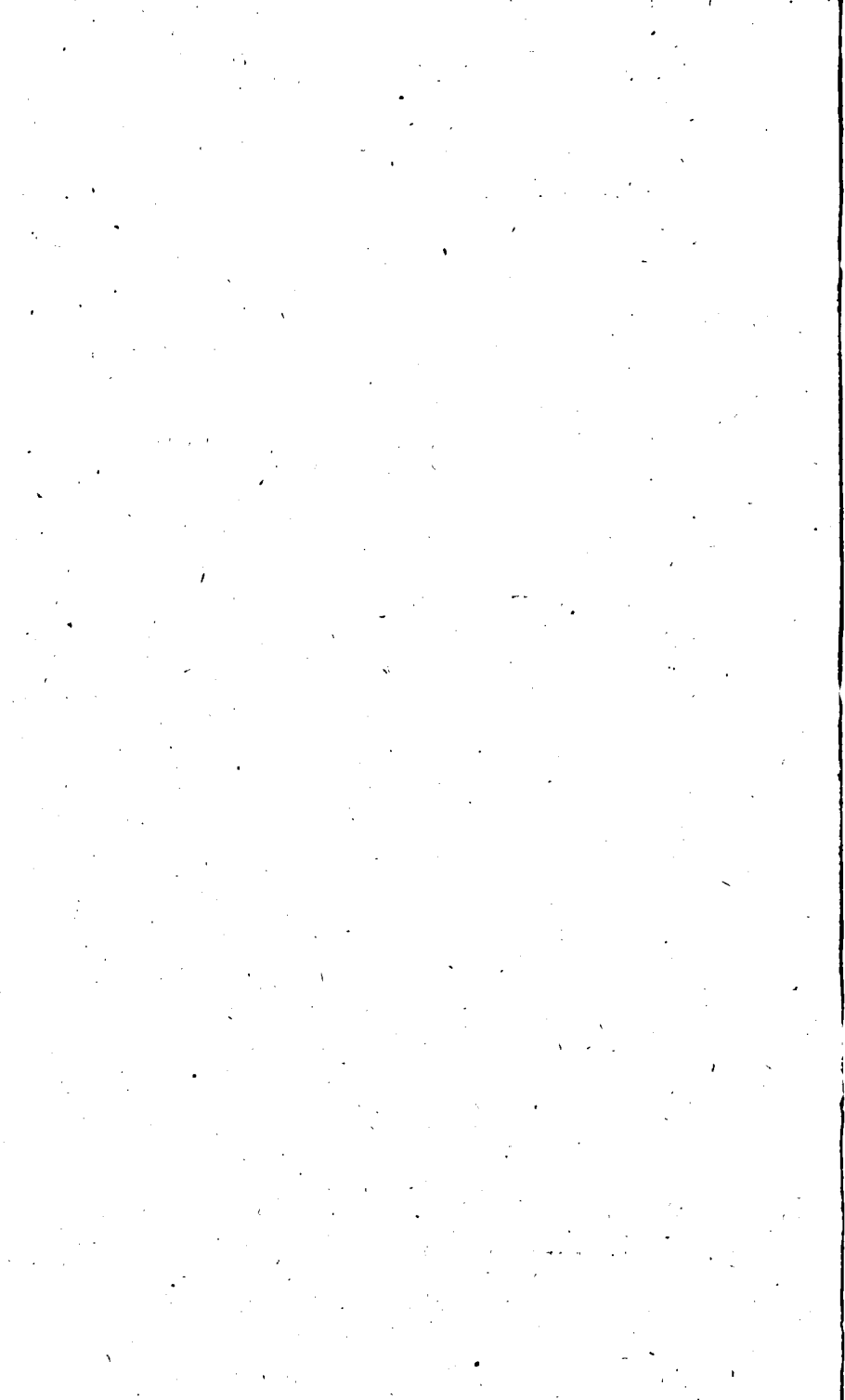
γ) Μύλας] τῆς Μύλας Aug. δ) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *cqnes*, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hie-
me sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maximo, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, multo se incendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. *ΙΚΑΡΟΜ., Η ΤΙΠΕΡΝΕΦ.*] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α) εἰσαγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενον, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμενος β), ὃς Πατέρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέ-
 νους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπ᾿εστι ε)
 Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίος, φασίν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσάποσπαστως ἐσχῆκε τούτου, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μὴδὲν ὑγιὲς η) δια-
 νοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι ι) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

α) τὸ πτηνὸν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. supplevimus! Solan.

β) ἀρμοζόμενος] Reitz. ἀρμοζόμενον. correxit Schmiederus. Ceterum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo Philostrat. Vit. Apollon. IV, 25. agit, cum Luciano multo antiquiore confunderit, jure suo notavit Wieland. Vers. Tom. I. p. 200. Cf. Solan. ad Diall. Morit. I. Tom. II. p. 467. Lehm.

γ) ὥρας] „ὦραν Edita. Mutavit Solanus.“

δ) οὕτως] „οὐ Exc. G. Οὕτως recte C.“

ε) εἰ πίστις ὑπ᾿εστι] „Pro his tribus ὑπ᾿εστι tantum C.“

ς) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσας corrigere non dubitavi. Lehm.

γ) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante Bastio Epist. Crit. p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. Lehm.

η) εἰς μὴδὲν ὑγιὲς] „πρὸς μὴδὲν ὑγιὲς C. εἰς μὴδὲν ὑγιὲς V.“

ι) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματα. quod Schmiederus, quemadmodum et alia misuriora in hoc Scholio, tacite correxerat. Lehm.

λίον λίνοι συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. l. 22. σταθμός] μονή. V.

Pag. 2. l. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαί ρ'. ὡς περ καὶ τὸ πλέθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ. ἄλλοι δὲ, ζ'. k) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὐ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλάκις ἐν τῇ Αναβάσει l) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

Ead. l. 9. ὑποξενίζοντος n)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενον V.

Ead. l. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἐναγχος] τῆς χθεσινῆς G.

Pag. 3. l. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. l. 5. Διοπετιῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πέσων. V.

Ead. l. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. l. 1. ἐκαίνω τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μερακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς αἰτὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἶνοχόον V.

Ead. l. 5. προσφερές] ὅμοιον. V.

Ead. l. 6. οὔτε παιδικά] ἐρωόμενον. V.

Pag. 5. l. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου, ὅτε ο) οὖν ἐπέτοιο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

k) ζ'.] „ζ' b' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς. est in V.“

l) Αναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Lehm.

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενους. Emendavit Solanus.“

n) ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito delevi, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

o) ὅτε] „Bene sic dedit Solanus, cum anteq̃ ederetur ὅτε.“

Ead. 1. 4. τὰ ἀκύνπερα τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅν καταλήγοντα V.

Ead. 1. 8. αὐταῖς ὀλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὀλέναις. ὀλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V.

Ead. 1. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. 1. 16. διαῖξασα] ὀρμήσασα. V.

Ead. 1. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἢ] ἄδηλα. V.

Pag. 7. 1. 6. ὑψαγόραι p) τινές] Τηγαόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονούντες, V.

Ead. 1. 10. ἡξίου μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. 1. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. 1. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. 1. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. 1. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. 1. 10. μύθρον μὲν] οἰδῆρον πεπιρωμένον. V.

Ead. 1. 15. εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. 1. 4. δημιουργόν]. "Ὁρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθρότητα. Cod. 2954.

Ead. 1. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. 1. 12. τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. 1. 13. ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως· τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν i) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀνωζωπυρούσης τὸ ἥδη *) πρὸς πᾶσαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμη-

p) ὑψαγόραι] „Τηγαόραι his editum antea. Correx. Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἄγνων referebatur. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπίστασιν inde fecerat Solanus. Non obsecundavi, quia non addit unde habeat, et quia non capio. Si εἰς addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατάστασιν. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας fingere res, stabilem (ἐπὶ στάσιν ἄγειν) et terminare. Lehm.

*) ἐδ ἥδη] „ὅ ἥδη lectum ante. Mutavit Solanus.“

κὸς τῶν γινομένων α) τῇ ἡσθελεῖ τῆς ὕλης, καὶ βλου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης x) τῇ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπερᾶντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. l. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαῖζει. G.

Ead. l. 2. ἕτερος] Ἐμπεδοκλεία μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. l. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην ε) λέγει. V.

Ead. l. 7. τῶν ὄλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. l. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. l. 12. ἔτι δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς α) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. l. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Frāgm. Menandri. Solan.

Ead. l. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρεῖους φησὶ. V.

Pag. 12. l. 2. τοὺς παρηγηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. l. 5. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα ἅτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

Ead. l. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. l. 7. ὑψιβρεμέταις τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἔστιν, ὑπερφηάνους. V.

Ead. l. 9. ἀνεπίληπτόν τι] Εἰ ληπτὸς ε) ἔστι τῶν

α) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

χ) παρεχομένης] παρεχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare. *Reitz.*

γ) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Editā male. Correxīt *Solanus*.“

δ) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.“

ε) αὐτός] Αὐτόν et ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *Reitz.*

β) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxīt *Solanus*.“

γ) παρηγηκότας] Παροινικότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsche.* Ed. invenio παρηγηκότας. *Lehm.*

δ) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

ε) Εἰ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Ἀνικανοῦ (sic) ἀθεότητι.“ Cf. supra ad vocem δημιουργόν cap. 8. Scholion Codicis 2955. *Lehm.*

ὄλων ὁ τεχνίτης, οὐπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g)
μόνῳ, Λουκιανοῦ κακίστου *) ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πᾶν. V.

Ead. l. 12. ἕτερος δέ με θυμὸς] λογισμὸς. V.

Ead. l. 17. Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὰν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διὶ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβὰς τινας] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Τμηττοῦ] Ὁρῇ τῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἴτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πέλοποννήσου
ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας τὸν Ταῦγειον δὲ τῆς Λακωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστρεῶ τοῦ Πη-
νιου καὶ τοῖν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὕψος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέγροι Πέλλης παρατείνον l. V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δυνατόν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπομένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ὑπὲρ ediderat *Clericus*. Mutavit *Solanus*.”

g) συνέστη] „συνίστησε edita. Mutavit *Solanus*.”

*) κακίστου] Sic pro vulg. κάκιστον rescribendum conj. *J. J. Wet-*
sten, probante *Reitzio* in *Add. Lehm*.

h) πλάττει] „πράττει lectum aute. Merito correxit *Solanus*.”

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait *Solanus*; nescio quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος sed in *Aphthonii* fab. 15. in
qua haec ipsa est nariatinnacula de camelo Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προελθούσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitae. *Reitz.* Improbaverat
τὴν *Solanus* ob sequens διαλεγόμενον quod tandem et ipse *Reitzius*
vidit in *Add. Lehm*.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.”

l) παρατείνον] „Παρατενόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.”

m) ἦν] „Non aderat in *Impress.* Adjecit *Solanus*.”

n) κοπομένου] Legendum arbitror κοπομένου, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit *Bip.* Sed *Schm.* alteram
Reitzii emendationem, κοπουμένου, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter *Hesych.* κάμνει κοπῇ. *Lehm.*

Pag. 16. l. 1. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρίας ἦν χαλκοῦς, ἤλιψ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἤλιψ ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Ἀνσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ ρ) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεῖα ἀκοδομηταὶ τετράγωνος, σταδιαῖος ς) τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρους ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾶσθαι μιλίων ς). ἀνεστάθῃ δὲ τοιοῦτος, ἴν' ἡ ἡμέρας μὲν σημείων τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχουεν ἐμπύπτοντες τοῖς τοῦ Παρασιονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος ς), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κυδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΣΙΝ ΤΙΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΖΟΜΕΝΩΝ ε). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεύς οὗτος (λέγεται υ) οὕτως) ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνὸς δόξης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόξης, ὡς ἀπολομένην διὰ πυρρός. V.

Ead. l. 8. μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίονος ἔρασθεισα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίονος ὄμνυσι. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημῶν] ὀφθαλμοῖν· λήμη χ)

ο) ἀνέκειτο] ἀντίτο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi oriam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

ρ) Πηλουσίῳ] Πόλυ Editā male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ε δὲ — Φάρε, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*

ς) σταδιαῖος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem *Hist. suae* L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*

ς) ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

ς) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conscr. *Hist.* c. 62. *Solan.* „Adleverat orae *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. G.“

1) πλωίζομένων] In prioribus πλοῖ. Sed vid. Quom. *Hist. Conscr.* c. 62. ibique *Varr. Lectt.* Omnino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckium* ad *Phryn.* p. 614. sq *Lehm.*

υ) οὕτως λέγεται] Corrupte. Legē οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*

χ) λήμη] Vulgo prave λήμα. Cf. *Schol.* ad *Jov. Trag.* c. 10. ubi tamēn perverso accentu olim λημή scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὁῦπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοὶ] Ἐν σοὶ ἐστὶ, φησί, τὸν ἕνα ὀφθαλμόν βασιλικόν κτησασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερυξασθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν αἶρα γ) πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπειὼν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον ε) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπικλὴν Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ α) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκη] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλφῳ erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. *Belino* teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρομμένος, τεθροισμένος, συντετριμμένος. ἀλοῶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατριβὴν] Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρελήφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαῖ τυπεῖω] πορνείῳ. V.

Pag. 22. l. 5. τερωπὴν b)] τέρψιν. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. *Solan.* Ita est. Vid. *Varr. Lectt. Lehm.*)

Ead. l. 10. εἰλαπίνας] εὐωχίας c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] τὴν

γ) ἀέρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. Ἄερα inde fecit *Solanus*, ego ἀέρα. *Reitz.*

ε) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad *Lucian.* Nam Πτολεμαῖος editum ante. *Reitz.*

α) αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *Solan.* Hoc praetulit *Schmiederus*, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidiae fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. *Lehm.*

b) τερωπὴν] „τερωπολήν lectum ante misere.“

c) εὐωχίας] „εὐωχίας Edita prave.“ Non minus prave etiam *Reitz.* et *Bip.* ἄριστοι, quod correxit *Schmiederus. Lehm.*

τῶν Γετῶν δ) γοῖραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστάν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραιανοῦ ὕστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη ε) Δεκεβάλλω χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἐκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁ ποῖός τις ὁ κυκεῶν οὗτος] Κυκεῶν πρῶμα ἐστὶν ἐξ οἶνον καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

Ead. l. 6. παρὰστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπὸ δ' α] ἐξω τῆς φθῆς. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυῶν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναί.

Pag. 25 l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισθῆτον ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἐδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀπ' ἐκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνός Λακεδαιμονίου. εἰτα δοξάντων Ἀργείων νενικημέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρησάντων,

δ) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *Cler.*

ε) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. *Lehm.*

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτων edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit *Solanus*.”

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit *Idem*. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέσθαι τὸν βίον.”

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *Solanus*; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *Reitz.* Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e *Suida* s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in *Suida* sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. *Lehm.*

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Scholias hie in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. *Reitz.*

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικημέναὶ ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. 1. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ αἰμός. φακὴ δὲ, ἡ ἐψηθείσα. V.

Ead. 1. 6i τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. 1. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. 1. 3. ταῖς μυρμηκίαις] τοῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

Ead. 1. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m) χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ἠῤῥυτο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληται. V.

Ead. 1. 10. ἐς αἰγίοχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ τοῦτο δῆγμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βασιτάειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. 1. 3. βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢ μὴ τι φέρειν δέη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρειά ἐσται βασιτάσαι n) τι. V.

Ead. 1. 12. τὸ φῶς ο)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

Pag. 28. 1. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου βλον] Τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δοιμῶς καὶ τοῦτο λέγει δραματούρων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (διαβιούντιος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae formam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subesse arbitror. *Lehm.*

l) φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακὴν, sed paullo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακὴ et φακὴν. Ego φακὴ ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo ad analogiam unice recta forma φακὴ, i. e. φακέα. Et sic ipse *Reitzius* cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quemquam paullo ante c. 23. φακὴν, satis inconstanter. Nec *Scholias* ad *Soloeis.* c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus: Φακὸς, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, φακὴ δὲ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἐφθοῦ. ubi vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholias* pro eo, quod vulgaverant, αὐτοῦ scribere certe debebat, siquidem alienae personae cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστεύει V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινα ἰδὼ αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. 1. 14. [ἵνα γ)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου. V.

Pag. 30. 1. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφ' ἑξέσθαι γ)] "Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ. "Ἦξει δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη· ἦδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

Ead. 1. 11. δριμύτε καὶ τιτανῶδες] καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. 1. 15. ἐμβεβροντημένος] Ἰρᾶν ἐξηχηθεῖς. G.

Pag. 31. 1. 1. ἀπαγορεύσαιμι] ἀπαρνήσαιοι. V.

Ead. 1. 2. διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ διαφορῶν δοξᾶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. 1. 5. ὑπανεῖς] ὑπογαλάσας. G.

Ead. 1. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Foss.* in *Fol.* sic: καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὕτως. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ. συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκείθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθιν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ x) —. V. Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donéc Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηρᾶ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσας· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

q) ἵνα] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad ἵνα μὴ δεῖξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.*

r) ἀφ' ἑξέσθαι] „ἀφ' ἑξέσθαι Editā. At *Lucianum* accommodavit *Solanus.* Quem *Scholias* innuit *Euripidis* locum, legitur is in *Hecuba* v. 138. *Matth. Lehm.*

s) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit Cj.

t) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλωέως. Emendarat *Solanus.*“

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, (leg. a terra. *Lehm.*) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.*

x) Δημῶ —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur *Δημοσθένης* Thrax Grammaticus, de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignariis novi. *Cler.* In Coll. G. de eo nihil est. *Solan.*

tissima, ἡ Ὅσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίσεσθαι τὴν σκιάν, κατακρημνισθέντες ἀπαίλοντο. hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσοῦτων γ) ἐτῶν] Διάσια ἐορτὴ Ἀθηναίων, ἣν ἐπετέλουν z) μετὰ τινὸς στυγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μελιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλοῦργίαν b) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτενε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. εἰσεῖς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασπαινεῖν τεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

Ead. l. 6. παίξεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἔνικα κείται, μηδὲν σημαίνει α). Φιλόκαινον δ) δὲ εἶπεν, ὅτι αἱ φίλοις τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα e)] ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

y) τοσοῦτων] „Τοιούτων Edita male.“

z) ἐπετέλουν] „Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus.“

a) Μελιχίῳ] „Μελίτῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus.“

b) μεγαλοῦργίαν ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλοῦργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. Reitz.

c) σημαῖνον] Vulg. σημαίνων. Rectius genus restitui e Cod. Par. S. German. n. 345. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor. p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

d) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γρ^α. φιλόκαινον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Clericus, adscripterat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. Reitz.

e) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solanus.,,

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνους, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρειώδεις ἐπιφαίνοντες, ἀρχοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένους, διὰ τὸ ἀνωφελὲς τε καὶ ἀκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαῖκόν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρόωνεσι ἦτοι Ἐφεστικαῖς ἀπονέμεις, Λουκιανὸν ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν Πυρρόωνεων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν. ἔπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 35. l. 16. τοὺς μετοίκους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομήθησαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κνίσσῃ] σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἔστιν ἡ μετὰ μέθης ὀρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ, Ἄριστον μὲν ὕδαρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκοιμήθην. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] υπερέφρων. V.

Ead. l. 14. εἰκότες] Γραιεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἦν ἔρη] ἐὰν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit Solanus, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἥττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „Ἐπεπόντων lectum antea prave.“

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.“

k) τοὺς μετοίκους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέλιπε παρὰ τὸν Πάνα (in *Reitz.* Ed. legitur τὸν πάντα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit Solanus.“

l) μυρσίνης] Alias μυρσίνη est myrtus arbor. Long. *Past. L. 2. p. 33. bis.* Sed et μυράνη dicitur *Ael. V. 6. Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan.*

Ead. 1. 9. ὁ Μῶμος] Τούτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν υποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

Pag. 41. 1. 10. διετεθρύλλητο] Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. 1. 16. τὴν ἐκ χειρὶ αὐ] τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

Ead. 1. 17. ἐς νέωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἦτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρόημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένον δηλωτικὸν τὸ πέρουσι, τοῦ δὲ ἐκείνωτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρουσι praesentis autem τὸ τῆτες futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. 1. 3. τὰ πτερά] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὐθις ἀναλαβόντα αἰτοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

Ead. 1. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἐρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. 1. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

Ead. 1. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Pag. 46. 1. 11. ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες p), τῶν ἔργων ἄπτωνται q). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως r) τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

Pag. 47. 1. 4. ὥς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν s) λεγόμενος, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα πα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Fossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. Reitz.

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*“.

p) διαμέλλοντες] „Διαμύλλοντες ante editum“.

q) ἄπτωνται] „Ἀπτόνται antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρύψεως] Θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητὸν] Legebatur una voce παρατητὸν, sed liquet ex *Pausania* in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111, *Cler.*

τεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἄγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετελαθε τηλόθ' ἔοντας. Et mox Εἰθ' ἔ) ὄγε τέρπετο διατὶ καὶ τὰ ἐξῆς. *Odys.* l. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. ἐώλους δίκας] Ἐώλος ἐστὶν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ υ) φυλαττόμενας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρώτος] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὁπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἷον, ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἱατρικῆς, ἢ ὁρητορικὴ τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. ὑπερημέρους] παραβαίνουσας τὴν προθεσίαν, τούτῃστι διαπαρασχούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφ' ἐντων] ἐκκλητον δεδοκῶτων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν γ) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτῶν ἐπιτρέποντα τυθῆναι z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνεταξάτο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδίττονται] ταραττονται. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι με] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. προσπεξενῶσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχῆσθαι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλειῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλειῆσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. V.

Ead. l. 8. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Iov. Tragoedum* c. 21. G.

Ibid. Βουσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Iov. Trag.* remittebat *Solanus*. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. REITZ.

α) εἰθ'] In Homero ipso hodie legitur ἐθ'. *Lehm.*

υ) μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Haec tria in Edd. non comparentia supplevit *Solanus*, nec dubito, quis ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

x) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem; pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

γ) ἦν] „ab erat in, editis. Inseruit. *Solanus*.“

z) τυθῆναι] „ἀποδοθῆναι C.“

Pag. 54. l. 13. δειυσοποιόν] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πνύκα ὀρωσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπνυκάσθαι· παγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπνυγῆναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρὸςφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἦτοι ἡ περιωπή G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμολίως ὡς ἴδιον νῖδον ἐπαινεῖ αὐτόν α) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρείος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἔλθων β) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπωσάμενος κυδοιμόν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἔγωγε] ἐν ὄρεσι διαιτῶμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικά] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. συνουσίας] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μείζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. τεθήπασε] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

a) αὐτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὃς ἔλθων] „Ὅς γε ἔλθων lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνευσε. Servari tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjuxit et huc retulit Solanus.“

f) τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adaccommodavit Solanus. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz.

ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κείται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος. ὅλον οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοι h), κατὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβική] τραπεζιτική. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτός, κακόδαμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χορῷ κέκαρμαι] Οἱ οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν δύλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταραττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσαν ἄθεους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ προεβιόντας V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θεσεία] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θεσεύς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους k) λόγους], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμόν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφενγον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τρεχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ ὅλον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελείσθαι n) τῷ πρώτῳ ο) εἶναι

g) ὑποτακτικῷ] „ὑποτακτικῷ legebatur. Correxuit Solanus.“

h) εἰσέλθοι] „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Secutus Schmiaderus optimum Solani consilium. Lehm.

k) ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem (Solanus), quam ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz.

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit, ἐλάου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ B et τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler

m) Τρεχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. Reitz.

n) ἀφελείσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥστε οἱ θεωρούμενοι.“

o) τῷ πρώτῳ] Πρώτου Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omisse. Solan.

αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχούς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἰονεῖ ἀφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδραττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὅμοιως τοῖτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλαπτέσθαι, ὡς ὁ καϊόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθεῖν ρ) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοισι αὐτὸν ἐκδόντα ἀναιρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλικὴν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι ἡσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφορὰν. καὶ ἐν τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, οἶον ἡ φρονιμεύσας q), ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὐτὶς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ r). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος s), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊδουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλήμμελής κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πάσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδόξασον καὶ τὴν διανοίαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διά-

p) αἰσθεῖν s)] Exc. G. αἰσθῆσιν et V. quod in Impr. pravè αἰσθῆσιν editam est. Solan.

q) φρονιμεύσας] V. et Exc. G. φρονίμευσις. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

r) τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. et Exc. G. In priore Im-presso erat articulus ante τελ. et ποιητικὰ. Solan.

s) θάρρος] L. θάσος· quamvis in C. G. etiam sic scribitur. Solan.

νοίαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώ-
πον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ
τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην
τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ
ἐστὶ τὸ κατὰ ἀνάλογον¹⁾ καὶ σύμφωνον ζῆν, αἷς τῶν μαχομένως
ζώντων κακοδαιμονούντων. διότι²⁾ δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί,
τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, ὅλον τὸν ὁμολογουμένον βίον·
καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἐσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα
τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν
ἀδιάφορα λέγουσιν, ὅλον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχο-
λήν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρό-
πον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε
ὁρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους
ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν
εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰ-
σθητηρίων ἀριότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πη-
ρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν
ψυχῆς παράστασις, καὶ σῶματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσεων
ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρ-
τερούντων. τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν
περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνῶμην, οὐδέτητα
διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν,
ἰσχὺν, ευαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆ-
σις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τρι-
χῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμέ-
νοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· ὅλον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα,
ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νοθρότητα διανοίας, καὶ
τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν.
περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιᾶς, καταφρόνησιν παρὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπρο-
ηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα
τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χροσπότητα, καὶ ἡδονὴν
πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρή-
σιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς
ἡ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

1) ἀνάλογον] Ἐνα λόγον V, Sic mutavit primus Editor. Solan.

2) διότι] Διογ. V. i. c. Διογένης. Solan.

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγαύμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸς, ἢ ἀοτίους ἔχειν τὰς κρίσεις. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη· πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φανὸν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντιέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια· εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφήν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἢ γῆ τὸν πόνον; καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνν μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Αἵδος κυνέην] τὴν τοῦ ᾗδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίμετο. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρῶμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cū in initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

x) σπερματικούς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Λόγους σπερματικούς Stoicis esse *leges naturae*, unde oriantur omnia, mirer, si forte fugerit Solanum. Lehm.

y) ἑαυτὰ] „Sic V. ἑαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. Solan. Imo φορῶν, *gestans*, recte servaverat liber scriptus. Lehm.

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρά καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀγείναι πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὕψις καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰσθῆι μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιαῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δέκνυναι. δεῖσαν α) γὰρ καὶ ἀορισμένως εἶπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὰ δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὰ εὐτέλεις τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφεν γε ν] Τοῦ Διογένηος ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πύρρων δέ] Ὁ Πύρρων ζωγράφος πρότερον ὢν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμας γ). V.

Pag. 79. l. 9. ξωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδνκτά] ἡμάτιον Περαικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν δ). V.

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν χεν.] Γενεήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰσθόσις αὐτοῦ χρησθαι φιλοσόφους μάλα σμνῶς ἡ βαθεῖα ὑπέκτει ὑπήνη. V.

Ead. l. 14. τὸ ἄμετρον] ἄνετρον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ πρότας πολὺς] Κρότας μὲν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν λόγων ε), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν νεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ρητόρων, ὡς ἔφας αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. Διήσκον Edita.“ Oportuit certe δεῖσαν cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inventi in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in medio, non ὁ praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Iudicium, quam exemplum, *Reitzii* aequi inlavit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμας] Haec duo verba in Edd. non comparantia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα *Heim* etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρκαδικόν] Ἀρκάδιον V. et G. quod in Impressa. ita mutatum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat. Inseruit *Solanus*.“

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικτικῶν erat in V. *Παθητικῶν* inde fecerat Editor, quod *Erpionius* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρόησιασμένως χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἕπος τῶν αντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἰ) i) ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖη μειδίαμα ἄχρῃ τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ πρὸς ὥπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἰ που βραχὺ τι δεήσει ἐπίσεισαι τὴν χῆρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἔξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κακώσεις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἦτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νῶν ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωτικῶς l) διεξέρχονται λέγει, διό καὶ ταῖς θρῆξιν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσαις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσει, καὶ οἷς τις τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ ο) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τοῦ ἐπαναρθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαινοῖς τῶν ἀρετῆν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοῦς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὰ μὲν τραγικὸν ἐκείνο] Τὰ

g) χειρονομοῦντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat Bastius Epist. Crit. p. 254. *Lehm.*

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ ὥς C.“

i) εἰ] „Inseruit uncisque seclausit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum.“

k) ἔξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἔξανύεται. In C. ἔξανίται.“

l) κωμωδικῶς] Κομωτικῶς δ. λέγει C. quod probō, *Solan.* Legebatur enim κωμωδικῶς et λέγων. Sed mutavit *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 399. et postea etiam *Schmiederus* *Lehm.*

m) δὲ] „Μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.“

n) εἰς] „Eis legebatur male.“

o) οὐδὲ] „Excidit εὐρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Inseruit εὐρέθη *Schmiederus* post γὰρ, quamquam uncis inclusum. *Lehm.*

p) κώμους — ἐνισταμένους] „Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aeo dixerunt. Vide quae contra eas habet *Petronius* initio. *Cler.*

r) αἷς] „Hic antea datum pessime.“

Πλάτωνος α) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρον-
 τας καὶ γενναίους εἰσάγει ι) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγι-
 κὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σα-
 τυρικά τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σα-
 τυρικά δὲ, διὰ τὸ πелλάκις καὶ αἰσχροτάτα προσενεῖρειν τοῖς
 διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι ιι), αἱ τε
 κωμῳδίαί γελοιοὶ καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ με-
 θυοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ
 ἀλλοκοτῷ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὁρμητικαί πρὸς
 συνουσίας αἰσχροῦς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λου-
 κικανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδᾶ-
 μαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν
 τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διε-
 σκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμόν ἐφη
 παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν
 δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδρούμενον. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν
 καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρησάσθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυ-
 καμβίδων, διεχειρίσατο x). οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι γ) φιλοσό-
 φοι, ἅπασι διαλοιδροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες,
 ὧν καὶ Μένιππος εἰς ἤν. V.

Pag. 89. l. 5: οὐτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ ῥήτο-
 ρος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγον ἀνθηροτέρου καὶ κρο-
 τουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαί-
 νει ι)] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ
 μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἑλάνων, διασυρμού τί-
 θεικεν ἔνεκα. τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶδισα
 καὶ εἰς τὸν ἀνθρωπίνον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελοῦ-
 τος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91, l. 6. τὰ πρὸ β) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς
 Θράκης τοῦτο ἐκείνο, ὃ ευφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θά-
 λητα τὸν φυσικόν. V.

α) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.

ι) εἰσάγει] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et ὑποβάλλο-
 μενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.“

ιι) ὀραῖσθαι] „Τοῦ ὀραῖσθαι edita. Expunxit articulum Solanus,
 sed ante Λουκικανός, ὃ addidit.“

x) διεχειρίσατο] Scripsit, opinor, διεχρήσατο. *Lehm.*

γ) λεγόμενοι] „Γερόμενοι lectum antea male.“

z) οὐτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo
 loco reddidimus. *Solan.*

α) τῷ] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbable, τῷ scri-
 psisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

β) πρὸ] Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. *Reüz.*

Ead. l. 8. ὡς θοιμάτιον c) τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον d). οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

Ead. l. 16. τὴν τετραυπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετραυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετραυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονέμει, ἀλλ' οὐκ πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΤ] Τῶν πάνυ σπουδαιωτάτων ὁ λόγος, καὶ τασώτερον πλέον, ὅση καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

Pag. 94. l. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτικὴ e) συνπακουμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. l. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, κλεῖον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χέρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἄγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g. ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἔγωγε μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῆς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὀπηνίκα μὲ τις

c) ὡς θοιμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcommodavit Solanus.“

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum diammeleusmēnon editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτικὴ] Τὴν ἀπομοτικὰ Solanus dederat, bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum h. l. tum ubicunque alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo scripsi audacter συνπακουμένην pro eo quod hactenus Edd. iussedit vitio συναπακ. Lehm.

g) δόκει] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκῇ. Lehm.

h) ἀλλ'] „Ad legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός.“

k) δοκῆς] „Δοκῆς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C.“

τοῦτο, οὐκ οἶδ' ἔτι, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεον τῆς παρὰ σοὶ δοκῆσαι. λ.

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. π,άνυ] Βίρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἦρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χοῆσιν ἢ μιᾷ ἀπαγόρευσις, ἥτοι ἢ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα V. (Γράμ. ἀλλὰ μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις Ε.] αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομική, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος, πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ n) βλῶν εὐχρηστοῦ σεσυλημέναι ο). εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παρασίτω ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύσαν αὐτὴν ἀπεφῆκε πρὸς τὸ ἀνύπερκτον σθ — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἐξυστραξιζομένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκείνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίσσεται, αἱ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆκεν. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρου μέλει] Σημειῶν διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἴπποι q).

l) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.“

m) ἀντιτίθης] „Αντιθῆς legabatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio quā de causā a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. Lehm.

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit Solanus.“

o) σεσυλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum est undiqueque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. Solan.

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

q) μελήσουσι δέ μοι ἴπποι] Hom. II. E 228, μελήσουσι δ' ἴπποι. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit, Solan. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi his ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abscisus ante ἐντὶ inserui. Reitz.

ῥοθαίει γὰρ οὐ γενικῇ συνένταξι τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντε-
σται, σπουδῆς ἡξίωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Γὰρ βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὐταὶ πορ-
αμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιτῶς
καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δῆλον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ
γὰρ τοῦ περιτῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν δια-
αύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν
τῷ ὄντ) καὶ ἄπειρον. εἶπωδ... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοι-
αύτην δόξαν... τρέπε δια συλλογισμῶν ε) γενναίων ἐν τῇ φυ-
σικῇ ακροάσει, καὶ δια δογμάτων t), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην,
εἶδος μ), στέρησιν x)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος· καὶ ἡ μὲν ὕλη
μετ' ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν' ἀφ' γ) εἶδους γὰρ
ὅντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερέψεως οὐσης, οὐκ
ἔστιν εἶδος· ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βι-
βλίῳ z, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ακριβέστερον καὶ αγωνιστικώτερον,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία ἐπέγραψαν α) φυσικοὺς, οὐ μένοιχε δὲ ὡς θαρ-
λόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔρακεν ἐν b) παρασίτοις] Τὸ

r) τὸ ὄν] „Τὸ ὄλον Edita. At in V. lacuna est. Τὸ δὲ C.“

a) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογ... unde συλ-
λογῆν fecerat Clericus. Solan.

t) δογμάτων] Sic edita.... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet
fuisse παραδειγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. Solan.

u) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de
materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orhis.
Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt
lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius
Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic peissime
erant scripta, Cler.

x) στέρησις] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C.
quae sic: Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audi-
mus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέ-
ρησις.

y) ἀφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem δὲ scribendum fuisset,
nī rursus aliquid exciderit. Reitz.

z) βιβλίῳ] Adde πρῶτον. Solan. Praemisit Schmiederus, uncis in-
clusum, Lehm.

a) ἐπέγραψαν] Anne ἐμγράψαν; aut φυσικά pro φυσικοὺς; Reitz.

b) τοῖς ἐν] Ἐοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad
Lucianum adcommodavi, Reitz. Legerat, nī fallor, Scholistas,
ut est in Gori., τοῖς παρὰ τοῖς, ejus verissimae lectionis vestigium
cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς τοῖς παρὰ τοῖς. Lehm.

ἔξῃς, οὐδὲ εἰσιν; αἷς ἔοικεν, οἱ Στοιχοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασχοῖς. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. Solan.

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ] ἢς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπαγε, κατάρχετε, οὐνοποσία καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορώς d) καὶ κρετῆδος ἐκκεκρωγῶς, δόξει θυμοειδὲς τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία καταπεφροτισθαι καὶ κατερῥασιστωνεύσθαι e) τὴν γνοίμην — οὐδὲν γενεαῖον ὅλος τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρῶτην τοῦ πολέμου βοήν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας τάλαιπορίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀηλίου — ἀλλ' αὐτὸς τε ἂ — ὃν κατελάμβη — καὶ ἄλλους ὑπεκρίρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ὅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, manens.

Pag. 125. l. 4. λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνιττεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντειχιδεοῖ] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περί Δημοσθένους λέγει g), Σουθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συκοφάνει, κατάρχετε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθέηγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβουχῆσται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἰξ h); τοῦτο μοι λέγε. V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διεφθορώς] Διαφθεῖραι editum ante, et κρετῆδος omissum. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit Solanus, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. Reitz.

e) κατερῥασιστωνεύσθαι] In prioribus Edd. inveni. κατερῥασιστωνεύσθαι, corruptam manifesto vocem; unde fluxi, quam nunc habes; quae descendit a ραστωνεύειν, significatque, mollitie et segnitie vitas depravatum esse. Lehm.

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. Sic Liban. Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 36. T. 1. Reitz.

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit Solanus adscripsitque, addendum etiam videtur, quod tamen etiam deesse facetur in C.“

h) αἰξ] Ἀῖρα V. pro quo αἰξ in hispressis-repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. Solan.

Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῆσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρῆσθαι G..

Ead. l. 15. δόξης καταφρονούντα] Οὕτω καὶ χοῖροι λεγθεῖν δόξης καταφρονεῖν, αἰτ' τοῦ βομβόρου πλαττομένοι. V. (κυλινδούμενοι i). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] οἷον ὅτι μισθός k). V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοὺς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίηται l) γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

Pag. 143. l. 1. φθινήσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τούτου προεσθίοντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ἰπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πελώματα, ἣ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὥπερ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κυλινδούμενοις prave. *Lehm.*

k) μισθός] Mallem μισθοφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum, ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepserat. *Lehm.*

l) ἐπιοίσεται] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. ἀποίσεται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii; quod tamen non sequebatur.“

n) φθινήσαντας] Φονηθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solanus* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλληπῆς ο) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλειόντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μὴ δὲν δυσχερῶς *p)* ἀκουσῇ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς προέειπεν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέειπεν *q)*, οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἑξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι *r)* μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει *s)* γὰρ τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν *t)* τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέειπες, καὶ ὅλον ἐπαλθὼν, εἴση σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλειπῶς ἔχοντα τοῦτο *u)* νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληροῦμενον. V.

Pag. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλὴ φόνου ἐδικάζεν ἢ τραυματοῦ ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Πλαῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκείνῳ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (*Actor. XVII, 19.*), οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητά εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθίσταϊεν *y)* ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθις τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθῆντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἢ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

ο) Ἑλληπῆς] „Ἑλληπῆς legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέειπες κ. ν. δ. ἁ. ε. λ.“

p) δυσχερῶς] „δυσχερῶς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέειπες] Προέειπες correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέειπες est, et in *Luciani* textu Cod. W. προσέειπες etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa *Luciani* exponit. *Reitz.*

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἑλλείπει] *Αἰγύται* Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. *Reitz.*

t) οὐδ' ἄνωθεν] „δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τοῦτόν M. Sed eodem versu ἑλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλειποῦς converti. *Reitz.*

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptura inveni, nec Solanus quidquam notarat. Alias *Αρείῳ πάγῳ* scribitur, vel etiam junctim. *Reitz.* Errorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit *Reitzius*, jam correxit *Schmiederus. Lohm.*

y) καθίσταϊεν] Non quidem praestabo acu me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgata καθίσταϊεν stare non amplius debuisse. *Lohm.*

Pag. 176. l. 3. ἀθίρας] τὰ τοῦ ἀσπίδος κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκούν, περιφέρεις] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὁ χανον] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέρον] Γέρον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι x. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἑπὶ-χάρμῃ μὲν γὰρ γεφθαιναξία a) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδολίων b). Αἰκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστών τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν c), καὶ τῶν περιπραγμάτων, ὅσον d) καὶ τὰ γέρον ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ e) κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρέβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης οἷς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρός. G.

x) ἐσκεπασμένου] „Σκεπα μ. V. Σκεπασμένοι M.“

a) μὲν γὰρ γεφθαιναξία] „In editis erat μὲν γεφθ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γεφθαιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γεφ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεφθαιναξία.“

b) αἰδολίων] „In V. — δολίων. Sed in margine recens manus αἰδολίων adscripsit“

c) σκηνῶν] „c. Abb. σκηνωμάτων, et M. in fine Scholii (Tu item lege Suidam.“)

d) οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit Solanus. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculæ factum foret. Reitz.

e) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit Solanus.“

f) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“

g) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce Gerras, ejusque Interpretes Scaligerum et Dacerrum. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet Cler.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγγεῖ Φερικράτους, γεφθῶς ἀποσταυροῦνται.“

IN DE LUCTU.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὄβαλόν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλόν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικρμένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *PHTOPΩN*] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτετινόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ β) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἴσως αὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται. ἐπεὶ καὶ συγκρῶν ἄμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστῆς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς πυλαιοῖς διανενόηται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὰ ἀληθῆ καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἷτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεὸν

α) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C.“ Locum dicit Scholiastes *Matth.* Evang. IX, 23. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

α) Πολυδεύκη] Notam *Clerici* huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti *Lexiphanis*. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

β) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 31. pr. ἢ λόγον corrigebat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

γ) ὑφιστάντα] *Συναστάντα*, *corradentem*, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων malit; licet — *ov* non damnea. Ego quoque — *ov* praefерrem. Sed *συναστάντα* et ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissam correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

δ) παρωνόμασται] In prioribus παρονόμ. Sub finem post *ὅν* interpunctionem omittit *Schm.* nescis an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμάλθειαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦεν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διαγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσαρῶν γὰρ ἔτων μετξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιου υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Δισκίην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρעמפάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ e) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένεσθαι, ἀλλ' ἥνικα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον, ἀλλὰ σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἡ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρעמפάτα κείται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθων α] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἰοεὶ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν—ἃ δέ] Ἀ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπης· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παιζῶν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμας, ὧ δὲ μίαν,

e) καὶ f) „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praecepto contradicit L. Bos Ellipsis. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστων.“

ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγγει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδο-σοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδές, τὸ νῦν στρικτὸν h). ἐμβαδεις δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἅφ' ὧν πλείους αὐτὴν ἐπιτρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιὰ] Δριμέως l) ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασιῶν ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελές καὶ ὑπτιον, λήρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γοργόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκωψε· τοῦ δὲ τὸ ἀρετὸν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἰστορεῖται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Λατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμαχὸς πολέμων, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστέκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθος αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἐν ᾗ θάλασσα εἰςρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσασαιτο m) τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μῆρὸς πατασέσθω] Οὐκ ᾤμην τουτὶ n) τὸ μίαιρόν καὶ καταπτυστον ἔργον τὸ τὸν μῆρὸν πατάσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. καλάρυξε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero Voss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζειν τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδολοικιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister; unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quodque dedisse, suspicari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Δολοικιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ, quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

h) στρικτὸν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιτρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιτρέπουσα, unde legendum et hic ἐπιτρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὁ γ'] „H edita. Correxuit Solanus.“

l) δριμέως] In prioribus δρυμέως. Lehm.

m) ἀπεργάσασαιτο] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus.“

n) τουτὶ] Sic correxi vulgatum ταυτί. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι; ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον ο) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Seq̄uebantur ibidem quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. ὃ φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφρυομένη. ἔπει οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιαιρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὡς περ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε ρ) νῦν οὕτως αὐτήν, ἥτοι ἐπεβοήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντιρρήτων ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Καστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Αἰῆδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυσρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. νῇ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προσηγυσμένην q) αἰσχροτήτητα τῆς γράδος, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες. ἔπει καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐτοὺς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμεν ρ).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἶγε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν δ) ἅμα ταῦτα διεξιὼν. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιτώ. ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη δὲ καὶ Φιλόμηλα εἰς ὄρεα μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κοροΐβου τινὸς] Ὁ μὲν Κοροΐβος μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἐλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτήν,

ο) περιεργότερον] In prioribus περιεργώτερον. *Lehm.*

ρ) ἀνευφήμησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit *Solanus*.“

q) προσηγυσμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vulgato προσηκαμένην, quod nibili erat. *Reitz.*

r) ἠρόμεν] „Sic dedit *Solanus* pro edito εἰρόμεν.“

s) κόνιν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομήλα et hic, et paullo post *Lehm.*

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex *Exc.* et *C.* ac *G.* pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεῦν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργιτῆς μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτιπερ τὸ πεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, [αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum; Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μαν] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἤλω — τὸν ἤλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρα. δύνατον γίνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι γ) τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ αρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημίον. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ· καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἡπιάλου] Ἠπίαλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαϊδάλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος a) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβηκότα b) τῷ πόδε ἀποτελούντων παρέσχε φή-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἦψ — vid. not. Solan.

γ) Καρβατῖναι] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβατ — quam formam quum pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsan Πανός voluit. In Im-pressis sic mutatum est. Solan.

b) συμβεβηκότα] Συμβεβηκότα Kusterus legi jubet. Solan. Deinceps scriptum inveneram ποδὲ et παρέσχε, accentibus perversis. Lehm.

μην, ὡς τὰς) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κικεῖται αὐτόματα d). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαία] πενήκοντα ὀργυίων. V.

Ead. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθέτιτο. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἱκανῶς ἑώρακει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γρῆ' ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. θεὸν ἀπὸ f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν θεατρῶν, ἥνικα τι παράδοξον g) ἐπιτελείσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχειν πίστει h), ἀνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνείχουσιν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκηνίον δε μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθύν, ὡς περ λυσιν φέροντας τῶν ἀμηχανῶν, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρη ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν i) καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἔωλος] Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινού, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθ' ἤτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

Ead. l. 15. ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσὺν ἀφικομένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν k) ἀναζητεῖν; μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ὃ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἔδει-

c) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet *Palaephatus* de Incredibilibus c. XXII. et *Tzetzes* Chil. l. c. 19. *Cler.*

e) ἑώρακει] Sic etiam Exc. G. Lege ἑώρακειν, vel ἑώρακα, *Solan.*

f) θεὸν ἀπὸ] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in sedem suam retractum est.“ Omnino cf. Schol. ad *Hermot.* c. 86. Tom. IV. p. 353. *Lehm.*

g) τὸ παράδοξον] Lege τι. In C. enim est (παράδοξον quid.) Nisi malis παρὰ δόξαν τι. *Solan.*

h) ἔχειν πίστει] *Lacuna* pro his erat in Edd. in V. et G. quam ex C. supplevit *Solanus*. Addiditque: „Eadem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. *Ἐχον* legit *J. J. Wetsten. Reitz.*

i) προσδοκία] „Sic V. προσδοκίας Exc. G.“

k) υἱὸν] πόσιν corrigit *Belinus. Lehm.*

l) τὴν ἑαυτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit *Solanus*.“

κνίτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τε τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι m). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῶ] Ἀμφίλοχος θεσιζέει m) περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῶ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω καὶ Φωκυλλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὧν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κατόπτρα, ἅπερ ἀπηρώριεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου· μῆκοθεν. εἰς ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ο) προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περίνοια] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφ' ὁδῶν] Ἀφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκόπων. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Σατύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρόλῃ r). V.

Ead. l. 10. μέτρα] Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς αὐτῆς καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) A Græculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Græce locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Græcas tradere, Cler.

n) Θεσιζέει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere. Reitz.

o) καὶ] „Τοῦ legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Ἰπποκλήϊα ὁ Διόνυσος. In C. vero Προκλήϊα ἢ Διόνυσος. Reitz.

q) κόρδακα] Κάρδακος Editi male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz.

r) τῇ πυρρόλῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυρρόλης, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰστικῶς κέρνθαν. Reitz.

Ead. l. 12. Τρ. πρεσβύτην] Εἶδος Ἰκαρίου ε). V.

Ibid. προγάστορα] μεγαλοκόλιον. V.

Pag. l. 2. ἔτερον δὲ τεράστιον] Εἶδος Πανός. V.

Pag. 294. l. 9. ἐπισάξαντες] στρώσαντες t). V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. Σειληνός u)] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι x), τὸν Ἰκάριον ἐδειξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦτόν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpretis optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

Pag. 296. l. 1. κορυβαντιᾶν] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. τεθορυβημένοι] ἐκπλαγέντες. V.

Pag. 299. l. 2. δύοντος γ) ἡλίου] Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύαντος erat, quod non placet. *Solan.*)

I N H E R C U L E M.

Pag. 301. l. 3. ταῦτά γε z] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. τὸ δὲ γῆρας] Εὐριπίδης. V.

Pag. 305. l. 9. ὃ Τήϊε ποιητᾷ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. Ἰπποκλείδης] Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδης a), ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. ἐπιγουνίδα] Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δε' εὐξίαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

a) εἶδος Ἰκαρίου] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et q. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*

t) στρώσαντες] „Τρώσαντες Ed. Cler. Mutavit. *Solanus.*“

u) Σειληνός] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte re-tulit *Solanus.*“

x) εἰκάσαι] „Εἰκάσθαι legebatur; quod correxit *Solanus.*“

γ) δύοντος] In Luciano δύντος. Sed quia et δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. *Abb.* qui δύαντος fecit, adparet cum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

z) ταῦτά γε] Titulus horum Scholiorum in V. erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In C. Προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.*

a) Ἰπποκλείδης] In V. Ἰπποκλείδου prave; sed in Impressis recte emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] "Ετερον b) κώνωψ ἐμπίδος. καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα c) καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d) ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγγον. G.) In V. altero legitur sic: 'Εμπίσι] 'Εμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

Pag. 314. l. 7. κοτυληθόνοι] Κοτυληθόνες αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτάναι. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γραῖ ἀλκήν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] "Ερῶ' ἐς μυῖας, βωμολόγε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ] "Ωςπερ ἡ περὶ τοῦ e) τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δήματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόγε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυῖας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] "Η φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρειν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

b) ἕτερον] "Ετερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τούς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Reis. Lehm.

e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) ἐς μυῖας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies. Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἄν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἐδέχσέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem reddit. REITZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς convenienter cum versu illo Homérico accommodato: ἐνθα μὲν οὐτὲ βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἄν, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωνος attinet, repetit *Fritzschius* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem *Rhetor. Praec.* c. 5. Ceterum idem *Fritzschius* in ipsa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est, in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum consentit. LEHM.

Ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάσαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἐτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim jamdudum te sequens audio soles et lunas, et ridicula illa, stadia quaedam et parasangas tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur σταθμοὺς, mansiones. Sed στάδιοι et παρασάγγας rectius junguntur, quam σταθμοὶ et παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμοὺς τινὰς καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν *Graevius* adnotavit, rectius jungi σταδίους et παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab *Luciano* haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους· at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. *Alex. ab Alex. Gen. dier.* L. II. c. 20. Sed praeter haec, inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in *Observatt. Crit.* pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. Διαίτια) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίωναι περὶ ὡσεὶ θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰσθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

Pag. 3. l. 2. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶς λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡ τὰν) Habebat *Par. Ed.* cum *Fl. J. H. S.* etc. Et *Schol.* ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristophan.* *Plat.* 66. Ὡ τὰν, ἀπαλλαχθῆτον ἀπ' ἐμοῦ· et *ibid.* 377. Ὡ τὰν· ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνν, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in *Luciani* Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* *Ed.* Hag. et *Aesop.* F. IX. REITZ. Vid. supra *Scholiast.* ad Gall. c. 27. ibique nott. LEHM.

Ead. l. 5. Διοπετής) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διῡπετές· idque posterius apud *Homerum* frequens, ut *Il.* II, 174. etc. REITZ.

Ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανῶ) *Davisius* ad *Cic.* de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανῶ delet; quia bis idem diceretur. Sed *Luciani* vulgata sic defendit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tull.* p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso *Luciano* aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. *Ciceronem* hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de *Finib.* L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII. p. 18. μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. Cor. IV, 47. (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. cap. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra pro-gnatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra Imag. I. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διίπετὲς, ὡς ἀληθῶς, ὅλον τε τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. *Aeschylum* traducit. Sed Scholiastes defendit. *REITZ.* Διοπετῆς, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus γεννητὸς καὶ ἐπίγειος: nec cum *Davisio* in verbis ἐξ οὐρανοῦ de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmō cogitandum. *LEHM.*

Ead. l. 14. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A, 570. et passim: nam quia addit, se verbo Homericō usurum, etiam illud inde petendum. *REITZ.*

Pag. 5. l. 4. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) *Benedictus:* celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus:* citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alae vel pennae volatiles. Sic mox cap. 10. Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὴς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte summis pennis. Vide ad 1. Ver. Hist. c. 13. *GRON.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν: rogantique, num non terruerit exemplum *Icari*, At, inquit, *Icarus*, quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

mulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτρα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? Ad id non est ἀκήρωτος, quippe quod a κηρᾶν, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρῶν, cera illino: inde κηρωτός, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτρα ἀκήρωτα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditīs, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte Ven. utraque; reliquae omnes ἀκήρωτα, mendose. SOLAN. Ἀκήρωτα optime JENS. conjecerat, et paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J. et V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem JENS. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος distinguit, dicens: ἀκήρωτος, ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ εἶχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Αἰεμί) Mirabar, nullam edd. δέξιμι habere, quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ. Cf. certe Necyom. c. 3. LEHM.

Ead. l. 11. Μετέωρός εἰμι) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περιῶδες) Usus talium formularum in precibus declaramus ad Philopatr. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρημένον) Const. Porphyr. de Leone Armenio l. 15. ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὡς περ τι κερᾶ μουν ἀγγείον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanum Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέματος τῶν ἀγγείων (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὲ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. 1. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarius aliquanto, Nostro tamen hand infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45. et Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

Ead. 1. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus et Salmuriensis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακίπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturum suspicere sum conatus.* Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotiis et re quadam. GRAEV.

Ead. 1. 4. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit *Lucianus*, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. *Isocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν sed et de rebus bonis, et magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V, 4, 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus *Isocr.* cad. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. 1. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis *Dan. Wytttenbach.* ad *Platon.* Phaedon. p. 255. imitationem invenit *Xenophontis* Memorabb. I, 1, 11. Callidius multo ac verius *Wielandius* monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογέλου, non ex ipsius *Luciani*, persona et ingenio esse judicandam. LEHM.

Ead. 1. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 7. 1. 5. Σκυθρωπότης) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab *Luciano* exagitari philosophos, vid. si lubet, *J. Elsner.* Observatt. ad *Ev. Matth.* VI, 16. ubi hoc aliaque *Luciani* advocat. REITZ.

Ead. 1. 6. Ὑπαγόραι) *Hom.* Od. A, 385. SOLAN.

Ead. 1. 10. Μετεωρολέσχης) *Aristoph.* in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. et paullo post, Ἐξέυρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα etc. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφέναντας ejus sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. 1. 5. Τὰ αὐτὰ) *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 413. 35. οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento et *Lactantius* III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) SOLAN.

Ead. 1. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) *Hom.* II. E, 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. SOLAN. *Gesnerus* ἐρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. 1. 16. Σταδίοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solanus*? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Asian.* X, 4. etc. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc.* XXIV, 13. *Joan.* VI, 19. et passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostrum supra 1. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακοσμοί etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, τριεχίλιοι στάδιοι. LEHM.

Pag. 9. 1. 10. Μύθρον) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. 1. 13. Τὸ ποτόν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Ead. 1. 15. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκίαις. GUYET. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ex γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem redit, χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλονιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ἱερὰ. Atque alibi ex *Homer.* II. Z, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv.* s. *Lapith.* c. 22. *Philops.* c. 25. Omnino vid. *L. Bos Ellipss.* p. 342. *Schäff.* LEHM.

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίνωσκον) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus*, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Erasmus*, quem sequitur *Benedictus*, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

Ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. "Οπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad Amor. c. 20. f. Tim. §. 2. Deor. Dial. XVIII. 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omitam. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem.* *Horat.* 2. Od. XIII, 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. Κυνῶν) *Socrates*; vide *Vit. Auct.* c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμνηστο) Conf. *Vit. Auct.* c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. et B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἰοικότας etc.) Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* iu *Amphitryone* *Mercurium* sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciám, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit *Hemsterh.* in marg. ad eundem *L. Bos Obs. Crit.* p. 67. Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse *Lucianum* κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, *Lucianum* hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael. Hist. An.* aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωπὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit *Lucianus*, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peraguntur.“ Haec ille. Sed habuimus κωμικόν δορυφόρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph. Ran.* 944. multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑψευεῖς) Alibi εὐγένητος scribitur, ut *Jov. Trag.* c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forsitan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra *Jov. Conf.* (imo *Trag.*) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἤγ. servo, quia Homericum aequae ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐτρεός δὲ με θυμὸς) *Homer. Od. I,* 302. SOLAN.

Ead. l. 17. Αἰώωνος) Hinc liquido patet, ignotam *Luciano* fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum ex *Avieno* et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristophan.* Pac. 128. et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

insernerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. *Κανθάροις ἐνίοτε*) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Elq.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. GENS. Quod vulgatam scribendi rationem *ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις*, commate modo transposito, sic resingere placuit: *ἀετοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις*. nemo id temere moleste feret, qui confulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et*, (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis*. Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmi* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, secuti. LEHM.

Pag. 13. l. 10. *Ῥηγετῶν*) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, *ὑπερεῖτων subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophon-tis* Anab. I, 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. *Χμαιπετῶς*) Vid. supra *Hermot.* c. 5. A. SOLAN.

Ead. l. 15. *Κατεπτόμεν*) Ed. Basil. *κατεπτώμην*. Infra (cap. 13. vers. fin.) *καταπτῶμαι*. Et c. 19. f. *ανεπτώμην*. Sed legendum videtur *κατεπτόμεν* a *κατάπτομαι*, et infra *ανεπτόμεν* ab *ἀνάπτομαι*, unde *ἀνάπτοιτο* apud *Plat.* legitur. *Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι* etc. GUYET. *Κατεπτόμεν*) Sed et *κατεπτώμην*. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit; an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist.* c. 8. *Struv.* Lectt. *Luciani*. in *Friedemannii* et *Seebodii* Miscell. Crit. Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. *Ἐπισιτισάμενος*) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit *Gesnerus* *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial.* proxime praemissum *Galli* c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. *Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*) Vertit *Erasmus*: plurimum nubium emensus. Sed *ἀποσπᾶν* est avellere

Lucian. Vol. VII.

A a

avertere. Forte legendum ἀναπτάς; hoc est, quod volebat Erasmus: cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασεύσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: cum plurimum a nubibus attraxissem, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum judicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in Dearum judicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit Cicero III. de Or. 36. Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Víd. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in *Thes.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial. XX.* (Vol. II. p. 556. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum; quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom. c. 12.* Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας. Item *Dial. Marin. XII.* Et *Contempill. cap. 21.* REITZ.

Ead. l. 14. Τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. Τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad. v.* BOURD. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Ὀθηκῶν) Ex *Iliad. N. v. 4.* non ἵπποπόλων, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso QUOM. *Hist. Conscr. c. 49.* veram scripturam restitimus. SOLAN. *Hom. II. N. 4.* Νόσφιν ἵπποπόλων Ὀθηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdellotium* non vidisse, qui tamen *Homero* consuluit. REITZ.

Ibid. Τὴν Ὀθηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus l. d.* addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past. L. 2. p. 63.* (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν εὐαιτῶν. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic. II, 3, 6.* Et *L. Bos* de *Ellipsi.* REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit *Noster.* Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisinæ* interpretes *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit. c. 2. pr. αὐτὴν αἶτλαν εἶναι δόκει* et *cap. 1. μὴ δόκει τοῦτο* etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret (-aret); dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias; recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro δόκεε legitur ἐδόκουν. BIR. Idem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione supersedetur. LEHM.

Pag. 16 l. 1. (Ποδίων κολοσσόν) Altus erat LXX. cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. l. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. (Προστίλβων) Ἀποστίλβων O. et Ed. FL. ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sarsum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. Οἱ πολεμούντες, οἱ γεωργ.) Jam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. *Inter.* 700, et 722. Et Long. Past. II. p. 32. (Ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκήριτων, ἐδύρετον, ἤδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. (Ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim Homerus. BOURD. *Homer.* Od. A, 508. SOLAN.

Ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homericæ: Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od. (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. Σοφός) Φυσικός O. etiam hic habet. De Empedocle vid. Diall. Mortt. XX. et notas. SOLAN.

Ead. l. 15. Οὐκίς τοι etc.) *Homer.* Odyss. II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Mero. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. (Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. (Ἀπολύσων τῆς παρουσίας ἀπαρίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

Ead. 1. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — *ᾶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiore sum secutus. Erant, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poëticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* expando, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῶ *πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενοι* vit. non *πετῶμενοι*, de Animal. incesso cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἀετῶ πετωμένων* et VIII, 13. *ἀγγέλου πετωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt.* et Cod. *Πολι κατάπτωμαι*, i. e. forma synco-pata pro *καταπέτομαι*. Male infra cap. 19. vulgo *ἀνεπτῶμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppeditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. LEHM.

Ead. 1. 6. *Καπνοδόξης*) *Καπνοδόκης* Th. Mag. male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. LEHM.

Ead. 1. 10. *Μὰ Δί'*) Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. *Jens.* ad Abdic. cap. 2. sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, *Bad.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atquæ et nos ad Gall. c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissem ejusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciph.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Non-dum tamen cum *Guyeto* *οὐ* in sero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢ μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: ubi (est) *domi* ne? IMMO apud *libertum Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. *Τὴν ἀχλὺν*) *Serv.* ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. adv. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E, 127.) BOURD. Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δέση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσεις* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι*: utrum autem *δεήσῃ* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσει*. Sed Tim. e. 48. *οὐδὲν δεήσῃ τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτο ἐστίν*) Forsan *καὶ τοῦτο*. GUYER. Non rejicerem *τοῦτο*, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens *τοῦτο* per *διὰ τοῦτο*, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. *εἰδὼ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατος*. *Alciph.* III. pag. 392. *τὸ χρυσὸν ἀποδρύνεσθαι, propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl.* *διὰ* malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Died. Sic.* L. II. c. 55. 68. *καταπλεγέντες τὸ μήκος τοῦ πελάγους*. *Eurip.* *Androm.* v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθαι πόσις, ob haec te odit maritus*. *Ibid.* 217. *Ἐκτενας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθεῖναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπειθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil.* ad *Pers.* BOURD.

Ead. l. 12. *Πτολεμαῖον*) *Euergeten* intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a *Nostro* olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genere *Antipatro* pro filio *Agathocle*. Sed quoniam *Agathoclem* filium *Lysimachus* novercae amoris insimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque *Agathocle* hic sermonem esse, non de *Antipatro*, comperio. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et *Calumn.* non esse *Cred.* c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae *Antiochi* consulit *Lucianus*. Quid enim a persona juvenis illius longius abfuit, quam natus illi *Ovidii* discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni *Medici* callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus*, qui alibi historiam illam fuisse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praeognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURN.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τυράννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀποκτείναν. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WERST. Adiri jubent *Wielandius Diodor.* Sic. XV, 80. *Belinus Photii* Bibl. Excerpt. Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus.* LEHM.

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντιγονὸν μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui murum suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: ταύτην κομιδὴν νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαι αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvenula videri. I. I. WERST.

Ead. l. 16. *Ἀντάλη*) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Appian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. *Ἀρσάκην*) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita allerat, nescio. SOLAN.

Ibid. *Ῥίναιον*) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. *Σπαρτίνο*) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἐρμόδωρον*) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. Eunuch. cap. 3. et Notas. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἀγαθοκλέα*) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Demonact. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. *Κλεινίαν*) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus*. SOLAN.

Pag. 22. l. 2. *Ἀπαιτῶντας*) Forsan *ἀπατῶντας*, aut *ἐπατῶντας*. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie *ἐπατῶντας* idque et mihi, ut cum loco Charonis c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent, h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciantur, conjuncti fingi poterant *οἱ δανείζοντες*, foeneratores, et *οἱ ἀπαιτῶντες*, exactores locatarum pecuniarum. Cf. Hermot. cap. 18. Non tamen hoc satisfecit *Fritzschio*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco Charonis *προσαιοῦντας* conjicit in Praefat. ad Ed. Alex. etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. *Ὁὐ τὴν τυχοῦσαν*) Sic supra Eun. cap. 11. *οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβὴν*. Et Pisc. cap. 17. *οὐ τοῖς τυχοῦσι θεοῖς*, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciph.* III. Epist. 59. *οὐχ ὁ τυχὼν*, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὁὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰσπίναι*) Erasmus: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est *οὐ* pro *alibi*. GRAEV.

Ibid. *Εἰσπίναι*) *Homer.* II. 2, 94. SOLAN. Imo est verus 491. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐν γειτόνων*) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. REITZ.

Pag. 23. l. 2. *Ὁ Λάκων ἱμαστιγοῦτο*) Vide *Anachars.* cap. 38. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἄν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρῃς, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπαύοντες pro ἄν. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπαύοντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπώδᾱ. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et incompositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYER.

Ead. l. 9. Οἰόνην) Ad Marathonem [urbs. Meurs. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλείθρα κεντῆσθαι) Puerilem sane plagam mererent interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Ἐτα τὴν Κυνοσούραν etc.) Prima verba interpretatur Erasmus supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere Κυνοσύραν, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa Thucyd. L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξλουν δίκης ἐπιτροπὴν σοφῶσι γενέσθαι, ἣ ἐς πόλιν τινα, ἣ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοσούρας γῆς, ἣς αἰὲν περὶ διαφέρονται μεθούρας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII. ex Herodoto lib. I. Plutarcho in parallelis, et aliis. PALM. Κυνοσούραν) Recte emendasse Palmerium Κυνοσούραν, adfirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in Thucyd. Κυνοσούραν edi curavit, cum alij haberent Κυνοσούρας, alii Κυνοσούρας. Quare et hic vulgatum ejeci. REITZ.

Ead. l. 3. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40. et seqq. V. etiam Charon. c. 24. SOLAN. Vide potius Herodot. I, 82. et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc Thucydidis loco leviuscule inspecto erravit graviter Solanus de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua Epaminondas cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit Gehrichius. LEHM. -

Ead. l. 6. *Ἄν ἰγέλων*) Vertitur vulgo *ridebam*: mallet *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum, Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia *ἄν* additur, tum quia optativus *εἰ τινα ἴδοιμ* praemittitur; denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo *εἰ τινα ἴδοιμ* est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *risisse*, versionem non attigi. REITZ. Hallucinetur *Reitzius*. *Ἄν ἰγέλων* — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et *εἰ τινα εἴποιμ*, *si quem videbam*, h. e. *quoties videbam*. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi c. 16. καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι μιν, πολεμοῦντας ἄν εἴωρων τοὺς Γέτας. ὅτε δὲ etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam *ἄν* facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. LEHM.

Ead. l. 6. *Πάγγαιον*) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur *Παγκαίον*. *Eurip.* PH. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadme inventa ea metalla docet. SOLAN.

Ibid. *Ἀντῶς μετάλλοις*) De *σὺν* hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. REITZ.

Pag. 26. l. 3. *Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκον*) Scribe *ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν*. Nam *μυρμηκία* est ἡ *μυρμηκῶν ὀπή*, et mox *ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγιοχόριον Διός*. GRAEV.

Ead. l. 9. *Διασείλους ἐμαντὸν*) Et pro *concuters*, *agitare*, et pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi *μηδένα διασείσσης* hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀνεπτόμην*) *Ἀνεπτόμην*. *Ἀνάπτομαι*, *ἀνεπτόμην*, *κατεπτόμην* supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. REITZ.

Ead. l. 10. *Δώματα*) *Hesiod.* 1. Oper. BOURD. *Homer.* *Iliad.* A, 222. SOLAN.

Pag. 27. l. 6. *Φιλοσόφων*) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727, SOLAN.

Ead. l. 9. *Διχότομος ἢ ἀμφικυρτός*) Verte, *dividua*, aut *utrinque turgida*, i. e. aequa portione *divisa*; aut *major dimidia*, minor *plena*. SOLAN.

Ead. l. 13. *Φασί μοι*) In Flor. Cod. *φασί μου*. Caetera HomERICA sunt. BOURD.

Ead. l. 14. *Παρά γὰρ ἡλίου*) *Παρά γούν ἡλίου*. MARCIL.

Ead. l. 15. *Προαιρουμένοι*) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. *Αἶθρον*) V. Xen. Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V. 238, 2. *Diog. Laërt.* pag. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. et *Suid.* SOLAN.

Pag. 28. l. 6. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet, GUYET. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) Sic *Chrysost.* *Om. κ.*, *Ἀντιστοχ.* καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλεῖα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod *Erasmus* dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, aequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasm*i versionem nollem norma esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, red-dens: At illis pro nihilo est, cogitavit, ni fallor, de voce ἀνιάσι. neque necesse est suspicari, sic eum vere legisse. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse *Gesnerus* vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem *Necyom.* c. 16. LEM.

Pag. 29. l. 3. *Ἐν περιπάτῳ*) Adleverat orae Ed. *Graev.* *Hemsterhusius*, adeundem Ez. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Ranae* v. 973. Ibi autem *Aristoph.* *Ἐνυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτκίοις μικροῖς*, concisis *disputationibus*, et verbis minutis. Ad quae *Spanh.* „*Περιπάτων* voce infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τοῦτου, neque enim pulchra tibi est *disputatio* ea de re.“ Ubi *Schol.* *liastes*: *περίπατοί γε, διατριβαί*. *Lucianumque* h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando *περίπατος* pro *disputationibus* ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia *διατριβαί ἐν περιπάτῳ* dicuntur, et *Academia* additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse παρ' cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. ἔσται πάντα, ὅποταν ἐθέλῃσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I. Ep. 32. μηδὲ κρείττερος εἶη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἶη pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνθα μὲν*) Homer. Od. K, 98. SOLAN. *Ἐνθα μὲν*) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituitur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέναις*) *Benedictus: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus.* Quanto rectius et elegantius Erasmus: *mihi visum est protinus ita, ut eram, introire.* Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκοπτον—τὴν θύραν*) In Act. Apost. XII, 13. est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet J. Elsner. Observ. T. I. p. 411. Plura Graev. ad Soloecestam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extrorsum versas, et exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumoeis Ms. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν. Ποφεί δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401. κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982. κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam.“ REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) Μὲν hic male esse in Ed. Par. notat Solan. falso. Nam et haec ἄμα cum cett. habet, aequè ac O. REITZ. Reitzii suspicor, non Solani, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναντες ἔειπον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ notaverat, pro vulg. τὴν in Par. esse μὲν, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEHM.

Ibid. *Ἐπεάρατε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπεάρατε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παραδόξον μου τῆς ἐπιδημίας καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσοι οὐδέπω, et ὅσων οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare *jam jam, paulo post*, quod dudum observavit, magnus *Budaeus*. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσων οὐδέπω) Vid. supra 1. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titaneae. Idem in Timon. Cogn.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀνιδῶν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπυρρεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. *luxatum est*. Adde 1. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ καίοντρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα νότις. REITZ.

Ead. l. 12. Τῆς πόθεν etc.) *Homer.* Odyss. A, 170. etc. SOLANI. Imo vide Od. A, 170. Solani errorem, ut fit, repertierunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δειν. Sic fere *Aesop.* Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLANI.

Ead. l. 15. Ἐμβροοντημένος) Ἐμβρόντης, καὶ ἐμβροοντημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictus fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum, atque animi impotentem plerumque significat. *Moscop.* καὶ ὁ ἐμβροοντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demosth.* de Coron. ἐμβρόντης, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Cels.* Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictus fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nequius ipse suae.

Xenoph. Ανασας. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. Cogn.

Pag. 31. l. 6. Ὄϊον — Ἐπιάλιον etc.) *Homer.* X. Odyss. A, 307. et seqq. SOLANI. Cf. Charon. c. 1. et quae ibi *Hemsterhusius* de his Aloidis disserit Tom. III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίᾳ, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐνὶ ξύλῳ exhibent, ad *Luciani* morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. Boe* Ellipse. p. 493. ibique potissimum *Schäfer*. qui contra *Bositum* monet, ξύλῳ a Substantivo ξύλον, non ab Adjectivo ξύλιος, suppleto ῥαπείῃ, esse repetendum. *LEHM.*

Ead. l. 14. ἡμῶν) Lege ἡμῶν. narrantur enim haec, non dicuntur. *SOLAN.* ἡμῶν vel ob variationem narrationis praeferendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit *Fritzsche* Quaest. p. 140. et de h. l. pag. sq. *LEHM.*

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat; quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *SOLAN.*

Ead. l. 17. τὰ Διάσια) Conf. supra *Tim.* cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio*. *REITZ.*

Pag. 32. l. 1. τὸ Ὀλύμπιον) Ναόν scilicet. *GUYET.* Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβελθιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris* et *Pollucis*; de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *REITZ.*

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce *Meurs.* Athen. Att. I, 60. etc. (*AG.* IV. 84g.) *Marm. Ox.* 118. et *Plin.* XXXVI, 6. Aequè autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A *Perseo* inchoatum. *Liv.* XL, 20. *SOLAN.* *Livii* locus est libri XLI. cap. 20. *LEHM.*

Ead. l. 2. Δωδώνῃ) Neque quando hoc factum sit, ego novi. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Πάλῃς ἔχων) Πάλῃς ἐκὼν inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciph.* I. Epist. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαρῃταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. *Noster.* *Tox.* c. 45. δὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναικα ΕΧΕΙΝ. *Hesiod.* *Erg.* v. 42. Κούφαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ πλοῦν ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspensò pede irem in mutando; nam et sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. πάλῃς ἐκὼν, sponte *hatis.* *REITZ.* De voce ἔχων vid. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 258.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et Benj. Weisk. Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum φιλόκαινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim levitatem. GESN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅλως ἢν ἐγώ) Exempla hujus Iocationis, quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit J. Elsner. Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μεταί δὲ Διός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Ανατόν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. Βενδόθειον) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Trag. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX. X. pag. 471. et Procl. in Tim. I. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β'. p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνουβειδίον) Nihil variare Edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβειδίον etiam supra Tox. c. 28. REITZ. At illic jam correctum, ut par erat, Ἀνουβίδιον. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 372. et quos laudat Jacob. ad Toxar. p. 101. LEHM.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum Fl., suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petatum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παρωτάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi hujus Luciani non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad De Sacriff. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28. Imag. c. 13. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum

vx posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse Erasmus: cum ad primam conседisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

Ead. l. 15. *Φύνας*) Facile nunc renuntio ei, quam in Addendis ad Tom. IV. Hermot. c. 63. et 65. et Scyth. c. 4. minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri conatus eram, scripturae *δύνας* et *διεδύνας*, quippe tum privatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat, notatus, tum a *Schäfero* palam in Comment. ad *Demosth.* Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, humanitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25. *δύνας* et *Pro Imagg.* c. 16. *ἀναδύνας* scriptum reperitur. LENH.

Pag. 34. l. 2. *Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια*. Conf. supra cap. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. *Εἰτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium; quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. et *Scholias*t, ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne *εὐαγγέλια* nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: ob laetum me coronarunt nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* et *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* *Plut.* 764. — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* REITZ. Coronari *Olympia* dixit ad hanc formam *Horat.* *Epist.* I, i, 50. Quis magna coronari contemnat *Olympia*. GESN.

Ead. l. 7. *Ἄλλ' ἕτερον*) *Homer.* U. II, 250. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ὡςπερ ὁ Πύρρων*) *Gell.* L. XI. cap. 5. de *Pyrthonis* loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in *Lucull.* COEN. De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. REITZ.

Pag. 35. l. 2. *Ἐρμόδωρον*) Vide supra c. 16. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἄ δὲ ποιεῖν*) Non absurde Ms. προσέταρτε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esset

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀττῶν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemst.* qui et Ἀττῶν scribi contendit. Ego Ἀττῶν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἀττῆς Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui Ἀττῶν exhibet, convenienter cum loco Dial. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LEHM.

Ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀγρόν δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Heronem et supra visum est. *Amor.* c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρτα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19. Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* REITZ.*

Ead. l. 3. Μαυίδας) Non adeo lautas, quippe quibus *Lucian.* Vol. VII.

vescebatur tutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἡρότα*) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. *Οἱ καὶ θεοὶ* *Οἱ δὲ θεοὶ*. GUYET. *Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πού λέγει καὶ αὐτὸς οἷμαι καθάπερ ἐγὼ τᾶντι τεταμένως, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε* etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque* etc. En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque* etc. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JENS. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, *ἐνέχει μοι γέρον*, falso a Gesnero redditorem: *infusas mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a Fritzscheo praestantissimae Hemsterhusii observationis ad Dial. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Οὔτε σῖτον ἔδουσιν* etc.) *Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθονα οἶνον*. GUYET. *Hom.* II. E, 341. SOLAN. Versus *Homeri* est, *Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθονα οἶνον* quem addo, ut adpareat, quam probe *Guyetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* *Lucianum*, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. *Αὐτῇ νύσση*) *Τὸ σὺν* intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. *Τῆς τε Ἡσιόδου*) Censeo, *Lucianum* scripsisse *τὰς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν*. *Hesiodi Theogonias* canebant. Non *τῆς θεογονίας*, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum *Graev.* *τὰς*, si plures Codd. addicerent. Nam *αἰδῶ* cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis *τὴ* vel *μέρος*, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum *Theogoniam*, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* *Odeu* unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in *Odas* hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo *ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων*

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἦσ. Nam etiamsi αἰδεῖν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc difficultatis videtur relinquere, quod *Hesiodi* titulus sit *Θεογονία* singul. num., non *Θεογονίαι* plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. *Gesneri* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non *Erasmii* et *Wielandii*. Neque mihi dubium est, quin τὰς Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarumdam gentium divinarum origines et necessitudines. LEHM.

Ead. 1. 3. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegendis poetis, aliisque scriptoribus, *Noster* sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, et Gall. c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. *Eod.* Gall. c. 6. καὶ μὲν Ὁμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 5. Ἄλλοι — Εὐδον etc.) Ex *Homeri* II. B. v. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. JENS.

Ead. 1. 6. Ἐχε) Recte emendarunt B. 2. et *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim et apud *Homerum* legitur, et postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit ἔχε exhibendo. *Solanus* ἔχε etiam in B. 2. esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex *Homero* facilis erat emendatio, quam *Jens.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ. Tertia est *Basileensis*, in qua legitur ἔχε. Hanc igitur *Solanus* cum secunda confudisse videtur. LEHM.

Ead. 1. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra *Jov. Trag.* cap. 5. f. μὴ κοινώμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisi-nae* lectionem repudiavi, etsi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 38. l. 6. Ἐτώσιον etc.) *Iliad.* Σ, 104. SOLAN.

Ead. 1. 8. Λόγων λαβυρινθούς) Sic *Conviv.* cap. 6. Διφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην. BOURD.

Ead. l. 9. ὀνομάσιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, cum opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur ἑαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀποῤῥίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἶρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς εἶσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάσιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. l. 10. Πολλῶ γελιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλά conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλῶ χαλεπώτερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. l. 5. Ἀρετὴν τραγωδοῦσα) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN. Formulam *lingere opes*, περιλεῖχειν τὰ χρήματα, recte explicat *Fritzschi* Quaestat. Luciani. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris τὸ τρύβλιον a περιλεῖχων separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὑφελών, et ad περιλεῖχειν cogitat τὰ χρήματα. LERM.

Ead. l. 13. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) *Hom.* Il. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. Λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. et L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV, 26. In *Evang. Joan.* IX, 28. ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδοροῦμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς et τοὺς, nihil in *Luciano* definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. et P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. Κεκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. A, 37. — ὅς Χρῆσιν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3. κεκραγασί — καὶ ἀγανακτοῦσιν. *Ibid.* cap. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκραζόνται *Evang. Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Asin. c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad Catapl. c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμῖν) Sic Ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio *ἡμῖν* est in A. 1. 2: B. 1. et 3. LEHM.

Pag. 41. 1. 4. *Πεῖσαι τὸν βίον*) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra Tim. §. 25. *πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τοῦ βίου*, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. et 33. Ac. Gall. c. 5. pr. REITZ.

Ead. 1. 9. *Ἡμῖν ἀσφαλέστατα*) Etsi *Par.* quoque haberet *ὑμῖν*, in versione tamen dederat *nobis*: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam iubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet *ὑμῖν* defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligit, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter *ἡμῶν*, et *ἡμῖν* dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. REITZ.

Ead. 1. 10. *Ἐβόων*) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatuum Romanorum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. 1. 14. *Ἀὐτῇ διαλεκτικῇ*) Conf. supra de *σὺν* recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

Ead. 1. 15. *Ἱερομηνία — τετάρων*) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praecclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro *ἐκ χειρὸς* *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiarum suppliciis sermo sit. GESN. *Belinus* hanc *Ἱερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tum

Attica; tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad Nem. III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem solum, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad justitium nescio quod et quam ob causam publico tum Athenis decretum. LEM.

Ead. l. 17. *Ἐς νέωτα*) Habuimus supra *Hermot.* cap. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, *αἰὲ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσιος*. Adderem *Alciph.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

Pag. 42. l. 1. *Ἡ, καὶ κυανέησιν*) *Hom.* II. A, 528. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κεραμεικόν*) Athenis itaque scriptus hic *Dialogus*. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. *ΖΕΥΣ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνὸς*; *Ἐρμού* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

Ead. l. 26. *ΖΕΥΣ*) In omnibus deerat nomen Jovisloquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes *Dialogi* personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed *Catalogo* finito, non repetit. SOLAN.

Ibid. *Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν*) Senarii duo e quopiam poëta *Comico* desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a *Luciano*, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῶ*) *Homerum* a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* ὄμηρον enim coecum appellant *Cumani.* COGN. De *Homeri* coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. REITZ.

Ibid. *Μάκαρας*) *Iliad.* A, 127. etc. SOLAN.

Ead. l. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὖς*) *Paroemia.* BOURD. Ms. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαισασθαι τὸ οὖς, φασιν, σχολὴν ἄγων. Non

tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀ-
 γαίω et ἀλφαίω est *invenio*. GRAEV. Κησασθαι) Sic Edd.
 Addiderat Solan. conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus,
 τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κινούμενον. At quis dubitat,
 κινᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgatam
 aliquid confert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἄωρι) Illud ἄωρία natum suspicetur quis α
 repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ἄωρι amisisse α prae-
 dicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἄωρι prae-
 fero, ob hiatum, qui alioqui κατοφωρίαν parit; et ἄωρία sal-
 tem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod
 Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 3.) Nam si neutrum
 plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄώρια.
 REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst.
 In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet.
 Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud
 Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A.
 XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis
 Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti
 tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate
 fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ
 τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαν-
 τεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
 ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam
 suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic
 tantum Lucianus, sed et Philostratus Vit. Apollon. IV, 1. et
 Porphyrius, Jamblichusque in hujus lib. de Myst. Aegypt.
 §. III. cap. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt:
 εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγέτω, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν
 προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic.
 p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν
 suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat con-
 jecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad
 Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam
 Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo col-
 legit Schol. Apollonii Argon. I. v. 308. Cave autem, quia
 Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem h. c. dicitur,
 cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi
 fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseu-
 domanti sibi visus estprehendisse. De Clario enim illic
 sermo est; de Colophonio ne hilum quidemprehendas. Illic

enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit et alibi *Noster*. Vide Jov. Trag. cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐάνθου) Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Aen. IV, 143.

*Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

SOLAN.

Ead. l. 5. Διασεισαμένη) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma σελομαι pro plaudo, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum Wolfius in *Ed.* nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi et hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. commovebatur theatrum (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. Ἐπὶ πείρᾳ) Servavi lectionem *Edd.* potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum causa facere. Adi etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. *E. c.* *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. *Ed. Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ φροντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragædo. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster*. V. Jov. Conf. c. 14. et Jov. Trag. c. 30. SOLAN.

Ibid. Χελώνας) Supra Jov. Trag. c. 30. χελώνης ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan et hic χελώνης legendum. REITZ.

Ead. l. 11. Ὁ Αὐδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Αὐδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

Ead. l. 13. Τὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

Ead. l. 14. Ὁρῇ τε etc.) Senarii duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίοι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκήπιός ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσκέλης ἐνοχλούμενος etc. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzet.* Chil. VIII. 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis

verba περί φυσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτριῶσι
 τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice
 loquitur, *Hippocratem* imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scri-
 bendum. Locum *Gesnerus* jam indicavit. REITZ. De συμφο-
 ραῖσιν, vel συμφορῆσιν, ne nunc quidem cogitandum videtur,
 quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat.
 Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igi-
 tur *Guyetum* potissimum in his versibus restituendis sequen-
 dum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac
 paene absurdum, ipsi *Guyeto* relinquebam. Vocabulum autem
 λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l.
 admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEHM.

Pag. 46. l. 1. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυ-
 σουργ —; quod quia novum est, malim φυσῶντας. SOLAN.
 At vide *Lobeckium* ad *Sophocl.* Ajac. v. 559. p. 305. LEHM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit *Somnus* et
Somnium, vid. 2. *Iliad.* et *Virg.* VI. Aen. De ratione somnio-
 rum vide *Luciani* *Somnium*, sive *Gallum.* *Homer.* in *Odys.*
 XIX. COGN.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22.
 SOLAN. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος. quod
 rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος, *Diall.* *Deor.* XXIV, 1. LEHM.

Ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus
 verbi. At vid. supra *Tox.* cap. 9. f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac
Dial. *Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆροχ — διηρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2.
 cap. 41. διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40.
 et 55. διηρμένος recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένους, *elatos, Diod.*
Sic. 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius
 vero a διατρέω esse, notum quidem; sed per festinationem
 oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. ubi id addendum fuerat,
 ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακύνουσιν) Non tam stuporis hic notionem
 subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam *Scho-*
liastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.*
 ad *Aristoph.* *Plut.* 325. GESN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba
 ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
 διοικήσεως, ὕετους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστρα-
 πὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαινας τῶν ἐπὶ
 μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim
 solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videli-
 cet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu
 curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους

φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαίοις (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum cūris his particularibus.* GRAEV.

Ead. l. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos Scholiastes artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, evincit. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adjecturnus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Ead. l. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκοροῦνται Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νηδυμος ὕπνος GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. l. 2. Ἀκαλλήροητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθυνα καὶ ἀγέραςια, καὶ ἄτιμα (vel ἀτίμητα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχιμα πάντα, καὶ φορικώδη, καὶ μυσιτικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LEHM.

Ead. l. 5. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. REITZ.

Ead. l. 6. Μερμηρίζω) Cur in omnibus Edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. II. B. v. 3. Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. l. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. *Κεράγασιν*) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. *Πάνυ*) *Πάντες* P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. *Συγκυφότες*) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XIII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα*. Ubi J. Elsner. hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. Τὸν χρόνον) *O tempora, o mores!* Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. *Τὴν μὲν δίκην*) Scribe *Δίκην*. GUYET. I. e. majusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. *Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ*) *Phurnutus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum *Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. *Ὡ θύγατερ*) I. e. *Δίκη*. GUYET.

Ibid. Καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) *Harpocratio* scribit, Athenienses vocare Erinnyes *σεμνὰς θεὰς*, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait, *Semnas* a Sicyoniis, *Eumenides* dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas *Semnas* vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon.* *Erinnyes*. *Semnis* Deis oves praegnantem immolabant et melicratum. COGN. *Τὰς σεμνὰς θεὰς*) I. e. *τὰς Εὐμενίδας*. *Hesych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως λέγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμόν*. GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholiastes* de templo *Eumenidum*, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. GESN.

Ead. l. 12. *Ἀποκλήρου τὰς δίκας*) De sortitione judicium permulta *Scholiast.* *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ*) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et *Socrates* apud *Platonem* moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito*. COGN. De cultu *Aesculapii* vid. etiam *Ovid.* *Met.* XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum *Socratem*, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Memorab. quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibl.*

Raisonnée an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Nullud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum ceremoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *τάναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφούντες* haesit *J. Seagerus* Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit παρὰ τ. Ἀδ. reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes.* At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Sophronisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἄδικον λόγον* transferebant; notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *τάναντία* (τοῖς Σωκράτους λόγοις) ἐφιλοσόφουν περὶ τῆς Ἀδικίας. LEMM.

Ead. l. 13. *Μέλιτον*) Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλιτον*. Vide Not. ad Jov. Conf. c. 16. SOLAN.

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Κατὰ Ἰλας*) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Reliquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. *Ἐπὶ τὴν πῆραν αἵξαντες*) Adleverat Solan. vid. infra Περ. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν est in J. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. *Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται*) Ms. περιωστοῦσι. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant.* GRAEV.

Ead. l. 5. *Περιέρχονται*) *Περιωστοῦσι* P. etiam agnoscit. Sed nihil. muto SOLAN. *Περιωστοῦσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — *προσπταίνοντα περιωστῆν* ἐξ.

Noster hoc Dial. cap. 27. *δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν*. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare Luciano verbum *περινοστεῖν* probabit Index. Interim consulas Jacobi ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h. l. cum *Schmiedero* praeferendum duxit *περινοστοῦσι*, quod omnes paene Codd. collati tumentur. LEHM.

Pag. 53. l. 3. *Ἀπλωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ἱμητιὸν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκτείναι ἄκραι*) Athenarum hoc loco *τοποθέσιαν* describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. l. 8. *Στείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται*) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἀγοραῖος*) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. *Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον*) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in *ἈΠΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ* hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolis jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum*, aut *super campo*. ALMEL.

Ead. l. 3. *Σούνιον*) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. l. 6. *Καθῆσθαι*) Ms. *Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πού ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle consideto*: male in editis *καθῆσθαι*. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. *Καθῆσο*). Sic etiam L. quod et recepimus, pro *καθῆσθαι*, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὁ κεραιφόρος*) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. *Ὁ τὴν σύριγγα*) Ecce iterum *ἔχων* intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. *ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα*, (scil. *ἔχων*) et Catapl. c. 4. pr. *ὁ τὸ ξύλον*. *Ibid.* c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. l. 12. *Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.*) De phrasi v. Bacchi. c. 2. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs*. Athen. Attic. II. 8. GESN.

Ead. l. 15. Δάτιδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαγαθώναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἰκαδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 105. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique *Wass.* notat videntum *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol. Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Scholiast. Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιπρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γὰρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνὰ. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populus nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῶνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ὠνόμασαν διὰ τὰς συνδόνας, αἷς ἐφόρου. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; se Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocratio* voc. μετοίκιον. GESN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri.* 103. pro in vicinia, quod vide p. 226. et *Em.* p. 85. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatum. Quare hoc *Solono* et *Lucianae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis ἐν etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐν γειτόνων πρόσμοι conjungi potest: quin et ἐν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciph.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys. εἰς γειτόνων.* At vel in *Alciph.* et *Arist.* ἐν mallet, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπό pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 319. καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῶ, de virgine, quae diu domi est adservata. REITZ.

Ead. l. 6. *EPM.* καὶ ... *ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. EPM.* καὶ *ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide, *SOLAN.* At vid. *Varr. Lectt. LENX.*

Pag. 57. l. 6. Τράγον ἔνορχιν θύουσὶ μοι) Supra *Deor.* Dial. IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

Ead. l. 14. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἡνιωμένη ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. *MARCIL.* Ant de- lendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *Salm.* et *Amst.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. *SOLAN.* Negationem ante ὁμοίους in Edd. male praemis- sam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. REITZ.

Pag. 58. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra *Gall.* c. 11. et hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpre- tere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et *Gellius* meminit in *Ari- one.* I. et L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: Stansque (*Arion*) in summae puppis foro, carmen, quod *Orthium* dicitur, voce sub- latissima cantavit. Eratque carmen *Orthium*, sive *Orthius* modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. REITZ.

Pag. 59. l. 1. Αὐλὸν) V. *Longin.* *SOLAN.*

Ead. l. 2. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. 1. 4. Ἀπεξιόμενοι) Conf. *Somn.* §. 2. et *Hermot.* cap. 62. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τεθήπασιν) Conf. supra *Scyth.* c. 8. et 9. et *Alex.* cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὅπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

Ead. 1. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, structione passim uti *Herodotum*, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. 1. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac delimiti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένους legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. 1. 11. Δημοφελές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* REITZ.

Pag. 60. 1. 3. Μὴδὲν ὑποστεύλαμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act.* *Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστέλλαμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇς τόνῳ. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπισκοπός ex Coll. et G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot. cap. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solanus. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 38. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque judicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριωβόλιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data judici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stufero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic et patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρῥαγῆναι ἔτοιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac judiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam judicis triobolaris, sed duplam, ex Aristophane docet. REITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipsa. p. 496. Schäf. LEHM. Pag. 61. l. 10. Ὡς τὴν Ἠχὴ εἶωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Λόγων τοῖν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat hae constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

Ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

Ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subijuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκέτην in οἰκέτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα· οὕτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὰ, *difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic juvat principium orationis primae *Antiphontis*, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, et intellecto εἰμι) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. κ. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαιῶς ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχου ἔν διαφορᾷ κατασιτῆναι. *GESN.* (*Ἐμδογε*) En medicinam, quam *Gesnerius* desiderabat, quamque conjectura adsecutus est, ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo haec cum praecedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse *Reitzius*. *LEHM.*

Ead. l. 15. Ὡςπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) *Alciph.* II. pag. 262. δίδουκα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἷτινες ἀρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespae circumstre-pentes verticem*, cum arcem debuisset, id quod *Gesnerus* noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugna-cissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. apud modo laudatum *Bergler.* *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὃ, τὰ δραῖσον. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληροῶμεν) De causis forte producendis vide *AG.* V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit; nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς εἰς.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα. Ἦνερ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemoné. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. *GUYET.*

Ibid. Ἦνερ Πολέμωνος) *Brasm.* ac *Gesn.* dedere: pro Polemone. *Guyetus*: de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* cap. 6. κατ' πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσόφουσι; et omnes pro te philosophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem *Quom.* *Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. πρὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θείλουσιν. *Aristid.* T. II. pag. 116. Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, pro viris honestis dicere. Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro quo* caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad Corinth. XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, recte veritas, *pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter nos*, ibi eodem redibit et multis in locis. Long. Past. IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστοῦπανος itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, Demosth. *pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro an de malis*. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στοιὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero et Horatius. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστοῦπανος) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστοῦπανος πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυρομοιβική) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκης τῷ Διογένηι γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένηος, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβική hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβική, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πνύκωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae ejus. BOURD.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὑσπερον δειδικασονται) Antiquiores illas, inquit interpretes, prius *dirimamus*: haec autem postea *judicabuntur*. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo

παλαιῶς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc. *causas*. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia *δικας* supra praemisum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν *δικας*, pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciph.* II, 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντες ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI, 5, 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello*. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* *Lys.* 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ. Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. I. lectt. Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. I. 9. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; et glossema merum est. *SOLAN.* Imo rectius *Belinus* νεαρὸν pro glossema habere videtur ejus lectionis, quam praeter *Poli Codicem* — erravit enim *Belinus* de Ed. *Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. I. 11. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae datus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, et *gratificari alicui quid*, ita et Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δέησεις fere mallet, quod hic elegantius. REITZ. Χαρίζεσθαι τι ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallet *vertisset Gesnerus* gratificari *preces*, quam *precibus*; nos dicimus *eine Bitte willsfahren*. LEHM.

Ead. I. 14. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατῇ. GUYET.

Ead. I. 13. Οὐ γάρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. *SOLAN.*

Pag. 64. I. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροβλους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπεροβλας. GRAEV.

Ibid. (Περὸς ὁμίας) Subaudi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλήν ἄλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Ms. *verumtamen* sortire decem. Editi; πλήν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τὸς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum jubet S. Petitus ad Iegg. Att. p. 323. Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσοῦτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet, sortire undecim totidem utrique liti. Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia. Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret. REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi διδάσκοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔρχεται) Conf. Abdie. o. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diad. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, etsi in varianti. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἐστῆκα) Ἐστῆκεν, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Δεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθελήσει γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔγχε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γὰρ νῦν θέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum reliqui, recte monuit L. Bos de Ellips.

p. 176. Ed. Francq. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in, et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7. μετ' εὐκολας δουλεύοντες. Ubi *Jac. Elsner*, bene monet, εὐνοῦν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. Ὡν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. d.* Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long. Past. L. 2. p. 43. ὀρνίθων ἀμέλαι συνέρχονται τὸ ἐσθίων, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς οἴον.* *Herodian. II, 1, 2. θυσὶν οἰκέταις τῶν πλοίων ἑαυτοῖς.* REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτω ἔωθεν ἀποπνέων. *Bourn.*

Ead. l. 4. Στεφάνους διηριθισμένος) *Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic *P.* melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. *SOLAN.* Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπαγοῦσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv. et Sallust. in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2.* Adde supra *Tim. §. 16.* Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locationis est, pro *perducere seorsum, ad se, sive seducere.* REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *SOLAN.* Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censi: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. *LEHM.*

Pag. 67. l. 1. Πεντός) *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *KUSTER.*

Ead. l. 7. Ἐμὶ θεύσσω) Vertebatur, *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Περικτότα εὐ φάβλω οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) *Interpres: non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati.* *L. Bos.*

Ead. l. 15. Προσαρπάσασα) Dicitur ebrietas προσαρπάσασα νέον ἐπὶ καὶ ἀπάλὼν ὄντα. Vertunt, *praeceptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* Sed reponendum ex *Ms. προσαρπάσασα νέον ἐπὶ καὶ ἀπάλων ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens*

adollescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιπάσας, et statim, προβάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς. GRAEV. Parisiensis etiam προσκαρπιάσασα. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. l. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρ' ἐμὲ) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et Diog. Laërt. IV. p. 100. C. et Eus. Chron. Horrat. 2. Sat. 3, 254. — faciesne quod olim Mutatus Polemon? SOLAN.

Ead. l. 10. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων i. e. secundum interpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteretur ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestissime causa vocare consuevisse ἐταίρους et ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. Συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando. At τὸ συγγεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas danda sua vociferatione. VITRINGA. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit, REITZ.

Pag. 69. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγρόμενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic aolet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic Edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, quomodo adfectus sit erga me. Erasmus enim (vel potius Micyllus: Lehm.) ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto A ME immutatus atque affectus sis, δάκεται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive dispositus sum dicas, et pro passivo habeas, sive jaceo, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21. f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρομένη*. Tim. §. 9. f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. *πρὸς* cum genit. pro ὑπό. Item §. 15. *ὡς μὴ ὠφθελῆν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet *οὗτος διάκειμαι πρὸς τινά* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. *οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διακίενται πρὸς τὰ τοιαῦτα*. Isocr. ad Nicool. *ὡς χρη πρὸς ἀρχοντας διακίεσθαι*, qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. *ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, *πρὸς* cum genitivo valeat saepe ὑπό, videretur et hoc *Luciani* ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistratam; ut recte *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός*, *respectu matris*, *Alciphron* I. Ep. 19. p. 74. et *πρὸς* accusativo ac genitivo jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. *ἡ γὰρ θεωρητικὴ — ἡ δὲ χρησθαι πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφνότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν*. Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τοὺτους* ante *ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet Academia, sed Polemonem. Causam interserit, *judices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκεται πρὸς ἐμοῦ*: quae verba, re denuo perpensa, jam sic de *Erasmii* (*Micylli*) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. *Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in *Epist.* I. ad *Timoth.* c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceret, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* *Plut.* 89. quod *J. Elsner.* ad l. d. adfert. *ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δικαίος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

parces, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elener.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53. Catapl. fin. et aſibi saepe hac phrasi utitur aequè ac *Alciph.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φίλεϊν. Item *Homér.* *Iliad.* Z, 235. — ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς εἰδὼς χάριν ἤματα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Thes.* Sic φίρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φίρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifestā. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite* Cic. pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero* — *considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. δίκην ἰδίκασον τῇ Ἀκαδημῇ. Item cap. 24. δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subandiri, pluribus docet *L. Bos* de *Ellips.* p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψήφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de *Ellips.* p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall. Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et *Gall.* cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν ᾧ κέκαρμαι) V. *Theophr.* *Char. Μικροί.* p. 34. et *Nostrum Vit. Anct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis. SOLAN.

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stobaeus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laert.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferen-

zia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθέμενος dictus, de quo saepius Cicero, ut Tusc. II, 25, De Fin. V, 31. e. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. (Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. (Τμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dedemat, ante vos. REITZ.

Ead. l. 3. (Ἀδελφῇ τῇ παρούσης δικῆς εἰσὶν) Ab Erasmo (Micyllo) Benedictus accepit quasi quasdam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quorūque ὡςτις ἀδελφῇ. Sed tunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ καὶ τοῦτο εἶπεν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. (Τῷ πόρῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul et *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse *Ciceronem*, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plaut.* conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. (Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τὸς τίς ἂν κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoas: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviores consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. (Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. (Πάν ἄλλὰ ἐκείνῳ με αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷος ἂν οἴεται γινέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θεσία, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνοους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theaeum, num voluptati indulgentes, evitarent labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. *ἐκείνῃ γὰρ αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε*, haec prius illam interrogate. Dein pro *προσθέντες* in illo, ut et Anglicano, scribi *πεισθέντες*, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud *Xenophontem*, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. *Ἡμέτερον*) *Solan.* *Juntinas* adscripsit, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. *Gesnerus* contra deletο η, ὑμ. edi voluit, et huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit, quam *nostrum*, etsi suum quoque *Thesea Stoa* dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praecit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum *Gesneri* versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, *ὑμέτερον*. Nam *ἡμέτερον* vel propterea non commode. *Stoa* poterat dicere *Thesea*, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro *Stoico* haberent; quod ne joci quidem causa sis in mentem venire debuit. LEXEM.

Ibid. *Εἰ προσθέντες*) Angl. *εἰ πεισθέντες*. BOURD.

Ead. l. 10. *Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι*) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. *Parad.* praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3. *pungit*, quasi *aculeis*, *interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis *Quintilianus* docet. GERN. Conf. c. 22 f. et 28. m. ubi *δυσύλλαβα* et *κομματικά* proponit *ἐρωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ μηδὲν οὔσα*) Conf. supra de Merc. cond. c. 16. *ὡς τὸ μηδὲν ὄν*. REITZ.

Ead. l. 13. *Ψηφισασθε ἤδη τὰ εὖρεκα*) *Jusjurandum religiose servandum discernite*. GUYET.

Ead. l. 16. *Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει*) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. A, 189. *φίλος ὦ Μενέλαε*. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέρα Ζεύς*; id quod *S. Clarke* ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, *φίλος* olim *φίλος* in vocativo sonuisse, non *φίλε*. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in *Luciano*, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. *Homer.* Il. Γ, 275. et seqq. *Ἡέλιος θ'*, *ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποιᾶμοι*—

μάρτυροί εἰσι. Ubi *Didymus* etiam *Ἡέλιος* pro ὃ *ἥελις* positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. ὁ *Διάλογος* — λέγε. REITZ.

Pag. 73. l. 4. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii *Belgam Graeciss.* p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς; τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρινθοὺς ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugae ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod et Latinis, denique, aut, ut *Cicero*, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnam, quae sic potest explicari commode, et quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optimaee lectionis, quam cum ipsis Codice etiam duo alii tuentur. *Κεφάλαιον τῶν πόνων* h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra *Icarom.* c. 5. med. *κεφάλαιον τῆς σοφίας* dicebatur. Pro *summa*, i. e. summo gradu, fastigio, *laborum* (sapientiae scilicet) *Stoici* profitentur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille *Icaromenippi*. Simul apparet, verbo *παραγίγνεσθαι* ad sententiam completendam omnino opus esse. LEHM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres *Codd.* inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud *παραγίγνεσθαι* cum *Guyeto* ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exiulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορρήψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. et L. In vulgatis *απορρήψας*, pro quo scriptum fuisse *ἀπορρήξας* arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρόν, ἡδέϊαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur *Stoici*. Domestico igitur quasi argumento utitur *Epicurus*. Πονηρόν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρόν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris

notionem cum malo saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum *חַוָּר*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*; item *πανούργος*, *εὐδιοῦργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster *πόνον* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρήξ*) Interrogative pronuntiantum; usque ad *εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν πλόν*. GUYÉT. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GSN.

Ibid. *Ἐκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἐκδοτον λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner, hoc Luctani aliisque veterum testimoniis *ἐκδοτον* exponit, *qui hostibus et adversariis expositis supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3: *Ὡςπερ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tantquam ad misericordiae aram confugerit*. Editi, *φεύγοντα*: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *Ἰκέτην*) Etsi *οἰκέτην* fegerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est, cum verum vidisset. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδῶντι*) *Hesiod.* *Ἔργ.* 288, *Φῆς δ' ἀρετῆς ἰδῶντα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν*. *Πολυθρύλλητον* autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut per saepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. 11. Item *huj.* *Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν πλόν*) Vid. *Hermot.* c. 78. cum nota nostra, et *Plut.* in *M. Catone* 64r. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμάσας*. BOUCK.

Ead. l. 13. *Δε*) Defensum omnino censeo illud *δε*, nisi malis cum *Fl.* *ἑώρα — τοὺτους — τοὺς πόνους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiat h. l. particulam *δε*, quam potius flagitat. LEHM.

Ead. l. 15. *Τοῦ λόγου*) *Basil.* *τοῦτου*. BOURD. *Μὲν τοῦ λόγου* B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μὲν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τοῦτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπιπλάμενους*) Jam rursus sine *μ*. At *ἀνεμπιπλάμεν* *Icar.* c. 11. pr. Utramque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov.* Conf. c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπίπλατο, quae jam in genuinam ἐμπίμπλατο mutata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Icaromenippi loca accedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνεπίμπλατο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑποπιμπλάμενος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγου) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrat Herodot. I, 8. sq. et Justin. I, 7, Cf. etiam Cic. Offic. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Αἶδος κυνέην) Ex II. E, 845. Adde Schottz adag. 13. et Plut. 136. f. Aristophan. Ἀχ. 390. z. Suid. Apollod. I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, Asin. c. 46. et Gall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. Lectt. ad Pro Laps c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphipha autem, ὅπου τις ἀλγῆ κίσει καὶ τὸν τοῦν ἔχει. Steph. γλωσ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τὶ διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — et ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δισύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit *Solanus* noster. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemisera, et eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Anal. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter *Apulejum* de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porcius: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GENO.

Pag. 77. l. 3, Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praesferendum, quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ οὗτος etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipsis. p. 171. (μισθώμα melius Schäferus ibid. p. 496. Lehm.) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα non tamen adsentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subjecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα prae-misisset, dicens, gravis illa mercis triobolus; verum lusit forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a Guyeto et Reitzio factum, primus vidit Seagerus, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522, et post illum inter alios etiam Fritzsche Quæst. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. Δικάσετε) Sicut conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpres. SOLAN.

Ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐργεῖ — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo judicium cogniti et incogniti. GERN. In I. Epist. ad Corinth. VI, 4. βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἶναι ἔχετε, i. e. judicia ad res hujus vitas pertinentia. Ubi J. Elsner. et hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo judicio. REITZ.

Ead. l. 3. *Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν*) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium*. Sic *ἐρήμην ὀφλεῖν*, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII, 8. *Ἐρήμην λύειν* est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. *Λογογράφον — Σύρον*) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natam. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. l. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. *Πρώην*) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragessimum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Πρώτον*) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80. l. 4. *Οὐχί τ' αὐτὰ*) Ex alia jam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὡς τε*) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem *ἀνακολουθία* videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, *αὐτοπρόσωπος* Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τούτον*) Etsi τὸ *μειράκιον* neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio *τούτο* intolerabilis erat, quia mox *ὄντα* cum cett. habet, cum *ὄν* deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plur. *τέττα ἀναβωῶντες*. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. *Mea Glycerium*. REITZ. Non vidit itaque Reitzius, *τούτον* non arctius esse cum *μειράκιον* jungendum, sed cum *ὄντα*; *μειράκιον* autem esse Praedicatum: hunc, qui erat *μειράκιον*. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐνδεσυκότα*) Th. Mag. v. *ἐνδεσπυκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. *Περὶ τὴν Ἰωνίαν*) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. *Ἐπειδὴ*) Ox. et Thomas Mag. *ἐπεί*. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. D d

Ead. 1. 3. *Εὐμαθής*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censi non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς τοὺς φυλάτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostatum*; v. g. in *Hippia* 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GESN. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostatum* in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε*. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παρτέγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic *Hippias* contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Περιατέλλουσα*) *Complectens*. GUYET. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἰόνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *ῥόλος Ἰόνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in *Perieg.* v. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἰωνες* et *Ἰωνικός* secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim Ἰωνίῳ κόλπῳ. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. Κελτικῆς) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. Μέγα φρονήσας) O. et P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed minori sub junctis XXVIII, 1. "Ὅτι εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονεῖν aequae in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI, 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάριος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII. p. 550. a. m. Οὐλοῦσκόι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὐσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quò nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτὸν δέ) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλοσοφίας νιόν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81. A. B. et not. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Κωμικά) In impress. omnibus κομματικά legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικά exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsitan sub vulgata lateat vox κομωτικά, quae rei aptissima laud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22. δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, et hic κομματικά rectius esse, quam κωμικά,

et mox sequens συλλαβίζων declarat διούλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestionculas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi et argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media et sequentia, et noceat sibi universa, quae scripta sunt. REITZ. Vox κομματικός ut, ad significatiōnem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita formam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani κομμωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem κομικά recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. κομικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι etc. et mox t. 34. ipsius auctoris professionem, quam eandem etiam legas in Prometheus in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνειρῶν κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπισηΐτας) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὄρων) An ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Persius. Et manus auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilationis gestus describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius capere, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complo-siones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι· ideoque μικρὰ jam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura Guyeti erit optima, et μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐν τῷ τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπινεύσαι recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est *vetationis obnoxius*, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus*. Pollux Onom. lib. III, 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικός, σίτου. καὶ τούναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρός ἀπολείψεως et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κακώσεις, *affligere*, et *afflictionis poena*. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κακώσεις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine caussa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad So-loecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio*. Observavit etiam Kuhniius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatam faciem*. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Nep. 1528. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I. Epist. 6. f. ἴσθε με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὅς οὐδ' ἐμὲ περὶώψεται· καὶ σὲ γράψεται πικρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφόμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προστάτην ἐπέγραψον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν*) Rarius *Ed. Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτὸν* dedisse, et ex *Ald. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyran.* *Ὡς οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι*. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀποστασίου, de qua Harpocraton. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι, et συγγραφεισθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10. ubi id jam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, suique velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφονται* igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. *Ἐπιγράφεισθαι* Graecis pro *adsciscere* sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus* Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. *ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum*. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur*. GESN. in *Addend.**

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Ellsner.* Obs. ad *N. T.* 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Rad. l. 9. *Μὴν μὴ ἐπιτρέπτε*) Ex O. est vocula *μὲν*, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

Ibid. ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. *Th. Mag.* v. *Εὐγν.* Sed operae erit ejus verba addere. *Εὐγνων*, sit, μὴ λέγε, οἷς *εὐδαιμον*, ἀλλ' *εὐγνώμων*· ἄγνωμον δέ, καὶ *συγγνωμον*. *Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος*· ἄγνωμον γὰρ etc. uti hic leguntur. Sed *εὐγνων οἰκίδιον* habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic *Stephan.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum*. REITZ.

Ead. l. 11. Οὕτως ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat *Gesnerus*. Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit *Gesnerus*, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso conflictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acueri meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic caussam dicat, si poterit.* Imo κατὰ cum accusativo est *secundum normam*, quod mox dicitur κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille caussam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 15. ΣΤΡΟΣ) *Luciani apologia*. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανιεύς) *Demosthenes*. V. *Rhet. Praec.* cap. 21. et passim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπτικώτερον esse docet *Thom. Mag.* quam ψιμμυθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster.* Dial. Meretr. τὰ ὀφθαλμῶ ὑπογεγραμμένη. De *Medis Xenoph.* II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρέψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. *Idem* de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτετο, οἷς ἐνοφθαλμώτεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντριβεσθαι, οἷς ἐυχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ περὶ κάσιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γετόνων) Cf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. Δικαστὰς) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. Τυρ. κατηγο. καὶ ἀρ. ἐπαινους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐπαινους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότα. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsis quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus laud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem Gesneri ἐκφυγόντα ex optato confirmat Codex Gori. LEHM.

Ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρώμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento; ἡμέρα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαινῶν καὶ κριτικῶν οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. Ἐναντίαν) Subandi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20. f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. iutelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. Διπλαστονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. FL. Ed. διπλάσιον οἷα —, SOLAN. Non capio hanc Solani notam censoriam. Certo constitutum non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Justitiae, quod duas causas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEM.

Pag. 88. l. 3. Ἄνω πον etc.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine tractatum in Nebul. v. 225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et ibid. deinceps frequenter. Ita μετῴρωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαλόντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Ms. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετῴρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. SOLAN.

Ead. l. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. Editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitius exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρε μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exulare jussimus. BR.

Ead. l. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἄσπην exhibet, ubi cett. Ἄσπην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte Reitzius et recentiores plerique Διομήδην prae-tulerant veteri lectioni Διομήδην. Ceterum observat Aug. Meirneccius Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans Jovem Accusatum — spectare ad Socratis irrisiōnem, cujus indicia sint Pisc. cap. 25. LEM.

Ead. l. 14. Μένειππον) De quo supra multis ad Diall. Mortt. I. SOLAN. Μένειππὸν τινα) Juniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. l. 15. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Mero. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. l. 16. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theoph.* περί εἰρωνείας. *Pisid. Cosmogr.*

Ποιῶ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλοῦς κύνας
Σαλίνει δοκοῦντας καὶ δάκνουν ἡπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. l. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

Ead. l. 3. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut o'im vidi, et nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Μοχ καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἢ λπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. CRAEV. Ms. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit *Gesnerus*. Conf. supra pro Imag. cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βᾶδην, ὡς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Ead. l. 6. Ἰπποκентаύρου δίκην) Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocosus usus est ipse auctor *Prometh.* in *Verbb.* c. 5. LERM.

Pag. 90. l. 1. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo aspectu videtur esse τὸ ἄνθρωπον marginis *Ald. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Ead. l. 8. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν μικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens argutari non soleo. Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρά, et pro καθήμενος μικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι μικρολογεῖμαι. Digitum non verterim, utrum eligas, et vereor, ne ego quoque μικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaeton. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἔχουσας οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχουσας οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμύγῃς, sed ἀμέριστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἔχουσα οὐσία — quam paulo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν υπόλοιπα κατεχέτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulam restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορφοῦ εἰδῶλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

Pag. 91. 2. Αεπτολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quoquunque, i. e. ad quaevis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Conjunge ἀποβλέπει arctius cum proxime praecedentibus. Circumspicit, quaerens alas istas a

Syro ipsi contractas (cf. τὰ πτερά συντρίψας supra c. 35. med.) LEPH.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) *Plat.* Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετυρπημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετυρπημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετυρπημένοι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra *Timarchum*, et plane pleneque *Scholiastes* *Demosthenis* *Ulpianus* in orationem ejus contra *Timocratem*. MARCIL.

Ead. l. 16. Τὴν τετυρπημένην) *Calculus* condemnationis. De his calculis copiose *Scholiast.* *Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad *Vesp.* BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) *Inscriptio* Editionis *Bas.* est *Τυχιάδου καὶ Παρασίτου*. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) *Plato* in *Epist.* ad *Arch.* *Tarent.* ἀλλὰ κἄκεῖνο δὲ σε ἐνθυμείσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) *Antiquitus* nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud *Comicos*, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. *Musica* et *Arithmetica* primum instituebantur juvenes *Athenis*. *Lucian.* in *Gymnas.* COGN. Vid. *Plutarch.* de *Musica*, et *Comment.* ad praefat. *Corn. Nep.* REITZ.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic mox c. 2. et supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si *Florentinam* innuit: nam, ut recte *Solanus* animadvertenterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de *Parasito*, ubi contenditur, τὴν *Παρασιτικὴν* non artem modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quóque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attentus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγωγε. εἰ δὲ σοὶ μαλίσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίσταςθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίας εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἄπτεν.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst.* τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempè insaniam omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασι γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) etc.* Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcensens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est *Parasito*) plane non dissimulat se *Parasitum*, *Ubi ergo*, inquit *Tychiades*, *opus erit tē alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδιαν ἀγαματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχειρε τῷ Διὶ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσασθε ἂν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Διονυ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδιαν ἀγαματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *JENS.* Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocosae fictam, et ipsum vocabulam τῆς δαίμονος Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἔχουσιν redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metamm.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. *LEHM.*

Ead. l. 13. Παιδαγωγόν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obsopoeus*, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet πατέρα de dea, quae multo facilius διδάσκαλος et vero παιδαγωγός dici potuit. LEXM.

Pag. 97. l. 6. Τῷ) Abjeci accentum cum Fl. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad *Prometh.* c. 7. REITZ.

Ead. l. 8. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσασθε. GESN.

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμῶσθε, aut simile. GUYET. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus participii referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέωσαν et simil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde *Maitt.* de *Dialect.* p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aequae ac *Epicteti* revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo elliptici, quam si χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum ἐμὲ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες εἶτε. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγελλόντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τεμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς, quod *Scholias.* notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

ticipio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀγλαματοποιόν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προϊσταί) A futuro Aeolico προῖ, προῖσμαι, προῖσαι, προῖσται, προῖσται. An ab ὀλσαι, ὀλσας, missile? Placet Το ἔω, ἔμῃ triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὠνα, ἔωνα, ἀφῶνα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guyetus*. Nec felicior fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προῖσται s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προῖσται, aut πρόψται. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobsius* in *Porson*. Adversa. πρόψται (a προψθῆν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum ὠθεῖν etiam alibi varie esse depravatum. LEHM.

Pag. 98. l. 1. Διωνί — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus, *Suid. Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. COGN. Vide *Cogn.* Not. et *Men.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* LEHM.) *Perlecta Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse. SOLAN. Mihi nec Platonicus, nec Cynicus; ille Dion, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LEHM.

Ead. l. 11. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi, GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan αἶς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδὲν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυχ. et Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰνέ, quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnaui *Solano* οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, οὐθείς recte dici pro οὐδεὶς, alique οὐθείς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐθέν, μηθέν et οὐθείς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. Οὐθείς *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. Οὐθένι idem III. c. 57. v. 65. Μηθέν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε αἰτελεῖς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν εἴει. Sed eod. lib. c. 11. post med. αὐτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος c. 12. σκυροτόμος δ' οὐθείς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. et μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. 1. c. 5. med. διαφέρει δὲ γε οὐδὲν, et sic perpetuo, in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia, intercedere inter οὐδὲν et οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sic conflatum, nam et οὐδὲ εἰς, ad majorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθείς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. οὐθείς κωλύσει, et saepe alibi. *Epict. Man.* c. 29. Ibid. c. 56. f. ὅρος οὐθείς ἐστίν. Lenius *Scholiast. Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδεὶς elegantius esse, quam οὐθείς. Unum οὐθείς adfert hic ex *Gen. XXXI*, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. REITZ. Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEHM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum reflatimus, partim auctoritatem secuti FL. Ed. et P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει. PAP. In P. vero οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοὶ ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde *Belinus* conjicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἰποῖς, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirais peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours. BIR.

Ibid. Τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασειτικῇ

π. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse *μετέχουσιν*. Quod verbum in *μετέχοιμεν* mutarunt, qui illud conformare verbo *ἐπακολουθήσασθαι* vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. *Ὡς ἐπίστασαι*) Mallem *εἰ ἐπίστασαι*. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adjeci. GESN.

Ead. l. 8. *Τέχνη ἐστίν*) In Parasito definitio artis habetur: *τέχνη ἐστίν οὐσίτημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ*. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Dein quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem*. Sic contra *ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις* sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἐγκαταλήψεων*) Quidam *ἐκ καταλήψεων*, ut postea. BOURD. *Ἐκ καταλήψεων*) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim *ἐγκαταλήψεων* ἐ— uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17. p. 116, 1. SOLAN. *Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων*) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari *ἢ ἐκ* possit, legi *ἐγκαταλήψεων* vel *ἐγκαταλήψεως* in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant *ἐκκαταλήψεων*, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, *ἐκ καταλήψεως*. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. *ἐγκατάληψις*, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud *ἐγκαταλήψεων* quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. Spanhem. et Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox *οὐσίτημα* explicatur Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages*

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. GESN. Mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἔγκει. quare et hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, legendum ἐκ καταλήψεων vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. ubi per delinitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77. contra Graevium notavit: Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, et coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐν καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 100. l. 4. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III. — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo. Et rursus in Sat. V. — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae. COGN.

Ead. l. 5. Μὴ σαθρόν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρόν. BOURD. Σαθρόν) Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρόν legentis pro σαπρόν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτόν — διακρούοντα εἴτε ὕγιες εἴτε σαθρόν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρόν sit apud Platonem et Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρόν, pars affecta etc. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρόν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρά, etiam σαπρά dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit Schol. GESN. Cf. Dial. Mort. XI, 4. τὰ σαθρά τῶν βαλαντίων, ubi Codex Paris. τὰ σαπρά. LSHM.

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic Fl. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἔγκ. —. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὅτῳ) Sic P. et L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit Ms. Reg 2954. Vulg. μεταγνοίσι, male. *Bir.* Vertendo: quique praeberē sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam, invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cuius ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. *COGN.*

Ibid. Εἶπερ ἐπίσταται διαγιγνώσκειν) Ἡπερ ἔ. δ. *MARCIL.* Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — qua norint, fecerant. Sed vulgatum stare potest. *REITZ.*

Ead. l. 12. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impre-cari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, et κιβδηλίαν corruptelam. *COGN.*

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. *MARCIL.* Οὐχ ὥσπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. *SOLAN.* Ὡςπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis *Codd.* intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανεῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανεῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat; sive, senior est, quam ut etc. Apud *Hippocr.* *S. I.* aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα ἡστέτην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθιστηκότες, ἥκιστα μερικάκια, πάντων δὲ μάλιστα

παῖδρα, i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt*. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *L. Bos* de Ellipsis. p. 331. — 2. REITZ. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numorum naturam magis, quam apimorum humanorum, in oculis incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam maiorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e voculis καὶ ταῦτα colligi potest, omniino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥσπερ, sed οὐχ ὥσπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius*. LEHM.

Pag. 101. l. 1. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὡ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip.* Med. 518. SOLAN..

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur *Eckhard.* in *Observ.* ex *Aristoph.* *Plut.* p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντός ἀπῆλθε) An διὰ παντός, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντός cum *Gesnero* noster mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μᾶλλον. Sed et possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim et *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemisum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

Ead. l. 16. Πάττεσθα) In quibusdam πράττεσθα. BOURD.

Pag. 102. l. 5. Πάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. Ed. Bas. 83. A. SOLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad κατάληψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύνουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ. Quum εἶεν vere, ut Guyetus voluerat, in duobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλυσιν mutato accentu in ἀπολλύσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in Par. in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὅν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malleum tum etiam illud ὄν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὡν remotum esse. Fortassis ὡν per errorem ex ὄν natum erat; unde ista variatio. LEHM.

Ead. l. 7. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνολογία, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post ἀτεχνία. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνολογία, ἡμιτεχνίον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. *GESN.*

Ead. l. 14. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpretes *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. *GESN.* Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, conjiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, an tu evasurus sis? respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, te ipse servare potuisses; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* et tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, jam etiam in παντὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster οὐ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id adsertum vid. ad *Asin.* cap. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog.* pro *Merc.* c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere* in *Biblioth. Coisl.* pag. 233. Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene proficitur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice.* *Reitz.* Translatitiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio δυνήσεται, quum in duobus *Codd.* pro εἰ ἐπιτρέψας οὐ σεαυτῷ scriptum legatur εἰ

ἐπ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in Gorl. σωθεῖη ἄν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto aegrius Ionismum in *δυνήσας* ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Lucian. P. I. p. 249. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LEHM.

Pag. 104. l. 11. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομαζοῦσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis simil. adfert *Maitt.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λεπάρῳ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἄλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

Ibid. "Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτέων) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκονάζωνται αἰδοῦν ἡμεῖς ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τραπέζας Σίτου καὶ κρειῶν· μεθὺν δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τολμῶν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορομένους, οὐ σκώπροντας, οὐκ ἔρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐκ ὅταν τραπέξῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissert. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba HomERICA, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEHM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλῆθ' ὄσσι τράπεζαι, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2. et Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut et G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. *Εἶναι* legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εὐφροσύνην. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. SOLAN.

Ibid. Ἐχὴ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατέχει. GUYET. Non plane opus est cum *Guyeto* κατὰ per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἧγε κάρη ἔχει*, et ἔχῃ etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subijciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris *Odysseae*, quem *Solanus* indicavit. Ἐχῃ autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr. III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Idem I, 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. *Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα* (male πηγῦσσα *Ed. Jung.*) Idem IV, 113. περὶ θῆραν εἶχε λαγῶν. *Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν.* Et III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰσοτοὺς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structuræ patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ. In Soloecismum ἔχει incidit, opinor, *Guyetus*, quod apud *Homero* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκουάζονται, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse potuit. Jam vero κατὰ, quidquid exentiat *Reitzius* ad tuendum κατὰ, etiam *Wolfius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατὰ δῆμον in hoc nexu nihili esse. LEHM.

Pag. 106. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11. SOLAN.*

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὄλων. BOURN. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. ὄλων. In *Fl. λόγων. SOLAN.*

Ead. l. 9. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic. et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium *Iliad.* II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* diserte Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* *Metamm.* XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — LEMN.

Ead. l. 11. Ἕλληνας — κατέσχευεν) *Hom.* II. A. Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem *Cognatus* profert, est in II. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυψοῇ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. l. 17. Ἀσίας) Τέλειας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. *Obsopoeus*: neque enim ad satietatem ΑΥΡΙΡΙ possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. I. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιοῦτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31. τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Ead. l. 5. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόκλητον) Jens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀγλότης edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. et Hesych. non reperiri ἀόκλητος. Utitur temen et Alciph. IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόκλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόκλητον dicentem, et ἀνοκλητὸν Diog. Laërt. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικουρείως) Ἐπικουρος forte. Sic interpretres. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐνὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et ἐνὶ σχεδίῃς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequuntur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens. In suspensio relinquit parasitus, quo jure nomen Sapientis solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tuscc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit Fritzsche. Quaestst. p. 191. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὅπως ἤδεως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligen- dum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi inter- dum, ut Tox. c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, ni- hil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

Ead. l. 7. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μηδὲν, quod in Par. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ. Πα- ρέχειν h. l. vim habet verbi παρῆναι, ut ἔχειν verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Eī B. 2. Par. et Amst. quod et agnoscit L. sed abest ἦ. In re- liquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam De Merc. Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τοῦτο, adscripse- rat Gesnerus. REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum Gesnero reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit Fritzschiuss loco in Varr. Lectt. laudato. LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέ- λους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci men- dose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est etc. neque pe- cuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpres: non bene eequidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se de- fendunt contra impugnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmatur *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. *Solan.* Cum *coquo* sane melius conjungeretur hic *dispensator*, ut *ſpho* praeced. ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur χαλεπῆραι. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat parassitus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut *Gesnerus* reddidit, pecunias, jam monuerat *Belinus*. *LEHM.*

Ead. l. 7. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et *Solanus Florentinam* etiam ἐκείνος male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad *Epicurum* videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immūnis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (*Epicureos*) perturbari necesse est. *REITZ.* Quin ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum ἐκείνους conjungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Fritzscheius*. *LEHM.*

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. *GUYET.* Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. II. c. 28. m. αὐτοῦ κατέργησεν θάνατον, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταργῶσαι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὐπὲρ ἱερὸς εἶμι. *Aesop.* F. 2. τοῦτον ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Evang. Joan.* XIX, 36. ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII, 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in *Verr.* 18. insula Deorum sacra, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc.* p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII, 7. decimas *Herculis* ferre. Et XI, 5. duodecim aras *Deorum* statuit. Alia hujus generis dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian.* insertis *Obs. Miscell. Britann. mens. Aug.* 1736. pag. 210. *REITZ.* „Caecutiit hic vir perspicax (*Gesner.* in interpr. Lat.) nec minus (quod non tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἔστι) μάθῃσιν πάσης τέχνης πρὸς-αἶν (τῷ μυνθανοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“ Sic *J. Seager.* in *Diar. Class.* N. 36. a. 1818. p. 319. *LEHM.*

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δοσκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticā loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἐρχοσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἐρχομαι, et simil. quae cum prae-posit. ἐς juncta, ipse adtulit Jensus. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est ὁ schola; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Somnii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὅποτε ἀφεθείη ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων. quoties ὁ schola dimittebar, quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEBM.

Ead. l. 4. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290. μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτό) Notarat Solanus noster solam Par. quae male πολλοὶ haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et πολλή male forsā ab interpret. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt multa est via, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentēs. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, et non πολλὸς poetice pro πολὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut longa et ardua dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequae ac priores interpret. et ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *οἶμος* aptemus: nam quid opus aliud *vite* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδός* et *οἶμος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si *πολλοὶ* legas, scil. *καρποὶ*, belle quidem *αὐτούς* eodem referri videntur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui *πολλοὶ* cum dedissent, etiam *αὐτούς* refingere debueret. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si *πολλή* refertur ad *τέχνην*, et *αὐτὸ* ad totam phrasin *τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι*; GERN. Ad *τέχνην* referri *πολλή* vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. *Πολλή* dicit parasitus, de *ὁδός* cogitans, sed meminit statim versus Hesiodæi longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce *πολλή* convenientiorem, quam *οἶμος* ad analogiam vocis *ὁδός* etiam feminino genere dictum sit. Cf. *Eurip. Alæst.* v. 845. *Herm. ὁρθήν παρ' οἶμον.* *Αὐτὸ* autem intellige *τὸ ὕστερον τοῦτο.* *Αὐτὰς*, quod duo Codd. præbent, non equidem prætulerim cum *Belino*. Maxime sic, claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc *Hesiodi* locum in usum suum convertit, ut *Hermot.* c. 2. *Necyom.* c. 4. *LEHM.*

Ead. l. 17. *Εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαυθάνειν*) Sic corruperunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, *ἐν αὐτῷ τῷ μαυθάνειν*. Paullo post iterum *τῷ* degeneravit in *τὸ* (*ἀμα τὸ ἄρξασθαι*), ut jam vidit et monuit *Graevius*. JENS.

Pag. 112. l. 1. *Τῷ μαυθ.)* Ita *B.* 2. et *Par.* Reliquæ *τὸ*, prave. SOLAN.

Ibid. *Ἐν τῷ τέλει ἐστίν*) *Obsop.* reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. *τέλος*. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀμα τὸ ἄρξασθαι*) Sine dubio quoque scribendum, ὃ δὲ παράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἀμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. *Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας*) Disce hinc, quanto sapientius a Judæis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriæ sancte et caste colendæ imperentur. Duo autem illi apud Græcos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Page. 113. 1. 3. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν, Belle tamen se res habet: nam vel majorem habuimus Imag. c. 4. pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. Callim. Hymn. I. v. 10. Ἐν δὲ σε Παρθασίῃ Πείη τέκεν. Long. Past. III. pag. 110. ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἓνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεις vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium et Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτῇ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν αὐτῇ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας non, ut vulgo, αὐτῇ. JENS. Αὐτῇ) Jensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ quare nullus dubitavi, monentibus Jensio et Solano parere. REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. lone. 145. B. C. D. SOLAN. Ut Fl. hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. et T. II. p. 585. etc. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ. Variant praeterea apud Nostrum Διομήδην et Διομήδη Ver. Hist. II, 23. Διογένην et Διογένη Demon. c. 62. Ἀριστοφάνην et Ἀριστοφάνη supra Bis Accus. c. 53. Sed Διομήδην infra cap. 44. sine variatione legitur. LEHM.

Page. 114. l. 2. Αὐτῇ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ. Nihilominus Schmiederus edidit αὐτῇ, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LEHM.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ad pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατότερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἐστίν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpretes. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f, De pugnantibus Gallis *Aelian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνῆρωτα) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνῆρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c, 3. ad sacerdotes Delphicos *Phalar.* II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιοῦτητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paullo ante, ὅτε γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homier.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nōmine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, u. parebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπάρξειν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαρτέσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, e δηλονότι faciens δῆλον ὅ,τι. Sic optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γὰρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore. versa est dictio ἀρχήν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχήν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχήν εἰώρας αὐτοῦς vertisse primo congressu, accurate observat *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiopas*, ὅτι σφίσι ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauri illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. LEM.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίωσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἶη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficitis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac alias quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet Ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἶη, καὶ παρέλθοι τί, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἶη) pla-

ne omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. *Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*) *Καὶ μὴν τὰς μὲν* aliae, quasi viderentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum *καὶ*. Sed quia *καὶ μὴν καὶ* millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de *καὶ* abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi *τί δὲ οὐχ οἱ τὰ*. Ibid. c. 10. p. m. *μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν*. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. *ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ*. Sic et Liban. Ep. 29. *καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ*. Idem Ep. 51. *οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου*. Ep. 33. *δὲ τὸ μὲν τι τῆς*, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. *ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ*. Ibid. vel octo monosyll. legas: *Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β*. Ac versu ult. ejusd. cap. *ὡστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη*. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, *τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες*. Ibid. p. 54. a. m. *νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα*. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231: *τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου*. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. *καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ*. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit *ἀξιόσας*. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: *Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιόσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι π. τ. λ.* GESSN.

Ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιόσας) Quamquam earum ratione et postulata venia. Verte: quamquam porro nihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GÜYET.

Ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιόσας) Haec ex *Fl. Solanus* ita constituerat, *καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίός ἐστι* etc. ac sequentia illa tria, *προσδεκτέος ἂν εἴη*, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi *ἀξίός ἐστι* pro *ἀξιόσας* receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

Ibid. Τις συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave *τι* pro *τις* habet. In reliquis pro *ἀξίός ἐστι*, *ἀξιόσας* prave legitur; et mox post *ἀμεταπτωτοι*, *προσδεκτέον ἂν εἴη*,

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et merum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. 1. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

Ead. 1. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum jungi possit praemisso τις. REITZ.

Ead. 1. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. 1. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαίαν, ut scriberem. REITZ. Totum locum sic putat Seagerus legendum esse: κατὰ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις, συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπειτοι, προσδεκτέον ἂν εἴη φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν; et constructionem dicit hanc esse: Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας. Μέσας esse vult musibus vitae communibus subservientes. ὥς ἀναγκαίαν, quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna. ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur. Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead. 1. 13. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad *S. Empir. Math.* VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GERN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχήν*) *Point du tout*, i. e. *nullo modo*. GUYET. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi *Jensius* idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Fl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* *Memor.* III, 1, 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἀγωνται, ὑπὸ δὲ αὐτῶν αἰσθῶνται. quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea caussa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolfius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. Ὡς κατὰ τινας — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡςπερ εἶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. Κατὰ τινός) Καὶ τινας legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ βίου) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. Νῆ τὸν Ἑρακλῆα) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. *Liban.* *Paras.* *Bourb.*

Ead. l. 16. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. GESN. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰσχύνης) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et π. κόλακ. *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l. c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet SOLAN. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa, autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὅς pro ἐφ' οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiphi. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περισσότεραι — ἐξήλασαν (κολοιόν) παλῦσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήσκειν etc. i. e. *si hac modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ. Operam h. l. perdere Reitzium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Animadvv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. Sophoclem Antigon. v. 371. (Herm.) Nihilominus dubito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι pro γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, cujus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet splendendum. LEHM.

Ead. l. 3. Ὑδονιμημένα) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ — SOLAN. Εὐδονιμημένα) Admissum augmentum ὑδον. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermanni Manibus δοκησισοφος videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus Vett. Edd. habeamus, (quod similiter in *ἡὐδοκίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrium diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. RERTZ. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. LENM.

Ead. l. 5. *Ἀριστεύππος*) Genere Cyrenaeus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonein, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculum ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. I. COGN.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκίμει*) Hic τὸ *μάλιστα* desiderari videtur. GUYET. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκίμει*, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod *μάλιστα* omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia *μᾶλλον* omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. RERTZ.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 285. ² (Sed suspectum mihi illud *ὕμῶν*.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ στόλῳ*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic.* et *Gell.* COGN. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιός καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν*) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. *ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος, ὃν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς βιβλιοθήκης σύνταξιν.* Non est mirum, si *παράσιτον* habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare*?) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μησίου τοῦ καὶ Σπυθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν*

Μαντινέα φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡσυχῆσαι ἀκούσῃς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἰτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, *συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα.* Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus*. PALM. *Ἀριστόξενος — μουσικός*) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae caussa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No 234. SOLAN.

Ead. l. 7. *Νηλέως*) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. l. 8. *Εὐριπίδης — παρῶλτε*) Hoc abunde *Suid.* et *Gell.* L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἀνάξαρχος*) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. l. 11. *Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, παρασ. σπουδ.)* Fortean *φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ.* Nisi accipi *Lucianus* voluit, *ὥςπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥςπερ ἔστιν, sive, ut res se habet.* MARCIL. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit *παρασιτεῖν* idque ita esse, demonstravi. JENS.

Ibid. *Ὡςπερ ἦν*) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica *ἦν δ' ἔγω, ἢ δ' ὅς;* Possis etiam *ὥςπερ ἦν* interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. GERN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: *ut dicebam.* Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem Latinam. LERN.

Ibid. *Παρασιτία*) *Fr.* et *Par. παρασιτία.* *Ven.* 2. *περὶ σιτία.* Suspicio scriptum fuisse *παρασιτιᾶν*, vel *παρασιτεῖν*, ut cap. 31. ubi etiam cum *σπουδάζω* conjunctum vides; ut opponatur *τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαστα*, quod mox sequitur. SOLAN. *Παρασιτία*) Haud adeo leve est animadvertisse, hocce cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi *παρασίτια*, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniaturs adjective) nam *σπουδάζω* etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χορησιώτατοι*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα*. REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορᾶν ἔξω*) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi τὸ ὄρα, aut simile quid, ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* μὴ τ' αγαθά; *Aelian.* XII, 22. f. μὴ τοῦτον Ἑρακλῆν ἡμῖν ἔτερον ἐσπειρας; ad indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖον ἐστι;* foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ἦ;* *Nonne ridiculum sit?* essollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderat *Gesnerus*: *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de causa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEHM.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί)* Vide *Is.* *Caesabonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύννον ἔγνω. BOURD.

Ead. l. 15. *Ὅποιον ἡμεῖς*) Sic *Ter. Eun.* II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo, SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν*; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *Ad Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δὲ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δὲ τις παρεδέξατο, φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis edactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime *παρετάξατο*. Si quis vero in acie co-

getur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Πα-
 ρειάξαιτο *Ven.* utraque. In reliquis παραδέξαιτο. SOLAN.

Ead. l. 6. ΠΑΡ. Αἴγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec
 ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. W. TTX.* ὡς θαν-
 μάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ.
 τῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
 legerit. REITZ.

Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, ae-
 tate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.*
L. I. Plut. in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus.
 Utut sit, ἰσχνόφωνον fuisse tradit *Plut.* in X Rhet. SOLAN.
 Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15.
 SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡς εἶπε τις) Sic interpretes legisse videtur:
 ὥστ' εἶπε τις. GUYET. Ὡς εἶπε — κατ' αὐτὰ) *Fl.* ὡς — κατ'
 ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
 orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medici-
 nam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. Κατ' αὐτὰ) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

Ead. l. 2. Ἀνδρειότεροι) Sic recte scribunt *Ven.* 2. *Salm.*
 et *Amst.* Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. Φίλιππος) *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m.
 70, B. est ὀλεθρος Μακεδόνων. SOLAN. Corrigendum non cen-
 seo Lucianum. Sive enim ad *Demosthenis* locum respicias,
 paullo liberius verba ex memoria pronuntiari cogita, qui mos
 est nostro solennis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
 spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
 cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum *Belino* interpretari
Macedonum pestem, quum aequae facile intelligi possit *scele-*
ratissimus Macedonum. Ὅθεν male olim redditum, a quo,
 jam a *Guyeto* video recte explicatum. LEHM.

Ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. Πληγας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
 litteris aureis inscripserat, ἀγαθῇ τύχῃ· attamen cum ad pu-
 guam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
 probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ
 πάλιν μαχησεται. Cetera hujus Dialogi desumta ex *Iliad.* et
Odyss. COGN. Ipse *Demosthenes* docet, sibi *λεμποταξίου γρα-*
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et *ibid.* passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Θερσί) De Philippo an Demosthene di-

cetur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuat, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad *Somn.* c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Aeschine* objectum, quod ex *Barbara* natus esset. SOLAN.

Ibid. *Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν*) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* *Δημοσθένους ὁ ῥήτωρ ἦν Παιονεύς*. Idem *Suidas* mentionem facit *Demosthenis* Thracis Grammatici. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. *Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα*) Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. SOLAN.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Reliqui an viderint, nescio, certe *Platonem* tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. *Αισχλνῆς*) Conf. supra *Imag.* c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ὅμιλος*) Sic supra *Asin.* c. 37. *αὐλητῆς ὁμιλος*. SOLAN.

Ead. l. 16. *Μόνος δὲ πολμήσας*) Locus classicus de militia *Socratis* in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. F. *ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμῖς εἰσισθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποικίλαις, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Ἀθλῶν, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνεον ἀποθανεῖν κ. τ. λ.* Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii *Platonem* accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in *Alcib.* p. 355. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio *Alcibiadem*, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit *Socrates*. GREN.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ πόλει*) Legendum omnino videtur, *εἰς τὴν Ἀμφιπολίαν*. Vide *Suidam.* *Τὸ μάχην* glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est *τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην*; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua *Socratis* affuit? et quis *Deorum* *Parnethen* montem a *Boeotiae* finibus in *Athenas* ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, *τὴν ἐπὶ Ἀθλῶν μάχην*. Ea fuit, in qua *Socrates* *ἠλοστεύετο*. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra *Bocotos* facta fuit, et quod dicit inferius, *ἀνθρὶ Σπαρτιάτῃ*, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

Socratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficere ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Ἀχιλλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἱππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέιον Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium accessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιου παλαίστραν. Τῇναι γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἄνδρες καθήσθαι. PALM. Vid. *Xenoph.* p. 253, 32. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἡρωιστήθεισαν ἀμφοτέρω. Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. l. Trium harum diserte meminit in Ajol. apud *Platonem* Ed. Bas. p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν Ἀμφιπόλειως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad cripiendum triginta Tyrannis Theramenum. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* *Neq.* 522. et his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit.

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque *Par-*
nes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emenda-
 tionem. Nam diserte *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de *Dae-*
mon. *Socr.* p. m. 1032. pr. cum illa ad *Delium* contra *Theba-*
nos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt.
 Sed quid faciamus palaestrae *Taureae*? Ponamus illam in via
 e *Parnethē Athēnas* ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit
Parasitus, h. e. *Lucianus*, qui cogitasse potuit duas alias pu-
 gnas, quibus interfuit *Socrates*. *GESN.*

Pag. 128. l. 1. Ταυρέου παλαστραν) De qua vid. *Plat.* in
Charmide statim ab initio 235. C. *SOLAN.* Ibiq̃ue *Heindorf.*
 Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso
Parasito sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῇ πό-
 λει μάχην describendis, ab auctoris manu declinaverint. Quare
 in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum
 reddere, quam committere aleae. *LEHM.*

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De *Socrate*, cum ex proe-
 lio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδό-
 κει μετὰ μειρακυλλίων καθιζόμενον ὠραίζειν; καὶ σοφίσματα
 προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.
 Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum ado-*
lescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiuncu-
las proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum quis
 unquam audivit, *Socratem* se ornassee, aut pueros ornari in
 palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dia-
 logum de gymnasiis, ubi se non ornassee in iis, sed pulvere
 commaculasse dicuntur. Adde ὠραίζειν non significare *se or-*
nare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogi-
 tabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, ludere cum pueris,
 nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi
 veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendam
 ὁαρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua *Soc-*
crati exprobat oblique παιδραστίαν. Nam ὁαρίζειν proprie
 dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, εὐτ' ἄρ'
 ἐμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὁαρίετ' ἡναικί· quando jam
 erat *Digressurus* e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et
Iliad. X. Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἡῖθεός τε. Παρθένος
 ἡῖθεός τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, ceu *virgo*
adolescensque. *Virgo* et *adolescens* confabulantur inter se. Hinc
 ὁαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos
 virorum. Idem poëta de cestu *Veneris*: "Ενθ' ἐνὶ μὲν φιλότης,
 ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφασις· Ibi est quidem amor, in-
 est desiderium, insunt blanditiae *Illicientes*. Recte enim antiquus
 interpretes ὁαριστὺς πάρφασις conjungit, et *Etymologicum* ma-

gnum exponit ὁμίλια παρασκευαστικῇ, colloquium, quod prae-
parat, hoc est, animum ad amandum et consuescendum inci-
tat. Idem: ὅσοι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷον οἱ ὁμοῦ τινες
οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ ὁρίζεσθαι λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide
sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
virtute disputasse cum ephēbis, sed colloquia habuisse plena
amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὠραῖσεν) *Faire le beau*. GUYET. Parum abest,
quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis cer-
tum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὁρίζεσθαι Gesnerus.
Et in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid
relinquatur dubitationis, quin unice vera sit Graevii conje-
ctura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις. LEMM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
τῷ. Thebani enim et Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. sati.
Fabula nota. Vid. Nostrum Philops. c. 3. KUSTER. Adde Eur.
Iκ. (pag. 330. A. 344. AB.) et Ἡφ. μ. (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡστε οὐδὲν τε etc.) I. e. vera dicis, non ca-
lumnias. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Be-
nedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus ne-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, quibus per Jovem nequaquam voluntas erat
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi,
sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare
videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensem efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tam-
en hoc loco καὶ ejicere cum Gesnero, qui in marg. notarat
hoc forsitan delendum. Nam nexus φέρε καὶ οὐ λέγε melior est,
quam φέρε καὶ οὐ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

*Ead. l. 12. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. JENS. Mallem ἀνηκοῦς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis *Ael. V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαλεπῶτα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον.* Et οὐκ ἀπαίδευτος *ιατρικῆς, I, 7. pr.* Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. *Lectt.* Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis οὕτως ellipsis h. l. statui possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Bosiano* libro agitur *Ed. Schäf. p. 777. sq.* licet nec plene, nec satis accurate. LEHM.*

Pag. 129. l. 1. Νέστωρ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

*Ead. l. 3. Ὡςπερ ἔδονει) Ὡςπερ ἔδονει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥςπερ legeretur in J. id in ὅςπερ mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quia in ὅςπερ optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, *Θυμᾶζι ὥςπερ τὸν Νέστορα. REITZ.**

Ead. l. 6. Δία Διαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. II. A, 256. SOLAN.

*Ibid. Ἐγγορον) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγορον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer. Odys. XIX, 181. et Hygin. f. 97.* qui Deucalionis Cretensis filium narrent. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium facit Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem υἱός accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praecipuum h. l. magis convenit ἔγγορος, qui est e posteris, quam ἔγγορος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebram horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspicaris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip. Hecub. v. 941. Pors. LEHM.**

Pag. 130. l. 1. Πλέϊον) Ex Homero II. A, 262. reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέϊον) Verum est, in Homero l. d. πλέϊον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτράν πλεωσιν, σὸν δὲ πλέϊον δέπας αἶελ. Sed quia

in hemistichio, quod *Lucianus* profert, *οὐδ' ἔτι πλέον* etiam versum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri* adfectata spondeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam *πλέον* et hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ. Nihili est haec tota disputatio. Graecae aures sonis Homericis adsuetae vix tulerint hanc iusta ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie *πλέον*. *Πλέον* ex sequente prosa huc delatum. LEHM.

Ead. l. 5. *Δὲ ὅλου*). Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Homer.* Il. H, 312. SOLAN.

Ibid. "Αγόν) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur: reliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὡς αὐτὸς φησί*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio; certe Il. B, 405. vocat ad coenam Nestora et Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (*Iliad.* A, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN. Junctum utrumque *Homeri* locum in suum usum torquet Parasitus. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐπὶ Καίνεως*) Locus *Homeri*, unde hoc conjiciat, est *Iliad.* A, 264. SOLAN.

Pag. 131. l. 10. *Ἐκτορα*) *Hom.* Il. II, 278. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρωτεσίλαον*) *Iliad.* II, 293. SOLAN.

Ead. l. 15. *Σαρπηδόνα*) *Iliad.* II, 480. De sequentibus vid. etiam *ead.* Il. II, 788. et 849. SOLAN.

Pag. 132. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) Apollo, Hector, et ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. l. 2. *Καὶ τελευτῶν* etc.) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊώτατος Ἐκτωρ, προσκίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσττον. TTX: Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τρῖοι οὖτοι δ' εἰπὲρ μοι ἔλκοσιν ἀντιβόλησαν* etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert *Homerus*. JENS.

Ead. l. 3. *Ἐκτωρ προσκίπτων*) *Hom.* Il. X, 337. SOLAN. In *Homero* est *λέσσομαι*, non *προσκίπτων*. Sed an et *προσκίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, Ἐκτωρ προσπίπτων καὶ λυπεύων τὸν Ἀχιλλεῖα; nam προσπίπτειν τινι cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Προσπίπτει δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύος γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537. Τί με προσπίπτεις, ἄλιαν πέτραν, Ἡ κῦμα λιταῖς ὡς λυπεύων. Sic et προσπιπνοῦς ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43. πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex Andromache ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem excersipit, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur * αὐτόθ'. SOLAN. Imo vero in Homero ἄν mutandum erat in *, quod etiam recentiore aetate factum. Ceterum in Bas. 1. et 3. scriptum inveni κῆρύθθι, jota perperam subscripto. LENH.

Ead. l. 16. Μῆ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

Ibid. Τιθήμενας) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in Salm. In omnibus antea prave scriptum τιθέμενας. Socrates apud Xenophontem Achilles amicum fuisse probat, non amasium; qua de re ad Ep. c. 32. B. SOLAN. Xenophon-tis locus est Sympos. VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat Solanus, quamve ipsius notam, non video. Nam ille Luciani locus, quem habes Amorum c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc Solano obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. LENH.

Pag. 133. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89. ἐνθα. SOLAN.

Ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικλυτός tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimitum recedunt. II. N, 246. θεράπων audit; et 295. Θῶψ ἀτάλαντος Ἀρηϊ, et mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογιγός Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερός καὶ ἀταρβης ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν εἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Aenea manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντος Ἀρηϊ dicuntur et ipse et Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. I. 13. *Ἀριστογείτων*) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: *γενομένου δὲ Ἀρμόδιον ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστής ὧν εἶχεν αὐτόν.* In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. I. 14. *Ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ*) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba *μέσος πολίτης*. BR.

Pag. 134. l. 5. *Ἀφείλετο*) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. *ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐκείροι.* REITZ.

Ibid. *Ἐστῆκε χαλκοῦς*) Sic *Lexiph.* c. 11. De *Gymn.* c. 17. Et *χρυσοῦν σε στήσαιμεν* *Alciph.* I. Epist. 50. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. I. 6. *Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.*) *Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί.* Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, *οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί, φησὶν ἐστιάσει.* Interpres non satis fideliter hic egit. Verte; Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et *Ulysses* censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster *φησὶν ἐστιάσειν, αἰτ se epulis exceptorum.* Verba *Ulyssis*, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* II. T, 160. *Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθε θοῆς ἐπὶ*

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰκλή·
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμηνος σί-
 τοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed vesci jube velocibus in na-
 vibus Achivos Panem et vino: hoc enim robur est et fortitudo.*
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Experts cibi
poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theo-
 criti ad I. v. 51. οἱ μέλλοντες πολιεῖν, πρῶτας ἐτι αὔσης, ἄλ-
 γον τινὰ ἡσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρυτον οἶνον ἐπινον, ὡς θερμοὶ
 αἶσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi,*
summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibebant,
quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν
appellarant. JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ' Id est, non enim hoc solum faciet,
 sed etiam etc: Exempla quaerenda. GUYET. Jensus transpo-
 nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post
 ἐστίασει, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae
 sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne*
ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet
prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.
 PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad. T, 162.*
 et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus
 pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἂν pro καὶ. SOLAN.
 Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter
 et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe
 asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio,
 quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplendi
 ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis
 diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet *Devarius.*
 Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus,
 verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro
 καὶ εὐθύς legamus καὶ εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu-
 gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam
 si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus
 non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἡμᾶρ καὶ τ. λ.
 GERN. Recte Gern. simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fab.*
Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et JENS. ad *Vit. Anct.*
§. 6. REITZ.

Ibid. Ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
 GUYET. Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit
 oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ εὐθύς. GUYET. Idque omni-
 no reciperem. si vel una Ed. praeiret. Et parum absuit, quin
 vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem καί, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. LEHM.

Pag. 135. l. 1. Ὡςπερ ὁ Ἀίας) *Hom. Il. Θ, 272* SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

Ibid. Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντιφράσιν. GUYET.

Ead. l. 10. Ὑπασπιστάς) Forsan ὑπερασπ —. *Anon. SOLAN.*

Pag. 137. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ et δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* et *Longus*. Vid. hunc *Past. Il. p. 41.* illum *F. Ep. 30. p. 126.* et alibi. REITZ. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: Εἰ δὲ δὴ καὶ etc. et sic centies alibi. LEHM.

Ead. l. 6. Τίς ἂν καί) Et καὶ ita post ἂν *Phalar. Epist. 38. ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπιδοθῇ.* Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκείνω) Ἐκείνων conjiciebat *Gesner*. Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασχέτω praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνω scil. βίω τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Ead. l. 16. Οἶονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, εὖροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GERN. Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53 in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in *Cod. Par.* legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diarr. Class. Vol. XIX. p. 24.* pro οἶονται mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit, τὸ, δόξης καταφρονεῖντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasiti aptissimo. LEHM.

Ibid. *Περὶ*) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. *Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας*) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. BOURD. Mox comparationem auri cum igne repete cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. 1, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. s. Gall. c. 7. Belinus pro³ sus absurde sub igne cogitavit carbonēs. LEHM.

Ead. l. 8. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ἡγήτορων τί θεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισ ἐπ' αὐτῇ ἐάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in Ed. Basileensi, et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero etc. GAON.

Ibid. *Φιλοσόφων* * *περὶ*) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. *Εἰσπραττεται*) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν ληλοϊκότων τὴν τάξιν. Alciph. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπραττασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσπρατταν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic. X. p. m. 640. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπραττει ἀρχὴν καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐῖ τε*) Sic Ed. J. Reliquae *ἔτι*. Neutrum admodum placet. Scribe tantum *εἰ*. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tum verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce *ἔτι* latere vitium, quod Belinus, quum *ἤδη* substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobsio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, *ἔτι* πρεσβύτερος ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzsche Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἔτι προ. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἔτι quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τι, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit margo A. 1. W. LEHM.

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae A. W. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc *Dial. Paras.* c. 12. et 39. m. etc. Item *Epict.* Man. c. 29. alii-que. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πον εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὠπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpretes, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πον sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὠπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Gesherus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

Pag. 141. l. 2. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quae-ssiisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ. Bas. tamen 3. vere habet δεδιώτας LEHM.

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere inter alios Plato et Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

Ead. l. 8. Τινι) Τῷ adscrips. Gesk. Et quia Junt. quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινός, quando adiungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de Ambigg. Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

γράφειν additur, satis patet sensus, nunquam a quoquam scriptam dicam aduersus parasitum, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσημειναις βιβλοῖς, dictum est a nobis etc. *Herodian.* 1, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκεῖνον πέπρακται ἀνδρεία. *Nostrum* *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἀριστὰ κεκήρυκται σοι, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ τῶν φητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in *Ed. Reitz.* quem reposuimus ex *Edd. Salm. B.* 4. et *Ms. Reg.* 3011. BIP.

Ead. l. 15. Κακὸς κακῶς ἀποθανόντας) Amant et Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* *Pl.* v. 65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. *Ibid.* 418. — ἐξολῶ κακὸς κακῶς. *Akiph.* III, *Epist.* 28. f. κακὸς κακῶς ἀπέλοιο. Item *ib.* *Ep.* 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.

Ead. l. 16. Φαρμάκῃ) *Socratem.* GUYET. Φαρμάκῃ — καταπρησθέντας δυσουρίας) *Socrates, Heraclitus, Epicurus.* LA CROZE.

Ead. l. 17. Καταπρησθέντας) Ad *Empedoclis* in *Aetnae* cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in *Scholiis Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* *apol.* c. 27. pag. 123. *Dechair.* Sed videtur etiam auctiore hic *Codice Scholiastes* usus. *Antisthenis* vero mentionem peperit credo verbum φθινύσαντας, quod de plithisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. GESN. Voce καταπρησθέντας etiam *Peregrinus* *Protea* significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus.* LEHM.

Ead. l. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) *Epicurum.* GUYET. *Epicurum* *Stoici* male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* *Fam.* 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῃ τῶν οὐρῶν ἐπισχεθέντων. GESN. *Cic.* *Tusc.* II, 19. tormina et stranguria tribuuntur *Epicuro*; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad *Hermarchum* (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero* *De Finib.* II, 30. LEHM.

Pag. 143. l. 1. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* eum cett. *Gesnerus* emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινύω ignoro, et nil solemnitas hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniatur. REITZ.

Quidni potius *φθινάω* subesse putes, quam *φθινέω*; Certe Substantiva *φθινάς*, *φθίνασμα*, c. s. facilius ad *a* vocalem radicalem ducunt, quam ad *e*. Et quod *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, *φθινύθειν*, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. *Φυγόντας*) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. *Γύγου χρυσόν*) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut *Κροίσου*, aut *Μίδου*, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi *Γύγου δακτύλιον*, quo adludit; nec tamen opus erit *δακτύλιον* hic denuo legere, quia *χρυσία* generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) *Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία*. REITZ. *Opes* Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, *Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει* etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, *Γύγου* in *Κροίσου* aut *Μίδου* mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in Poët. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. BIR. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (Od. XV. in.) *Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγω, τοῦ Σαρδέων ἀνακτος*. LEHM.

Pag. 144. l. 6. *δορυφορίας*) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic *δορυφόρημα*, de satellitio tragicio, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. *Αἰσχρὸν*) Mallem *αἰσχρόν*, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. *Παραπλεῖν*) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum *Insus* inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in *παράσιτον* appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit, qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorum etiam illi Solonis *παράσιτοι*, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit Guyet. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurre-re*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sitis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id sit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτῆσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτῆσθαι. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. *Tim.* §. 52. ubi *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat *Nostro* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. Ἐθ' ἔλοιτο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Ead. l. 9. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praecipendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* cap. 4. φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr.* *Homer.* *Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. σὺ δέ μηδὲν ἄλλω παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

Ead. l. 10. Φασὶ δέ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus, quos ex *Odyss.* profert *Stobaeus* serm. 192. Vide D. *Ambros.* 6. *Hexamer.* BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. ANAXAPΣΙΣ) De Anacharsi et Solone vide, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut. in Sol. SOLAN.*

Ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) *Gesn.* vertit DE EXERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscriptioni adsueta minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpretor ad lib. X. *Heliodor. BOURD.*

Ead. l. 6. Αἶψα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. *Dio-gen. Laërt. I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, et quia ἄτερος tam prope praemisum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de *Dialectt.* pag. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi *Bentlejus* etiam ex *Epigramm.* ἄτερος *Ἡρακλέης* adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video, quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum *Juntinae* est τὸν ἄτερον. nam ἄτερος extra crasin pro simplici ἕτερος Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus hunc usum tribuit *Gregor. Cor. p. 138.* Quod statim de μετὰ δέ, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus apud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scriptores, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde judicium illud paullulum corrigatur: *Diall. Mortt. IX, 2. Vit. Auct. c. 9. De Sacriff. c. 8. Eunuch. c. 12. De Astrol. c. 5. Icarom. c. 10.* Alia plura nondum mihi notata dabit Index. LEHM.

Ead. l. 8. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius *Anacharsidis* apud *Diog. Laërt. I, 104. τὸ εἶαιον μανίας φάρμακον* ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *GESN.*

Ead. l. 10. Καὶ ἦν ἰδοῦ) *Καὶ νῦ ἰδοῦ.* MARCIL. Vid. *Xenoph. αναβ. Aristoph. et Nostrum. Piscat. c. 51. SOLAN.* Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme malletm ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult *Belinus*. BIP. „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. At ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Diall. Mortt. X, 10. *Gesnerus* h. l. ἦν pro εἶν capiens totum locum reddendo corruptit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν ἀστροῶν) Posset ex abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βλας ἀλούσα *Sophk.* Aj. 27. — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEHM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπληροθέντες) Conf. supra De Merc. Cond. cap. 17. et *Jov. Trag.* 35. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἐγγέλτες) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλτες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterh.* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πληῶ οὔτοι γε etc.) Οὐκ ἐν πληῶ οὔτοι γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν υποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμούντα τε ἀλλήλους. Sic. Ms. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspargunt. Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόριν. Haphen. intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et flavescit *haphē*. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in *Agonistico* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττονσι — ἐπαμούντας) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττονσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττονσι legebam. SOLAN. Ταράττονσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δράττονσι legendum suspicatur, vel ἀράττονσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, et, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὄρυγμα fuisse locum depressionem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερηδῶν, transsilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττονσιν τε) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττονσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, prae-

scendum tamen id, quod Codex suppeditat, cains scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi in paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πατρους jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, et — spargunt*; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀφυκτότεροι) Conf. Diall. Deor. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὀλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὀλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adjective accipiatur, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum εὐόλισθος adjective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθόν attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισθος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὀλως καταπίπτων. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII. c. 26. Propert. L. III. COGN.

Ead. l. 16. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

Pag. 150. l. 2. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντος postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addend.* Obsecutum Schmiederum recte castigarunt Pauly et Fritzscher. Quaestst. p. 173. ille conferri etiam iubens Porponem ad Thucyd. Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GERN.

Ead. l. 9. Μανία) Θανμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῇ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN. Hoc Solani periculum ne subirent, prudenter caverunt recentiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. Ὅτιν ταῦτα γένοιτο τὰ αἰφύλιμα καὶ τερpnά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μά

την διεξώμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυραννοῦ βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς σὺν ὑπὲρ ἀλλήλων διατιθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphr. l. p. 200. τί με διαθήσῃ, et quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38. qui hoc multis jam egit. REITZ. Eodem h. l. legebatur vulgo διεξώμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit Dorsvillio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra proborum Codd. et Florentinae Edd. auctoritatem; praesertim quum infra cap. 34. eundem in modum dictum reperiatur ἀκινάκην παρεξώσθαι, et quae in διαθείη modo praecessit, praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LEMM.

Ead. l. 15. Ἀνκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN. Vid. imprimis Creuzer. Symbol. II. p. 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Beck. Archaeol. p. 156. sq. LEMM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίτοις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἐκ τὰ τῶν ἀκατίων ὠνευον ἀναδόνμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius et Portus putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere et educere. Saïdas et Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectis eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem habet. Aristænet. l. Ep. 3. ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αἰχένα πρὸς θεῶν τῶν κυκλῶ συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc *ἀνακλάσει ἐπεν-
γμένα γραμματοῖα tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr.
Sed *κατακλωμένων* de saltatore, Noster etiam supra de Salt.
c. 5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti*.) Ita *ἐπικλώμε-
νον inflexum* signif. pro Imag. c. 13. et Deor. Dial. XI. Sed
et *fractum*. Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, red-
dasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c.
crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti inter-
sit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis
muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam
frangendi potestatem in verbo *ἀνακλῆν* remanere, quatenus
impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad
quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur,
veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis in-
flexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arie-
tem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἐξίτω*) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.*
An ergo *ἐκείνω* quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est,
et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. 1. 5. *Παγκρατιάσειν*) Aliter et rectius *Aristoteles*
Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ὀλίπτειν
πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κα-
τέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legen-
dum, ut in rec. Edd. fit, *πυκτικός*.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις,
παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philo-
strati* locum ad *Democrat.* c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Πυγμῆς*) Oratio non satis perspicua: si enim
alia loca intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero
nova certaminum innuit genera, cur et hoc inter ea recenset,
quod cum *Pancratio* idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi
distinguit. SOLAN. Conf. *Tim.* c. 50. et 53. f. ubi *πυγ* —
REITZ.

Ead. 1. 11. *Στέφανος*) Confer infra c. 16, et 36. KUSTER.

Ibid. *Ἰσθμοῖ*) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V,
18. hoc verum esse probat, quod et sic infra *Neron.* c. 8. oc-
currat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ
Ἰπθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. REITZ.

Ead. 1. 12. *Σελίνων*) Vid. *Plut.* in *Timol.* *Pineas* fuisse
olim in *Isthmiis* coronas, docet idem *Symp. probl.* V, 3. deinde
in gratiam *Herculis* et ad *Nemaeorum exemplum ex apio* fa-
ctas; tandem ad *pineas* reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ *Ne-
μείας* κατὰ *ξῆλον* ὁ τοῦ *σελίνου* ξένος ὧν ἐπεισῆλθε δὲ *Ἡρα-
κλῆα*, καὶ κρατήσας ἡμαυρώσεν ἐκείνον, ὥς [*ἰεροῖς οὐκ*] ἐπιτή-
δειον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V. *Pott.* SOLAN.

Pro ἐκ οὐλῶν. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obsopoeus; poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱερεύς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspiciebam μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut et apud Max. Tyrium. sermone 37. et in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κιρῆας Ἀφίλον ἔστιν ἄπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἥ ἐν τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδοτες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmae et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐτοῖς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρῳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατέστησαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἔμοι δοκεῖν) ἔστιν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λαδωνὸς θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei causam refert Aelian, Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpserat, et Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani et Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepto, laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athleticis. At ecce Helidor. in Aethiopicis armatis cur-

soribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in *Arcadicis*, pag. 276. et *Plutarch.* *Symp.* VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad *Dionem* per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μηλα*. Tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μηλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μηλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *PALM.* Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *SOLAN.* *Lucianum* fructus arborum, *μηλα* dicere, non ramos, puto. Non primum *Anthologias* epigramma laudo, ubi *κότινος, μηλα, σέλινω, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane *Panathenaicorum* praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μηλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτος, οὐδὲ κόνινου ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? *GESN.*

Ead. l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μοσχας*) Quid hoc sit, docet *Meursius* *Panath.* Olearum nempe genus juxta *Academiam*, quae Deo sacrae erant; *Schol. Aristoph. Neq.* Accipiebant autem urceum totum, (idem *Schol.*) et exportare solis licebat. *SOLAN.* Adleverat marg: *Hemsterhusius*, videndum *P. Burman.* *Z. Καταβ.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. *Ed. iteratae: Oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, et Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, et Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. Ut et Lucian. in Anaeh. T. 2. pag. 173. Ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11. et Plin. XIII, 1. Panathenai-cum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4. ex his μοσχας fuit. (sic legitur, pro μοσχας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut *Creen* apud *Eurip. Ion. V.**

1433. Cetera vid. ib. De *μορίᾳ* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἐλαία, *μορία*. *Hesych.* vero ibid. adductus: *Μορία* ἐλαῖαι ἱερὰι τῆς Ἀθηνῶς. Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκ τῆς *μορίας* *Hesych.* *Μορία*, ἐλαῖαι, ἱερὰι τῆς Ἀθηνῶς. GUYET.

Pag. 153. l. 4. Πρὸς ἀλλήλων) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 154. l. 15. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil mutato, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiunt Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21. f. ex Timon. §. 5. g. 15. et 25. Adde Icar. 15. et Bis Accus. c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. Θοιμάτιον) M. et Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. *Menand.* p. 105. SOLAN.

Pag. 156. l. 4. Ἐμπειρίας δεινᾶς) Interpretatus *Belinus*: *L'adresse singulière*, in notula subjecta exclamat: „Qui ne ri-roit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias*;" non profecto risurus adeo stulte *Gesneri* *ἐμπειρίαν δεινὴν*, si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad Attic. VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc „τέρας horribili vigilantia, celeritate, diligentia est,“ discere potuit. LEHM.

Ead. l. 16. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Navig. c. 12. pro πάχος, μέγεθος repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγεθος semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a *Polluce* III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαρῶν μικρὰ μὲν, τὸ μέγεθος. Et sic iterum *ibid.* c. 11. pr. Et. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. dimensione μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *REITZ.* Habuit certe *Paulum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzi* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. *LEHM.*

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπωπίοις) *Div. Paulus* in I. ad Corinth, IX, 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπόπιε esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. *REITZ.*

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic *M.* melius, quam in impress. μηδέποτε. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Οἰκηθεῖν) Ita *M.* et *Ed. FL* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18. ὅπως ἂν ἀρίστα πόλεις οἰκοῖτο. *SOLAN.*

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem *Cod. M.* τινὰ praeferentis vulgata potior arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen *Solonis* legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. REITZ. *Νόμοι τινές*, leges quaedam, non sunt aliquot numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed quaedam, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur *πολιτεία τις*. Minor *Paulum* lectionem *τινὰ* procul dubio veram judicare potuisse. LENM.

Ead. l. 14. Τη) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τε. Idem Anonymum conjecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. Διεξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Ead. l. 11. Πρόκειται ἀγών) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100. pag. 239. D. et Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. Ὅπόταν—καταμάθης) Non fugit Solanum, ὁπόταν aequae cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

Ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθους. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰσθμοῖ) Sic et infra recte Ner. c. 8. Ἰσθμοὶ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V. 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LENM.

Ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitrator, et ab librariis posterioribus euphoniae causâ mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως ἄν etc. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX. Numer. XXXVI, 5. οὕτως φυλή; ac 2. Reg. XVIII, 14. οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III. c. 8. οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτω; exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo do adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra Paras. c. 8. Hermot. c. 31. et quae ad eundem Hermot. cap. 27. monimus Tom. IV. p. 409. LENM.

Pag. 161. l. 4. Πῶλον) Haud suo loco vox οἰνοθεν sita est, sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mu-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est *οἰκοθεῖν*, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. *Ἀπιέναι*, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. *οἰκοθεῖν ἀπιόντι*, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratius *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem *ταῦ ἀπιέναι*, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio *οἰκοθεῖν*, quod sit pro *ἀπ' οἴκου*. comparato loco *Homer. II. VIII, 53. sq.* et laudato *Fischer* Ind. Theophrast. s. v. *ἀπό*. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paullo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus. LEHM.*

Ead. l. 6. Ὀρινεῖ) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore annotatione ad *Somn. c. 17. Tom. I. p. 207.*, cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritsch*. Quæstst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritschii rationes saniores.* Paullo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. Ἀστέρος — πάντα καταπλέγοντος) Canis sidus, quæ et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin. L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.*

Ead. l. 15. Αἱ ὑπαίθριαι) *M.* et *Edd.* omnes, exceptis *Ven.* quæ omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅπως μὴ) Subaudi, *ὄρα*, i. e. *ὄρα ὅπως* etc. GUYET. Vid. ad *Timon. 28. SOLAN.* (At ex divisione *Hemst.* jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προξέξεις) *Miror*, quæ *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutavit. Ego praefero *προξέξεις* ex *W.* Etsi *μὴ τοῦτο ποιήσεις* recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quæ hic subest, nimirum, *ὄρα ὅπως μὴ προξέξεις*, subjunctivus est melior. In *Tim. cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ* legas. Juvat addere, quia hæc lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh. c. 3.* Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh. §. 5.* ubi rursus *καὶ*

ὅπως μου κατηγορήσης. Et sic *Eurip.* quem adducit, itidem cum subjunct. Immo vel simplex *μη* et ὡς *μη* subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. *μη ἀγνοήσης.* Noster mox c. 18. f. ὡς *μη περιπλέκης* etc. Quia tamen *μη ποιήσεις* sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. 1. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad *Toxar.* c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* LEHM.

Ead. l. 10. "Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phalar.* II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσω intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

Pág. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπαύνημοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in *Attic.* et *Demosth.* ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COEN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. *Lexiph.* c. 11. Paras. c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστήσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura se ad h. l. et ad *Lexiphanem* c. 11. dicturum pollicitus tum ad *Charon.* extr. tum ad *Timon.* c. 51. *Hemsterhusius* promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Falcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofr. Müllero* in *Erschii* et *Gruberi* *Encyclop.* T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπαύνημους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, vel propterea, quod heroum dictorum statuae in Ceramico, ergo in urbe, Minervae vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae affertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἣ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo congressit. Quidni potius conjicias ἣ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod multo mallet, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἣ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. l. 3. Τοὺς ἐπωνύμους) *Hesych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἡρώες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 20. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statutis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. l. 11. Αὐτόχθονας ἄνδρας) *Thucydides* in proëm. histor. *Aristid.* in *Panathen.* *Aristophan.* in *πνευ.* Tzetz. ad *Lycophr.* Vide virum clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon.* *Apoll.* *Epist.* 6. lib. 8. *BOURD.* Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 4. LEHM.

Ead. l. 15. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. l. 3. Συνηρεφεῖ) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνερεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Διακόψεις) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatior quidem ἰν ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. g. ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψῃς, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 3. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro *Imag.* c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. l. 5. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra *De Dom.* cap. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. *Bir.* Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. l. 8. Φόνου) Subaudi δίκη. GUYET.

Ead. l. 10. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps*, suo

ordine, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert *Wesseling.* No. 80. Et *Hemst.* ad *Dial. Mort.* XII. ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερός εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit: REITZ.

Ibid. Διδίκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn.* in *Observ.* ad *Evang. Matth.* V, 44. ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III, 7. frustra mancum pronuntiat. REITZ.

Ead. l. 13. Ἦν δέ τις ἡ φροῦμιον εἶπη) Apud *Areopagitas* oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. II. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνεῦ προομιῶν καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. l. 1. Περιπέτειν) Περιελλίττειν legit interpr. СУУЕТ. Περιπέτειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod.* c. 5. REITZ. Comparat *Pauly Aristophan.* *Plat.* v. 159. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, et *Horat.* *Sat.* II, 7, 41. „verbisque decoris Obvolvās vitium.“ LEHM.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιν) *Divus Paul.* ad *Hebr.* IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανῆς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ etc. ubi alia similia dedit *J. Elsn.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

Pag. 167. l. 8. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr.* *Lectt.* iudicium tulit. *Pauly* tuetur ἡμῖν, appositive, ut ait, jungens cum ἐκάστῳ, et provocans ad *Matthiae* Gr. Gr. §. 301. At illie *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam. Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἐκάστῳ autem ad ἐστὶ. LEHM.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφρυνῶς διακείμενα, βέλτιω παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἐλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόςγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτουιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτουιντο legendum, praecessi

enim *ἐστὶ*. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrum* in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. *ὁμοία ἐλέγοντο* et in *Parasito* c. 53. *ταῦτα ἀπόλλυνται* in eodem hoc libello cap. 24. *σώματα γίνονται* et alibi *ιερχῖα θνήσκουσι*. Sic et apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, et *δρομικώτατά εἰσι*, pluraque talia. JENS. *Ἰφ' ὦν* M. et *Fl.* Ed. melius, mea quidem sententia, quam *ἄφ*, quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum *ἄφ* defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et *Evang Luc.* XI, 7. *ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα.* *Herodian.* IV. XI. 5. *χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο.* Et alii passim. Alioqui ad vulgatam *ἄφ ὦν* — *γίνονται* defendendam adferre *Long. Past.* II. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciph.* I, 29. pag. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit.) *Aesop.* fab. 65. in *Ἐπιμνθ.* οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. *Aelian.* V. II. VII, 1: καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστατιόμενα δράσαι. *Ev. Luc.* VII, 35. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in *Obs. Miscell.* vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis monstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. *Evang. Luc.* IX, 45. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea operâ. Sic et ῥυθθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' et ὑπ' ἐμοῦ· ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. *Γίγνεται*) Vide *Jens.* in omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. *Γίγνονται*) Facile largior *Jensio* ac *Solano*, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, et *Lucianum* forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine *Codicum* auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulæ quidem *Grammaticae* ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse *Jensius* recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* V.

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουον, jam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονώτερα γίνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίνονται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίνονται dedita opera in plur videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίνονται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti *Diodor.* Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 10. πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo et βελτίω, μείζω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰωθῶς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἡπιστάμην. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Ev. Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et *Aelian.* 1, 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. *REITZ.* Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum γίνονται, tum βλάπτοντο servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri* *Odyss.* XII, 43. — τῷ δ' οὔτε γυνή καὶ νῆψα τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάννυνται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.* *Nat. Deor.* I, 19: *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.* ad *Plat.* *Gorg.* sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. *LEHM.* Pag. 169. l. 5. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam et *Epaminondas* et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. *COEN.* Videndus ea de re *Plato* *Πολ.* et *Strabo* I. *SOLAN.* Adiri etiam *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles Paedagogik* in *Philolog.* *Beytr.* von *Bremi* u. *Doederl.* I. p. 99. sq. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra *Diall.* *Marr.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. *REITZ.*

Pag. 170. l. 1. Ἐμαντῶ) Male Florentinam habere εἰαυτῶ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῶ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur *Lucianum* sic saepe solere, ita et pro εἰαυτῶ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est: Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

Ead. l. 12. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12. pr. SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίᾳ etc.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. Flor. legitur: μεγάλους γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλους γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeceunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγο — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ. Praeterea notat haec Pauly: „Nempe leges in tabulis, quas „ἄξονες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. *Plut.* Solon. Posterius tradit *Pollux* Onomast. VIII, 10 *Potter.* Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis tabulis κύρβεις dictis vid. *Schneider.* in Lex. Sitas eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsitan h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου ἀρρίctis „(*Fischer.* ad *Plat.* Eutyphron. c. 1. *Schneider.* ad *Vitruv.* T. II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. *Andocid.* de „myster. IV. p. 41. Ed. *Reisk.* Licet enim apographa ista tri- „ginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (*Potter* l. c. „p. 297.) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo *Lucianum*, „ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ LEHM.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, prohibitatis et sapientiae magister et exemplum. COEN.

Ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihil magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupert.* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἰσοῦ ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. Κωμ.—τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vide *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. At *Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — κειμήλια παμμέγθετος) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. *Nigrin.* c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. Γίγνοιντο) Hic certe eodem redit, γίγναιο cum W. legas, an γλύνοντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ὀμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; *Obsopoeus*; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ihrem *Gegner* zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris-scilicet proprie formula est ὁμόσε ἵεναι, ἔλθεῖν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμόσε. Πληγαὶ autem h. l. sunt plagae caestus ope adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνενευκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρχεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemisissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰοί, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos.* et *Aretaei* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. *Long.*

Past. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, et *Bergl. ad Alciph. I. Ep. 32. p. 132. REITZ.*

Ead. l. 8. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐρονώ-
τερα γίνονται REITZ.

Phg. 175. l. 3. Ἀργὸν) Vid. *Thom. Mag. v. ἀργός*, et *Lucian. Musc. Encom. cap. 8.* ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρωτί τε — ρέοντα) Supra ad 1. Ver. Hist. c. 7. ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέοντα. Est tamen apud *Homer. Il, Ψ, 367. χαῖται δ' ἐρῶοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο*, quod *Schol.* interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο cumque *Stephan.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρωτί ρέομενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud *LXX. Exod. III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3.* Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut *Gesnerus* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον etc. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ρέοντα, infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεομένους quoque habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum. REITZ. Cf. ρέομενον ἰδρωτί *Diall. Deor. XV. 1. et αἵματι Diall. Mortt. XIV, 5.* Sed res jam nimis est nota. LEHM.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ver. Hist. I. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μισημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μισ — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia, aequae ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Past. II, pag. 45. Ed. Jung. ἐδεόμην*

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι et ἔναι de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist. cap. 17. et Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο *Artian.* Exp. Al. I. p. 57. m. REITZ. Formulam εἰς χεῖρας ἔλθεῖν vide apud Nostrum Diall. Mort. XIV, 2. extr. Ἐν τὸς βέλους γενέσθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum dictioni ἔξω βέλους s. βελῶν εἶναι, quae fere proverbii vice in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1. Conviv. c. 2. LEXM.

Ead. l. 13. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in J. neque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum; suspicabar eum εὐψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor; adeoque et alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29. σιελπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? Iapetus ait cani bene pasto apud *Phaedr.* III, 7. Sed in illo *Luciani* loco σιελπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ. Quis *Reitzii* conjecturam ἀπολάμποντος cum reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολαμπούσης forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, *Pauli* probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντες, „Ne dicam, inquit, veri esse similis, ἀπολαύοντες corrumpum esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe „h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολάμπειν s. ἀπολάμπεσθαι τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syria „D. §. 30. ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται.“ At ut largiar, quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπειν εὐξίας per se *Lucianum*, salvis linguae rationibus, scribere potuisse; sententia certe hujus loci vehementer repugnat novae lectioni: nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur, quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, et, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidum videri potest ἀπολαύειν τρυφῆς εὐξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

bitus fractum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque indolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum comite, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopoeius*, et *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύοντες potuisse per errorem oriri ἀπολάμποντες, quam Diall. Mortt. IV. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι abiisse reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκείνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσχεύοντα. invitis Edd. REITZ Si πρὸς, non πρὸ, composito huic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*, duplex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem severiorem legem revocavi προσσχόντες *Ver. Hist.* II, 35. et I, 6. contra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. notam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra cap. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. *Toxar.* c. 18. Vellem nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpretres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antiquae posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Buttmann.* Gramm. Gr. maj. p. 578. Ceterum interpretationem horum verborum Latinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit *Belinus*, vituperat pro more suo aequae arroganter atque imperite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se gerere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura gravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλέον *Gesnerus* non sane recte reddiderat *propemodum*. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. JENS.

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari; cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. et Edd. *Pl. V.* 2. et *Par.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet *Constantinus Lexicographus*, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. αἰκτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt αἰκτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet αἰκτῆρες, quo pērtica designatur, qua saltus hand dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Pl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. et *Lexiph.* c. 5. Ego et hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ. Formam μολυβδίδας, fidis auctoritatibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* alique agnoverunt, vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schmiederus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in *Lex.* prabante. LEHM.

Ead. l. 3. Χαλκούν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperiās, hand scio. *Eustathius* aliter describit ad II. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄνω — πῶρόω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουδιν jam converterat *Solan.* Sed quia et ἀναρρίπτω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουμέν. Et L. V. cap. 103. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες *Timon.* c. 12. *Phal.*

I, 6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gorl. *διπτόμενον*, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. *τοῖς ἄκροις*) De brachiis nescio quomodo cogitavit Obsopoeus. Artus vertit Gesnerus, secutus, nisi fallor; Arnaldi conjecturam *τοῖς ἄρθροις*, propositam illam in Miscell. Observv. Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam *τοῖς ἐπικαίροις* scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte Gesnerus sententiam Dorvillii respexerit, qui ad Charit. p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vi sua parum inter se differre. At sub *ἄκροις*, sive sint τὰ ἄκρα (int. μέρη. L. Bos Ellipss. p. 287. Schäf.) sive οἱ ἄκροι (int. δακτύλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit Wielandio, aut, quod mihi potius cum Paulys videtur, solos pedum digitos intelligendos esse tum usus loquendi, tum loci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαλναι, summis pedibus incedere, Diall. Deor. XI, 2: pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, Diall. Marr. XV, 3, alibi una voce ἀκροποδηῖ, in nostro quidem scriptore frequenter, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ' ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut Sophocl., quem locum affert Paulys, Ajac. v. 1209. Herm. ὑψηλ' ἐκόμπεις, καπ' (i. e. ἐπ', non ἀπ') ἄκρων αἰδοιπόρεις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem loco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quam, ut Paulys verbis utar, in ipso jactationis summaeque omnium virium contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte potius, quam in planta, subsistat. Vid. Diacrobolum ap. Winkelmannum Gesch. d. Kunst, ed. Mayer et Schulze. Opp. T. VI. p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen. III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan et πλείω in πλείων esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10. et ad Abdicat. c. 16. pr. et hoc Dial. cap. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. §. 19. ac de Merc. cond. c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀποσμά*) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat. *ἀποσμάμενον*. In notis vero ejusdem male *ἀποσμαιόμενον* describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀποπλύναι*) Καὶ ὃν ἂν ἔλῃ ἀποπλύναι etc. GUYET. *Ἀποπλύνας* necessario legendum, pro vulgato *ἀποπλύναι*. SOLAN. Malim cum *Solan.* *ἀποπλύνας* legere: licet enim *ἔλῃ ἀποπλύναι* construere queamus, immo jam debeamus, pro *ἔλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι*, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, *ἀποπλυνάμενον*, nulla ex parte placere potest. Nec omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quid impediatur, quo minus *ἀποπλύναι* arctius cum *ἔλῃ* conjungas. LEHM.

Ead. l. 12. *Συγκροτημένος*) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24. *ἵππος συγκροτημένη*, equitatus exercitatusissimus conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* et *colligendi* significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et *componendi* atque *instruendi*, ut *συγκροτεῖν συμπόσιον*. Long. Past. IV, 127. (135.) Et *πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει*, *Herodian.* V, 6, 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui et *συγκροτημένον* legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. *αὐτέοις οὕτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, οὓς neque somnus membra confirmat, corroborat.* REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. *Λευκὸν*) Miror, ni *Lucianus* *λευκὸς* scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritsch.* Quaestst. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. *Ἔστι — ὁπόταν*) Ita W. et FL. Reliquae Edd. interponunt *λέγειν*. SOLAN.

Ibid. *λέγειν*) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adesse passus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* uncis notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: *illud licet dicere, quando* etc. Formulas *ἔστιν εἰπεῖν*, *ἀκούειν*, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefarendam arbitrabar. LEHM.

Ead. l. 16. *Περιπλέξετε*) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. *Ἐποδείξετε*) W. recte. In impress. *ὑποδείξετε*. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τὰς πανοπλίας*) Proprie esse gravem armatu-

nam pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, *Tox.* c. 9. *REITZ*.

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. *GUYET*. Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *REITZ*. *Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες in vitis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. *LEHM*.

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *REITZ*.

Ead. l. 7. Παρεξωσθαι) Ita *W.* et *Fl.* In impress. περιεξωσθαι. *SOLAN*.

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ᾧσπερ αἰδηροφοροῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* *Parad.* 4. Sic jure civili I. 14. ff. de re milit. Novell. 85. Legend. *Synes.* *Epistol.* 107. *BOURD*.

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster Jov.* Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. Ep. *Saturh.* 9. Et non raro alibi. *Alciph.* I. Ep. 26. pr. Item III, p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* II. c. 8. f. etc. *REITZ*.

Ead. l. 12. Πόλεμος) Immo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythias? Vide tamen *Tox.* cap. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *SOLAN*.

Ead. l. 14. Αὐθαριέως) Non agnoscunt *W.* et *Ed.* *Fl.* Quin et *Cod.* *W.* ξυμπολιτευομένων habet. *SOLAN*. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel πό, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. *GESN*. Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in *Varr.* *Leett.* *Reitzius* notare voluit, cf. *Adnot.* idque convenienter cum marg. A. 1. *W.* Reddiderant autem *Obsopoeus*: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coerciti unam remp. incolitis; et *Gesperus*: Etiam mutua inter vos dissidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommodavi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φαίδοσθε*) In M. et impr. *φείδοσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo recte *Fritzschius* Quaest. p. 132. Infinitivum tuetur, intellecta e *περιττόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαῖόν ἐστι*. Quod autem *φείδοσθε* idem *Fritzschius Gesneri* quoque auctoritati tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite refentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταμινόμενοι* — *τὰς ἀλλὰς*) Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effluentibus, sed *dispensantibus*, REITZ. Addatur, monente *Paulyo*, *Schneiderus* ad *Xenoph. Anab.* II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅσῳ τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ἰθρας μῦθον*) Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi *περί*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam; *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, *τὸ περί* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46., *τὰ περί Ὁρίστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud *Long. Past.* I. haud longe a fin. *ἀρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα*. Et L. III. p. 88. (Ed. Moll.) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογῆν τὸν μῦθον τῆς Ἡχούς*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, quae vulgo de *Aethalide* dicuntur. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδipόδος μῦθον*, fabulam s. tragoediam de *Oedipode*; (etsi male *τὸν μῦθον* habet Ed. *Ladmarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaefer.* ad *Sophocl. Antig.* v. 11. et quem illic laudat, *Dorvilium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχρον*) Quia video, tetrum errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνέφυετο*, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice*

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammæ materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice. GAON.

Pag. 188. l. 5. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γαρίσθαι. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. Τοξοῦτους) W. et Fl. In reliquis τούτους. SOLAN.

Ibid. Ἐς τοξοῦτους ἀποδυσόμενος) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδμε, paullo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοξοῦτους vero *Salano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. *Geeneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpret inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάστας, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1. med. REITZ. Omnino vide Commentatt. ad Somn. c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. Tom. IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de *Demosthenis* levicula ambitione narrationunculam *Tusc. V*, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. Τί ἂν πάθῃς) Etsi supra non semel habuimus: pro quid facerem? vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liban.* Epist. 730. f. μὴ οὐ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolffio*; Epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo adfectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γέλασθ' ὀφεί, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceret, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. Ὀρνύγων) Certaminis gallorum meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* Var. H. II, 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem *Tenagraci* galli caeteris antecelluisse; Gall. c. 4. Adde *Xenoph.* Συμπ.

p. 514. l. 40. Edit. Steph. De coturnicium certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad *Epictet.* SOLAN.

Ibid. Αλετριόνων). *Plinius* scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum galorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, seu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia *Sam. Petitus* ad L.L. Att. I. 40. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Arrianus* V. H. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavet sihi, ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui *Lactianus*, ut scilicet neque in illo, quod paullo post σύγχρονον *Suloni* facere videtur *Lycurgum*, ducentia forte annis majorem GESN.

Ead. l. 14. Μηδὲ προπαγορεύουσιν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficient: sic non male interpretis, sed male vulgati sensim. μη δὲ προπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ προπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διακυντεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μη ἀγίσσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV. E proxime precedentibus Comparativis et τῶν ἀλετριόνων satis, opinor, facile et clare elicitor cogitatio ea, quam *Gesnerus* Latine expressit. LEHM.

Pag. 190 A. 6. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET. Inteligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀγαστῶν, quod lusum pilae genus praeter *Pollucem* *Onomast.* IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit *Forcellini* Lex. s. *Harpastum*. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem *Wielandius* laudat, *Burret* in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in *Memoires de l'Academie des belles lettres*. Vol. I. p. 226. *Wyttenbachii* conjecturam in Varn. Lectt. a nobis relata, σφαίρας περιδιδομένου pro σφαίρας πέρι ut per se non dammare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ulla modo ausim. LEHM.

Ead. l. 11. Συνοδὸς ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET. Causam ego non plane assequor. LEHM.

Ead. l. 13. Ὀρᾶς μύρον) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum *Demonact.* c. 46. et *Icarom.* c. 16. SOLAN.

Ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. Cic. 2. Tusc. (c. 14.) *Plut.* in *Lycurg.* *Tertull.* in *Apologet.* COGN.

Ead. l. 14. *Ἀμαρτε ῥεομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur *ιδρῶτι ῥεόμενα*, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐναπέθανον*) Exemplum hujus rei in Iudis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Syllb.* quem locum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr. sili.* p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud *Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ* l. c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminentibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus *διατιθέντων* male habuit *Paulum*, ratum deesse prorsus non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* neutiquam hoc ad *Nigr.* c. 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi *διατιθέναι* reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam in praecedente *βιαζομένου*. Nam aequè h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, atque *Amorum* c. 27. quis ὁ διαθείς. LEHM.

Ead. l. 9. *Λυκοῦργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit ὅς pro ὡς reponendum. REITZ. Debebat saltem πρότερος πρότερος ἀπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit ὡς, ita fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν παλόντα repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyran-*

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γεγόμενος. At pro tota aetate, sive seculo; *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶντας — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani* *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in *Thes.* Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 8c. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, adhibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in *Scholias.* tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum ἔλλεβορίζω *Herm.* f. et 2. V. *Hist.* c. 18. ἔλλεβόρου autem unō λ, ut vitiosum, contemsi, licet et *Cod. O.* sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial.* *Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine *Codd.* *Luciani* manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) *M.* et *Fl.* Ed. Sed in *Ms.* litura est in priori voce. In *L.* etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένος ἐν τούτοις. *Solan.* Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam ex *Cod.* probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. εἰσικας — χαριζομένῳ etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένος εἰσικας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εἰσικε κωφή, unde tamen facile κωφή quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. II. p. 68. (αὶ Νύμφαι) εἰσικεσαν εἰσεοῦσαι τὸν Λάφιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, similis erat furenti, an, videbatur furens. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις *Scholias* stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, *Florentinae* lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν (imo ἀρέσκεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γελᾶν ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud *Novi Foederis* *Matth.* III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in *Evang.* et *Epist.* occurrit. REITZ. Cf. *Vit.*

Auct. c. 13. ὁ δὲ *τινα* εἶκε *πενθῶν*, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritzs.* Quaestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ αἰμαθῆς, ἡ ἀγρύμματος. Lege *Cic.* VII. Verr. COGN.

Ibid. Ομήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aesci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Αἰδην) Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel.* L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseud. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner.* ad Eváng. *Luc.* XVI, 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστίν, habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλούτῳ) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui Dives, ut apud Graecos Πλούτων, quia et recidunt omnia in terras et oriantur e terris; et Lact.* I, 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ. Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῷ. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* cap. 50. ante med. τὴν αἰλίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἀν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τολῶν τὸ πλῆθος' ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιούτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιούτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* iudicat *Quaestst. Spec.* I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιούτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime *Luciano*, fuisse. LEHM.

Pag. 197. 1. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor.* Dial. XVII. med. SOLAN.

Ead. 1. 6. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odyss. K.*, ex Styge manat, de quo *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. *Aen.* COGN.

Ead. 1. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpres. Sed scribendum ut Ms. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genuinum est πρόσκειται, Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. 1. 7. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. *Georg.* et VI. *Aen.* COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προσκ —. Edd. προῦκ —. *J.* et *V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Jam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse *Jovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Jovis*. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec *Aeacum* et *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. 1. 13. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. *Aen.* *Ovid.* in *Ibin.* *Jovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COGN.

Ead. 1. 14. *Κύνων τρικέφαλος*) Cerberus a poetis fingitur. canis triceps inferorum custos. COGN.

Ibid. *Καρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 55. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι διεικτόμενος*) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. 1. 3. *Ἀσφοδέλω*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COGN. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. 1. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur *ἀπὸ τῆς λήθης*, ab oblivione. COGN.

Ead. 1. 5. *ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, et, *ὦ* in contextu deleto, *ὃ* reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Ead. 1. 6. *Ἀλκυσίς*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut *ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν*. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de Dom. c. 17. f. et supra 1. Ver. Hist. c. 7. etc. *Alciph.* III, p. 372. *ἐμοὶ δοκεῖν*, *Θεταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει*. Et sic *Plut.* The- mist. pag. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad Somn. c. 16. Tom. 1. p. 206. additis quae *Fritzscheius* docet Quaestst. p. 26. sq. LEHM.

Ead. 1. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες*, *ποιναί*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes*, *Furiae*. GRAEV.

Ead. 1. 13. *Φόβος*) Mirum, nī corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas* extrudentem, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276. sq. LEHM.

Ead. l. 14. *Αἰεί*) Licet *αἰεί* pro *αἰεῖ* potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἵνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad *Amor.* c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Porpo* ad *Diall. Deor.* I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra *Philops.* c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐκπέμπουσι*, error tamen operarum, aut forsitan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad *Hermot.* c. 79, f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* et *πρός* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* cap. 26, et 53. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. et 2. *Quom.* *Hist.* c. 42. *πρός τὰ — ἀποβλέποντες*. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. etc. *Aleiphr.* III. p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. *ἐκλειποὺς ἐκ τοῦ βλου*. *Gall.* 31. *ἐπαγωννούντα ἐπὶ φροντίδων*. *Quom.* *Hist.* cap. 4. m. *πρός — λιθίδιον, προςπταίσαντα*. *Thucyd.* VII, 51. *πρός τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, et c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λιβύης* *Long. Past.* III, 117. *εἰς κόλπον εἰσήλασαν*. REITZ. In *ἐκπέμπουσι* consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad *Toxar.* c. 37. monita *Tom.* VI, p. 489. sq. Exemplis illic collectis adde nunc etiam *Toxar.* c. 50. *εἰς τὸ ἱερόν — εἰσελθόντες*. LEHM.

Ead. l. 7. *Καιόμενοι*) Quis? vide not. ad *Necyom.* cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ γυνῶν — Τάντ.*) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. *Ἔσταότ' ἐν λίμνῃ* habet *Homerus*. Neque tamen propterea *ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus; vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel *Diall. Mortt.* XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστάως*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homerica* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus* in ipsa palude stat. Sic interpretes. Cur omisit *αὐτός*; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus* in ipsa palude ipse stat? Legendum *αὐτός*. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐὸς ἔστηκε*, *Tantalus* in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiisbat in

zindis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἀὖτος*) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τοῦ μέσου βίου*) *Mediocris*. GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines *mediae* cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem et cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. *Χοαῖς*) Ea de re jam supra ad Charon. cap. 22. et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. *Καθαγίζομένοις*) Conf. Charon. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. REITZ.

Pag. 200. l. 4. *Ὀβολόν*) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv.* III: *nec habet quem porrigat ore trientem*. Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. *Νομίζεται*) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. *Εἰ διαχωρεῖ*) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet.* *s'il passe, s'il court*. REITZ.

Ibid. *Διαχωρεῖ*) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GERN.

Ead. l. 9. *Πορθμία*) *Πορθμεία*. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* *πορθμῶν* pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. *παρalogιζόμενον τὰ πορθμῶν*. Et *Dial.* XXII. pr. *ἀπόδος — τὰ πορθμῶν* etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl.* *πορθμεία*. Item *Catapl.* §. 18. *τὰ πορθμῶν καταβαλεῖν*, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter *πορθμῶν* et *πορθμείων* dedit in *Ed. Lucian.* minore p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. *Πορθμείων*, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii*, *Eustathii*. *Suidas*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom.* II. p. 616. sq. LEHM.

Ead. l. 11. *Λούσαντες αὐτούς*) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturæ danda corpora. *Eurip.* in *Hecuba*, ὡς παῖδα λουτροῦ τοῖς παννυστάτοις λούσω. *COGN.*

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Mallem *βιαζομένην*, ut ad *δυσωδίαν* referatur. *SOLAN.* *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster, Forsan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil mutō, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *REITZ.* Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzscheius* *Quaestat.* p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de *Ellipsis.* p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem *βιαζόμενον* ad *Diall. Mortt.* XXX, 2. Tom. II. p. 658. *LEHM.*

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) *Diod.* Sic. l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλοῦ τὰς κεφαλὰς, περιέρονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *REITZ.*

Ead. l. 5. *Καλινδούνται*) Hoc praetuli, quia est in *Edd.* potioribus, et quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδοῦμενον νοσεῖν. *Ael.* XIV, 15. γράψαι ἔπρον καλινδοῦμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed *καλινδουμένοις λίθοις* *Herodian.* I, 12, 18. Et *καλινδεται* *Aristoph.* *Vesp.* 490. atque alibi. *REITZ.*

Ead. l. 14. *Εἰ λάβοι φωνήν*) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *MARCIL.*

Ead. l. 14. *Φῆσαι*) *Φησὶν* interpres legisse videtur. *GUYET.* Non recepi *Flor.* lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum *φῆσαι*, etiam consentiente illic eadem *Florentina.* *REITZ.*

Ead. l. 16. *Οἶχῃ μοι*) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciph.* p. 172. *GESN.*

Pag. 202. l. 13. *Εἶνεκα*) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatiorem orthographiam *ἐνεκα* invenirem, in *J.* *εἶνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes *Edd.* in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrum* invenerim, id servare non dubitavi. *REITZ.*

Pag. 203. l. 1. *Ἐμβοήσῃ*) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *REITZ.* Emendavi

Reitsii iudicium ad *Amor.* c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, *Tom. V. p. 582. LEHM.*

Ead. l. 2. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐθ' ὁ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur *οἷν*. Neque scientem, quid filio suo evenerit. JENS.

Ead. l. 11. Ματαιάζοντα) Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe *ματαίζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαζ* — legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidae*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαίζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *ματαιάζω* adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidas* sit adsentendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. Παῦσαι τλλόμενος τὴν κόμην) *Th. Mag. v. τλλω* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ εἰ) *Seignor Venetas, ἡ τι numquid*, pro *ἡ* aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et receptt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra *Anach.* c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. Ἡ διοτέ) *Fl. Ed.* cum plerisque aliis *ἡ δ.* *Ken. 2:* et hic et supra *ἡ*, quod magis probo. Sed hic *l.* quae prius *ἡ* etiam habebat, *τὴ δὲ ὅτι* habet, quod sequi non licet contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. Τριακάδας) Sic *Rhet. Prae.* c. 9. *ἐν κατὰ τριακάδας*, ἀλλὰ κατὰ *Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν*. SOLAN.

Ead. l. 7. Παρὰ) Sic recte *Fl. Ed.* Reliquae *περὶ*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in *Fiscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam et sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

Ibid. Τὸς πόρους) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. Διψῆν — πεινῆν) *Διψᾶν* et *πεινᾶν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nab. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῶν, διψῶν. Phryn. p. m. 18. Πεινῶν, διψῶν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α̃. Scripsissem διψῶν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam vāetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέψειν distortuere, corrumpere. GRÆV.

Ibid. Παρατρέψει) An παρατρέψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίων παρατραπάσιον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consummat, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεως) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velī, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθῶ intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀγλοῦ, δέλνου, ac θοῦρου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶ notio non tam ad dissipationem et dilapidationem hominum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathe textoriae opo subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθῶ vel σπαθῶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudant patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Nesp. 55. Cogitabam etiam οὐ δαγναθήσεως, acritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Εἰς τοῦτο verti eodem sensu, atque ἐν τοῦτοις insuper: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GRÆV. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura Guyeti et Geeneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ. Διατρέψει, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Thersitarum instar distorto corpore, διάστροφοι τὸ σῶμα (Advers. Indoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura παρατρέψει, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissodadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum παρατρέψει, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, ανατρέψει et ἀναστρέψει, διατρέψει et διαστρέψει, quin etiam διαστρέψαι, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σταθῆσις ἐπὶ τοῦτο etc. Aequiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σταθῆν cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τοῦτο non accipio pro *insuper*, sed *hanc in finem*. *Jacobus* conjecturam, οὐδὲ σταθεύσει σε τὸ λουτρόν, neque torreat is lavacrum, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cunctus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. *LEHM.*
Ead. l. 3. Σταθῆσις ἐπὶ) l. e. *insuper*, pro fusc, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. *GUYET.*

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. *MARCEL.* In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatam invenio ex Codd. *REITZ.*

Ead. l. 9. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. *MARCEL.* Ex quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, solâ vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τὸ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsam conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. *REITZ.*

Ead. l. 12. Ἀννησώμεθα) Ita L. recte. In impress. θεησώμεθα. *SOLAN.*

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανώμενος) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam *κακοφωνία* pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. *REITZ.*

Ead. l. 6. Καθαγισμὸν) Vid. supra dicta ad c. 9. *REITZ.*

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. *SOLAN.* Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. *LEHM.*

Ead. l. 13. Μεταστελλώμεθα) Vertitur deportemus. Redde, petamus. *GUYET.*

Ead. l. 17. Ὡς ἄρα etc.) *Hom.* Il. II, 502. et 555. *SOLAN.*

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστειλάμενοι τινὰ θρήνων σοφίστην, πολλὰς συνευληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitas fuerit quis conduci; qui planctum excitaret, et lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecia mendum est certissimum. Quid enim est συνευληχότα συμφορὰς; Pejus id in Ed. Amst. ubi συνευληχότα. Συνευληχότα est ab συλλαγγάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνευλοχότα, quod Attice dicitur pro συνευλεχότα, ab συλλέγω, colligo, corrada. Demosthenes in Midiam, πολλὰ μὲν τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ τῶν τοῦς ἄλλοις ᾗδεται, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου; καὶ συνευλοχὰ ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας etc. Expone itaque Luciani verba, arcescentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret; et in quovis funere idemtidem repetat. JENS.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus θρήνων ἑταίρον vocat, Il. B, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνευληχότα) Immo συνευλοχότα, a συλλέγω. GUYET. Συνευλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequae conjici posse dixerint συνευληχότα, Edd. lectionem intactam sibi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; JENS. tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus, quin unice sit vera. De forma vid. Fischer. ad Weller. T. II. p. 368. sq. LAMM.

Ead. l. 5. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Græc. probavit JENS. in Lectt. Luc. p. 333. Vid. et nos ad Asin. c. 52. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἐκταυέν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiæ tempore in usu esse desierat, VH, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambl. No. 154. et Diog. Laërt. 2. D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. De Mort. Peregr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσας ἐθαψεν) Persae, cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod et Asin. attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae, cera oblinentes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῃ περιχέει) Lege ὑάλῃ περιχέει, seu potius περιχύει, id est, vitro incrusetat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus et Diodorus Siculus. Pessimè interpres, adipsa vitello oblinuit. MENAG. Τάλος magis Atticum

esse; quam *ὑελος*, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; idèoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam *ὑελος* *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* *ὑαλος* dixere Attici, *ὑελος* communiter Graeci. *Περιχύει* autem vel *περιχέει* pro *περιχρίει* malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo *περιχρίσθαι* utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχέουσιν αὐτοῖς πολλὴν ὑελον*: ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μὲντοι ὑελον μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, *περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὑελον*: nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* *περιχρίει* aequè satisfaciet, ac *περιχέει*. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *REITZ.*

Ibid. (*Ἰνδός*) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg. Cogn.*

Ibid. (*ὑαλῶν*) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam *πύελον ὑέλινην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἑλατῶ*. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mortt.* XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cetera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45. et Herod. I, 140. Fl. ὑέλῶ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi *περιχρίει* notione. *Hesychius* non tantum *ὑαλὲν* et *ὑαλόεν λαμπρὸν* interpretatur ac *διαφανές*, sed ipsum etiam *ὑαλόν*. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori**

Lucian. Vol. VII.

K k

Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof*. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN. Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio περιχέει (sic enim, non περιχέει, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdior. Ita certe haud ineptum fuerit περιχέειν. LEHM.

Ead. l. 10. Ταριχέει etc.) *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f.) Αἰγυπτίωι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκρούς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri* Necyom. c. 15. REITZ.

Ead. l. 11. Αἶψα δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illic fuisse non constet. SOLAN.

Ead. l. 12. Λεομένω χρημάτων etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. SOLAN. Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρξης τάφῃς. Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* *Serm.* 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. REITZ.

Pag. 208. l. 3. Ἀγῶνας) Vide *Demon. Vit.* cap. 33. et alibi passim. SOLAN.

Ead. l. 16. Καὶ γὰρ) *Homer.* II. Ω, 602. SOLAN.

Pag. 209. l. 1. Γαστέρι δ' οὐπως) *Iliad.* T, 225. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα) *Levinusculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu fiunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quasi scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γιγνόμενα. Imo conjunge εὖροι γιγνόμενα (sine articulo) inventat fieri. Ceterum eundem, quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana* prima. LEHM.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήνας etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) MARCIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Scholiastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque *Ὀνομαστικὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) serviisse dicitur. Naukratites autem Pollux. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδουέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολυδ.* et *Ναυκραί.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. *βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις*, et *Wieland.* in limine vers. *Gerin.* Vol. VI. p. 3. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbable esse, *Lucianum* eundem locum praeceptoris *Commodi* juvenis petiisse, quem nactus est *Jul. Pollux*, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut *Luciani* nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἐρωτᾶς* etc.) *Ἐρωτᾶς, ὃ μενράκιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης.* *Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum, nomen Sophista ipse censei possis.* Sic interpretes. Sed in Ms. est *πάντιμον ὄνομα*, vertendum, *illud et quod ab omnibus collitur nomen.* GRAEV.

Ibid. *Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα*) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere *πάνθεινον*, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum; *πάνθεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα* sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum praeceptore*, *πάνθεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν.* GRON.

Ead. l. 10. *Πάντιμον*) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex J. et V. 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiore sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἔστιν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς Ἱερὸν χρῆμα συμβουλῇ. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3. σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἀκούε ἐπ' ἐμοὶ junxit Birkheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοί, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τογὲ ἐπ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τὸ γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. 11, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur ipnni; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχῆα εὐθὺ τῆς ἡγετορικῆς ὁδοῦ; et τάχιστα — τῇ ἡγετορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Epy. 290. GUYET.

Ead. l. 3. Ἐντὶ οὐδέν) L. Bos de Ellips. p. 108. vertit, alioqui — differremus; cum ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem reddiderat Birckheimerus*: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronomam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod *Gesnerus*, per circuitiorem dedit. REITZ.

Ead. l. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καί, νῆ Δί', εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐκράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliiori et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinde in caput devolutos etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐγωγέφῃ δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὁπόσοι etc. ac passim. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀπονῃ. MARCIL. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνόους, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deslexo. Ἐκπνοος foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, judicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LETHM.

Pag. 213. l. 6. Πρὸς Φιλίου Διός) Etsi supra *Tim.* c. 1. ὦ Ζεῦ φίλε necessario additur; hic tamen Διός cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; et alibi. Quin vel in jurandi, formulis omitti solet Ζεύς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. καὶ τὸν Φίλιον, quod cum *Scholias.* ibi exponat καὶ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irrepserit. REITZ. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi Φίλιος sine Ζεύς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus *Herod.* c. 7. Tom. IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) "Η γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ Ἡσιόδος — ῥήτορα δὲ etc. est schema, ut omnino hand raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritzsch.* *Quaestst.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα) *Hesiod.* *Θεογ.* 30. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀδύνατον) Subaudi εἶναι, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

Ead. l. 14. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo allingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon.* vita c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἡδῆ) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἦδῆ saepius occurrit, ut *Quom.* *Hist.* c. 1. Λυσιμάχου ἦδῆ βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 214 l. 5. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, peragrarē regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide et *Gall.* c. 14. ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. Διανύσαντας) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀντίκα μάλα) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant menses sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐσδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. et Suid. Sed praeter Πίνακα nihil exstat. COGN. Cyzicenum et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit J. J. Garnier in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscrip. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκείνος in Κυζικηνός utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquantur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσθι δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀψιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰζὺ οὐράνιος: hujus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret. Hiuc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN.

Ead. l. 12. Εἴ που) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. εἰκέναι παιδίῳ εἴ που Ἐρωτα etc. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (I, 9.) dicitur *πολυγόνου*, effigies apud *Philostratum* (Icon. I. p. 737. Ed. postr. p. 769.) traditur, quos alias in *Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit *Heliodorus*. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* e bisalte *statua* docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi *Νάνους τοῦ Νεῖλου* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur.* Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήχεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili fluminis* descriptione, sive *pictura*, *icone*. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργῶς*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEHM.

Ead. l. 15. *Πήχεις*) *Amores* dicti *πήχεις* a *statura*. *Philostrat.* *tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παῖδια ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOURD. Si quis inspicere velit *Philostrati* *Icona* 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάνυ *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήχεις* ibi in versione Latina reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos* *Digitos* vocare non refugerint *Cicero* de *Nat. Deor.* III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos* *Philostratus* l. c. *παῖδια* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, *cubitus* notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτούς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. *Πρόστι*) *Ades*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc.) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι τάχιστα recte sejungitur, uti et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα junctum exaratum invenirem in *edd. Par. J. Salm.* aliisque. *Pleonasmum* autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. *φωρὴν ὅτι μεγίστην*. *Aesop.* *Fab.* 128. ὅτι πλείστος χροσός. Adde *Bud. Comment.*

L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud *Aelian.* V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz.* REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ Ἀορνός) Confer *Philostr.* L. II. vit. Apoll. p. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri petram* *Plutarch.* vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, Ἀορνός et Ἀορνίς, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum video idem de diversa orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* Ἀόρνου etiam scribitur *Herm.* c. 4. REITZ.

Ead. l. 15. Ὁλοδογός) *Hesiod.* I. Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* litera, de qua *Virg. Cogn. Hesiod.* Ἐργ. 290. SOLAN.

Ead. l. 16. Εὐνδορός) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδορός et ἐνδορός, alibi vidimus. Variatur et in *Diod. Sic.* V. c. 2. p. 332. pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. Τό γε τοσοῦτό γε) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. *GUYET.* Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatus est. *Phal.* Ep. 28. τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτέλειας φρόντισε. *Ael.* V. H. I, 8. τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Guyeti*; nisi quis forte et cum *Par.* γ addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum et π sequatur illic, τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον et τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. Τὸν ποιητὴν ἐνείκον) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. *MARCIL.* Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius.* Sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur; sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἐπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. *GESN.* Ἐπὶ δ' οὖν etc.) Ἐπεὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihil est. Interim cum *Gesnero* malim ἐπειτ' pro ἐπειτα et paullo post αὖ re-

ceperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ. *Marcilii* εἰ accipio pro εἰ, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobius*, ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, quando primum advenieris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς αὖν) Ὁ οὖν L. In omnibus etiam, excepta J. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur etc. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954. ο, τε οὖν, non male. BRP. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 3. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priusculus hujus Dialogi interpret Latinus *Bilibaldus* dedit, me ipsum. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gori. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat ipsum me, majore vi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) *Homer*. Od. I, 109. SOLAN. Sed ἀσπαρτα apud *Homer*. est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἀσπαρτα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρωίδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσῃ) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελεύσει, et iterum sequens φήσῃ post ἀπαραιτήτα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἔοιλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥάδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, *Hegesii*, *Cratetis*, *Nesiolae*. Primum vertendum *Hegesias*. Ἡγησίας enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit *Atticum*, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? In *Oratore* dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geograph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαλίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκτὶνο Αἰωκόριον. τοῦτο Θεσσίον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἕν ἕκαστον. *Video arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, et sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et unus ex triginta tyrannis. *Cic.* de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex *Thucydidis* scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. *Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.* Vide *Philostratum* lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima; is fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide *Philostratum* lib. I. de Sophistis, et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Παλαιᾶς ἐργασίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. SOLAN.

Ead. l. 3. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτητα. Vide omnino *Philops.* c. 18. Quo lecto rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui *Philops.* c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. *Hist. Nat.* XXXIV, 19. pr. *Floruit* (Phidias) Olympiade LXXXIV. circiter ccc. nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuere Alcámenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult *Belinus*: Ἠύλων, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλῆα l. Νεστοκλῆ. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. Bp. Mireris, h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse de sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni duplex casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτλον καὶ Νησιώτου* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτλαν Νησιώτην* (abjecta copula), aut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam nominum, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, *Hegiae*, *Critiae* et *Nestoclis* statuariorum, *Phidiae* aemulorum, *Belinum* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιᾶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuarum occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταραντινὴ ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuiore; et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II p. 694. *ἄλλης ἄλλῃ ἀπ' ἐργασίης*, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprime cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in *Hegesia*, *Critia* et *Gorgia* carpitur, in iisdem oratoribus a *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in *Hegesia* Brut. c. 83. et saepius; in *Critia* De Orat. II, 23., in *Gorgia* denique Orat. c. 49. Nam *Κριτλαν* h. l. e tribus vel, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτῃ* rescribendum esse pro explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dissert. I. p. 26. Et sub *Νησιώτῃ* aequae h. l. atque apud *Athenaeum* L. II. p. 70. intelligendum esse *Gorgiam* *Leontinum* *Siculum*, non *Hecataeum* quendam, quod *Casaubonus* haesitans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παρατιθείς* in antecedentibus verbis parum afuit, quin maluissem *προτιθείς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem re; praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παρατιθέναι*, *apponere*, tropice h. l. dictum, desumta proxime metaphora a cibis obsoletis (*ἐώλοις*) adeoque marcidis. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 4. *Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα*) A pictura ducta est metaphora. *ГУХЕТ.*

Ead. l. 5. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀναρτῆτα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, et squalorem, haec omnia necessaria et inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae.* Ms. *λιπαρές, assiduitatem, quod reponendum.* Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

Ead. l. 6. Αἰπαρές) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim *ἀλιπαρές* legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. *λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. προθυμίᾳ λιπαρεῖ* adduxi, quod *Gesnerus* reddidit, *multo studio.* At cum hic dedit, *cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρές* ei placuisse. Jam vero verterem, *assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν.* Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide Hermot. c. 24; ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. ЛЕГН.

Ead. l. 10. Τριανάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse *ἀποτιλεῖν*, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur *ἀπαιτοῖν*, tenui mutatione. GESN. *Ἀπαιτεῖ*) Quia *ἀπαιτεῖν* sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpretes sensit, *expetet mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat.* REITZ.

Pag. 220. l. 1. Κρονικός ἄνθρωπος) Κρόνος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. *Spanh* ad *Aristoph. Pl. v. 581.* REITZ.

Ead. l. 3. Μαχαιροποιῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Somn. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat *La Croze.*) Aeschinem, de cujus patre multa *Demosthenes* in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem *Τρόμης* verum ejus nomen fuisse dicitur, non *Ἀτρομήτης*, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. *Philostr. p. 506.* SOLAN. Vid.

Toup. apud *Schaefer.* in Ed. *Demosth.* Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς, σκυτοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETSR.

Ead. l. 10. Ἐκτραχῆλλον) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

Ead. l. 13. Ἰσθι) Edd. et Ox. Ms. ἰσθι, mendose. Vide etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quaesivit Solan. quia sic tum scribi amat, ut de Salti. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαλρεῖν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἰσθι λέγειν. GUYET. Jam vero invento ἰσθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαλρεῖν, ἀναβαλεῖν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαλρεῖν erat, jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαλρεῖν, λέγει ἀναβαλεῖν etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μὲν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. etc. Jam elegantius asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13. μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Διασεσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τακινθίνας τὰς τρέχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde J. Arntzen. de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. Κινύραν) *Pindar.* in Nemaecis et *Plat.* L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item *Suidas* in dict. καταγηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muldere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi et liberalis meminit *Aristoph.* in Thesmoph. cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* et *Plato.* COGN. De hoc consule eruditissimi *Bentleji* Dissertationem de Epist. Eur. et *Philostr.* pag. 493. cum not. Vid. etiam *Lil.* *Cyril.* 299. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II, 21. Varia eius vitia taxat *Arist.* de Poëtic. c. 16. et Schol. *Aristoph.* Vide et *Vossium* de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) *Hóm.* H. Z, 142. SOLAN. *Pag.* 222. l. 2. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad. Paras. c. 8. Asin. 13. et modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) *Julium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit *Hemsterhusius*, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissimè absunt ab ea dicendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN. Cf. primam omnium ad hunc libellum adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci *Aug. Meineke* Quaestst. Scenicarum Spec. I. p. 30. LEHM.

Ead. l. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδὲ πως, ἀσπασάμενος ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὰ γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? *Theod. Marcilius* legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in *Anthol.* ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθάϊδα Ms. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. et L. In impr. ἀσπ — nisi quod *Fl.* ἐσπ. — mendose habet. Conf. *Jov. Trag.* cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. *Quintil.* II, 3, 158. In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri etc. Retineo autem ἀσπᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat *Eustath.* ad *Odyss.* Γ, 35. χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ

ἐπισπώντο καὶ ἔλκον διὰ δεξιόστας εἰς ἐκντοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt *Marcilii* manes. Lubens quidem cum *Gesnero* retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, noviassem; nam cum ablat. χειρὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proximo quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et facundam esse arbitror. GESN. in *Addend.*

Ead. l. 12. Ἀυτοθαῦδα) Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀυτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀ' οὖν) Ms. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖ. SOLAN.

Pag. 223. l. 2. Ὅτε Χαιρεφῶν) *Diog. Laërt.* p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφορόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et *Plato* in *Apol.* Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore *Aristophanis* Scholiastes observat ad *Nub.* ταῦτον τὸν χρησμόν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμούς ἐξαέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet; Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur *Menagius* verba haec Scholiastae ad *Diog. Laërt.* p. 56. D. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

Ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut *Tityus* etc. GUYET.

Ibid. Ὄτος) V. *Charon.* c. 3. cum *Schol.* et *Odyss.* loco hic in margine citato. SOLAN.

Ibid. Ὄτος ἢ Ἐφιάλης) *Homer.* Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In *Luciani* Edd. Ὄτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola J. hic pro χοροὶ habet χορμιοί. Vid. *Diog. Laërt.* p. 146. B. SOLAN.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes canticum, auspicientes.

Ἐνδοσίμων auspicatus, ἀρχὴ τῆς οἰδῆς. GUYER. Verum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo *ἐνδιδόναι* etiam illa concedendi et remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph.* *Cyrop.* I, 3. Unde deinde *ἐκδιδόναι* et *ἐπιτείνειν* opponuntur apud *Plut.* de *discr. adul.* p. 95. fin. *H. Steph.* 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ *ἐνδοσίμων*, late a *Budaeo* explicatum. Nempe *ἐνδιδόναι* dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum ait. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Salt.* c. 10. Adde *Alex.* c. 19. ubi bis τὸ *ἐνδοσίμων λαβεῖν* eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos Obs. Crit.* pag. 78. Hujus igitur verba addam: *Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας*, et chori eos, qui remisse canunt, habet interpret. *Significat quidem ἐνδιδόναι* remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur *ἐνδιδόναι* et *ἐνδοσίμων διδόναι* de chorodidascolo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. *Exempla passim occurrunt.* Malim itaque verba *Luciani* reddere: et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudinem vocum superabat unam magistri et chorodidascoli vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem *ἐνδοσίμων* remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ἄσμα ἐνδοτικὸν (vel *ἐνδοσίμων*) καὶ κελουσιτικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. *Perperam* ibi *Cornarius*, remissa. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπου μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα*) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o *Clytii* deliciae, qui curae cordique eris *Clytio*. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. *Clytius* est rhetoris nomen. GRAEV.

Ibid. *Ὁ κλητίου μέλημα*) An κλήτιος *Mercurii*, aut *Dei cuiuspiam* nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYER. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon.* ad *Ath.* 845. *Mea cura.* V. *Eurip.* *Or.* 478. et 481. κήδευμ' ἐμὸν, σὺγγημ' ἐμὸν. Vid. etiam *Eur.* *Ἰφ.* A. p. 309. A. *Anacr.* *Od.* εἰς ῥόδον.

Lucian. Vol. VII.

L I

δόδον ἕαρος μέλημα. *Pind. Pyth. X. ἐν τοῖς παλαιστοτέροις Νεαρσίν τοῖς παρθένοις μέλημα. Κέλτων μ* — legere jubet *Kuhnii* praef. ad *Pollucem*; quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad *Poll.* pag. 26. *SOLAN. Κλητίου* om. *Ms. Reg. 2954. Br.* Omittunt hoc nomen etiam alii *Codd.* Nihilominus consultius duxi illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris nomen, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod nec scio nunc, nec conjicio. *LEHM.*

Pag. 224. l. 5. Δεσην) Hoc praefero; licet et alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad *Imag. c. 5.* et hic *c. 18. RERTZ.* Temere *Reitzius* ad locum *c. 18.* provocat, qui contrarium doceat. Paulo majore cum specie provocasset ad *c. 7.* ubi tamen nunc correctum. Vellem jam etiam *Imag. c. 5.* correxissem. Quae enim illic monui, non videntur omnino satisfacere. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm. Paroemiogr. BOURB.* Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνίπτοις γε ποσὶ habuimus etiam supra *Demon. §. 4. pr. RERTZ.*

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. *MARCIL.* (Idem praecipunt schedae *Guyeti.*) Παρὰ *Ed. Fl.* uti conjecerat *Marcil.* *Ms. Ox.* etiam παρὰ, et πάντα omittit. Impr. *περί. SOLAN.*

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δὲ) *Th. Mag. Lit. A. p. 1. Ἄ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς* etc. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. *Tim. c. 57.* ubi cum nemo *Th. Magistro* objecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ev. Matth. XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diad. Sic. IV, 31. οὓς μὲν et οὓς δέ.* Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian. VIII, 1, 8. ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας.* Et *V, 7, 11. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν.* Item *III, 8, 12. ὧν μὲν ἐπιστολάς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα.* Ergo non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus Attice, at κοινῶς, et usitate. *RERTZ.*

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit. c. 12.*) ubi pariter Sophistas et declamatores exagitat. *KUSTER.*

Pag. 225. l. 1. Τούτῳ καὶ) Ita *Codex Ox.* In *Fl. Ed. τούτοις.* In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. *SOLAN.* Equidem secus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gratiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat καὶ ἄλλως δέ, et praesertim, casune, an consulto, nescio; certe falso. Quare emendavi. *LEHM.*

Ead. l. 7. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. *Pollux* VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Landatus ibi Mercer. ad *Aristaen.* I, 25. qui alia ibi *Luciani*, *Alciphronis*, *Philostrati* loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii*: *Palam prostare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter *Anacreon* Ode 28. Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν ὅτι πορφυροῖσι πέπλοις. Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον. Plura similia conguessit in *Animadv.* ad *Anacr.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux* VII, 85. Σχίσται πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδές ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum; καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδές ἢ ἐμβὰς Σικνωρία κ. τ. λ. Κρηπίδες καὶ ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit *Pollux*, et, quem is laudat, *Plato*. Adscribamus verba VII, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 535. B.) — ἐνεκλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN. Cf. etiam *Athenaeum* Lib. VI. p. 259. C. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐμβὰς Σικνωρία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et *Leopard.* 7. SOLAN.

Ead. l. 14. Σχορακίει) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat *Bergler.* ad *Alciph.* pag. 177. GESN. *Alciph.* I. Ep. 38. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεισορᾶναι; vid. *Bergl.* p. 177. Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectat perstringit *Themistius* Or. I. Vide plura eam in rem collecta a *Cressollio* Theat. Rhet. III. pag. 335. et de λῶσι, *Philostr.* p. 497. cum notis. SOLAN. Κατὰ et ἄττα habuimus *Lexiph.* c. 21. Sed et ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Lu-*

cianus, ἄττα etiam utena Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc. ἄττα vero Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21. ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I. pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. jam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae Solanus ei sublegit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22. f. ἐπίπαττε οὐ καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX. et alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci Homericī. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύφυλος, et poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὃ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἧ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδὰ, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit ἀσύφυλον et ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut ἀσυφίλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poetica. Hesychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV. Ἄλλ' οὐπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud Iliad. IX. ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφηλα) Lubens edoceri me passus sum a viris doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. ἀσύφυλον et illic et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. GERN.

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. GUYER. Nimisrūn ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆτα περιόρυφρον. Absurdam nempe hujus praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. *GESN.* Metaphoricam esse hujus loci rationem, non perdidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἢ πορφύρα — ἢ post verba praecedentia τῆς ἀναβολῆς rejiciendū, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox μόνον impedit. *LEHM.*

Ead. l. 10. Σιούρα) Gl. Mss. σιούρα χιτῶν βαρβαρικῶς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. II. σιούρας ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam *σιούς*, et *σιούρα*, *Thet.* ad *Lycophron.* *BOURD.* Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzs.* Quaest. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανιαὶς ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξους etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad *Ἀττικά ὀνόματα* c. 16. Quod quī fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proximo dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. *LEHM.*

Ead. l. 15. Ἀποσιτλεγγίσασθαι) Ea vox, *Xenophontis* aetate proba, usurpārī jam desierat. *SOLAN.* Habet, verum est, hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic ἀποσιτλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον propretium, ἀκροκνεφές summicrepusculum, εὐλεξιν benedicum, σοφόνουν doctanimum, χειρόσοφον manu doctum. *GESN.*

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίλημα, est mulcta. Sed προνομία ἢ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Hesychio*. Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀρράβαιν, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam; videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτιμῶν dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante iustum pretium. GRAEV.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσοφον) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρός vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρομος ait, dicimus, non ἡμεραδρομος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θυλασσοκόπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακίνος, non κορακίνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefecerunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὅντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 39. WETST.

Ead. l. 15. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam et *malus* usus, et *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exemplum darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντὰ μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθαι, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatum. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse αὖ εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo,

quod nondum totum *κατὰ γὰρ καλὴν*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκφραζέσθω*. Quam imperite divulsa sint *αὐτῶν* et *ἐλομένων*, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, *καὶ* in *ὁ* facile abiit. *Μελλήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *πε* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit *καὶ* post *καὶ*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *ὁ* *ῥῆμα* esse nominativum casum, et ab *ἐπὶ* regi *γλωτταν*, dubio caret. Superest, ut *ἐπὶ* ad *γλωτταν* admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *Gesn.* Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *εὐχεσθῆναι* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit huius dictionis mutatione. In *λέγεσθω* eadem est vis, quae modo in *λέγειν*, vis scil. *verba faciendi*, et *ἐκφραζέσθω*, *extenuare*, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem.* Sic fere etiam *Guil. Langius* iudicasse videtur *Dissers. laud. p. 26.* Deinde recte quidem *ἐλομένων* a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit *Gesnerus*. Sed rectius haud dubie et facilius e vulgatis *ὁ* *μὴ* fit *μηδὲ*, quam *καὶ* *μὴ*, praesertim quum *μηδὲν* in nonnullis libris reperiat. De *μελλήσας* pro *μελλήσας* substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum *Abdic. c. 5.* ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci *Quom. Hist. Conscr. c. 32.* ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore *ἀκαιορμαν* satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. *LENH.*

Ead. l. 3. 'Ελομένων) *'Ελόμενος* legisse videtur interpres. *GUYET.*

Ead. 1. 4. *Μὴ μελλήσας*) Vide notam nostram ad Abdiē. c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. *Ὀρίζεν* etc.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. 1. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. 1. 1. *Αἰωνίδας*) Non male *Αἰωνίδης* marg. A. 1. quia idem est, credo, qui *Aeliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Αἰωνίδης* eidem ib. c. 14. dux Byzantium audit. Sed *Αἰωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. 1. 1. *Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Charon.* c. ult. SOLAN.

Ead. 1. 3. *Αἱ Πλαταιαὶ*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαὶ* nobis sane, hoc nomen aliter esse ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, et contra, quemadmodum in *ἔρεος*, et *ἐραῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad Eid. I. v. 12. pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, πατώγειον etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαιναιζέι*, *Φαιναισθεῖς*, *Φαιναισιμός*: ubi tamen *Φεναιζέω* etc. soleat vulgo dici. (In *Luciani* tamen *Amoribus* legitur *φαιναιζόνται*, at in Ms. *Wittii* exstat *φεναιζόνται*) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταιαὶ*. SOLAN. *Πλαταιαὶ* hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. 1. 4. *Τὰ ὅλγα*) *Fl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐκείνα ὀνόματα*) Supra dicta illa αἴτια, κῆτα, μῶν etc. GUYET.

Ead. 1. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* alique verbum *δεῖ* vel *δεομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεῖσθαι*. Tim. c. 48. *οὐδὲν δεῖσθαι* etc. Icar. c. 14. *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δεῖσθαι*. Infra Dial. Meretr. 2. a. m. *οὐδὲν δεῖσθαι*. *Alciph.* III. Ep. 56. pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δεῖον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut *Epict.* Man. cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν*

εἴπης φιλόσοφον, ut alia obvia non addam! Interim quia non ausim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς κατασείσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est etc. GERN.

Ibid. Λαρυγγίξω) Vid. Demosth. p. m. 195. BG. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit Demosthenes pro Coron. c. 90. repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίξω, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείω quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GERN.

Ead. l. 17. Τὸ πλῆθος) Interpretes ad unum omnes ceperunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In θαυμάζωσι subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur οἱ μὲν συνιέντες, et οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum est intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; distincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam Fritzscheius judicasse videtur Quaest. p. 200. LEMM.

Pag. 230. l. 9. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐκ) Adleverat Hemsterh. ad eundem Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξω, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀπικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνέομαι et εἰργάζομαι servare Stephanum ad Corinth., artic. 8. et 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνέομαι sequi negationem, ut Soph. Aj. 96. οὐκ ἀπαρνέομαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ; ut ὅν πάλας ἡρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικρὰν) Etsi eodem credit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibique Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξύ) Senec. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustentur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. Τῶν ἐπαίων διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haemitationem tanto felicius procedebat numquam, quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subita, et laudem silentio poscere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *πῆδ᾽ ἄνωσεν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in *Theatro Rhetorum*, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium paratorum est *Plin. Epist. II, 14. GERN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμβάνοντα) Fors. διαλέγοντα. SOLAN. Cogito *διαλαμβάνειν* esse h. l. *subtilius distinguendo explicare* rem, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam nec mihi satis liquet. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ὁ Πασανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui *Platonem* intelligit, et fortasse recte, cum *Πασανιεύς* tribus quaedam Atheniensis fuerit. *COGN. Gilb. Cognatus* commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, *Demosthenem* debere intelligi. *Plutarchus* in vitis decem Rhetorum et in *Demosthene* nos docet, plebiscita a *Demosthene* promulgata semper ita coepisse: *Δημοσθένης Δημοσθένος Πασανιεύς τὰδε εἶπεν*, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Pasanius haec dixit. PALM. Demosthenem* intelligendum jam supra monuit *Solan.* Bis *Accus. c. 31. REITZ.*

Ibid. Καὶ πρὸς ἔνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. *GUYET.* Idem visum *Gesnero*, ideoque signum interrogandi addidi. *REITZ.*

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudabant solum, et in ipsa etiam recitatione. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. *GUYET.*

Ead. l. 16. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem supra *Imag. cap. 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Bis *Accus. cap. 28. et Scyth. c. ult. SOLAN.*

Pag. 232. l. 3. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat *Epictetus* *Enchir. cap. 65. Πᾶν πρῶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ.* Sed potest hic quidem *ἀμφιλαφῆς* simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. *GERN. Cl. Schäfer. Melett. p. 49. LEHM.*

Ead. 1. 4. *Τοῖς συνοφαντικοῖς*) *Leg. Plutarch. de curios. Cogn.*

Ead. 1. 13. *ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι*) *Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. l. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.*

Pag. 233. l. 1. *Τὸ δεῖνα*) *Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.* De formula *τὸ δεῖνα* vid. ad *Vit. Apct. c. 19. adnot. Tom. III. p. 522. et Fritsch. Quaestst. p. 50. sq. qui Gesneri interpretationem hujus loci perversam corrigit, ignorans, aut id quod longe minus veracis est Critici, ignorare se simulans ea, quae de hac formula Luciano familiarissima jam a me vel a Scapero acta erant. LEHM.*

Ead. 1. 2. *Αἰδεσθεῖς*) *Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. et Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.*

Ead. 1. 6. *Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος*) *Buchanan. de concionatore Franciscano: Neo mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia etc. GUYET.*

Ead. 1. 7. *Ὡς λαλιότεραι αἱ γυναῖκες*) *Liban. BOURD.*

Ibid. Αὐλιότεραι) *Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistel. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόπορον δὲ χρῆμα θελειῶν ἐφύ, Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεισφέρουσιν. ἡδονὴ δὲ τις Γυναιξί, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. Cogn.*

Ead. 1. 9. *Πάσχοις*) *Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ κατατυίγ. Legendum καὶ κατὰ τυυίγ. SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Πιτροῦσθαι*) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Quae de re jam aliquid ad De Merc. Cond. c. 33. dictum est. SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. *Ἵποτελεῖν*) *Fellare, obscenae significationis. GUYET.*

Ead. 1. 2. *Ἐρωτας*) *Ἐρῶντας legit interpret. GUYET.*

Ead. 1. 3. *Γονιμωτέρα*) *Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET.* Non est nostrum, haec ἀπόρρητα et ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud *Longinum s. 31. γόνιμον* case orationis virtutem, quam forte commodissime expressit *Pearcius*, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis alii, alii puram, genuinam. GESN.*

Ead. 1. 11. *Ἐπὶ Χοῖν καὶ Θμουῖν*) *Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς et Θμουῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Χοῖτης et Θμουῖτης nominabantur. PALM. Χοῖν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Χοῖς pr-*

his nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

Ibid. Μητρός δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφოდίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφόδος et ἰαμφόδος est διόδος, bivium, non ἀμφόδου. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀκιστρίας ἐπαμφόδιον τινός, quae fuit satrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Piso. b. 19. fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐνευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκιστρίας ἐπαμφόδιον τινός. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis Gallici* agnoscit ὑποταρταρίδους, licet hi apud poetas praecipuos quoque existent. Sed maxime miror, cur mox illa συνῆν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσσῳ ἐραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON. Secutus sum Codicem *Grævii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur ἐπαμφόδιός τις cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive ἐπ' ἀμφόδιου, sive cum *Gronovio* ἐπαμφόδιον eam scripsimus. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδόκιμος) Forsan et supra, *Parasit.* c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla Ed. praeibat, et quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian.* p. 71. — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mort.* XVI, 2. ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2. f. μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν etc. Accusativum *Paras.* c. 5. δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant.* VII. pag. 473, 10. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus et hic fuit interpretes, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudè vel solius victus gratia. VITRINE.

Ead. l. 14. Ἰλλοχρῶ) Vertunt suavi. Redde, tenaci, parco.
GUYET.

Pag. 235. l. 2. Οὐκ ἔτι Ποσειδῶς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήας παισὶν ὁμώνυμος γεγέννηται.) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διὸς-κουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. Διὸς καὶ Ἀθήας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. SOLANJ.

Ead. l. 5. Ὑγαστριζόμεν) Vertunt, laute accipiebar, cum sit, in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἱμπιλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Merett. Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi Aristophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 275. et, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. T. p. 720, l. Bas. Ἰστέρον, inquit, ὅτι γαστριζέσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι θηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GERN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III. Ep. 45. f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαίμωνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστριζέσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subjungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονήν ἀσπαζόμεθα. Quare minime adsentior Guyeto, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. omnino *Loback.* ad *Phrynich.* p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κᾶν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: malleum, in judiciis versor. Sic loquitur *Corn. Nep.* in *Themistocle.* VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. sinem. SOLAN. Contendo adscripsit *Guyet.* cum in *Paris.* versum esset *me ostento.* Contra, cum *Bened.* dederit contendo, *Vitringa* vult versor. Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλλαις De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις *Diall.* *Mortt.* XXIII, 2. h. e. in judiciis versari, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοβνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal.* Sat. 7. Ut tibi lasse Figantur virides scalarum gloria, palmae. Et *Martial.* Epig. 27. lib. 7. Sic fora mirentur, sic te palatia laudent. Excolat et geminas plurima palma fores. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit *Arrianus* *Epicteti* cap. 12. lib. 3. BOURD. De palmis ad januas Rhetorum et caussidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit *Juvenali* VII, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινῶς verba, ἐπισημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere: Nescio, cur maluerit *Birckheimerus*, morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. GESN.

Ibid. Διαινεσθαι τοῦ θαυτύλου) Habuimus hoc saepe, ut *Harmon.* pr. *Gymn.* c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus *Dial.* ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an πάντημον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam μᾶ, quod μᾶ frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad *Icar.* c. 14. Adde *Gall.* c. 11. Etsi μᾶ

quoque interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Εἰν*) Hoc verbo exsepit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clytii, *Lucianus*, *Plato* de Rep. I. p. 419. E. *Ἐγὼ δὲ σοι ὥσπερ ταῖς* (al. *παῖς*) *γραυοὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Capli*. GESN.

Ead. l. 11. *Οἷπερ ἐξαρχῆς* etc.) *Th. Mag. v. Βούλομαι* SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat.* Phaed. 544. G. H. SOLAN.

Ibid. *Ἐλαύνοντα*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντί σοι μάλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεισθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *εἰς μάλλον πρέπειν σοι εἰπεῖν περὶ σιαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα*. Jam age omittas *φέρεισθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Παύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam valedicens. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάξ.*) *Ἐπιπελάζων* forsán legendum: GUYET. Nemo assentiatur, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. LEHM.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita *V. 2.* recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, *qui vestra ad illam spectata*, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam*. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* *conjicio*, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GESN. Reddiderat *Gesnerus*: *qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim*. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitsiano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδεσθῆς etc. et conferri jubet *Diall. Merett. XII.* in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch. Coriolan.* p. 393. Ed. *Steph.* et *Pompej.* p. 1135. Sic patet, *Guil. Langii* rationem, qui in *Dissert. laud.* p. 27. αὐτὴν deleri, et quae relinquuntur, verti vult: quippe qui inutilis (ἀσύμβολος) sum ad haec, quae vos agitis (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. *Ι.ΞΗΜ.*

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvenalem*: quid enim salvis infamia nummis? *Orest.* in *Elect. Sophoclis*, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ὄψμα σὺν κέρδει κακόν. *COGN.*

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *Proverb. BOURN.*

Ead. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) *Hom. Od. A, 5. SOLAN.*

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scholias* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv. VII, 8.* adfert *Jens.* in *Obs. styli Lat.* quas adjecit repetitis *Collectan. pur. et impur. Latin.* pag 38. *Multiplex quam pro numero damnum est;* ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Addo ex *Ev. Matth. XVIII, 9.* καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de *Ellipsi* p. 327. κ. μᾶλλον. Et nos ad *Quom. Hist. cap. 17. f.* Ac *Gall. c. 18. Eurip. Androm. v, 80. Γέρων ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. Senex est iste, pro senior, quam ut te juvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in *Addendis. REITZ.* Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, *Homero* frequens, vid. *Eustath. ad Il. A. p. 95, 47.* Et *Il. A. p. 369, 9.* ac *Θ, 27.* Et περὶ πάντων, supra omnes, *Il. I, 38.* iterum 53. ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείστον ποιῆσθαι huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vel ut *Diod. Sic. XI. cap. 29.* οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant. *IDEM in Addend.* Nihil certe juvant ejus generis exempla, in quibus, ut in *Diodori Sic., περὶ πλείονος* invenitur; cf. *Quom.*

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιῶνται τῆς ἑχθρας· quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi hene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse, suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας a marginali nota huc devenisse, aut pro πολλοῦ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer*. ad *Lamb. Bos Ellipss.* p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEM.

Ead. l. 13. Τοὺτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθναυμακα, τί ποτε θαν-
λονται λογοποιούντες, οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσ-
σιτελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Εὐλακότας) Hoc exemplum *Jens.* ad Ty-
rann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè
ac αἰοῦς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud
alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem
Herodiani, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam
apud LXX. in *Jerem.* I, 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam
et ipse *Jensius* fateatur notissimam, non addam, nisi et activum
προσφρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. πρὸς-
φρούσεως οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem puncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione et transitu mendaciis quoque admi-
stis praedicata sunt. Idem *Lucian.* l. 2. Ver. Hist. inter men-
daces Ctesiam Cnidium et Herodotum ponit. COGN. Notam
Cognati-ita exhibeo, ut in Ed. *Par.* et *Graev.* erat; (excepto
quod *mendacium*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem
desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est men-
daciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque prae-
monet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant
in *Reitz.* Ed. verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis prae-
dicata sunt,” supplevi ex Ed. B. 3. LEM.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiat; *Ctesias* vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debue-
rat. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιν) *Μορμῶ*, οὐς,
s. *μορμών*, ὄρος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nu-
tricibus, unde *μορμολύττειν* est, et *μορμακύνειν*, pervulgatum

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph.* Equ. 690. Scholiastes, illa verba *μορμὴ τοῦ θράσους* sic esse accipienda, ut *ὠνομαστονδισμένη* exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem*, Casaubono, ex dulcissimo *Theocriti* Idyllio *Ἀδωνιαζουσ.* v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴ, δάκνει ἱππός. Hic certe, ut in illo *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite et turbato vultu proferendus. GERN.

Ead. l. 7. *Λιὸς τάρων*) Vide, quae ad *Tim.* c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐπιχθόνιον*) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig.* o. Celsi videas l. VIII. effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I, 17. Fabulam tetigit Noster *De Salt.* c. 39. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τοὺς πρώτους*) Rectius Ms. *τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφύνας, καθάπερ τὰ λάχανα*, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres in Attica. Tis absorpserat γῆς. GRAEV. Imo γῆς in Cod. Graev. e priorē versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

Ead. l. 11. *Σπαρτίους τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι*) *Sativos* quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdē acque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Idem occurrit *de Salt.* cap. 41. GERN. Vid. supra *de Salt.* cap. 41. REITZ.

Ead. l. 14. *Κοροιβίου*) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κοροιβίος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγομένος μὴ ἀνέλθεσθαι συγκατευθῆσθαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθεραν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρδενύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡφάμενης τὰ ἄρθρα δούνη συνεχέσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπαλυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορμῇ τοῦ ἀνδρὸς καθάψηθαισιν, οὕτω τὴν κοινωσίαν τοῦ γάμου γένησθαι.* Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud *Eustathium* in *Odys.* K. p. 413. *Ed. Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur *Margitae*. GRAEV. Cf. Scholion supra editum cum nott. LEHM.

Ead. l. 14. *Μαγγίτου*) Conf. supra *Hermot.* c. 17. SOLAN.

Ibid. *Τριντέλ*) *Adi Solmn.* c. 9. (l. e. §. 15.) SOLAN.

... *Ead.* l. 15. *Πάντα*) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit *Theocr.* in *Syring. Coen.* In *Jove Tragoedo.* *Long.* lib. 3. *BOURD.* Confer *Diall. Deor.* XXII. versus fin. et *Bis Accus.* cap. 9. *SOLAN.*

Pag. 242. l. 15. *Ευκράτους τοῦ παντός*) Ad *Palmerii* notam addidit *Kust.* Sed is (apud *Aristoph.*) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*, *Dionis* filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in *Gall.* (c. 7.) infanda illa narravit, quid de *Luciano* censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? *SOLAN.*

Pag. 243. l. 3. *Διεξιόντες*) In omnibus libris antea legabatur *διεξιόντες*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. *SOLAN.* *Διεξιόντες*) Primo intuitu *διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ερινυες* pertineret narrantes, Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque *Eriinyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *διεξιόντες* absolute positum; neque quicquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Eriinyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit *Cicero*, recte et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. *REITZ.* *Διεξιόντες* ad *Ερινυας* referri salva Grammatica non potest. *GESN.* Retulit tamen etiam *Thom.* *Morus* in interpretatione Latina. *LEHM.*

... *Ead.* l. 4. *Αξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πάγωνα καθεστώς*) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in *Concionantibus*, dum inducit mulierem barbam facitiam afferentem et dicentem, *Καὶ γὰρ ὁ Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα.* Ad quae sic *Scholias*tes: οὗτος εἰς δασυτητα κακοθεύεται, ἣν δὲ φησὶ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πάγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σαντιφόρος. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis et cum *Eucrate* disserentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticorum* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* et *Eucratem* vixit. *PALM.*

Ead. l. 12. *Παρασησάμενος τὰ παῖδια*) *Jac. Elsn.* ad *Evang. Matth.* XXVII, 25. ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ.

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδής, ut dictis majorem fidem conciliaret, jurare solebat παραστυσάμενος τὰ παῖδια, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Ead. l. 15. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. ΒΟΥΚΒ. Plante inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρωος προῶπιόν περιθήμενος. Lucianus rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter conjungit utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philostrophum* p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo Piscat. c. 37. proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse invisere aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliisque docet *Jac. Elsner*, ad *Evang. Matth. XXV*, 36, ubi habemus, ἡσθῆνησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

Ead. l. 12. Κλειόδημος) V. de eodem, *Sympos. c. 6.* SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἴων) Plura de eodem vid. *Sympos. c. 7. etc.* SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, *La Croux* id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὸ μεταξὺ εἰς τῶν ἐπὶ κένον) Sic rursus infra hoc *Dial. c. 29. med.* Quod ideo moneo, quia ibi ὑπῆλκ. — nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

Ibid. Κεγὼ μάλα πεφυλαγμένους μὴ παύσασθαι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte *Basileensis*, πεφυλαγμένος. Et ego studiosè cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγμένως) Réceptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B. 2.* editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam *B. 2.* Nam persaepe non modo adverbialia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐργηρότης, (de quo frustra dubitavi *Hermot. c. 1.* quandoquidem et *Alciphron. III. p. 356.* id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος etc. Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud *Phalar. Ep. 34.* διὸ πάντα πολυπόνης ἐπιγνούς, omnia mis-

riarum plena videns. *Liban.* Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκίεσθαι τοῖς λόγοις, pro *ἀγενές*, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: nequē enim aliud nomen habet, Atticum. Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6. οὐχ ἀπαγγμὸν ἡγήσασθε τὰ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὲ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo *Jens.* etiam egit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut, *Diod. Sic.* V, 13. f. φρομένων τούτων θαυσιῶν pro θαυσιῶς, ad quae peritissimus *Wessel.* plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est *Luciano* exemplum, quod *Solan.* ex *Aelian.* modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονοῦχι τοὺς παριόντας ἡρώμα καὶ πεφισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκρυοντες: nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud *Lucian.* est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum affirmo, propter illico adjunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐκαθεζόμεν referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. *Reitz.* Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem *Reitzii* animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένος habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia *Lucianus* noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. *LEHM.*

Ead. l. 15. Κλεόδημος) Vid. *Raines.* Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

Pag. 246. l. 10. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic esse ferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δὲ ἐπαινεῖν occurret mox *Hipp.* ipso initio, atque alibi non semel. *REITZ.* Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἀμύλει) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. m. SOLAN.

Ead. l. 18. Κατεγνωκότες μὲν πολλὴν τὴν ἀνδρίαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

Pag. 247. l. 6. ῥπαίρειν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum et carnes, sic etiam circa res venereas, quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem: GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuatur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilberti Gaulminius ad Psellum. BOURD.

Pag. 248. l. 10. Ἠλῶ — ἐκκρούεις τὸν ἥλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 249. l. 7. Ἦνια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. A, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, *circa tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidi*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterius ad Suid. v. ἀγορὰς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρῳ τετελεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25. s. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas περὶ πληθουσαν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, et in Philostr. vit. Apollōnii II, 36. ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· et VII, 29. περὶ πληθουσαν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πληθουσαν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθουσα ἀγορὰ· ὥρα τρίτη ἡ κροβολίζοντο περὶ

πλήθυσαν ἀγοράν. *Hætal.* l. *Adversar.* 10. *Interpretes Aeliani ad. XII. V. Hist.* 30. et *Kuhnii* in *Indice Aeliani* pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πλήθους ἀγοράς, et περί πλήθους ἀγοράν vocant Graeci, α. μεσημβρία distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut *Martialis* dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec *Brodaeus* IV. *Miscell.* 33. satis accurate illud cum *Gallorum* hœra undecima componit. Adde *Kusterum* ad *Suidam* in ἀγοράς ὥραν. Vid. etiam *Casaub.* ad *Athen.* VI. cap. 20. p. m. 292. qui iocum in πλήθους ἀγοράς captatum exponit, et περί ἀγοράν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines. esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult *Lucianus*, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. *REITZ.*

Ead. l. 13. Τὸ ἐχθρὸς ἐγγύθι — τὸ θηρίον) *L. Bos* ad *Act. Ap.* p. 90. quem admonitu *Hemsterhusii* evolvi, haec *Luciani* comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βάρβαροι κερήμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. *REITZ.*

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. *LA CROZE.* Cf. *Matth.* LX, 2. sq. et *Maro.* II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἱερατικά. οἳ εἶνός τὰ Ἱερατικά φησὶ Ἰουλιανὸν, ὃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται παννὸς δεξιῶς καὶ πεντάκω. *GRAEV.*

Ead. l. 14. Θέλει καὶ δαδὶ καθαννίσας) Vide *C. Barthii* *Advers.* L. VII. c. 3. *ALM.* Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet *Barthius*. Hodie vero et fures famum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. *Necyom.* c. 7. ibique notas. *REITZ.*

Ead. l. 15. Ἐς τοῖς) Vid. de hac locutione fratris consulti. *G. O. Reitzii* Belg. *Graec.* pag. 464. Adde *Theocr.* Eid. I, 25. *REITZ.*

Pag. 251. l. 2. Κεράσαι) Vid. *De Dipss.* c. 3. De physalo Rubri maris vide *Aelianum* de anim. III, 18. qui piscem vocat. De ἀντίκας idem VI, 18. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Συνηλθῆσαν) Sic emendandum omnino duxi-

mus, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster. Not. ad Jambl. No. 58.* Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Aelian. de An. VI, 33.* SOLAN. Pro correctione *Solani* non solum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, *ἐπειδὴν συναλίσθωσι πολλοί*, sed quia *συνήλ* — a *συναυλίσσασθαι*, *commoror*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνηλήθησαν* daretur a *συναυλούμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutarem. REITZ.

Ead. l. 15. Πλυνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro *γίγνεσθαι, πιστεῦσαι* erat. Ego *πιστεῦσαι* prorsus ejiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo *Glauciae*, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiutor dicit se ἄγειν ἐκείνον μάγον πρὸς αὐτόν, et quod tum hic dicitur βόθρον οὐρύσασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa *Chrysis* ἐπέστη κόπτουσα τῇ θύρῃ καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum *Glaucia*. Itaque ἐν *Γλαυκίου* nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχῳ, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui *Lucianum* publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab *Luciano* scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus GRON. Sic infra c. 38. ἐν Ἀμφιλόχῳ, quod videat, cui opus est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero Ἀλεξ — deleta, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγόν invenio apud *Thucyd. VIII, c. 92.* Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BR. His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera firmata fuerit, tenere licebit. LEHM.

Pag. 253. l. 1. Ἀνέλε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur,

quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Ead. l. 8. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) *Heliod.* lib. 6. BOURD. *Lucian.* *Necyom.* c. 9. ibique *Hemsterhus.* LEHM.

Ead. l. 15. Γυναικεὶαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

Pag. 254. l. 4. Ἐπιμανέστατα) *Supra Ver. Hist.* ἐπιμανέως ὑπαῖσα. *Infra Pseudolog.* c. 21. ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Et λύγος sen λόγῃ utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

Ead. l. 10. Εὖ λέγεις) Paruissem hic margini *Aldinae*, personae novae nomen praemittere jubentis, quam Edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem Edd. et nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita *inquam* et *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de *Amicit.* c. 1. *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, et, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐντραστον ἐργάζεται) *Interpres, Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad historiam de amore *Glauciae* (qui nimirum *Chrysidem* quandam amans, ea potitus dicitur esse ope *Magi* cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis *Glauciae* *Chrysidem* conciliasset) respondet *Tychiades* inter alia, se mirari *Magum* ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem, Chrysi*di nempe. JENS.

Ead. l. 9. *Δαιμονῶντας*) Vid. *Plat.* *Symp.* VII, 5. p. 1257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstrat, *δαιμονῶν* et *κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον* ἔχειν. REITZ. De voce *ἐξάδεν* vid. *Dan. Wytttenbach.* ad *Plat.* *Phaed.* p. 193. LEHM.

Ead. l. 12. *τὸν Σύρον τὸν*) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: his enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Belinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cantius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τοῦτων σοφιστῶν*) Florentinum τούτῳ minus placet. *Ἐπὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praestit, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. *ὃν παραστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θρανίας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph.* *Ant.* XII, 1. *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 39. pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. REITZ.

Ead. l. 15. *Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀποκίμναι ἀνθρώπους, ἐν μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distortuentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede male isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, veluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse quā, quod facile ex affinitate ultimae in *ἀπρίους* syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, *ἀποκίμναι ἀνθρώπους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*. JENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. *Cels.* p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίσασθαι* illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

orientem venerit *Jensio*: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exoreistas non Christianos. GERN. De phrasi egimus supra 1: Ver Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, oia inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ: Verba ἐν μισθῷ μεγάλῳ *Belinus* ironica habet et explicat gratis, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LXXII.

Pag. 256. l. 1. Ὅθεν ἀν' αὐτῶς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA GROZE. Qui nobilissimi *Crosii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene adsecutum *Crosii* manum, clara virum J. Odé consulat, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et an. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recensumque Græcæ ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselli* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 19. GERN.

Ead. l. 5. Οὐ μέγα) Sic supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. Εὐ τὸν σκαυφόν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affligunt. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quæcui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαίνον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαίνόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαίνόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut phaenomena philosophi ponere solent; et sic τὸ φαίνόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίου) Αἰωνοκτῶν oriundas dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφέντης) Leg. Casaub. ad l. 1. Αἰθρ. BOURD.

Ead. l. 11. *Τὴν δισκοφόρον*) De manu discum gestante et vibratura intellige. De *ὀκλάῳ* vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et jaculantis viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina ejusmodi non admittantur mulieres. Itaque cogitabam, an *ἡ δισκοφόρος* possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari aigna aliorum, qui ante ipsam projecere. Putabam; ut *ἡ λεωφόρος* est via, qua comitatur *ὁ λαός*, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensiase Solanum, dixerō; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Boas de Ell. p. 184. vel 247. Ed. Schoetg. REITZ. *Τὴν δισκοφόρον* ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probō: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissæm, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in *Addend.*

Ead. l. 13. *Μυρωνος — δισκοβόλῃ*) Hujus ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13. Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

Ibid. *Δισκοβόλος*) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: *ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ* οὐ δὲ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

Ead. l. 16. *Πολύκλειτον γὰρ τοῦτο*) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: *Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἔτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος.* Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canonem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonis decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. *Πολύκλειτον καὶ τοῦτο ἔργον*) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: *Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω.* Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III. de

Oratorē; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus.* Idem Plutarcho in Symposio audit *πλαστής*. Idem ab eodem hoc Luciano inter *πλαστας* nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex *Aeliano, Plinio*, aliis innumerosis loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congegit *Janius* in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. *Jens. Vid. Jens.* Et *Davis*, not. ad pag. 4. Tusc. SOLAN, Pag. 258 l. 1. *Κριτίας*. Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. SOLAN. At vid. illic Adnott. LEMM.

Ead. l. 3. Φαλαγγίαν Supra Tim. §. 47. *ἀναφαλλαντίας, recalvaster*, ubi vid. quae *Hemsterh.* notavit. REITZ.

Ead. l. 5. Αὐτοανθρώπων ὁμοίον Vid. *Hemsterhusius* ad Tim. §. 52. ubi *αὐτοβορέας* occurrit, i. e. *verus et ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur; at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit *αὐτάνθρωπος*, nulla tum divinatione praevидit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, *ὁμοίον ἀνθρώπου πλάσμα* dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum *αὐταρχή, αὐτοσοφία*, etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod *Hesych.* adfert, *αὐτόλυκος*, fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* deriveret, an ab ipso *λύκος*, quia et prior ille cognomen inde traxit. *Ovid. Metam. XI, 313. Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omnia: Qui facere adsuerat patriae non degener artis.* REITZ.

Ead. l. 6. Πέλιγος Consule *Thucyl. I, 29.* ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN. Vulgo illic *Πελλίου* legebatur. Sed a Codd. jam restitutum *Πελλίγον*, et sic etiam h. l. *Βερίλιν* legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. LEMM.

Ead. l. 8. Στεφάνους Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἠπειλόν Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. et g. ibique notata; item *Theogn. v. 174.* REITZ.

Pag. 259. l. 8. Τάλας V. De Salt. c. 49. et *Πύκτον*, Minocē verius fin. p. m. 510. *ὁ γὰρ Τάλας τοῖς περὶ τὴν ἐκείνου*

αὐτῶν κατὰ τὰς πόλεις. φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλ-
κοῖς γραμματεῖσιν ἔχον γυργαμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλ-
κοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi
fuisse ait, 603. D. SOLAN. Ὁ τοῦ Μίνωος reddiderat Ges-
venus: Minois filius. Sed correxi: famulus, monente Brun-
shio ad Apollon. Rhod. IV, 1643. cuius verba repetiit Scha-
ferus ad L. Bos. Ellipsis. p. 118. LXXIII.

Ead. l. 9. Τῆς Κρήτης νερόπολις) Habuimus de Salt.
c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χάκκον — ἐκποθήν) Sic supra Pro Imagg.
esp. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κρηῶ) V. Jant Reug. Var. Lect. V. p.
461. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἰπποτῶ ἔχοντες) Ἰπποτῶ συνέχεσθαι usitate
dici, ostendit Jac. Elsner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed et
ἔχοντες πρὸς Lucianum dixisse refert. At verbo simplici
ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πύ-
ρετον ἔχοντες, Sect. IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis,
ab Poesio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum prae-
pos. ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νόσον ἔχειτο, idem ex V. Epidem.
p. 535. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωνεῖσθαι) Ut Tox. c. 27. et Diall.
Merett. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus
impressis antea scriptum erat Ἀλωνεῖσθαι, quamvis iidem
libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωνεῖσθαι recte
Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo
indicatis, sed et ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad
Tox. c. 27. Adde Suid., Ἀλωνεῖσθαι quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδίδειν) Loge ἰδίδειν ἄν. LA CROZE. Non
opus. LXXIII.

Ead. l. 12. Ἀγαναστεῖ etc.) Scribe, ἀγαναστεῖ ἦν μὴ κατὰ
καιρὸν ἐφ' ἡρώων τελεσθὼν ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tem-
pore eximtis victimis parvatur. Sic scribendus Ms. volente hic
locus et vertendus. Vulgo legitur ἐφ' ἡρώων, invito Graecae
linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iusto-
rum sacrificiorum opulis excipitur. Ἡρώα sunt victimae, ho-
stiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει ἡρώα sunt
eximiae hostiae. Quod ἡρώα ὄναι Homero est, hoc Thucy-
didi ἡρώα θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quos
etiam legitur ἡρώα ῥέκτειν. Dicuntur et ἡρώα, hostiae: inde
ἡρώα sunt quaecvis animalia, quae maculantur. Polyb. lib. II.
ἡρώα ἡρώα caro stilla: Athen. lib. IV. τροφή τῶν τροφῶν ἡ-
ρώων, caro tenerarum pecudum, Sic et ἡρώα et θύειν non

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *ἀσacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. GRÆV.

Ead. l. 13. 'Εφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 51. Reliquae *αφ'*, nisi quod *Fl.* habet *δφ'*. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Græv.* dicit, *αφ'* invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam cum recte dicatur *ἀπὸ τῶν σῶν δεινῶν*, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum *ἡ ἀπὸ*, ut *ἀπὸ μίαν δρυῆς*, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71, f. et *αφ' ἐνός πλεονεματος* *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Messel.* non esset adeo contra analogiam *ἐπιαθῆναι ἀπὸ ἰσῶν*, quando *ἀπὸ* id significaret, unde excipiare; sed quia *δεινῶν ἀπὸ τῶν τινος* partitivum potius est, et *εφ'* hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tritari amplius nolim. REITZ.

Pag. 262. l. 14. 'Επιπαμένους) Conf: supra Quom. Hist. Conscr. c. 29. med. Infra De Dipss. c. 6. m. et Navig. a. 2. f. SOLAN. Etsi in locis ab *Solano* indicatis non *ἐπισπ* — sed *περὶσπ*, legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a *ἐπιπαόμεναι*, in *gyrum contraho*, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres Parisinae Ed. *σπασίς* dedit, quasi *ἐπαρμένους* a *σπείρω* legisset. Sed *Gesnerus* id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Ead. l. 16. Πάνν) De emendatione cogitarem; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Encratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comina adieci, ut ad *ἐδελκυνεν* referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis opportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* c. 11. f. *ἀλλ' οἷς προείπον ἐνείνοις*. *Rhet. Praec.* cap. 18. *ὅτις ἐπὶ καὶ ὄψμα γλῶτταν ἐλθῇ*. Bis. Accus. 34. *πάντα γέν' μᾶλλον αὐτὴ ἡλπίσα τὸν δαίλογον, ἢ τοιαῦτα εἶπεν περὶ αὐτοῦ*. Plura ex aliis jam addere non vacat. REITZ. Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* LXXX.

Pag. 263. l. 10. 'Ἐλεφάντων — 'Αδίκων) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste *Livio* XXXVII, 39. SOLAN.

Ead. l. 11. Πιναρῶ) Ita *V.* 2. Reliquae *πιναρῶ*. SOLAN.

Ead. l. 14. 'Ἐκέρη) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. *γάσματος μὲν ἑκατικοῖς φασκίδων αὐτοπτοιμήνοισι ὥμλησεν*. SOLAN.

Pag. 264. l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* II, B, 362. SOLAN.

Ead. l. 10. 'Ιερὸς Ἰλλυρίων) *Plat.* κ. ψιγ. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἐλάττον*) Forsan *ἐλαττον*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex præmisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort.* V. *Plutonis* et *Mercur.* §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐν-
νεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic
igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris,
hyperaddis, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) *Benedictus*: *Febris*; o qualis! incendio certe vehementior. Ma-
ῶ δὲ πυρετός, οἷον καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris*,
tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ. De
hoc vocis οἷος non vidi. *L. Bos* Ellips. p. 419. sq. *Schäff.* LEMM.

Ead. l. 13. *Χάσματος*) Conf. supra de *Luot.* c. 2. REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallet *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est,
μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct.* c. 5.
At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intelle-
cto *αἷς*, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritsch.*
Quaestiat. p. 25. sq. LEMM.

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag.* v. ἀναλέγομαι haec
eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio
facta in *Ed. Blanbardi*, dum dedit, *Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλο-
ψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret
ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς*
est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me
non monente. REITZ.

Ead. l. 5. *Οὕτω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) *Divus Au-
gustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus*
historiar. memorabil. cap. 42. lib. XII. MARCIL.

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενίδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50
annos perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Ti-
mon.* cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7, *τίαν*) Sic pro *τιῶν* etiam paullo post et alibi
ascriptum invenio. Alios amare *τιῶν*, qui dubitat, adeat *Hero-
dian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* I. 16. etc. REITZ.

Ibid. *Οὕτως οὐαλήμην—τούτων*) Formula bene precandi et
adfirmandi. *Alciphr.* III. Ep. 19. πρ. καίρωνάς ὦν καὶ φιλέ-
ταις ὅσαί σοι αὐτοῦ—bene tibi, sic est te ipso. Ubi plura ex-
empla, non omisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graeci
idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam,
idem habuimus *Asin.* c. 36. f. ὁναί σοι τούτων τῶν καλῶν γαμῶν

Τούτων autem pertinere ad *υλέων*, monuit *Jac. Elsn.* in *Epist. ad Philem.* I, 20. ubi legimus, *ναὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ.* Ad quae ille alia etiam similia adfert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Ead. l. 15. *Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.)* Alio ordine infra *Musc. Enc.* c. 7. SOLAN.

Pag. 268. l. 10. *Κυνίδιον — Μελιταῖον*) Vid. supra *De Merc. Cond.* c. 34. et infra *Conviv.* c. 19. SOLAN.

Ead. l. 15. *Σανδαλῶ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυχὰς — παίσθαι*) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Cat-taker.* in *Cinno* c. 19. med. REITZ.

Ead. l. 18. *Ἀρίγνωτος*) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* *Pythagoreae* nomen; quae *Samia* et *Theanus*, celeberrimae *Pythagorae* filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. l. 3. *Πέλεκυν*) Confer *Conviv.* c. 6. *ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν.* Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosthenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion.* p. 303. *Ed. Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, *ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς παρέστιν.* Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop.* IV, 2. *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομίζοντων.* BIR.

Ead. l. 5. *Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς*) *Proverb.* BOURD.

Ibid. *Ἐπεισκευθῆναι*) *Ἐπεισκευληθῆναι* legendum videtur. GUYET. *Ἐπεισκευληθῆναι*) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe *ἐπεισκευθ* —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor.* c. 9. ubi recte habet *Pl.* [*Lego ἐπεισκευληθῆναι, aderat enim invocatus et inexpectatus. Aristoph.* *Thesmoph.* v. 272. *εἶσω τις αἷς τάχιστα μ' εἰσκευλησάτω.* KUSTER.] *Ἐπεισκευθῆναι μοι*) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφ.* 774. suspicatur legendum *ἐπεισκευληθῆναι.* Probaverat jam ad v. 102. *εἰσκευλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua *θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς*, in scenam descendentes de caelo *Dii*, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum.* Si unus *Codex* addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librariorum superante, non dubitarem, sic, ut jubet *Kusterus*, reponere. GESN.

Ead. l. 10. *Ἐπήκουσα) Forsan *ὑπήκουσα* legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus *τι μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον*, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et *Prometh.* §. 20. *μή καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου*. Ac de *Salt.* c. 64. *μη ἐπακούοντα τῶν ᾄδομένων*. Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ. Adde *Charon.* c. 11. et 14. LEHM.

Pag. 270. l. 7. *Συνεσιῶτα ὁρᾶσθαι*) *Συστῆναι* etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑπεστηκέναι*, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνίσταται* vel *συνέστηκε*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Ead. l. 15. *Κράνειον*) Sic scribitur etiam *Diall.* *Mortt.* l. ubi vid. not. *SOLAN.* *Κράνειον* praeferendum esse vid. ad *Quom. Hist.* c. 3. et ultimum *ibid.* REITZ.

Ead. l. 16. *Τίβιον*) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *SOLAN.*

Pag. 271. l. 1. *Ἀνορύξας) *L. Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae *ἀνοίξας*, absurde. *SOLAN.*

Ead. l. 3. *Αἰκίητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐν πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων*) *C. Plinius* *Epist.* 27. *L. VII.* Scriptor vitae *S. Germani Antisiodorensis* *Episcopi* c. XVII. *D. Antoninus Archiepisc.* *Florentin.* *T. II.* c. 9. *Tit.* 12. paragr. 8. *MARCIL.*

Pag. 272. l. 9. *Καθαράν*) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. *καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν*. *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. οὐδὲν μέρος καθαρόν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. *Ibid.* pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν*. REITZ.

Pag. 273. l. 2. *Δαιμόνιος τὴν σοφίαν*) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic *δαιμονίως ἐπεθύμουν*, *misere*, i. e. *valde cupiens*, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Aelian.* V. H. II, 4. *ἐσπουδακῶς δαιμονίως*. Et *Spanth.* ad *Aristoph.* l. d. REITZ.

Ead. l. 16. *Μνήμα*) *V. Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Hezych.* π. σοφῶν. Sed pro *ὥςγε* hic apud *Nostrum* lege *ὥστε*. *SOLAN.*

Pag. 274. l. 2. *Στειλόμενοι νεκρικῶς*) Adde ista verba *στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ*, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. *Οτι, inquit, *τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολῆς ἀν-*

φιένυσαν' et ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec ad-
jecit: οὐ καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς φερεῖν εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ
σώματα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προσωνείους ἐς τὰ κῶνια μεμνημένοις)
In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac *personis in capitis adfectis*, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est *in capita*, ut sit typorum error. Certe
neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
sumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse
larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel cal-
variae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τάχα) L. et Ven. utraque ταχὺ, quod non
placet. SOLAN.

Ead. l. 15. Κοντόν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad *Toxar. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356. Spanh.* SOLAN.

Ead. l. 16. Μίμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud *Tac. A. II, 61.* Sed hic noster ἐπιμετρεῖται,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et *Tox. c. 27.* Adde *Phi-
lostr. p. 232.* et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statuæ, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabone*
judicio longe inferiore. SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat: vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: τὸ Μενόνοιον — Πενίστεντας δ' οὐτὶ
ἄπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ψόφος — ἀνοτελεῖται. Ad quae
laudatus *Casaub. Plinius ait*, quotidiano solis ortu contactum
radiis crepare, *Lib. XXXVI. c. 7.* et ita *Corn. quoque Tacitus*
L. II. c. 61. Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius in Chronicis*,
et *Dionys. Periegeta v. 250.* Vid. omnino *Lucianum Ἀνι-
στοῶν pag. 349. T. 2. Ed. Amst.*) Adde *Scalig. Animadv. ad*
Euseb. p. 25. Meminit et *Juvenal. Sat. XIV, 5. Dimidio Ma-
gicæ resonant ubi Memnone chordæ*; ubi vet. Scholiast. ait:
Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis can-
ebat. Hanc Cambyzes rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπταὶν ἑπτα) Prorsus eadem locutio est in *Evang. Matth. XIII, 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Et ad idem *Evang. V, 2. ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, J. Elæner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque*. De pleonasmo au em τῆς ἐν, vid. supra ad *Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἱμπνεομένη*. Et *Alciph. I, 31. pag. 138. ἀμννοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκόμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις*. Per multa alia non absimilia adferre liceret, ut ex *Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαυδαλέοισι. Diod. Sic. V. cap. 57. pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζομενος Δαίδαλος*. Item ex *Nostro, Phalar. l. c. 5. ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρᾶν*, ubi et alia jam dedi; nec non *Amor. 29. pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15. ἐν θύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἀλισθήσεται; sed satis esto. REITZ.*

Ead. l. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia*. Sic *Benedictus. Meminit et alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, et Apul. Metam. 11. Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacrisungebantur*. Sic et in libro de *Macrobiis cap. 4. recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς*. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur *ἱερογραμματέων*, sed in *Mss. ἱερῶν γραμμάτων*, quod non puto fastidiendum esse, ut sit *τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος*, admirabili sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud *Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum*, aliosque habentur. GRAEV. *Infra Macrob. c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων εἰ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς*. Adde et supra *Vit. Auct. c. 14. Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων*. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex *Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων*, aliisque. REITZ.

Ead. l. 7. Αἰγύπτιον) Mallem *Αἰγυπτίων*. SOLAN. *Αἰγύπτιον* non modo *Fl. et Fr.* sed et *J. Hag. Par. B. 1. etc.* Et recte, nec opus *Αἰγυπτίων* legere, quia *παιδεία Αἰγύπτιος* bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et *Solanus* viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, causa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγύπτιον* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγύπτια* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult *Jacobus* in *Bibl. Crit.* Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. *LEHM.*

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. *SOLAN.*

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἡ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. REITZ.*

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑπόστας*) Sic et *Th. Mag.* v. ὑφίσταμαι. *SOLAN.*

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum οἱ, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. Bip. Restitui articulum, cujus vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suasisset. Saltem tale judicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerant. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ *LEHM.*

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεῖσαι ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οὐκίαν ἐπαντλουμένην*) Et quae venustas in hoc *Luciani ἐπιμυθίῳ*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domna aëna referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquarum hanstu refertam mergi et inundari. Res ipsa dicat. *GRON.* Certissima est, meo judicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *ῥαῖσαι βουλόμενος τὴν ἐπιφύσιν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπύων, ἐπικλύσω αὐτόν.* *JENS.* *Ἐπικλυσθῆναι*). Sequi sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. *SOLAN.* *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod.* Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non expectata *Codd.* auctoritate, nullus haesitavi. *REITZ.*

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλῳ τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθίγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δοῶ πρὸς ἑαυτοῦ μεγαλυνῆσθαι*) *Benedictus:* At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit *Apollinis Pythii* imaginem, nec mecum loqui *Apollinem*, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἄπιστα Ms. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: At non dico, me sacrum anulum habere, cujus

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elato loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRAEV.

Ead. l. 7. Ἀμφιλόχου) V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. Belinus vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπὲρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII. T. V. p. 317. BR.

Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλῳ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausanias locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμῶν etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior et faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebera) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χρῆναι εἶναι) J. J. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ. De Nominativo μόνος, qui cum δεῖν pugnare videri potest, vid. Fritzscher. Quaest. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 5. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plebrique impr. ego distinxi, suadente Fl. Ed. lacuna, B. 2. et Salm. SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam PHIL. et mox ΤΥΧΗ. inseruerat, etai in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philodis. LEHM.

Ibid. ἀπέλαυσα) Ita Fl. Ed. recte. In rel. ἀνήλαυσα. SOLAN.

Ead. l. 4. Αὐτῶν) Αὐσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσσῶσιν. At λυτῶντων πυτῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. ΤΤΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20. οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ—ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΑΝ.) Προσλαλία, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) *Olearius* eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad *Philostr.* p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsans respiciat Herod. c. 3. ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut *Aelian.* V. H. l. 10. Κρηῖτες τοξοῦν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis. ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, et fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. Τῶν πάλαι) Male omissum in *FL.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21. τῶν ὕστερον, posteriorum. Quare in re tritissima plura adserendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἄλλως ιστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βούλομενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurien-sis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster *Lucianus* supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subjecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illam Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat *Pausanias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Τριηρίς) Combustas ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in x — suspicor. Ut ut sit, exstare *Venetis* audiivi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitatus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *πεγγλιη* legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 630. *C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua resulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarch.* in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: *Allgemeiner Anzeiger der Deutschen* a. 1820. No. 311. et a. 1821. N. 114. LEHM.

Ead. l. 3. Θαλής δὲ etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Χροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γιγύρας παράσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Ead. l. 4. "Ἀβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 38. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, *ἀνῶθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυγα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηχανοειδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant *ἄβροχον* transcriptum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

Ead. l. 5. Οὐ μηχανικός) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus.* SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Voss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippiā

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συσταμένου) Spuria haec videntur et insititia. GUYET. At vide notas inferiores. LEHM.

Ibid. Ἰσοσχέσις) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniant: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non exspectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GERN. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. Ἰσοσχέσις, quam vocem consulto auctor repetisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas proficitur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 27. ubi ἑτέρα ὑπόσχσις est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectio & caput alterum. Ceterum optime suum *Lucianum* percepit *Gesnerus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum συνείναι bis male interpretatus est, tum in verbis συνείναι πιθανώτατος c. 2. ubi reddidit: in sermone valementer probabilis; tum paullo post in verbis οὓς συνείναι, in disputando acutus. Immemor scilicet erat, συνείναι h. l. esse a συνιέναι, nec respererat vocem cognatam συνεσθί, mox c. 4. et ipsam obviam. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinas* notavit. LEHM.

Ead. l. 15. Ὑπὸ ἡγέσαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae ἡντ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6. pr. ubi et εὐτρέπιστο, non ἡντ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita εὐλόγησ in Evang. *Matth.* XIV, 19. Et *Luc.* II, 28. atque ubivis. Εὐφράνθη, *Act.* II, 26. ac passim. REITZ. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. ad *Diall. Marr.* XIII, 1. LEHM.

Ibid. Κατὰ δέ) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et *Hermot.* c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsau Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud *δὲ*, deinde lege *συριστάμενος*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dutoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blâme la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623. Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *εὐθέλας*, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de *δοθελος*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot *εὐθέλας* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot *ὑπαμμή* est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott.*

Crit. pro συνιστάμενον reponi jubebat συνιστάμενον. BIE. Mihi vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explicō: Hippiae aequum est mentionem injicere, viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excoitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem φασὶν respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: ἐνὶ τῆς δοθείσης εὐθείας τὸ τρίγωνον συνίσταται, in data linea recta triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere; ergo non expectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solani* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem εὐθείας, quum de eo, quod Hippias adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin συνιστάμενον non minus recte, quam παρεχομένου etc. ad Hippiam referatur. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐνὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 285. l. 3. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in *Epist. Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus; ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkelius* ac *Buno* in *Idea hist. universalis* alique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *REITZ*. Ergone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* confuderit? *LEHM*.

Ead. l. 14. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κρηπίδα μὲν βεβασιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπιδωσάμενος. Id describendi genus cum *Salmurii* proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, crepidinem (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. *GRON*.

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit; *SOLAN*.

Pag. 286. l. 1. Ὑψεις — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non ascripio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hñt diceret, importunus mihi videretur; sed de montium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat *Solan.* conferend. Δικ. p. 236. id est, Δικαστηρ. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον quod non video quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψεις — κρατυνάμενος non intelligo, et ἀψίς hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in *Gesneri* expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίς ἀποτόμοις. REITZ. Ἀψίς, sic enim scribendum, placuit etiam *Wielandio*, quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cujus quidem rei causam in eo dicit quaerendam esse, quod *Lucianus* describat rem, cujus non satis fuerit peritus. *Belinus*, servata lectione vulgari, recedens a *Gesneri* interpretatione, quam intelligere se negat, sub ὕψεις πᾶν ἀποτόμοις intelligit *pilas transversarias*, des *éperons* que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψεις — κρατυνάμενος non esse cum *Guyeto* pro insititiis habenda. LEMM.

Ead. l. 5. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλός, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παροσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανίῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπιδέσται) χαλεπῶς καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνονται ὑποχωρήσεις. Et verte: ad *laevam* vero *conclavium* ad *delicias* comparatorum (quippe et haec *balneo aptissima*) *venusti et multa luce fulgentes recessus*. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas*, (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed *conclavia*, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab *Luciano* in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit *εἰκόνες λίθου λευκοῦ*, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Obsopoco*, ex albo lapide. GRON.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige *ἄνθρωπον*. *Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος* etc. GUYET.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos* Plinius etiam et Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) Oecus ille, (vid. Noster *περὶ τοῦ οἴκου*) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, *οἰκημάτια* et *ὑποχωρήσεις*, quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN. Satisfecit mihi omnino Gesnerus, nisi quod in vocabulo *πυλῶν* reddendo non obsecutus, quem jure laudat, Gronovio usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum *τὰ ἐς τροφήν παρεσκευασμένα οἰκήματα*. GUYET. Adsentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum *ἔχων διατριβήν*, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia *διατριβή* non satis convenit alteri huic membro. REITZ. Audi Gesnerum. LEHM.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἐργ.*) Sic supr. Rhet. Praec. c. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono *ἐξελθόντας*. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit etc. Si hoc non placeat, certe *εἰσελθόντας* significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si *ἐξελθ* — reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paullo ante dixit *εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται*, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τούτῳ*) *Supra hanc*. Post. GUYET. I. e. Benedictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit,

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* II. H, 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὤπρω — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεύς — et 367. Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐγκλίσασθαι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extendantur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit *Obsoepus*: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *inorustatus* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. f. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργου) *Pindar.* Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — ἀρχομένου δ' ἔργου etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo jam addas δ', ex quo male pieto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsitan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτός, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn.* v. 586. Ποῖ σήσεις μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χοῦ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianeorum* Codicum immutari. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso characterē T et Γ. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φύγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν παταγωγῶν corrige παταγωγῶν, ut ibidem recte *Flor.* Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον αἶκον, εἰς βορρὰν προ-
 κχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορρὰν, (vel βορρῶν, siquidem
 et βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in
 borean spectans. Quod hic εἰς βορρὰν προχωρεῖν, id infra in
 De Syria Dea c. 28. εἰς ἀνεμὸν βορρῆν ἀποκεκρίσθαι dicitur. *JENS.*
Ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. *GUYET.*

Ead. l. 8. Παταγωγῶν) Quod *Jens.* monet sic scribendum,
 id praeter *Fl.* etiam recte habebat *J. Hag. Par.* aliaeque.
REITZ.

Ead. l. 10. Βορρὰν) *Jens.* Prave antea in omnibus βορρὰν
 legebatur. *SOLAN.* Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem.
 Βορρὰ enim *esca*, est. *Long. Past. II. pag. 74.* ἀλλ' ὑμᾶς βορρὰν
 ἰχθύων θήσω. Vel *opsonia*, ut vertit *Hemsterh.* *Tim. cap. 8.*
med. REITZ.

Ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non qui-
 escens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, an-
 gustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ven-
 tilatus esset salubrior. *GESN.*

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) *Fl.* Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox
 L. et B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσὶν. *SOLAN.* Ἀφό-
 δων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me mo-
 vet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem
 ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεων quam attentior loci
 ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt,
 plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad bal-
 neum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχω-
 ρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic. de nat. Deor. II, 56.*)
 avertere ab oculis et naribus dominorum ea, quae profluentia
 necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta,
 et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legen-
 dum esse, non δυσσὶν, quod libros occupavit. *GESN.* Ego cum
 Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad
 exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum
 ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere
 alvi defectionem, notum arbitror ex *Epict. Sent. 88. p. 134.*
 καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίξιν ἐκεῖνα τα μέν.
 Adde *Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεια ἀναγκαῖα*, ubi *Wess.* et
 illa *Epicteti* addidit. *REITZ.*

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant
 haec verba, ut credidit *Benedictus*, multis januarum egressi-
 bus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-
 Lucian. Vol. VII.

rum? sed ut recte Obsopoeus, multarumque januarum egressibus patens. GRON.

Ead. l. 10. Τεθυρωμένον) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρώω est *januam vel januas facio*. Aristoph. Av. 614. — οὐδὲ θυρώσας χουσαῖσι θυράς. REITZ.

Ibid. Ὀρῶν) Corrige ὠρῶν GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in Leott. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυχήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9. ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter caetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυχθμός, bubulae vocis imitatio. GERN.

Ead. l. 11. Δι' ὕδατος καὶ μυχήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, adcurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotavi. Quare videat curiosus lector *Pancirolo* memorab. ab *H. Salmuth* conversa, T. 2. Tit. X. de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peralium* in Vitruv. Gallico, item *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 447. ad 458. atque alibi; aliosque; quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. *Thesauri Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romae in foro, *Memoir. de Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bergaeum* de obeliscis, *Thes. Graev.* T. IV. p. 1905. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo, REITZ.

Pag. 290. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι etc.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit *Belinus*, intellecto ὑμῶν post παράσχοι rectius quam *Gesnerus*, qui — ut lavare quandoque hic possim. BIR. Temerariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in παράσχοι nec μοι, nec cum *Belino* ὑμῶν, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. Θεὸς παρέχει λουσαῖσθαι est: per deum licet jam lavari, copia jam est laudcro utendi. Sic fere etiam *Früsch.* Quaestst. p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LERM.

Ead. l. 2. *Πολλοὺς καὶ ἄλλους*) Male posteriora in *Fl.* esse ommissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. *Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε;* sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Praec.* cap. 11. ἴπσο init. ac saepe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. *Ἐπὶ τῆς στρατιᾶς*) Etsi περὶ, quod *Solan.* vult, usitatus, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Homer.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z, 524. — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἶσα' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque abit hoc *Epicteti* p. 149. *Ed. Rel.* ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum haec *Luciani* admittunt. REITZ. Infra c. 5. ὃ, τὸ δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐραῶ. Verum res non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. *Ἀσιδήρα*) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hederā. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀσιῆς γὰρ εἰκάζον*) Interpositio (ἀσιῆς γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. l. 5. *Νεανίσκους*) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

Ead. l. 6. *Οὐράς ἔχοντας κεράστας*) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra *Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem *Satyris*, κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat *Noster*. Vide *De Dips.* c. 3. ὑμεινότερον δέ, οἷα ταῖς — τυκτεῖλαι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας jungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad κέρτα, quae in καράσας latent: id. qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime judicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρτα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV. pag. 536. pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9. ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemm. ad Nigr. c. 1. pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi πλοῖα κολοκύνθωνα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65. Ac mirare Stephanum et Rhodom. talia corrigentes. REITZ. Cf. ad Hermet. c. 45. Tom. IV. p. 429. sq. LEHM.

Ead. I. 10. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste.* GRON.

Ead. I. 11. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veste purpurea et aureo colthurno.* GUYET.

Ead. I. 12. Βραχὺν προσβύτην) Siteni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonius* ad *Aelian.* V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatu senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum*, *Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2. B. Gall. c. 30. adferam: *quibus viribus, praesertim homines tumentulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostrae contemptui est) tanti oneris turrin in muros sese collocare confiderent?* Ubi et Graecus interpres priora reddidit, ἄλλος τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ *Thucyd.* VII. c. 29. REITZ.

Ead. I. 12. Προσβύτην) Σελήνόν. GUYET.

Ibid. Ὡτα μεγάλα etc.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic.* III. cap. 71. ubi id observat *Wess.* eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insident, cauda non adparet.

Ceteram formae Sileui, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. *Ἀπιθανόν*) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdus*. SOLAN. *Πιθανόν*) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jani novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. *Ἐτερον δὲ*) Τὸν Πᾶνα. GUYET.

Ibid. *Τετράστιον ἄνθρωπον*) Sic infra Conc. Deor. c. 5. *γελόλους θεούς καὶ τετράστιους*. SOLAN.

End. l. 4. *Κέρατα*) Cornua Pani ab antiquis afflicta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, *Strat.* I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic.* I. III. aliquoties. REITZ.

Ibid. *Ὀργίλον*) Sic de eodem Pane *Theocr.* I, 17. *ἐντίγχε πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δοιμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται*. GESN.

Ead. l. 8. *Εὐοὶ — δεσπότην*) Omissa viris summis *Boscharto* atque *Huetio* observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan* I, 18. hic *Demonstr. Evang.* Prop. 4, 4, 3 Nempe ipsum nomen *εὐοὶ* hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes *κύριος*. Qui diviserunt hanc vocem, et *εὐοὶ*, vel *εὐ οἱ*, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *εὐ-ω-ω* — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βακχεῖαν* et hanc vocat *Plutarchus* *Sympos.* 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. *Εὐ οἱ*) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE. Junctim h. l. laud dubie scribendum erat *εὐοὶ*, non, ut vulgo factum, disjunctim *εὐ οἱ*, aut utcumque malis, quia de nomine imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. *Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην*) *Miror*, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GRON.

Ead. l. 14. *Ἄλλ' εἴπερ*) *Ἄλλ' ἤπερ*. GUYET. Imo *εἴπερ*.

Et εἴπερ ἄρα est celeberrima illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit *Gesnerus*. LXXM.

Ead. l. 13. *Θηλύμυτρον*) Hinc emendandus *Suidas*, apud quem suo ordine *θηλύμυτρος* leg. pro *θηλύμυτρος*. Conf. Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aenese ap. *Virg.* Aen. IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ. In *Suida* pro vulg. *θηλύμυτρος* non *θηλύμυτρος*, sed transpositis vocalibus *θηλυμυτρος*, corrigendum *Solani* enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LXXM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐγγαλινοῦσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Τύμπανα ἐκαταγῆτο*) Alibi *πλαταγῆτο* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. l. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terentius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

Ead. l. 7. *Τὸ ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Σειληνοῦ*) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 646, 2. *σαλπικῆν οὐ χροῶνται τὸ παράπαν, οἷς ὄντι φθεγγόμεναις ἐμπειρίαις.* SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι*) Quae ista est conexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, *αἰδόμενοι*, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia *Luciani* verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, *Lucianum* aut aliam bonum scriptorem verbo αἰδόμενος, pro αἰδῶ, quod ipsum poeticon est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa

est; ob quam verbo alio, quam *ἀκούειν*, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur *ἀκούεσθαι*. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in *οἰόμενοι* mutaretur. GERN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum *αἰῶ*, quod facilius ferri possit, nonnisi in poëticiis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum *οἰεσθαι* et *πιστευκέναι*, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LSHM.

Ead. l. 6. *Ἀκούεσθαι*) Ego vulgatum tervo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6. vel male, fatente ipso Solano, *ἀποκρούσεται* habet, pro *ἀποκρούεται*. Nexus autem ipse satis docet, *ἀκούεσθαι* bene procedere. Sed *οἰόμενοι* suspectum. REITZ. *Ἀκούεσθαι* vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LSHM.

Ead. l. 6. *Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν*) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpretes quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset*. Sed rescribendum *οὐκ οἶδ' ὅ, τι* etc. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit*; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. *Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται*) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset *ἐς τὴν ἀρχὴν*. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. *ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται*. Et in Symposio cap. 28. fin. *ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶσθαι ἤελον*. GERN.

Ead. l. 9. *Καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.*) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GERN.

Ead. l. 11. *Ἐπαινεῖν τολμῶσι*) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus fortē ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditam

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινέειν levi discrimine ἐπαινέναι, vel ἐπανέναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανίσιν, quod vix apice distaret ab ἐπανείν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN. Nec ego plane illud ἐπαινέειν concoquo. Nihilominus ἐπανέναι — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimo omnium recipere dubitabam. LEM.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπρὸς διόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπρὸς διόνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L et Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπρὸς διόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituerō, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς διόνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GESN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδο) Οὐδ' ὧν ποιοῦσιν αἱ. ἐν Ἰνδο. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae illē vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαῖς) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 298. l. 9. Τορὸν) Percant. GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατορον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νεφάδεσσιν) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδες τι etc.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor Homer. Il. Γ, 151. Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγεσθιν εἰσικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. Ὅμηρον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄμμω sulco. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὄχρον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. *Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vacula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius* Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγηιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vers. Tom. IV. p. 241. LEHM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* I, 1. pag. 7. et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. II, p. 181. extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui.* GREN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor. Dial.* XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς ἢ σοί. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpreta. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνῆται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνῆται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poeticeis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς εἶσι. At supra *Dial. Mort.* XVI. §. 1. ὅλος Ἡρακλῆς εἶσιν, et *Nedyom.* 1. Μενίππους ὅλους. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praesferendum, non liqueat. *Liban.* *Epist.* 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf*. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra *Adv. Indoct.* cap. 9. ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops.* cap. 6. ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot.* §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνίων, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian. V. H. XII. 1.* ante med. θεούς πάντας ἐκάλει Ἕλληνιους καὶ ἑλευθερίους τοὺς αὐτοὺς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. *V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.*

Pag. 302. 1. 7. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειράς. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. *GESN.*

Pag. 303. 1. 5. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Tourpio l. 1*). Προϊὼν γε τοῦ χρόνου ὁ Ἡρακλῆς εἶκοι μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. *Plut. El* apud *Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. Reisk. Bip.*

Ead. 1. 6. Ὅτι μὲν etc.) Homer. II, Γ, 108. SOLAN.

Ead. 1. 8. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) *Eurip. Phoen. 533. SOLAN.* Immo si τὸ δὲ γῆρας absideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. *REITZ.*

Ead. 1. 10. Νέστορος — γλώττης) *Hom. II. A, 249.* Et quod sequitur vid. *Γ, 152. SOLAN.*

Ead. 1. 11. Λειριόεσσαν) Respicit ad *II. Γ, 152.* ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalëgon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καὶ ὕλην Δένδρεσσι ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν λίσσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λειριον, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et speciatim lilium. *GESN.*

Pag. 304. 1. 1. Ταύτην) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. *GUYET*

Ead. 1. 3. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. etc. *Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN.* Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετραπλημένη. *GESN.*

Ead. 1. 4. Ἡ γλώττα — τετραπλημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετραπλημένη. *GUYET.*

Ead. 1. 10. Παρόδον) Conf. supra *Alex. c. 48. εὐδοκμοῦντα πάροδον. SOLAN.* Πάροδον etiam esse aditum, vid. *Diod. Sic. III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.*

Ead. 1. 17. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo δόξαμε, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex *II, Θ, 103. seq.*

laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀνό-
ζει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*,
qua meliorem a me dari posse desperabam. GERN.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom. Il. Θ, 103.*

SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πόλεις emendabat
Belinus, vertendo, pour railler mes cheveux blancs. BIR.

Ead. l. 9. Εἰδὼν με) An εἰδὼν μου ὑποπόλιον γένειον.
Vel sic potius, εἰδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod
glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata
non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quae-
sisset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ
intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente
articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi inveni-
rem. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαίνων) Senarius ex *Anacreonte* aut
alio quodam poëta. Χρυσῶ φαίνων εἰ βεβώληται πτερόν.
Sed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse
satis indicat, cum *Tejum* poëtam vocat, sed nullibi apud eum
in iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.)
Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσο-
φαίνων — πτερόν. Non apparet, quomodo hic locus sit
genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* πτερόνῳ χρυσο-
φαίνων: sic enim respondet dativus dativo αἶτοῖς. GERN.
Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta
retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendum-
que suspicatur χρυσοφαίνοντι πτερόν, quod et ego malim, ac
reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαίνων cum
Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro
αἶτοῖς nempe aliquem notasse ἡέτοῖς; adeoque pro ἢ αἶτοῖς
quoque legendum αἶτοῖς, nondum video. Florentinae χρυσο-
φαίων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si
certum esset, versum referri ab *Luciano*, quod minus credi-
bile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφαῖς pro-
bissima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Ni-
hilominus abstinni me a mutando hoc loco poetico, quia non
liquet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quan-
tum mutaverit. Proverbium de Hippoclide vide etiam in fine
Apolog. pro merc. Cond. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀντὶ Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἷον ἐκ) *Homer. Odyss.* Σ, 73. SOLAN.
Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quoniam
hic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellips.

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritsch*. Praef. ad Ed. Alex. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. LEHM.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam spae in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῖς ἐκπνέοντες, ὁράτε etc. unum, ut ὡςτε ὅρα etc. ἐκπνέας etc. αὐτόν. Judiciallem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προκληλαία caeteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GERN.

Ead. l. 10. Ἡλεκτρον) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. l. p. 780. REITZ.

Ibid. Ἡμᾶς) Ita L. et Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen ejus interpres Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ. Verum non esse potest ἡμᾶς, vel propter oppositionem sequentium ἀμέλει καὶ αὐτός, quam patet nullam fore aut omni vi earentem, si ἡμᾶς legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. LEHM.

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστᾶζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV. f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐν αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicia hic possit esse, δάκρυα legendum, cum et inox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, et ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consulisses *Herodotum*, qui 2, 125 jam monuerat, esse qui dicant, Ἠριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τούτου ἤλεκτρον ποιεῖν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quacunque re non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. I. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat *Lucianus*, non immanis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum *Gallicus* interpretes, cum e Latina versione, male intellecta, illum confundisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. *Gesn.* Fabulam, μῦθον, a se narrari, ipse satis clare profitetur auctor. Non huius igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrina vix dum opus haberet. Sic fere *Wielandius* vindicat *Lucianum*. LEHM.

Pag. 508. l. 3. Ἠκων) In omnibus libris nostris antea ἦκων legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. *Solan.* Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritschius* Quaestat. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LEHM.

Ead. l. 4. Αἰγίρον) *Populos* nigras etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse continet. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, et ἀποστάζειν, forsitan id jam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. *Gall. cap.* 14. ὁ τὰ πινυρά. Bis *Aegus* c. 9. et 20. ἡ τὰ ποικίλα. notaeque ad *Mort. Dial.* X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum Ed. *Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἤλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. LEHM.

Ead. l. 14. (Ἡμῖν) Ita L. et *Ken.* utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN. Neque hoc loco cum *Solano* et *Reitzio* facio, licet hic *Schmiederum* videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἔφη. Et ἡμεῖς δὲ etc. c. 3. in. refertur ad παρ' ὑμῖν, ad ἡμῖν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diocl. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ἄδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse *Stephano* et *Rhodomano* docet *Wessel.* ex *Plutarch.* Apopht. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde *Thucyd.* IV. c. 2. εἶπον δὲ τοῦτους — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi *Duker.* ex *Aristoph.* Eq. 1391. σοι παραδίδωμι — ἵεναι λαβόντα, tum et hoc *Luciani* adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεσσι, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι (an πλουτοῦσι; *Lehm.*). Idque patet itidem ex hoc *Lysiae* pro *Corinth.* §. ciiis, p. Ed. *Lond.* 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀμείνοι μνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, ut *ead.* Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινων βουλευσασθαι. REITZ.

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaethontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid.* Met. II, 367. et *Virgil.* Aen. X, 186. Vid. *Plat.* Phaed. p. 387. g. et *Stob.* serm. CXIX. p. 607. *Cic.* Tusc. I, 30. et *Davis.* not. SOLAN.

Ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδρους illis, quos magna diligentia, nec sine felicis ingenii speciminibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. GEAN.

Pag. 310. l. 12. (Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra *Paras.* §. 17. οὐτε γὰρ αἰεὶν ἐν. *Aristoph.* *Plut.* 348. ἐν γὰρ τις ἐν κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi *Spanhem.* ex *Demosth.* alijs-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elsn.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς.— οὐκ ἐν δούλοις etc. Adde *Theogn.* v. 1000.— ἐν προμάχοισιν ἐνι, et frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνισσι vel ἐξισσι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυθον, οὐδὲ τις ὡδὴ πρόςσεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Hæc est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμυθος pro ἄμυθος, quod magis probō, et vertō, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita, sic sua ipse per modestiam elevat, et quam nihil in ipsa sit canori.* Sic enim recte verti puto ὡδὴ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τῇ γωνίᾳ ἐμμελλεῖς τισὶ καὶ μαλακότητι καὶ περιάσεις ἐφηδύνειν, vocem accuratis quibusdam sonis ac molitie et modulationibus edulcare. Μῦθοι pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistæ* suis orationibus adaspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκιάς—αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa ætate erant cognitæ, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, præsertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλά tum Opticorum, tum quæ apud manes, quas etiam Latine umbras vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλὸν autem et ἐμφασὶν hic pariter et *Heliodorus Larissæus* dicunt eam, quæ hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis*, umbram vocat, et magis discrete *Isidor.* Orig. XVI, 4. imaginum umbras. GERN.

Ead. l. 11. Ἐχθρὰ τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam, ad iudiciale clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quæ sub aqua sint, ea apparere maiora, ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hæc ingenua de se

professione; velut aquam illam effundere; quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GERN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. Ἐμπλοὶ καὶ κοῖνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrâmq; culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *μύσκα* Aegyptiorum reddit, *muscis* adscribendas, *sabanas*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum* genera indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Leeuwenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GERN.

Ead. l. 9. Ἐντίφωτος δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, εἰς τοῖς μὲν ἀναπαρατόθεν κομῶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ αἰκνυμένοις χρησθῆναι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceteras volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae per nibibus alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita *L. Bos* in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3. ubi et ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἑλέφασι. REITZ.

Ead. l. 10. Ὡς τοῖς μὲν — χρησθῆναι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro pennas esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰς ἀντίδας) Confer *Nostrum* infra *Dipss* cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. Ἐστὶ μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit *Solan.* idque in *J.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud *Long. Past.* IV. p. 147. (vere 139.) *Ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρβην μὲν παιδίων ὑπείθησαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον.* Neque

opus esse, ut *de* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἐγὼ μὲν οἰμώζην λέγω σοι* — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. *τοὺς λόγους μὲν συμβουλευόντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τεύχειν τὴν πόλιν* etc. ubi *de* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. *ἴδω μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνίστασθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *κερδήσαι* mox adjuncto. *Herodian.* l. 4, 2. *ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς* — *θαυμαστὸν οὐδὲν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Act.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem *τὸ quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* RARTZ.

Pag. 313. l. 8. *Ἀνηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἶα*. Legebatur enim in omnibus *ἀνηνῶς*. SOLAN. Etiamsi *ἀνηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἶα*, non *οἶα*. refertur enim ad *ψιδή*. Cf. *Fritzsch.* Quaestat. p. 173. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὁὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀνθρώπων*) Verunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φελιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀρθονύγιον* reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. GRON.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοῦς*) Florentinam recte *ὀδοῦς* habere, adpinxit *Solan.* nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quas ideo *tridentis* ac *bidentes* audiunt, nec *τριόδους* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrosum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebra primam colli *ὀδόντα* vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2. S. 131, quem tamen refellit Foss. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam *ὀδόντα* quoque adspirate habet M., unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX. 1 Sam. 13, 21, *ὀδόντες* adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentalae falces veterum) aut de furcis, ut alii vertebant, (Lutherus omisit) Nostri *timas* *dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. *Καὶ ἀποικτεὶ σκώληκα*) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. *Πολιτεύεται*) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, *ὑπέπηχε* *subsedit* esse vertendam, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*, REITZ.

Ibid. *Νυκτός δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει*) Pugnāt secum ipse sine encomii: nam cis panca dicturus est, *καὶ πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν* etc. nempe quia turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. *Ἀτρεμεῖ*) Supra Prometh. §. 7. (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἀνδρῶν*) Si Rhodomanno credimus in Ad-dendi ad Diod. Sic. *ἀνδρῶν* semper soribendum, et sic Diod. Sic. XI. c. 4. Sed cum ibid. cap. 6. bis legatur *ἀνδρῶν*, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρῶν* Herodianus ubique, item oi LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed et *ἀνδρῶν* idem III. c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12. ubi *ἀνδρῶν* quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, *ἀνδρῶν* semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρῶν* tamen multo frequentius. REITZ. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13. adde etiam De Salt. c. 12. f. LEM.

Ead. l. 16. *Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρόντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος*) *Προσολοικόν* fuisse et enī αὐτὸν *μεγαλοφρόντατον* τῶν

ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλλοσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subseribo, quamquam de-
lendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

Pag. 316. l. 1. Τῷ θάρσει τῆς μύλας) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et Homero jam observatum Il. P, 570. ubi Menelao Minerva μύλης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerint. Certè ad Euripidis Alcestin 604. observat Barnesius, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469. ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad Il. E, 3. ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος. it. ad Od. Ξ. pag. 547. 28. Bas. et Pollux III, 135. atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. s. 114. ubi παράκειται, ait, φανῶντινα ἀστείους τισὶν οἷον θάρσει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121. θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et nobile illud II, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. contra ea VI, 68. θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, et, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis et Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani Ed. pag. 414. Μία γὰρ ὡς εἰκὲν ἀπειρία καὶ θράσος γέννῃ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλῆς τε καὶ θρασυῆτος τινήνῃ. Sio praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita *Fabii*. De *Minucio* ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνεμμένος. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαλυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπειληνούς. Denique p. 328. extr. αὐτοῦ τε τοῦ *Μινουρίου* τὸ θράσος κατακίλιστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς *Καρχηδονίοις* ἰδοῦσι θάρρος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. *Gesn.* Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρρος *Gregor. Naz. Or.* IV. pag. 113. qui ait: ὅτι θάρρος καὶ θράσος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει πεχώριται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τεληγετέροις θαρρῆν ἀνδρείας ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίᾳ χωρεῖν καὶ ὠθεῖσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται etc.) II. B, 469. II, 641. A, 130. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προσειπὼν) *Hom.* II. B, 469. *SOLAN.* Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. ψ, 326. p. 817, 35. *Bas.* ad verba ποιῆται *Σιρόνων* ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφάνων, ὑδρικῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδυ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὼν σημαίνει. ἄθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὼν στεναχῆσαι. ἡδιον, ἥγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σιρόνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνόν, οἷοι ἀμφ' ἡδινὼν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνελείκτο φαίνεσθαι τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe II. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἄθρόον πεπομένας. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis canoras, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. *GESN.*

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) *Papilionem* memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim.* IV, 28. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de *Anim.* l. II, 29. Μυῖα ἐμπεισοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θρασυτάτῃ — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. *Cretae* inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsicceetur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ παρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. *Παλιγγενεσία*) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elanorum* in *Obs. Phil.* ad *N. T. T.* 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐρμωρίμω*) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2. ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig.* c. Cels. p. 129. f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. s. 53. dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. c. 142. GERN.

Pag. 318. l. 5. *Ἡ ἀνθρώποις*) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. Nihil est, quod *Piersonus* ad *Moerid.* p. 281. vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἐπανηρημένη*) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἰῶν compositum est: ita τοὺς ἐπηρημένους ab ἐξαίῳ extollo, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐπηρημένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5; Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀφηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ηρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἰῶν, ἡρμαι, ηρημένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπανάρῃσθαι φίλλαν habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἀντρασθῆναι*) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. *Ποιήτρια*) De *Myia* poetria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poetriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfso*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἐδάκνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GERN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*; non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Geanerus satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. *Δεινόν*) *Eurip.* haec sapere videntur. SOLAN.

Pag. 320. l. 1. *Μυίας τῆς Πυθαγ.*) Pythagorae haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. Phil. et *Phot.* Cod. CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. Milonis^m uxor. *Porphy.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab *Aeliano* traditur de *Anim.* V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν τῷ μέλει*) Pro *vicissim*, saepe utitur Noster; vid. ad *Gym.* c. 19. Adde notam *Hamst.* p. 45. Ed. Luciani minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen *Dial. Mort.* XII, 1. οὐκοῦν ἐν μέλει *ἐνάρητος* *ἐνάρητος*. REITZ. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.